Gildas Bourdais

OZN dezvăluirea secretului

LUCMAN

OZN – Dezvăluirea secretului

Gildas Bourdais

Editor: Lucian Borleanu
Redactor: Mihai Gherman
Coperta: Carmen Lucaci
Tehnoredactare: Daniela Diaconescu

Titlul original: *OVNIS: la levée progressive du secret*

Editura Lucman – București
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN 973-8372-29-1

Gildas Bourdais

OZN

DEZVĂLUIREA SECRETULUI

Traducere de

Nicolae Constantinescu

SECRETUL OZN-URILOR

În iunie 2000, la conferința anuală despre OZN-uri de la San Marino, colonelul Aldo Oliviero a prezentat anchetele militare făcute timp de vreo douăzeci de ani în cadrul Aviației Militare din Italia. Se afla în misiune oficială, reprezentând statul-major, iar mesajul său a fost limpede: OZN-urile există și le studiem. În Franța, guvernul nu scoate o vorbă despre acest subiect, însă inginerul însărcinat cu anchetele din cadrul CNES-ului, Jean-Jeaques Velasco, recunoaște, în nume personal, realitatea OZN-urilor. În iulie 1999, câteva personalități militare și civile de înalt nivel, grupate în asociația COMETA, au publicat un raport care afirma cu claritate realitatea OZN-urilor și sublinia necesitatea de a ne preocupa de ele. Alte țări au o atitudine de deschidere asemănătoare, oficială sau neoficială. Este cazul Belgiei, unde valul impresionant de observații din anii 1989–1991 a constituit ocazia unei reale cooperări între Aviația Militară și investigatorii particulari. Alt exemplu: Chile a creat în 1997 o comise de investigații oficiale asupra OZN-urilor, în urma unor numeroase observații care începeau să îngrijoreze populația. În China, observațiile, care se înmulțeau în decembrie 1999 și ianuarie 2000, au fost pe larg comentate în presă, probabil cu aprobarea guvernului. Or, în Statele Unite, discursul oficial rămâne cel al negării totale. „Am pus capăt investigațiilor în 1969”, explică Aviația Militară, de fiecare dată când este întrebată despre existența OZN-urilor. Dar documente nu mai puțin oficiale indică cu claritate că investigațiile au continuat în secret. Statele Unite nu sunt singura țara care studiază în secret

OZN-urile, dar nimeni nu a menținut o atitudine atât de negativă față de public. Un caz deosebit este cel al Rusiei, care a manifestat o anumită deschidere cât a durat „perestroika", dar care pare în ultimul timp să-și schimbe din nou discursul. În august 2000, o declarație comună a reprezentanților Ministerului Apărării și ai Academiei de Științe relua vechile discursuri de punere sistematică sub îndoială a OZN-urilor.

Ce putem să știm despre aceste studii secrete? Misterele Rusiei rămân încă de nepătruns, în schimb, se pare că în Statele Unite, zidul secretului începe să se fisureze în mod serios. Timp de mulți ani, investigatori particulari au cules mărturii „din interior" sau de la persoane bine informate, iar această mișcare a căpătat astăzi o mare amploare. Doi foști astronauți americani au recunoscut realitatea acestei politici a secretului în țara lor. Gordon Cooper, unul dintre primii șapte astronauți, celebru pentru zborul său istoric de douăzeci și două de rotații în jurul Pământului la bordul micii capsule Mercury, a dezvăluit faptul că a văzut OZN-uri pe când era pilot militar în Germania, în anul 1951. Și a mai spus că, în 1957, când devenise șef de proiect la baza Edwards din California (unde aterizează astăzi navetele spațiale), echipa lui, pregătită să filmeze o încercare pe pistă, a văzut aterizând în fața ei, preț de câteva clipe, un OZN superb, așezat pe un trepied, pe care l-a fotografiat și filmat imediat. Cooper a primit ordin să developeze și să expedieze neîntârziat filmul la Pentagon, ceea ce a și făcut, și nu a mai auzit nimic despre el. Nu a asistat la scenă, dar a văzut negativele.

Un alt astronaut reputat este Edgar Mitchell, participant la zborul lunar Apollo 14, doctor în fizică aeronautică al MIT-ului, una dintre școlile cele mai prestigioase din Statele Unite. Mitchell se declară de câțiva ani sigur de existența OZN-urilor, precum și de prăbușirea unui OZN la Roswell, în 1947. Iată ce declara, în octombrie 1998, publicației *The People*: „Observațiile moderne asupra unor OZN-uri au început în mod real cu incidentul de la Roswell, în 1974, când un aparat accidentat,

conținând cadavrele câtorva extratereștri, a fost descoperit în New Mexico. Să nu vă lăsați înșelați, căci evenimentul de la Roswell a existat cu adevărat. Am văzut arhive secrete care dovedesc că guvernul știa, dar a luat hotărârea să ascundă totul publicului".

Au dobândit americanii, studiind aceste rămășițe, cunoștințe despre OZN-uri, care să le confere avantaje tehnologice pe care nu vor să le împartă cu nimeni? OZN-urile pun o problemă de securitate, de care ei sunt mai conștienți decât ceilalți? Dezvăluirea bruscă a unei prezențe extraterestre ar constitui probabil un șoc periculos pentru omenire, astfel că prudența autorităților poate fi lesne de înțeles. În plus, unele aspecte ale dosarului OZN, precum relatările unor răpiri și ciudatelor mutilări de vite, care s-au manifestat mai ales în această țară, sunt cel puțin îngrijorătoare.

Problema studiilor secrete despre OZN-uri a fost întunecată, din păcate, de apariția unor mărturii și documente îndoielnice, cu un iz puternic de dezinformare. Filmul „autopsiei unui extraterestru", care a produs scandal în 1995, a fost poate o astfel de operațiune, realizată cu o mână de maestru, ca să protejeze secretul de la Roswell. Totuși, există motive să credem că există și o politică de divulgare progresivă a informațiilor, dar într-un mod controlat, ca să se evite o ambalare excesivă. Tehnica de control ar consta în a pune în circulație informații adevărate, dar prezentând erori deliberate, astfel încât să lase să planeze îndoiala. E posibil să fie și cazul filmului autopisei... În același mod, în ultimii ani au fost dezvăluite sute de pagini de documente, din sursă anonimă, care poate că ridică voalul de pe studiile secrete legate de OZN-uri în Statele Unite. Aceste documente conțin erori, care au fost rapid denunțate de sceptici. Dar ele întăresc numeroase mărturii independente.

Dar aceste documente și mărturii, care continuă să se acumuleze, vor atinge curând o „masă critică", capabilă să facă să sară în aer zăvorul secretului? Părerile sunt împărțite. Astrofizicianul Pierre Guérin, care a fost unul dintre marii pionieri ai studierii OZN-urilor în Franța, încă din anii cincizeci, împreună cu jurnalistul Aimé Michel, a devenit foarte sceptic în această privință.

El își explică atitudinea în remarcabila sa lucrare, „OVNI. Les mécanismes d'une désinformation", publicată cu foarte puțin timp înaintea morții sale, în octombrie 2000. Doresc să aduc un omagiu celui care a fost Pierre Guérin, un om care a apărat onoarea unei profesii în general indiferente sau ostile față de această uriașă problemă a OZN-urilor. Pierre Guérin este convins că americanii nu au nici cea mai mică intenție să-și schimbe politica, nu doar ca să protejeze secretul militar ci, mai ales, din motive sociologice și ideologice. Dezvăluirea unei prezențe extraterestre, cu unele componente care ar putea să nu fie binevoitoare, ar fi prea gravă și destabilizatoare pentru civilizația noastră și, crede Pierre Guérin, că se va face totul ca să se evite asta. Poate că are dreptate. Totuși, mi se pare că ipoteza unei dezvăluiri progresive a secretului rămâne foarte plauzibilă, în ciuda acestor argumente. Pe de o parte, există o mișcare care s-a pornit, cu o acumulare de mărturii, ce va fi descrisă în această carte. Și, să nu uităm, pe de altă parte, că nu suntem singuri în acest caz!

Observările de OZN-uri, deseori foarte mari, au devenit tot mai multe în ultimii ani. Ce doresc acești misterioși „vizitatori", care pilotează sau manipulează OZN-urile? Prezența lor, din ce în ce mai vizibilă, dar lăsând încă loc îndoielii, înseamnă, după cum cred unii, că se apropie ziua în care se vor manifesta în mod public? Este o ipoteză pe care nimic nu ne permite să o îndepărtăm, fără să știm dacă trebuie să ne temem sau să sperăm realizarea ei. Deocamdată, tăcerea autorităților americane, în ciuda observațiilor care se înmulțesc, a reușit să stârnească curiozitatea și neîncrederea marelui public. Canalul *Fox News* a adus la cunoștință, în august 2000, un sondaj conform căruia 70,3% din persoanele chestionate sunt convinse că guvernul lor „ascunde adevărul despre extratereștri". Un astfel de procentaj n-ar trebui să lase indiferentă mass-media. De aceea, chiar dacă n-ar trebui să ne așteptăm imediat la dezvăluiri oficiale, ar trebui să ne așteptăm să se vorbească mult despre OZN-uri în cursul următoarelor luni și următorilor ani, subiectul fiind preluat de mass-media din Statele Unite și din lumea întreagă.

I
Ciudata tăcere americană

August 1997: o „cvasicoliziune" lângă New York

La 9 august 1997, pe la 17:00 (ora locală), un aparat Boeing 747 al companiei Swissair survola regiunea newyorkeză, când a avut o întâlnire care a stupefiat echipajul. Căpitanul Phil Bobet, comandant de bord, a întrerupt un anunț adresat pasagerilor ca să semnaleze o „cvasicoliziune" (*near miss*) centrului de control al traficului aerian de la Danbury, lângă Boston:

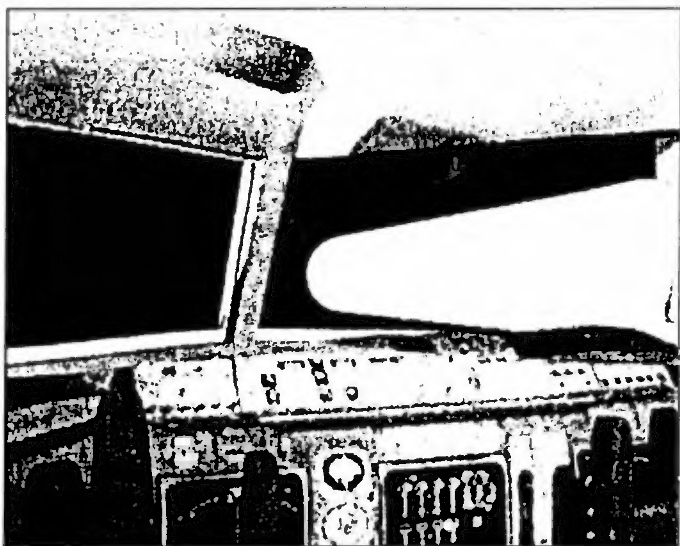
„Pilot: Da, domnule, nu știu ce era, dar am trecut pe lângă ceva aflat la aproximativ două sute de picioare (60 m) deasupra noastră. Nu știu dacă era o rachetă sau altceva, dar era incredibil de rapidă, mergând în direcția opusă.

Controlor: În direcția opusă?

Pilot: Da, domnule. Era 21:07 (17:07, ora locală) și se deplasa prea repede ca să fie avion".

Pilotul confirmă obsevația, făcută și de copilot: au văzut trecând un obiect alb, extrem de rapid, foarte aproape de avion (vezi desenul de mai jos). Șase săptămâni mai târziu, investigatorii oficiali aveau să ofere o explicație: confuzie cu un balon meteorologic! Dar știm acum, îndeosebi după o anchetă aprofundată, realizată timp de șase luni de către anchetatori particulari americani, că această explicație nu stă în picioare. Robert Durant, el însuși fost pilot comercial, investigator pentru CUFOS (*Center for UFO Studies*, creat de astronomul Allen

Hynek) și Don Berliner de la FUFOR (*Fund for UFO Research*), au putut să se întâlnească cu pilotul Phil Bobet. Ei au publicat un raport detaliat, în care figurează documentele oficiale care le fuseseră furnizate. Ce se întâmplase în realitate?

Cvasicoliziunea unui OZN cu un avion Swissair, la 9 august 1997, văzută din cabina de pilotaj (*Mufon UFO Journal*, nr 377, septembrie 1999).

Primul punct îl constituie faptul că mărturia pilotului a fost luată imediat foarte în serios de autorități. Avionul trebuia să facă escală la Boston, înainte de a se reîntoarce în Elveția. La aterizare, piloții au fost primiți de un „comitet", cum rareori se întâmplă în aviația civilă: un anchetator oficial de la FAA (Federal Aviation Agency), asistat de un specialist în securitate, agenți de la FBI și de la NTSB (National Transportation Safety Board), care fuseseră imediat alertați de FAA. A doua zi, căpitanul Bobet și secundul său au fost interogați separat de patru agenți guvernamentali, sub autoritatea NTSB-ului. Această mare nervozitate a responsabililor oficiali se explică prin faptul că acest incident se producea exact la

un an și o lună după drama aparatului Boeing al Companiei TWA, care a făcut explozie în aer, nu departe de-acolo. Se știe că, foarte repede după acest accident, a apărut ipoteza unui tir militar de rachete, alimentat de un anumit număr de mărturii ale celor de la sol. Acum s-a renunțat la acest zvon, dar Durant s-a convins, cu ocazia investigației, că el era încă foarte prezent în mințile oamenilor.

Ce văzuseră exact piloții? Raportul Biroului de Securitate aeriană precizează că șeful aeronavei, căpitanul, văzuse un obiect cilindric – fără aripi, care nu degaja fum – preț de mai puțin de o secundă. Că nu mai văzuse niciodată un obiect trecând atât de aproape de un avion. Dacă ar fi trecut doar cu puțin mai aproape, ar fi lovit aparatul. Pilotul și secundul erau experimentați, având 15 000 și respectiv 7 500 de ore de zbor. Imediat după întoarcerea lor la Zurich, căpitanul Bobet și copilotul au fost interogați de responsabilii cu securitatea ai Companiei Swissair, al căror raport precizează mărturia inițială. Mai ales distanța atât de mică – 100–200 picioare, atât de aproape încât copilotul a avut reflexul să lase capul spre genunchi, crezând că va avea loc o coliziune.

Un alt motiv care ne face să credem că aparatul a trecut cu adevărat foarte aproape, prin dreapta, este faptul că descrierile sunt ușor diferite. Pilotul, care era în stânga, îl descrie ca pe un cilindru, în timp ce copilotul, care l-a văzut trecând practic din față, l-a văzut mai curând sferic. Asta ar putea să ne ducă la ipoteza balonului meteo, dar căpitanul Bobet a înlăturat-o în mod categoric, din mai multe motive: mai întâi, viteza enormă, cu siguranță supersonică, a aparatului, aspectul său foarte alb, aproape luminos, și faptul că era prea mic ca să fie un balon. La acea altitudine, un balon meteo standard se dilată deja mult și ar fi părut mai larg (un diametru de 6 m la 10 000 m). Stația cea mai apropiată se afla la patruzeci de mile distanță, la extremitatea lui Long Island, iar baloanele meteo, care sunt lansate doar la șapte dimineața și la șapte seara, urcă rapid la mare altitudine, unde explodează după aproximativ o oră. Deci, nici o legătură cu obiectul văzut de piloți.

Explicația oficială se sprijină pe o observație vagă, făcută de un alt avion din sector, o oră mai târziu. În realitate, căpitanul Bobet i-a dezvăluit lui Robert Durant, cu ocazia unor convorbiri în 1998, că autoritățile americane abandonaseră în mod discret, în raportul final către Swissair, această „explicație", care provocase furia pilotului. Acesta a îndepărtat și alte ipoteze: avion (nici o reperare radar, nici transponder, adică emițător de semnal care să identifice un avion) sau rachetă (nu avea aripioare, nici dâră în urma ei, nici bang supersonic, nici reperare radar). A fost îndepărtată și explicația lui Philip Klass, sceptic american binecunoscut, aceea a unui meteor, care nu corespunde deloc cu observația făcută. Pilotul nu are nici o îndoială că, în acea zi, a întâlnit un OZN.

E ușor de înțeles că autoritățile au negat acest incident ca să nu îngrijoreze populația: ce-ar deveni transportul aerian, dacă s-ar admite în mod public că un aparat Boeing 747 era gata să se ciocnească de un OZN? Și asta lângă New York și aproape de locul catastrofei – nici acum elucidată – a Boeing-ului Companiei TWA! Totuși, această politică de disimulare, de *cover-up*, nu este un fapt insolit. Ea face parte dintr-o lungă istorie de negare a OZN-urilor de către autoritățile americane, în ciuda a zeci de mii de observații cât se poate de credibile, acumulate de mai bine de o jumătate de secol, nu numai în această țară, ci în lumea întreagă. Explicarea OZN-urilor prin confundarea cu baloane meteorologice a fost inaugurată din 1947, cu ocazia anunțului insolit al descoperirii unei „farfurii zburătoare", accidentată, de către baza de bombardiere atomice de la Roswell. Dezvăluire extraordinară, dar dezmințită chiar în aceeași seară de către statul-major al Aviației Militare: era doar un balon meteo! Vom vedea mai departe, că o întreagă serie de martori credibili a contrazis această explicație ridicolă. Se poate spune că, de la acea dată de 8 iulie 1947, Aviația Militară și guvernul american au negat tot timpul observațiile de OZN-uri, care totuși continuau să se adune, după primul val din vara anului 1947.

Or, astăzi știm că, din acea vară, aviatorii americani au recunoscut în secret, în documente care au fost publicate între timp, realitatea acestor misterioase „farfurii zburătoare”, cum erau numite în acea perioadă.

1947: militarii americani erau deja convinși

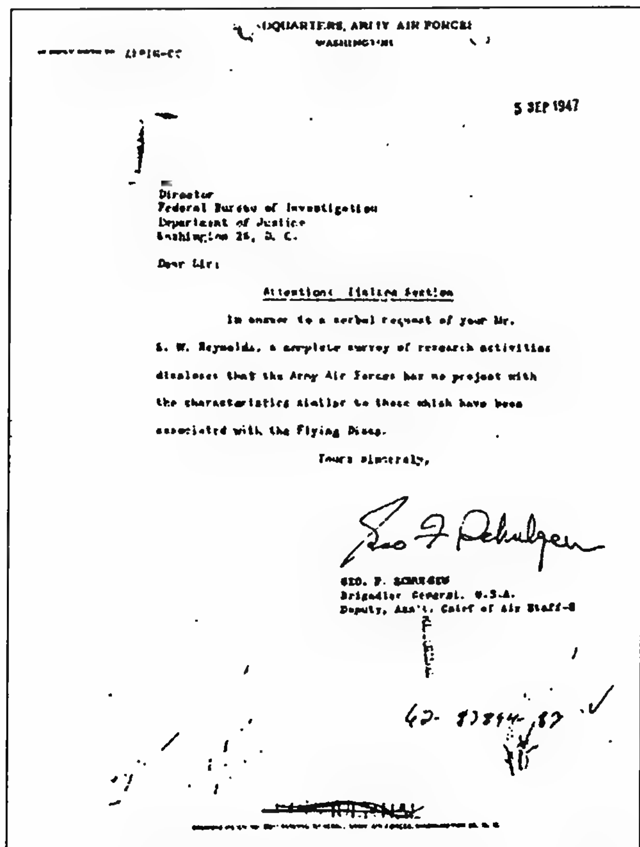
Din septembrie 1947, ca urmare a marelui val de „farfurii zburătoare”, care avusese loc în iunie și iulie, generalul Nathan Twining, șeful serviciului tehnic al Aviației Militare, scria într-o scrisoare generalului Schulgen, la statul-major din Washington:

„a) fenomenul raportat este ceva real, nefiind nici vizionar, nici fictiv;

b) aceste obiecte, având probabil forma unui disc, au dimensiuni comparabile cu cele ale unui avion de concepție umană.”

Generalul Twining amintea apoi – mai ales – viteza lor ascensională foarte mare, manevrabilitatea lor, îndeosebi la răsturnări, și unele „manevre de evitare”, atunci când aceste obiecte erau reperate de avioane și de radare, evocând posibilitatea ca unele să fie controlate, fie manual, fie automat sau de la distanță. Urma o descriere precisă a misterioaselor aparate: suprafață metalică sau reflectând lumina; absența unor dâre, cu excepția unor cazuri rare, în care obiectul părea că acționează în condiții de mare performanță; formă cilindrică sau eliptică, cu un fund plat și un dom deasupra; după câteva rapoarte, „zbor în formație bine menținută”, reunind de la trei până la nouă obiecte.

Este adevărat că scrisoarea generalului Twining devenea apoi destul de confuză. Pe de o parte, generalul afirma că construirea unui astfel de aparat ar fi extrem de dificilă și ar avea un cost astronomic, dar se întreba, în paragraful următor, dacă putea să fie un aparat „obișnuit” sau străin. Este de

HEADQUARTERS, ARMY AIR FORCES
WASHINGTON

5 SEP 1947

Director
Federal Bureau of Investigation
Department of Justice
Washington 25, D. C.

Dear Sir:

Attention: Liaison Section

In answer to a verbal request of your Mr. S. W. Reynolds, a complete survey of research activities discloses that the Army Air Forces has no project with the characteristics similar to those which have been associated with the Flying Discs.

Yours sincerely,

Geo F Schulgen

GEO. F. SCHULGEN
Brigadier General, U.S.A.
Deputy, Ass't. Chief of Air Staff-2

Scrisoarea generalului Schulgen de la statul-major al Aviației Militare către directorul FBI-ului, prin care îl informa, la 5 septembrie 1947, că „farfuriile zburătoare" nu sunt aparate americane (document făcut public).

neconceput ca generalul Twining, șeful serviciului tehnic al Aviației Militare, să nu fi avut cunoștință – el și serviciul său care a pregătit această scrisoare – de un astfel de aparat, dacă ar fi fost conceput și fabricat, cu prețul unor eforturi considerabile, în țara lor! De altfel, un alt document militar contrazice această

ipoteză bizară. Generalul Schulgen, căruia îi era adresată scrisoarea generalului Twining, preciza, prin scrisoarea de la 5 septembrie adresată directorului FBI-ului, că aceste farfurii zburătoare nu erau avioane secrete americane:

„Ca răspuns la o întrebare a agentului vostru, domnul S.W. Reynolds, o trecere în revistă completă a activităţilor de cercetare arată că Aviaţia Militară nu are nici un proiect care să prezinte caracteristici similare cu cele care sunt atribuite discurilor zburătoare".

Ca o ironie, generalul Schulgen nici măcar nu aşteptase raportul şefului serviciului tehnic, generalul Twining, care avea să-i sosească două săptămâni mai târziu.

În schimb, puteau să-şi pună întrebări despre ipoteza unor aparate sovietice? Şefii militari americani erau la curent cu activitatea aeronauticii sovietice, care începea în acea perioadă fabricarea în serie a unei copii a bombardierului american B-29, faimosul cvadrimotor cu elice, construit în timpul celui de-al doilea război mondial. Versiunea sovietică – copie fidelă a bombardierului B-29, datorată confiscării unor aparate care aterizaseră în Siberia la sfârşitul războiului împotriva Japoniei – tocmai participase la defilarea aeriană de la Moscova. Şi unii şi ceilalţi erau departe de a şti să fabrice farfurii zburătoare! Această ipoteză a avut totuşi susţinători, până la sfârşitul anilor patruzeci, în rândul militarilor americani, dar mai curând în eşaloanele superioare ale ierarhiei. Acestea fiind zise, ştim astăzi că nu era cazul, chiar dacă unii autori vor şi acum să creadă în existenţa unor misterioase farfurii zburătoare provenite din prototipuri germane de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

Prin urmare, există în această scrisoare a generalului Twining o parte „convenită", care poate că ascunde ceva. Ascundea oare începutul operaţiunilor ultrasecrete, consecutive recuperării unui OZN accidentat, despre care numai foarte puţini responsabili puteau fi încunoştinţaţi? Există în ea o

frază, pe care scepticii o citează totdeauna, care semnala faptul că nu fusese recuperat nici un OZN accidentat.

Detaliul ironic al poveştii OZN-urilor este că această scrisoare a generalului Twining către generalul Schulgen a fost publicată prima dată ca anexă a faimosului „Raport Condon”, în 1969, raport care ajungea la concluzia că nu există OZN-uri. Această scrisoare dovedeşte totuşi contrariul! De atunci au fost dezvăluite şi alte documente, precum *Air Intelligence Report* din 10 decembrie 1948, provenind de la statul-major al Pentagonului şi clasificat atunci „ultrasecret”, care detalia o întreagă serie de mărturii, mai ales ale unor piloţi militari. Existau chiar şi observaţii făcute deasupra sau în apropierea unor baze aeriene. De exemplu, aceasta:

“La 17 iulie 1948, un raport al bazei aeriene Kirtland descrie observarea lângă San Acacia (New Mexico) a şapte obiecte zburătoare neidentificate, care zburau în formaţie de „j”, la o altitudine estimată de 20 000 de picioare (7 000 m). Formaţia s-a transformat în „L”, apoi în cerc, după ce a trecut de zenit. Au fost observate flash-uri, emanând din obiecte, în timp ce treceau la treizeci de grade deasupra zenitului. Nu aveau nici fum şi nici dâre de vapori. Dacă estimarea altitudinii este corectă, viteza în schimb ar fi putut să fie de aproximativ 1 500 de mile pe oră (2 400 km/h)”.

Acestea fiind zise, raportul Pentagonului este destul de comparabil cu scrisoarea generalului Twining trimisă generalului Schulgen căci, chiar dacă descrie OZN-urile cu precizie, se întreabă şi el dacă ar putea să fie vorba de aparate americane sau sovietice. Cincisprezece luni mai târziu, ca şi cum nu ar fi avut timp să se informeze! Nu este absurd, se va spune totuşi, să se presupună că s-ar putea ascunde lucruri într-un document clasificat „ultrasecret”? Nu este deloc absurd, explică doctorul Bruce Maccabee, fizician din cadrul Marinei şi specialist în OZN-uri:

„Subiectele cu adevărat importante sunt discutate direct între persoanele implicate (...) În acest caz, Twining putea foarte bine să-l fi informat pe Schulgen direct, presupunând că

Schulgen ar fi fost autorizat să știe, că există niște fragmente de OZN, dar că nu se putea scrie asta într-un document secret sau chiar ultrasecret, care ar fi fost citit de oameni care n-ar fi avut această *autorizație*".

Cu adevărat absurd este faptul că serviciile statului-major, la un an și jumătate după marele val de OZN-uri, pot încă să se mai întrebe dacă erau aparate americane sau sovietice. Acesta este probabil motivul pentru care acest raport avea să fie anulat puțin mai târziu, după ce a fost pusă în aplicare o politică a secretului din ce în ce mai draconică, începând din 1949.

Un alt document militar, găsit în 1997 în Arhivele Naționale, dovedește acest lucru. Este un raport al directorului serviciului de informații al Aviației Militare adresat celor de la *Joint Intelligence Committee*, datat 27 aprilie 1949, care face o trecere completă în revistă completă a problemei OZN-urilor. Acest raport recunoștea că unele observații rămân neexplicate și îndepărta ipoteza unor aparate sovietice: „Este puțin probabil că o putere străină ar expune o armă aeriană superioară printr-o violare prelungită și ineficace a spațiului aerian al Statelor Unite".

Ce înseamnă astăzi pentru noi acest document? Că observațiile detaliate ale unor OZN-uri, conținute în documentele militare ale epocii, constituie un dosar cât se poate de convingător despre prezența pe cer a unor aparate de proveniență neumană. Un fapt de cea mai mare importanță, care nu era cazul să fie dezvăluit publicului.

1949-1953: politica secretului devine și mai fermă în Statele Unite

Scrisoarea generalului Twining avusese, în septembrie 1947, un efect pozitiv, ducând la crearea unei comisii de anchetă asupra OZN-urilor în cadrul Aviației Militare, numită comisia „Sign". Or aceasta, formată din oameni foarte competenți, și-a luat treaba în serios și nu întârziat să meargă mai departe decât se aștepta de la ea. În cursul verii anului 1948, în urma câtorva observații spectaculoase, ea a scris un raport „ultrasecret" numit *Estimate of the Situation*, care, referindu-se la originea acestor misterioase OZN-uri, se pronunța în favoarea ipotezei extraterestre. Dar această ipoteză nu era deloc susținută de statul-major. Unii dintre membrii comisiei Sign, ca să-și apere raportul, au mers până la Pentagon, dar raportul a fost desființat de generalul Vandenberg, șeful de stat-major, care nu voia să audă de vehicule interplanetare și care a ordonat chiar distrugerea lui.

În februarie 1949, comisia Sign a fost desființată și înlocuită cu o nouă comisie, având numele ciudat de *Grudge* (Ranchiună), a cărei politică era trasată cu claritate: denigrarea tuturor mărturiilor. Pentru respectarea regulei, această echipă remaniată a scris raportul final al comisiei Sign, care îngropa „oficial" ipoteza extraterestră. Era sfârșitul anchetelor serioase despre OZN-uri? Deloc, căci, în realitate, alte documente dovedesc că anchetele au continuat, la adăpost de priviri indiscrete. În același timp în care comisia Sign era dizolvată și înlocuită cu Grudge, generalul Cabell, noul director al serviciului de informații din cadrul statului-major, adresa, la 15 februarie, tuturor responsbililor serviciilor secrete, civili și militari, un „Memorandum asupra nevoii de informare" (*Intelligence Requirements*) cu privire la „aparatele neconvenționale". Acest document de șapte pagini sublinia necesi-

[redacted]

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
HEADQUARTERS UNITED STATES AIR FORCE
DIRECTORATE OF INTELLIGENCE
WASHINGTON 25, D. C.

15 February 1949

AIR INTELLIGENCE REQUIREMENTS
MEMORANDUM NUMBER 4

UNCONVENTIONAL AIRCRAFT

PART I - GENERAL

1. PURPOSE

The purpose of this memorandum is twofold:

a. To enunciate continuing Air Force requirements for information pertaining to sightings of unconventional aircraft and unidentified flying objects, including the so-called "Flying Discs."

b. To establish procedures for reporting such information.

2. RESCISSION

Department of the Army Collection Memorandum Number 7, dated 21 January 1948, and letter, CSGID 425.1, dated 25 March 1948, both subject as above, which have been transferred to Air Force agencies for action, are herewith superseded.

3. REPORTING

a. General

(1) As complete an answer to the requirements enunciated in Part II, as may be procurable, should be dispatched by means of electrical transmission immediately after sightings.

(2) Supplementary reports should be forwarded as available by the most expeditious means consistent with the importance of the information reported.

b. Major Air Commands (Overseas) and Air Attaches

(1) Initial and supplementary cabled reports will be transmitted to the Director of Intelligence, Headquarters United States Air Force. Cables will contain the phrase, "Pass to COMGENAMC WRIGHT-PATTERSON AFB, DAYTON, OHIO, ATTN: MCIAXO-3."

Classification cancelled, changed to
effective on
under the authority of
by

ENCLOSURE

[redacted]

Memorandumul generalului Cabell (prima pagină), din 15 februarie 1949, către bazele aeriene, despre „nevoia de informații" a statului-major despre „obiectele zburătoare neidentificate" sau „discuri zburătoare" (document făcut public).

tatea de a transmite, cât mai rapid posibil, rapoartele de observație la cartierul general și includea o listă lungă de informații ce trebuiau furnizate. Ba chiar era recomandat, în cazul aterizării OZN-ului, să se facă prelevări de sol din interiorul și din exteriorul „depresiunii unde aterizase obiectul" și să se facă măsurarea

radioactivității la avioanele care s-ar fi aflat foarte aproape de ele. OZN-urile nu există, dar binevoiți să verificați dacă sunt cumva radioactive!

CIA, FBI-ul și Departamentul de Stat se aflau printre destinatarii acestui memorandum al generalului Cabell. Or, în 1947, directorul FBI-ului, Edgar Hoover fusese enervat când descoperise directiva secretă a Aviației Militare, care recomanda bazelor aeriene să se debaraseze de cazurile îndoielnice și de farse îndreptându-le spre FBI. Atunci ordonase agenților săi să refuze aceste anchete ridicole. Acest incident sugerea faptul că FBI-ul era ținut de militari la o parte de anchetele cele mai secrete. Dar FBI-ul a continuat să se intereseze în mod discret de acest subiect, dovadă numeroasele rapoarte ale unor agenți înaintate conducerii, în anii patruzeci și cincizeci, rapoarte care au fost acum „declasificate" și făcute publice. De exemplu, unul dintre ele, semnat de agentul din San Antonio, Texas, la data de 31 ianuarie 1949, amintește de o reuniune cu colegii săi militari, unde aceștia au subliniat faptul că problema OZN-urilor este în continuare considerată „top secret" de către armată. În această împrejurare, se pare că FBI-ul, făcând publice, în anii nouăzeci, vreo mie șase sute de pagini de documente despre OZN-uri, nu s-a jenat deloc să includă printre ele documente destul de stingheritoare pentru militari. La urma urmelor, nimeni nu știe cum s-ar putea întoarce lucrurile astăzi!

Anii '50 și '60: paravanul comisiei „Cartea Albastra" si îngroparea OZN-urilor de către „Raportul Condon"

Politica tăcerii în privința OZN-urilor a fost pusă în dificultate, la începutul anilor cincizeci, de noi valuri impresionante de observații, care au făcut autoritățile militare să dea cel puțin impresia, față de public, că anchetează în mod

serios problema OZN. Mai trebuie spus că, din 1949, numeroase observații făcute deasupra sau în apropierea instalațiilor nucleare și a altor centre experimentale, atât civile cât și militare, suscitau îngrijorare. Mai ales în rândul oamenilor de știință, care s-au reunit, în 1949, ca să discute despre asta la prestigiosul centru atomic de la Los Alamos, acolo unde fusese concepută bomba atomică. Ei au pornit, împreună cu militarii, Proiectul „Twinkle", constând în supravegherea sistematică a OZN-urilor, îndeosebi a misterioaselor „sfere de foc verzi", care erau văzute des în regiune. Proiectul Twinkle, controlat de militari, a funcționat timp de un an, apoi a prezentat concluzii negative, dar unii, precum fizicianul Maccabee, au contestat aceste concluzii. S-a dorit înăbușirea problemei, chiar în sânul comunității științifice?

O relansare a anchetelor militare a fost totuși decisă, în 1951, de către generalul Samford, noul director al informațiilor secrete din cadrul Aviației Militare, în urma unei observații spectaculoase.

Atunci a intrat în scenă un căpitan tânăr și vioi, Edward Ruppelt, care a fost numit șeful unei noi comisii numită *Blue Book (Cartea Albastră)*. Timp de aproape doi ani, el a anchetat cu energie, îndeosebi cazul unei serii de observații foarte spectaculoase făcute de piloți civili și militari și confirmate de radare, care au avut loc pe cerul nocturn al Capitalei două săptămâni la rând, în iulie 1952, sub nasul militarilor neputincioși. O mare conferință de presă, ținută câteva zile mai târziu la Washington, a reușit cu destulă greutate să liniștească mass-media și publicul, sugerând că era vorba de niște fenomene de inversie– adică miraje. Ruppelt a povestit mai târziu, într-o carte care a rămas clasică în literatura despre OZN-uri – „Raport asupra obiectelor zburătoare neidentificate", cum munca sa, la început încurajată de Samford și ceilalți din ierarhie, a fost frânată treptat în cursul lunilor următoare.

În realitate, strângerea șurubului în privința OZN-urilor venise din vârful ierarhiei, în toamna anului 1952. După eveni-

mentele de la Washington, CIA a început să se intereseze de problema opiniei publicului larg, care ar fi putut să se îngrijoreze, și se alăturase eforturilor Aviației Militare ca să pună la punct o politică de punere la îndoială a observațiilor în mod sistematic. Pentru asta aveau nevoie de un gir științific de înalt nivel, pe care l-au obținut fără mare dificultate, înființând o comisie, în ianuarie 1953, la Washington. Cazuri selectate cu grijă, ca să fie puțin convingătoare, au fost prezentate unei pleiade de oameni de știință conduși de fizicianul Robertson, al cărui nume a rămas legat de această comisie. La drept vorbind, acești oameni de știință erau foarte dispuși să fie convinși de lipsa de însemnătate a OZN-urilor, drept pentru care au semnat fără probleme, după cum vor povesti mai târziu Ruppelt și Allen Hynek, un document care recomanda guvernului punerea în practică a unei politici de denigrare sistematică, faimosul *debunking* al OZN-urilor, față de mass-media și opinia publică. Ca o ironie, acest document a fost dezvăluit în 1969, ca anexă a raportului comisiei Condon, însărcinată tocmai să minimalizeze problema OZN în rândul publicului.

Această politică de demitizare a OZN-urilor, imediat pusă în aplicare, a avut drept consecință frânarea deliberată a comisiei „Cartea Albastră". Căpitanul Ruppelt, văzând că mijloacele de care ar fi avut nevoie îi erau refuzate, a preferat să demisioneze, în 1953. Începând din acel moment, comisia „Cartea Albastră" avea să devină o simplă fațadă, servind în principal pentru liniștirea opiniei publice: „Nu vă îngrijorați, lucrăm și investigăm în mod serios". Dar, din ce în ce mai mult, în cursul anilor șaizeci, mesajul a devenit: „Da, investigăm dar, la drept vorbind, nu e nimic serios în toate poveștile astea".

Această politică de înăbușire nu era chiar atât de ușor de aplicat căci, în toată această perioadă, se formaseră grupuri de anchetă private, îndeosebi NICAP și APRO care, din ce în ce mai mult, se băteau cap în cap cu comisia. Aceasta angajase un consilier științific, astronomul Allen Hynek, care căuta cu con-

științiozitate explicații naturale pentru observații, dar era criticat din ce în ce mai mult de investigatori independenți – precum maiorul Donald Keyhoe, directorul NICAP și fizicianul James McDonald, profesor de fizică atmosferică la universitatea din Arizona – care erau șocați de explicațiile sale prea facile, precum miraje sau confuzii cu Luna, planetele, sau baloane meteo. O criză majoră s-a produs în 1966, cu explicația ridicolă a „gazului mlaștinilor", explicație furnizată de Hynek, obligat să explice de urgență o observație deosebit de spectaculoasă din Dexter (Michigan). A fost un mare scandal, care a trezit opinia publică și l-a făcut pe senatorul Gerald Ford să ceară o anchetă. Aceasta, încredințată Universității din Colorado și condusă de fizicianul Edward Condon, a redactat în 1969 faimosul „Raport Condon" ale cărui concluzii negative, semnate de bunul profesor, în pofida unor cazuri interesante conținute în raport, vor oferi Aviației Militare ocazia să pună capăt comisiei „Cartea Albastră". Începând din acel moment, politica Aviației Militare americane față de opinia publică avea să fie pur și simplu numai de negare a OZN-urilor sau, mai subtil, răspunsul stereotip că ele nu constituie o „amenințare pentru securitatea țării".

Știm astăzi, pe de o parte datorită mărturiilor directe și, pe de altă parte, datorită documentelor „declasificate" și făcute publice începând din anii șaptezeci, că anchetele despre OZN-uri au continuat în secret și că toate cazurile cu adevărat interesante scăpaseră totdeauna comisiei, care era doar un paravan. Un memorandum semnat de generalul Bolender, care recomandase dizolvarea comisiei în octombrie 1969, amintea bazelor aeriene că trebuia să continue să furnizeze rapoarte despre cazurile importante, care „nu făceau parte din sistemul *Blue Book*".

De atunci existența unor anchete secrete a fost din plin confirmată de atunci. Chiar și astronomul Hynek a contrazis această linie oficială, în câteva cărți publicate începând din 1970. Hynek a con-

firmat realitatea OZN-urilor și, mai ales, faptul că informația nu ajungea integral la comisia „Cartea Albastră". La fel, în 1988, colonelul William Coleman a mărturisit public, în fața a milioane de telespectatori, că făcuse el însuși un raport despre observarea unui OZN, foarte spectaculos, pe când se afla la bordul unui bombardier B-25. Or, mai târziu devenise membru al comisiei „Cartea Albastră" și constatase absența raportului său din arhivele comisiei! Acestea fiind zise, arhivele *Blue Book* au fost, din fericire, salvate pe microfilme de Arhivele Naționale și acum au fost făcute publice. Printre cele șaizeci de mii de pagini de arhivă se află cazuri destul de interesante, observațiile unor piloți civili și militari care dovedesc pe deplin realitatea OZN-urilor. Căpitanul Ruppelt prezentase deja un anumit număr de cazuri foarte convingătoare în cartea sa, *Obiecte zburătoare neidentificate*, publicată în 1956. După Allen Hynek, comisia s-a ocupat de 13 134 de rapoarte, dintre care 640 (4,8%) fuseseră clasificate „neexplicate".

Renașterea ufologiei și bătălia purtată de FOIA începând din anii '60

Dosarul OZN, care se putea crede îngropat în Statele Unite la sfârșitul anilor șaizeci, va renaște treptat în cursul anilor șaptezeci, la început datorită unor mărturii ca aceea a astronomului Allen Hynek, care va crea un nou grup de cercetare privat, CUFOS (*Center for UFO Studies*), în 1974. Un alt grup deja înființat în 1969, MUFON (*Mutual UFO Network*), care se va întări tot timpul în cursul anilor următori, iar această renaștere va fi încurajată de dezvoltarea internațională a ufologiei.

Aceste grupuri private vor asigura preluarea ștafetei de la APRO și NICAP, aceasta din urmă fiind practic torpilată de CIA, care se infiltrase preluând chiar controlul, înlătu-

Un exemplu de document de la CIA, referitor la
o observație OZN, făcut public, dar foarte cenzurat.

rându-l pe director, maiorul Keyhoe. Dar apariția unei „arme" noi – legea asupra libertății informației sau FOIA (*Freedom of Information Act*) – va constitui un imbold puternic pentru investigatori și va aduce în prim plan problema secretului în Statele Unite.

Legea FOIA, pusă în aplicare din 1975, obligă administrațiile publice să dezvăluie, la cererea oricărui cetățean, documente referitoare la orice subiect, cu condiția să nu fie secrete și să nu

Un document de la NSA.

aducă atingere vieții private. Bineînțeles, documentele clasificate în continuare secrete nu aveau totuși să fie accesibile. Cu toate acestea, legea a devenit un instrument destul de eficace, pe la sfârșitul anilor șaptezeci, pentru obținerea dezvăluirii a numeroase documente despre OZN-uri. Nu fără dificultate, căci s-a pornit o adevărată luptă juridică, dusă îndeosebi de William Spaulding și grupul său, „Ground Saucer Watch", precum și de avocatul newyorkez Peter Gerstern și gruparea CAUS (*Citizen Against*

UFO Secrecy). În 1979, dezvăluirea de către CIA a aproape 1 000 de pagini de documente a fost larg comentată de cele mai mari cotidiene, în frunte cu *New York Times* și *Washington Post*. Această bătălie, care s-a derulat pe o perioadă de câțiva ani, va duce la „declasificarea” și publicarea a mii de pagini despre OZN-uri, provenind de la armată, de la FBI (peste 1 600 de pagini), de la CIA și de la alte administrații. Cea mai reticentă, care nu a dezvăluit aproape nimic, este Agenția Națională de Securitate, NSA (*National Security Agency*), despre care se vorbește mult în ultima vreme referitor la puternica sa rețea de ascultare telefonică mondială, „sistemul Eșalon”, care nu este deloc pe placul europenilor. O cerere, adresată NSA în 1980, de către avocatul Peter Gerstern și grupul său CAUS a fost respinsă de Curtea Apel în 1981, apoi de Curtea Supremă în 1982, pe motivul că divulgarea documentelor vizate ar aduce atingere siguranței Statelor Unite. Au fost furnizate doar câteva pagini aproape în întregime înnegrite.

Acest refuz al celor de la NSA a indicat cu claritate limitele pe care serviciile secrete, civile sau militare, nu erau dispuse să le depășească. Nici nu putea să fie vorba de dezvăluirea celor mai secrete operațiuni ale guvernului, fie că era vorba de OZN-uri sau de orice alt lucru. Asta nu i-a descurajat pe unii investigatori, care au continuat să obțină o mare cantitate de documente legate de OZN-uri. De exemplu, în 1997, Aviația Militară a divulgat vreo nouă sute de pagini despre primii ani de anchete, cele ale comisiei „Sign” despre baza de la Wright-Patterson. Toate aceste documente confirmă în mod categoric că problema OZN-urilor preocupa foarte mult serviciile de informații militare și civile.

Unul dintre aspectele cele mai remarcabile, pe care îl pun în lumină toate aceste documente, în special cele o mie șase sute de pagini de la FBI (a căror copie am obținut-o după o lungă așteptare), este supravegherea tuturor instalațiilor nucleare mili-

tare, precum bazele de bombardiere și de rachete (începând cu Roswell, prima bază de bombardiere atomice din istorie), dar și uzinele care fabricau materiile fisionabile pentru arme nucleare, precum Hanford, în statul Washington (fabricarea de plutoniu) și Oak Ridge, în statul Tennessee (îmbogățirea uraniului), fără a uita centrele de cercetare și de experimentare din New Mexico, precum White Sands, Los Alamos și complexul enorm Kirtland și Sandia, la periferia Albuquerque. Am prezentat deja acest aspect remarcabil, unul dintre cele mai solide din dosarul OZN, în cartea mea precedentă, *OZN, cincizeci de ani de secret*. Aici să spunem doar că aceste documente ar fi de ajuns ca să convingă de realitatea OZN-urilor orice persoană de bună credință. Dar nu există surd mai surd decât cel care nu vrea să audă!

Bătălia împotriva secretului în Statele Unite, relansată astfel cu ajutorul legii FOIA în anii șaptezeci, avea oare să facă să se prăbușească zidurile de beton ale secretului militar? A trecut un sfert de secol și zidurile încă mai rezistă, dar s-au crăpat cât se poate de serios, căci documentele obținute sunt deseori revelatoare, după cum am văzut. În plus, mărturiile despre secret au devenit din ce în ce mai multe, unele dintre ele fiind cât se poate de convingătoare. Din păcate, unele au fost puțin credibile și au dăunat cercetării ufologice în așa măsură încât ne putem întreba dacă nu au fost cumva provocări. Cei care investigau secretul au fost luați peste picior de mass-media (cu ajutorul eficace al serialului *X Files*, începând din 1993), astfel încât mulți investigatori nu au vrut să mai audă de această problemă a secretului. Dar poate că ăsta și era obiectivul unor manipulări, conform unui scenariu pe care l-am putea numi „frauda demascată”: să îneci adevărul într-o mlaștină de dezvăluiri false, unde nu se mai pot deosebi lucrurile false de cele adevărate.

În ciuda acestor mari dificultăți și a capcanelor întinse investigatorilor, au fost întreprinse noi acțiuni care au avut cel puțin

Office Memorandum • UNITED STATES GOVERNMENT

TO : Director, FBI

FROM : SAC, Knoxville

SUBJECT: RADAR DETECTION OF UNIDENTIFIED OBJECTS OVER OAK RIDGE, October 12, 13, 16, 1950 PROTECTION OF VITAL INSTALLATIONS

DATE: October 13, 1950

~~CONFIDENTIAL~~

Remytel October 13, 1950.

There is being submitted herewith a copy of two reports made by District Representative of the OSI, 8th District, U. S. Air Force, with regard to the detection of unidentified objects by the means of radar, as set forth in referenced teletype. These reports continue to set forth additional reports concerning unidentified objects in the air space area over Oak Ridge, Tennessee, which to date have not been explained.

No investigation is being conducted by the Knoxville Office in this matter, but any further information received from OSI or from CIC representatives will be forwarded immediately.

Air Mail
OCN:lev
65-475
Enc.

RECORDED - 2
INDEXED - 28

65-[illegible]-136

55 NOV 25 1950

Memorandumul unui agent FBI despre detectarea radar a unor OZN-uri deasupra unei uzine atomice de la Oak Ridge, la 13 octombrie 1950 (document făcut public).

meritul de a menține presiunea și de a atrage atenția mass-media. În 1998, mărturia locotenent-colonelului Philip Corso, autorul unei cărți răsunătoare despre cazul Roswell în 1997 (despre care se va vorbi mai departe), l-a determinat pe avocatul Peter Gerstern să revină pe baricade. El se depărtase de mulți ani de problema OZN, lăsând conducerea organizației CAUS în mâinile lui Barry Greenwood, care devenise din ce în ce mai sceptic în privința secretului. Gerstern, care devenise între timp un fel de guru „New Age" la Sedon, în Arizona, a preluat imediat organizația, îndepărtându-l pe Greenwood fără menajamente și lansându-se într-o serie de acțiuni spectaculoase în justiție împotriva diferitelor organizații ale guvernului. Trebuie să spunem că toate au eșuat, dar mass-media a vorbit mult despre ele. Gerstern a încercat la început să obțină, în 1998, documentele despre Roswell amintite de Corso în cartea sa, dar moartea acestuia a pus capăt acestei acțiuni. În februarie 1999, Gerstern a făcut o altă acțiune în justiție, împotriva Ministerului Apărării, cerând informații despre misterioasele OZN-uri de formă triunghiulară care erau văzute din ce în ce mai des, precum și mărturii despre răpiri, care puteau dezvălui o amenințare pentru siguranța cetățenilor. El a mai avut demersuri în direcția guvernatorilor unor state, cărora le-a lăsat petiții care cereau o acțiune pe lângă guvern. Dar – lucru deloc surprinzător – această acțiune a fost respinsă de Curtea Federală, însă toate aceste demersuri au găsit ecou în mass-media. Din păcate, stilul foarte „New Age" și „colorat" al lui Gerstern a dăunat într-o oarecare măsură credibilității sale.

Au fost întreprinse și alte acțiuni, la fel de mediatizate. Un tânăr om de afaceri, Joseph Firmage, care făcuse rapid avere în *Silicon Valley*, s-a lansat pe terenul OZN-urilor în 1998 cu o campanie agresivă pe Internet, domeniu în care este specialist. El a creat o organizație cu vocație științifică, *International Space Science Organization* (ISSO) și a pus pe site-ul său web o carte plină de viziuni filozofice și științifice legate de OZN-uri, *The*

Word is Truth[1]. În cursul verii anului 2000, Firmage și-a reorientat acțiunea într-un mod mai clasic, asociindu-se cu Ann Druyan, văduva astronomului Carl Sagan, care colaborase cu el la foarte popularul serial de emisiuni televizate COSMOS. Firmage a convins-o să pună pe picioare un nou program de popularizare științifică numit „Proiectul Voyager". Din păcate, se pare că ar fi renunțat.

Un alt personaj foarte controversat este un medic din Virginia, doctorul Steven Greer, care a creat și el un grup militant, numit „Centrul pentru studierea inteligenței extraterestre" (CSETI)[2]. Să nu se confunde, desigur, cu SETI, care constă în încercarea de detectare a semnalelor radioelectrice artificiale venite din spațiu. Am avut ocazia să-l întâlnesc pe doctorul Greer, aflat în trecere prin Paris, și mi s-a părut sincer, chiar dacă este poate de un optimism excesiv în privința șanselor de succes ale acțiunii sale. Ca și în cazul lui Gestern și Firmage, există și la Greer o latură „New Age": el afirmă că a reușit să contacteze extratereștii prin telepatie, cu ocazia unor reuniuni nocturne. Dar există și o latură foarte concretă în acțiunea lui. Pretinde că a adunat peste două sute de mărturii despre cercetările secrete și pregătea, la sfârșitul anului 2000, o mare lovitură mediatică: divulgarea grupată a acestor mărturii, astfel încât să protejeze martorii împotriva oricărei acțiuni juridice și să provoace un efect mediatic maxim. Este însă foarte posibil ca, chiar dacă doctorul Greer are astfel de martori, planului său să fie împins la eșec într-un fel sau altul. Este lesne de imaginat că serviciile secrete nu duc lipsă de mijloace ca să reușească.

În toamna anului 2000, aceste acțiuni încă nu reușiseră precum trâmbițele din Ierihon, să facă să se prăbușească, zidurile

---

[1] Joseph Firmage, *The Word is Truth*, publicată pe Internet. Site ISSO: http://www.isso.org

[2] Site CSETI (*Center for Study of Extraterrestrial Intelligence*): http://www.cseti.org.

secretului. Dar se pare că au contribuit în mod eficace la evoluția opiniei publice – cel puțin în Statele Unite, dacă este să ne luăm după sondajul deja citat, conform căruia 70,3% dintre persoanele chestionate ar fi convinse că guvernul american ascunde adevărul despre extratereștri! Acesta e și cazul altor țări anglofone, începând cu Marea Britanie, unde sunt programate mereu numeroase emisiuni de televiziune pe această temă. Nu la fel se întâmplă și în Franța, unde subiectul OZN a fost expediat într-un minut în cadrul marii sărbători anuale a astronomiei populare, „Noaptea stelelor", din 10 august 2000!

În sfârșit, în timp ce această bătălie – cu rezultat încă nesigur – pentru a pune capăt secretului militar continuă, alți cercetători s-au străduit să redea o credibilitate științifică problemei OZN, adunând anchetele și cazurile solide. Problema secretului a fost lăsată la o parte sau abordată în mod mult mai prudent, dar acest demers ar putea să fie, pe termen lung, mult mai eficace.

La sfârșitul anilor nouăzeci, în Statele Unite s-a produs o conjugare interesantă a eforturilor între grupuri ufologice, oameni de știință și personalități influente din lumea politică, îndeosebi Laurance Rockefeller (care este considerat apropiat al Casei Albe), pentru a determina luarea în serios a problemei OZN-urilor.

În 1995, o primă acțiune de acest gen a fost realizată o dată cu redactarea – sub conducerea soției fostului ambasador în Franța, Marie Galbraith, și în legătură cu principalele grupuri de investigație (MUFON, CUFOS și FUFOR) – unui raport foarte bine făcut, care reunea cele mai bune cazuri mondiale. Intitulat *The UFO Briefing Document*, acest raport a fost difuzat unui număr de o mie de personalități și publicat de o editură din New York în august 2000. Trebuie subliniat că acest document nu se limitează la o prezentare clasică a observațiilor unor OZN-uri. El reintroduce, cu prudență dar cu fermitate, problema secretului, demonstrând astfel preocuparea cel puțin a unei părți a lumii politice americane de a ieși din această situație imposibilă.

În 1998 a fost divulgat în Statele Unite raportul unui grup de studiu ştiinţific condus de un fizician reputat, Peter Sturrock, profesor de fizică aplicată la universitatea din Stanford. Acest grup fusese reunit de Laurance Rockefeller, care îl invitase la reşedinţa lui de la Pocantino, New Jersey. Acest seminar – la care au participat şi trei francezi, printre care inginerul însărcinat cu studiile OZN de la CNES, Jean-Jacques Velasco – se dorea o abordare riguroasă şi făcea apel la lumea ştiinţifică să se aplece în mod serios asupra problemei OZN-urilor. Era un raport foarte prudent, dar de o rigoare ştiinţifică puţin obişnuită în ufologie, fiind publicat sub formă de carte în 1999, sub titlul *The UFO Enigma.*

Vom vedea mai departe că un efort analog s-a făcut în Franţa, cu publicarea, în iulie 1999, a unui raport al grupului COMETA, format îndeosebi din militari de rang înalt, raport intitulat *OZN-uri şi Ministerul Apărării. Pentru ce trebuie să ne pregătim?* Un element original al acestui raport era redeschiderea, de data aceasta cu vigoare, a problemei secretului militar american, ceea ce a provocat reacţii de o anumită virulenţă, atât în Franţa cât şi în Statele Unite. Să sperăm că astfel de publicaţii vor suscita vocaţii în lumea ştiinţifică, intelectuală şi mediatică, care rămâne încă foarte temătoare, îndeosebi în Franţa!

Fenomenul OZN, luat în ansamblu, este impresionant, dacă e să ne referim numai la observaţiile acumulate de mai bine de o jumătate de secol. Să amintim doar câteva cifre, fără comentarii. După *Fund for UFO Research*, unul dintre organismele cele mai respectate din Statele Unite, baza informatică cea mai completă, UFOCAT numără peste o sută de mii de cazuri. Observaţiile făcute de piloţi – civili sau militari –, recenzate de doctorul Richard Haines de la NASA numără peste trei mii de cazuri. Un studiu făcut în Franţa de Dominique Weinstein, în legătură cu Richard Haines, scoate în evidenţă numeroase cazuri în care observaţiile vizuale au fost confirmate de radar (489 în anul 1999). O altă bază de date numără cinci mii şase sute de

urme la sol, dintre care patru mii o sută patru cu observare de OZN. Pe de altă parte, se cunosc peste cinci sute de cazuri de observații ale unor OZN-uri cu efecte electromagnetice și sute de cazuri de observații foarte apropiate ale unui OZN.[1]

Dacă nu este de ajuns, să amintim altele: recente și spectaculoase!

Baletul aerian continuă

Dar ce s-a întâmplat cu OZN-urile, în timpul acestor peripeții și necazuri prin care a trecut ufologia? Mai sunt aici? Ei bine, da, nu numai că mai sunt aici, ba chiar dau impresia că se arată din ce în ce mai mult. Tăcerea încăpățânată a autorităților americane (mai puțin în cazul Roswell, după cum vom vedea) e cu atât mai insolită. În realitate, observațiile de OZN-uri au devenit din ce în ce mai spectaculoase în ultimii ani, ca și cum misterioșii „vizitatori" care le pilotează sau le „manipulează" ar continua, fără să se grăbească, o politică de apariții încă furișe, dar anual din ce în ce mai vizibile și mai impresionante. Iată un exemplu de OZN de dimensiuni foarte mari, văzut de o serie de martori indepedenți.

Yukon, Canada, 1996: un OZN enorm cu mulți martori

În seara de 11 decembrie 1996, cel puțin douăzeci și doi de martori au observat un OZN enorm, de-a lungul drumului

---

[1] Câteva site-uri Internet americane, care furnizează statistici și cataloage de observații:

Baza UFOCAT: http://www.ufocat.ch
"U" UFO Datbase: http://www.jps.net/larryhat
National UFO Reporting Center (NUFORC): http://www.ufocenter.com
Project 1947: http://www. project1947.com
Site NICAP: http://www.nicap.dabsol.co.uk
Site MUFON: http://www.mufon.com
Site CUFOS: http://www.cufos.org
Site FUFOR: http://www.fufor.org
Site-ul Society for Scientific Exploration: http://www.jes.com

spre Klondike, în Yukon, un stat canadian apropiat de Alaska. OZN-ul se deplasa lent, la mică altitudine, avea o formă ovoidă, avea numeroase lumini şi proiecta, din când în când, fascicule luminoase spre sol (vezi desenul). Martin Jasek, tânăr inginer canadian de origine cehă şi ufolog reputat pentru seriozitatea sa, a redeschis acest dosar de observaţie, care stătea închis din 1996, deoarece martorii nu doreau nici un fel de publicitate. El a putut să găsească şi să chestioneze cea mai mare parte a martorilor, după care şi-a prezentat investigaţia detaliată în *Mufon UFO journal* din februarie 2000.

Un aspect interesant al cazului este că martorii aveau unghiuri de observaţie diferite, ceea ce a permis calcularea dimensiunilor probabile ale OZN-ului prin triangulaţie, şi asta în trei locuri diferite: de-a lungul lacului Fox şi în regiunile Pelly şi Carmacks, aflate la o distanţă totală de 216 km. Un alt aspect interesant este faptul că toate estimările de mărime făcute de martori, care au comparat OZN-ul cu dimensiunile unui teren de fotbal, s-au dovedit mai mici faţă de dimensiunile calculate. Trecând cu grijă pe hartă locurile şi axele de observaţie, inginerul Jasek, care este foarte experimentat în această privinţă, fiind specializat în resurse hidraulice, a găsit valori destul de concordante, situându-i diametrul între 800 şi 1 200 m! Era deci un aparat enorm, care i-a survolat pe martori fără zgomot, viziune impresionantă în noaptea glacială a nord-vestului canadian.

Iată acum şi alte cazuri recente, selectate pentru anii 1998–2000, având, în general, mai mulţi martori şi destul de des înregistrări video, datorită înmulţirii camerelor video în ultimii ani. Se pare că regiunile cele mai afectate au fost America de Nord şi America de Sud, precum şi, mai recent, China, dar nu a fost „cruţată" nici o regiune a lumii.

Începutul anului 1998, Israel. Intensă activitate OZN, începută cu un an înainte, continuându-se cu incidente spectacu-

loase, înregistrate pe video. O înregistrare video arată un OZN în formă de disc urmărit de un avion de vânătoare F-15!

Începutul anului 1998, Chile. Continuare a valului foarte important din 1997 (care a determinat crearea unei comisii oficiale mixte, militare și civile). În ziua de 24 ianuarie, mai mulți martori au văzut un glob luminos și un „trabuc” lângă Santiago.

Începutul anului 1998, Brazilia. Un glob luminos, survolând un cartier rezidențial din Sao Paulo, a fost filmat cu o cameră video timp de patru minute. A fost arătat la televiziune în ziua de 15 februarie.

30 ianuarie 1998, Statele Unite. Nou val de apariții OZN în Florida, văzut de numeroși rezidenți din Pensacola și Gulf Breeze, care au făcut fotografii și cel puțin o înregistrare video. De notat că regiunea Golfului Breeze, situată în partea de nord-est a Floridei, pe partea Golfului Mexic, este de câțiva ani foarte bogată în observații. Dosarul este controversat, dar a fost foarte bine studiat de câțiva investigatori, îndeosebi de fizicianul marinei, Bruce Maccabee.

9 martie 1998, Marea Britanie. Pe la 7:45 seara, trei martori au observat un OZN în formă de triunghi, de mărimea unui avion mare, cu lumini strălucitoare în colțuri și o lucire roșie în centru. Descriere foarte clasică. Dar există și ceva mai puțin banal. Martorii au văzut când din triunghi a căzut un mic glob luminos, care a dispărut în viteză spre sud. Ozn-ul l-a urmat la puțin timp după aceea.

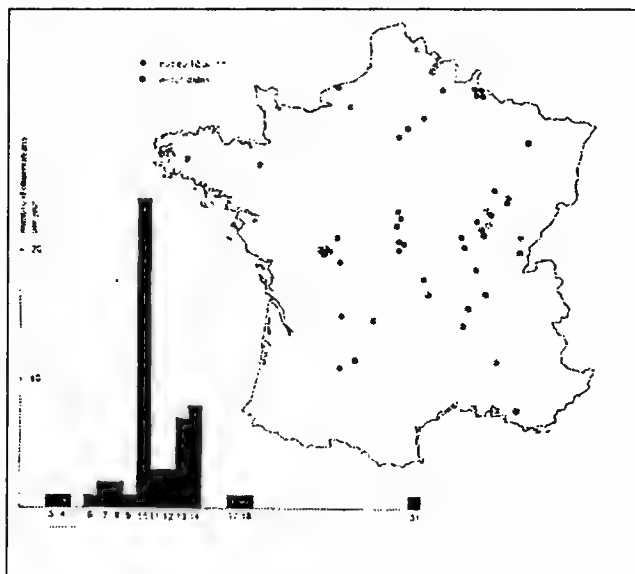
13 aprilie 1998, Argentina. O pană de curent „inexplicabilă” s-a produs în orașul Bariloche, după ce noaptea au fost observate patru discuri luminoase. După un martor, „a avut loc un fel de ploaie de scântei, după care toate luminile s-au stins”. Să reamintim un incident remarcabil survenit în același oraș, la 9 august 1995, când un OZN a împiedicat un avion de linie să aterizeze și a stins toate luminile din aeroport.

21 aprilie 1998, Ecuador. Apariția unui OZN luminos, în formă de trabuc, deasupra unui teren de fotbal a provocat întreruperea unui meci la Guayaquil. Ozn-ul a fost filmat și arătat la televiziune a doua zi.

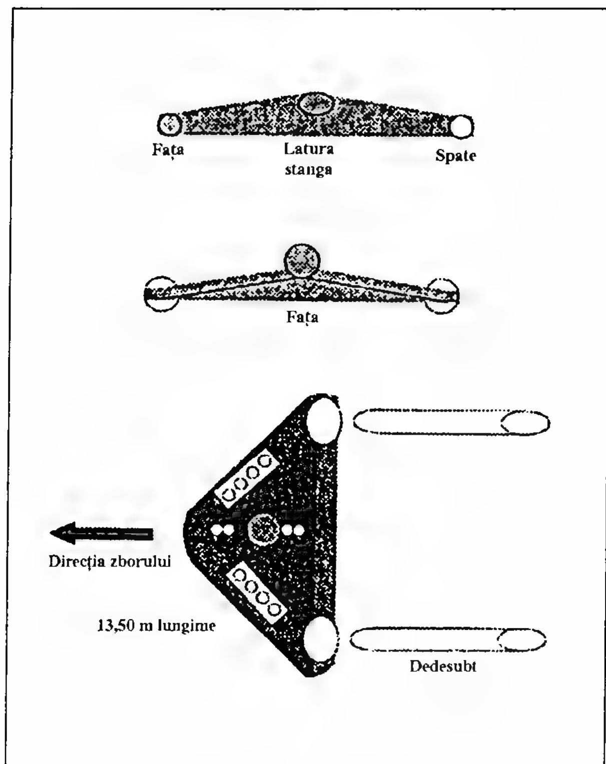
Iunie 1998, Mexic. Noi observații OZN în regiunea vulcanilor mexicani, înregistrare pe video. Formațiuni ciudate alcătuite din numeroase puncte luminoase care traversau lent cerul.

16 mai 1998, Chile. Un disc enorm este observat lângă barajul hidroelectric de la Lago de Colbun, în sudul țării. Deasupra avea o lumină mare portocalie, iar pe marginea exterioară părea că se rotesc luminițe.

August 1998, Franța. În Franța, în primele cincisprezece zile din luna august, cu un apogeu în noaptea de 10 spre 11 august, au fost făcute numeroase observații OZN, îndeosebi în regiunea Ardenilor, dar alte observații au fost făcute cam pe întreg teritoriul. În Ardeni, investigatorii particulari vor aduna aproape două sute cincizeci de mărturii – pentru noaptea de 10 spre 11 august – în cursul zilelor următoare observației. Mărturiile, concordante, descriu un aparat de formă triunghiulară, cu marginile rotunjite, câte o lumină mare de un galben strălucitor la capătul „aripilor" și una roșie pulsând sub aparat, puțin mai în spatele centrului.

Val de OZN-uri în Franța, în august 1998.

„Portretul robot" al OZN-ului triunghiular văzut de numeroși martori în regiunea Ardenilor.

OZN sau aparat militar secret? Anchetatorul principal în cazul valului din Ardeni, Jean-Luc Lemaire, înclină spre a doua presupunere, deși cazul nu este rezolvat definitiv.

August 1998, Chile. Val „masiv" de observații în Chile. În seara de 19 august, OZN-uri sunt văzute în trei sferturi din țară: discuri, triunghiuri enorme și chiar un „nor luminos:".

4 septembrie 1998, Statele Unite. Un triunghi enorm a fost văzut lângă White Plains, la periferia New York-ului. Martorul, un bărbat de cincizeci și cinci ce ani, a rămas în stare de șoc, tremurând timp de câteva ore. În acest caz ne vine greu să ne imaginăm că ar fi fost un simplu aparat militar, oricât de impresionant ar fi fost el.

3 octombrie 1998, China Un martor a observat, timp de zece minute, împreună cu familia și a înregistrat pe video un OZN luminos, traversând foarte lent cerul, deasupra orașului Kunming. Am văzut această înregistrare video, prezentată de ufologul chinez Sun Shili la simpozionul de la San Marino, în aprilie 1999: este cât se poate de impresionantă! OZN-ul, în formă de lentilă foarte luminoasă, de un galben auriu, de o mărime aparentă mai mare decât Luna, pare că trece înadins cu cea mai mare nonșalanță pe cerul orașului.

19 octombrie; 10, 11 și 14 noiembrie 1998, China. În noiembrie serviciile de presă chineze au dezvăluit că un avion de vânătoare a urmărit un OZN la 19 octombrie. Acesta, mai întâi urmărit de radar, s-a depărtat cu ușurință de avion. În zilele de 10, 11 și 14 noiembrie, după cum scrie *Cotidianul Poporului* (ediția internațională din 14 noiembrie), locuitorii din Xiamen, oraș de coastă din sud, au văzut un OZN în formă de pară, cu o coadă luminoasă colorată în galben galbenă și roșu, care a fost înregistrat pe video.

1 decembrie 1998, Franța. Un automobilist care conducea mașina lângă Evreux (Eure), pe la 17:50, a văzut un OZN triunghiular zburând lent la altitudine mică (20-30 m). S-a oprit pe marginea drumului ca să observe mai bine obiectul, care avea o serie de opt „ferestre” ce emiteau lumină albă pe margine și o lumină roșie, rotitoare, dedesubt. Aparatul părea că se îndreaptă spre baza aeriană militară Evreux-Fauville. În timp ce trecea pe deasupra mașinii, toate sistemele electrice ale acesteia s-au întrerupt preț de vreo treizeci de secunde. Martorul a sunat la puțin timp după aceea la baza militară, de unde i s-a răspuns amabil că nu se știe nimic.

Decembrie 1998 și ianuarie 1999, Italia. În timpul acestor două luni, presa italiană a semnalat numeroase observații de OZN-uri în mai multe regiuni: Lombardia, Emilia, Romagna, Sicilia. Unul dintre incidentele cele mai impresionante este o întâlnire de gradul doi care a avut loc în ziua de 19 decembrie, la

unsprezece seara, în orașul Stra, lângă Veneția. Un tânăr șofer de camion, Giuseppe L., trezit de zgomotul unui motor, a văzut pe fereastră planând deasupra casei un obiect strălucitor cu multe „ferestre" și o lumină orbitoare dedesubt, care părea pe punctul de a ateriza. A ieșit afară și a văzut obiectul aterizat la aproximativ treizeci de metri de el și două ființe, înalte de aproximativ un metru, învârtindu-se în jurul aparatului, fără să pară intersate de el. După o jumătate de oră au urcat din nou în OZN, care a decolat lent, apoi s-a depărtat cu mare viteză. OZN-ul a lăsat pe pământ o urmă circulară, cu găuri corespunzând unui triunghi echilateral cu latura de patru metri. Investigatorii au găsit și ei pe sol un material cu aspect vitros.

26 ianuarie 1999, Statele Unite. Între orele 20:00 și 20:30, șapte martori au observat un OZN foarte mare în valea San Luis, lângă orașul La Veta, în sudul statului Colorado. Trebuie amintit că această vale este de ani de zile teatrul a numeroase fenomene stranii, îndeosebi vite mutilate. Ea a și inspirat investigatorului Christopher O'Brien o carte interesantă, *The Mysterious Valley.* Este vorba de același O'Brien care a raportat un caz ciudat, în care aparatul părea că are aripi, cu lumini strălucitoare în partea din față, dar apăruse martorilor „translucid". OZN-ul, de o mărime estimată la aproape 180 m, emitea un duduit înăbușit. La început nu se vedea nici un fel de structură, apoi martorii au văzut apărând un fel de deschizături de culoare portocalie pe margini. Aparatul, care plana deasupra lacului, a emis un fascicul sau mai curând un „tub" luminos, care li s-a părut că „plonjează" în lac. Trebuie subliniat acest aspect translucid, deseori observat de martori, ca și cum realitatea fizică a apariției ar fi putut să fie pusă la îndoială. Acest gen de aspect de mare stranietate duce la speculații asupra existenței eventuale a altor „dimensiuni" și la „porțile" prin care OZN-urile ar intra în spațiul nostru.

Februarie și martie 1999, Peru, Mexic. În ziua de 9 februarie, exact înainte de lăsarea nopții, niște pescari din portul Pisco, situat la 300 km sud de Lima, au văzut o lumină mare

ieşind din ocean. OZN-ul, descris de martori ca un „vas-mamă" (*nave nodriza*), s-a ridicat în aer, s-a înclinat puternic pe dreapta şi s-a îndreptat spre est, către coastă. A doua zi seara, locuitorii din Chorrillos, la periferia oraşului Lima, au observat discuri luminoase zburând la mică altitudine. La Jesus Maria, altă periferie a Capitalei, locuitorii s-au adunat în piaţă ca să le observe şi s-a făcut o înregistrare video. La mai puţin de o oră, escadrila de discuri luminoase survola oraşul portuar Callao, aflat la 13 km vest de Lima, observată de data aceasta de vreo două mii de persoane, căci se răspândise zvonul despre acest val de observaţii. La orele 11 seara, canalul cinci al televiziunii panamericane a prezentat spectatorilor stupefiaţi o emisiune neprogramată, de patruzeci de minute, despre acest val de OZN-uri, cuprinzând înregistrări video făcute la Jesus Maria şi Callao. Imediat s-au răspândit zvonuri, preluate de ziarele de senzaţie, despre existenţa unei baze submarine, situată la vreo doisprezece kilometri de coastă. Trebuie spus că Peru, ca aproape toate ţările din America Latină, este obişnuit de mult timp cu apariţiile de OZN-uri. Această interesantă problemă a unor baze secrete de OZN-uri, terestre sau submarine, constituie unul dintre punctele cele mai controversate din dosarul OZN.

Observaţii au mai fost făcute şi în cursul următoarelor două zile, apoi la începutul lui martie. Astfel, în ziua de 3 martie, deasupra Limei au fost observate cinci discuri luminoase. Două dintre ele au făcut diferite manevre, în timp ce celelalte trei se îndreptau spre est. După aceea au fost difuzate filme video pe canalul de televiziune *Frequencia Latina*. În ajun, două OZN-uri fuseseră filmate şi ele într-o regiune depărtată, la Pucalpa, lângă zona amazoniană din Peru.

23 februarie 1999, Statele Unite. Un OZN enorm, în formă de bumerang, foarte plat dar mare cât „două terenuri de fotbal" (terenul de fotbal tinde să devină unitatea de măsură a OZN-urilor mari!) a fost observat de o familie întreagă, trecând lent la mică altitudine, pe la şapte seara, deasupra casei lor, situată la

Carpinteria, pe coasta californiană. Aparatul emitea un zbârnâit înăbuşit care a făcut să se cutremure casa. Apoi s-a ridicat în aer la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi a dispărut cu mare viteză. Trebuie să spunem aici că această descriere „clasică", a unui OZN foarte mare, poate cu greu să fie cea a unui avion secret, chiar şi dotat cu performanţe excepţionale. Sau ar trebui să presupunem că americanii au dobândit un avans colosal, stăpânind tehnici revoluţionare.

25 februrie 1999, Statele Unite. Cu puţin timp înainte de amiază, trei pădurari, ocupaţi să planteze copaci în munţii statului Washington, nu departe de Muntele Sfânta Elena (în nord-vestul Statelor Unite), au văzut un OZN în formă de disc coborând fără zgomot în vale, cu o uşoară mişcare de oscilaţie. Ei au anunţat alţi unsprezece lucrători care erau acolo şi toţi au observat discul timp de trei-cinci minute. OZN-ul, nu prea mare, în formă de disc întrerupt în partea din spate, ca o potcoavă, se îndrepta spre o cireadă de elani. Aceştia, remarcându-l, au început să fugă, dar un elan a rămas separat. OZN-ul s-a plasat exact deasupra lui şi a fost ridicat în aer, tractat şi îmbarcat la bordul discului, sub ochii pădurarilor stupefiaţi! Martorii au avut chiar impresia că OZN-ul, de mărime mică, realizase această operaţiune cam cu greutate. OZN-ul a luat altitudine şi a dispărut în stratul de nori, iar carcasa animalului a fost găsită la sol a doua zi. Această poveste de necrezut este totuşi credibilă având în vedere nu numai numărul şi seriozitatea martorilor, angajaţi de ani de zile ai unei mari companii, ci şi calitatea echipei de investigatori, îndeosebi Robert Fairfax de la MUFON şi Peter Davenport de la *National UFO Reporting Center*, foarte respectaţi în mediul ufologic american. După Fairfax, care s-a întâlnit la puţină vreme cu martorii, aceştia erau foarte impresionaţi de ceea ce văzuseră, astfel încât rămăseseră bine grupaţi tot restul zilei. Până astăzi, este încă foarte rar ca o legătură atât de flagrantă să fi putut fi observată între OZN-uri şi fenomenul îngrijorător de mutilare a vitelor. Mutilările de vite, constatate în număr mare în Statele

Unite dar și în alte țări, constituie un aspect important al dosarului OZN.

Februarie și martie 1999, Italia. La 27 februarie, un cilindru negru cu o sursă luminoasă la fiecare extremitate, a fost observat, timp de cinci minute, deasupra centrului comercial din Bologna. La Roma, la 8 martie, pe la zece dimineața, Alfredo DiPrinzio a observat pe când traversa Piazza di Navona o lumină strălucitoare deasupra fleșei bisericii Santa Agnese. Era un obiect oval, de culoarea cuprului, care părea agitat de mișcări sacadate. În mai puțin de un minut, toți trecătorii au observat OZN-ul, apoi obiectul a dispărut brusc. În ziua de 13 martie, un OZN în formă de trabuc a fost văzut deasupra orașului Milano de către mai mulți martori.

Sfârșitul lui februarie – martie 1999, Canada. Numeroase observații au fost raportate timp de vreo cincisprezece zile. În ziua de 5 martie, la Ile Bizard, Quebec, Gaetan Desjardins s-a simțit ca paralizat observând o lumină portocalie puternică, care a luat un moment forma unui OZN în formă de trabuc, apoi și-a reluat aparența de lumină intensă. Încă o descriere care dă impresia unui fenomen „de mare stranietate". În Ontario (Blind River, Kingston) și în apropiere de Toronto a fost făcută o întreagă serie de observații în această perioadă: lumini nocturne și chiar un OZN în formă de trabuc, deasupra unei case.

10 martie, Malawi. Există OZN-uri și în Africa. Niște constructori care ridicau o școală în satul Siledi (districtul Mwanza) „au avut parte de șocul vieții lor", după cum scrie *Daily Times of Blantyre*, când au văzut trecând pe cer, deasupra caselor lor, pe la nouă seara, un obiect „semănând cu un sicriu"! Mai întâi simțiseră un curent puternic și ieșiseră să vadă ce se întâmplase. Această descriere de OZN în formă de paralelipiped este destul de rară, dar nu singulară. Un caz remarcabil a fost observat în Franța, de exemplu, în cursul verii anului 1998.

21 aprilie 1999, Statele Unite. Pe la orele 21:15, la West Mifflin, la periferia orașului Pittsburgh, Pennsylvania, câțiva martori aflați într-o mașină au văzut zburând un obiect ciudat, de

formă triunghiulară, lângă culoarul aerian al aeroportului. Aceşti martori trăiau lângă aeroport şi cunoşteau bine avioanele. Or, acel aparat le era necunoscut: în formă de „1/8 de pizza cu partea semicirculară înainte”, având o serie de lumini albe care nu clipeau. Acest OZN s-a plasat deasupra unui avion de linie care trecea, a părut că se opreşte, apoi că însoţeşte avionul în cursa sa. El a emis în direcţia avionului un fascicul de lumină albă, la început îngust, dar care apoi s-a mărit până când l-a luminat în întregime, stingându-se după câteva secunde. Martorii s-au oprit ca să vadă mai bine dar OZN-ul se depărta deja. Să subliniem acea formă de bucată de pizza cu partea exterioară înainte: au mai existat şi alte observaţii de acest tip, dar pare mai mult decât îndoielnic ca un avion secret să aibă o astfel de formă, fără a mai vorbi de manevra sa de inspectare a unui avion de linie cu ajutorul unui proiector puternic!

7–8 mai 1999, Canada. În cursul week-end-ului, la White Rock, la sud-est de Vancouver, în Columbia britanică, au fost făcute câteva observaţii remarcabile. În ziua de 7 mai, pe la zece seara, un bărbat cuprins de panică spune că a văzut o sferă enormă de „plasmă albastră” traversând micul golf Semiahmoo şi luminând marea în drumul ei. A doua zi seara, pe la 21:30, un cuplu, împreună cu copiii, vede un obiect mare „în formă de con” apropiindu-se lent la altitudine mică. Avea o lumină strălucitoare în centru şi una albastră şi roşie în părţi. După o oră, două femei tinere văd un obiect enorm, „în formă de bumerang”, zburând foarte jos. Ele opresc maşina ca să observe obiectul care trecea pe deasupra lor. Avea între şase şi opt lumini strălucitoare în faţă (roşii, verzi şi albe), care clipeau în mod nesecvenţial. După câteva secunde, obiectul a dispărut brusc. Martorii vor rămâne în stare de şoc timp de câteva ore. OZN sau aparat secret? Un astonom din Vancouver, David Dodge a atras atenţia că la 80 km de White Rock se află o bază navală americană. Uimitoare aparate secrete!

Mai şi iunie, Chile şi America latină. Numeroase observaţii au fost înregistrate în aceste două luni în America Latină.

În ziua de 23 mai, echipajul și pasagerii unui avion de linie din Chile au observat un OZN timp de treizeci de minute. OZN-ul a fost văzut și de turnul de control al aeroportului din Puerto Natales, în sudul țării, schimburile de replici radio cu echipajul fiind oferite investigatorilor. Să amintim că, în octombrie 1997, Chile a creat o comisie mixtă, civilă și militară (CFAA), pentru evaluarea numeroaselor observații.

La drept vorbind, pe întreg continentul sud-american și în America Centrală, activitatea OZN s-a intensificat de câțiva ani. La 1 iunie, un OZN mare a fost filmat de o televiziune mexicană deasupra orașului Puebla, la aproximativ 100 km sud-est de Mexico. În zilele de 14 și 15 iunie, un OZN foarte mare a fost observat deasupra unei părți din Brazilia și din țările învecinate. Alte observații au fost semnalate la începutul lui iulie în Brazilia, astfel încât aparițiile de OZN-uri par să devină acolo un spectacol permanent! Din nou în Mexic, un OZN a fost înregistrat pe peliculă video de un cameraman de la stația TV Azteca, din Monterrey. Stația și-a întrerupt programul ca să-l arate în direct.

Al doilea semestru al anului 1999. OZN-uri mari în lumea întreagă, deseori triunghiulare.

În timpul acestui întreg semestru al anului 1999 și îndeosebi în timpul verii, observările unor aparate aeriene de foarte mari dimensiuni au fost numeroase în diferite țări, îndeosebi în Statele Unite și Brazilia, și multe descrieri sunt foarte apropiate, sugerând că ar fi aceleași aparate zburătoare misterioase care sunt văzute cam peste tot.

1 august 1999, Statele Unite. Doi martori aflați într-o mașină în regiunea Rocky Mount (Virginia), pe la orele 15:45, au văzut trecând, la altitudine mică, un disc mare cu un diametru de aproximativ 30 m, aplecat ușor în față. Se puteau distinge două lumini de-a lungul circumferinței, iar între aceste linii se afla un șir de „ferestre”. OZN-ul avea o culoare arămie și era vag luminos. Nu făcea nici un zgomot și nu s-a simțit nici o deplasare de aer: copacii

stăteau nemişcaţi, în timp ce se apropia şi trecea în spatele lor. O observaţie clasică şi diurnă de „farfurie zburătoare”!

2 august 1999, Statele Unite. Pe la orele zece seara, în estul oraşului Alabama s-a auzit o detunătură puternică. S-au observat simultan două perturbări de curent şi de transmisie de televiziune, inclusiv prin satelit. La un minut după explozie, trei martori au văzut trecând pe deasupra casei lor două aparate enorme în formă de V. Aparatele se deplasau lent (în jur de 50 km/h), la altitudine mică (aproximativ 100 m) şi fără nici un zgomot. Erau late cam de 50–60 m. Martorii au observat şapte-opt lumini, foarte strălucitoare, „ca nişte lămpi cu halogen albăstrui”, aliniate de-a lungul aparatelor. Au putut să le privească timp de cinci minute, după care au apărut brusc cinci avioane, care păreau că le urmăresc. În acel moment, cele două triunghiuri s-au separat şi au accelerat cu o viteză fantastică spre cer, lăsând în urma lor o dâră luminoasă. Maiorul George Filer, care citează această observaţie, se întreabă dacă ar putea să fie vorba de nişte avioane foarte secrete precum „Senior Citizen” (despre care se va vorbi mai departe), operând de la baza Eglin, aflată în apropiere. Intervenţia avioanelor de vânătoare ar fi fost atunci doar un exerciţiu.

4 noiembrie 1999, Noua Guinee. După cum scrie cotidianul *Post Courier* din Papua, mii de locuitori din insulele Noua Bretanie şi Noua Irlandă, situate la nord-est de Papua (ea însăşi aflându-se la est de Noua Guinee), au observat la căderea nopţii un obiect enorm zburând lent la mică altitudine. După spusele mai multor martori, ar fi putut să fie lung de aproximativ 200 m şi lat de 50 m şi era „luminat ca un oraş zburător”. Acest aparat extraordinar, care i-a impresionat puternic pe martori, a traversat lent cerul, emiţând doar un duduit slab. Locuitorii din mica insulă Duke of York au văzut un al doilea aparat, mai mic dar cu lumini strălucitoare, rotindu-se în jurul marelui OZN ca şi cum s-ar fi jucat. După spusele unui locuitor din Noua Irlandă, John Berenti, OZN-ul se deplasa „exact deasupra vârfurilor copacilor

de mango". Ofițerul de poliție Raymond Theodore l-a văzut evoluând pe la orele 20:30, lângă insula Waton, exact la câțiva metri deasupra oceanului. Avea „multe lumini strălucitoare pe spate". Școlarul Alex Jame și patru colegi de-ai săi, întorcându-se de la școala din Pilapila, pe la șapte seara, au observat OZN-ul timp de o jumătate de oră. În timp ce se apropia, au văzut luminile scăzând, apoi redevenind la normal după ce OZN-ul s-a depărtat spre ocean. Trebuie subliniat acest detaliu, care a fost raportat în numeroase cazuri, de exemplu cel de la Tananarive, din ziua de 16 august 1954, care figurează în raportul COMETA. După spusele acestor martori tineri, OZN-ul avea o formă alungită, cu lumini albe, strălucitoare, în jurul lui. Avea deasupra un fel de piramidă care avea și ea în jur lumini albe. Acest tip de descriere nu este nici el izolat. OZN-uri de dimensiuni foarte mari și cu un aspect piramidal au fost observate mai ales în Porto Rico.

Decembrie 1999 și ianuarie 2000, China. Încă odată, China a fost teatrul unui val important de apariții de OZN-uri, astfel încât să vorbească despre ele marile ziare. În cursul lunii decembrie au fost semnalate sute de observații pe tot teritoriul, îndeosebi în regiunea Beijing și chiar în capitală. În ziua de 12 decembrie, de exemplu, două obiecte alungite, de culoarea ambrei au fost fotografiate la Shangping (70 km la nord de Beijing) și fotografia a fost publicată a doua zi de *Cotidianul Tinerilor din Beijing*. Același ziar a publicat observații făcute la Beijing în zilele de 14 noiembrie și 11 decembrie. Presa din Shanghai a citat și observații din regiune. Cotidianul *Eliberarea* a publicat fotografia unui OZN alungit, dar galben de data asta, cu un „vârf ascuțit și o coadă albă". La 1 ianuarie, la orele 6:30 (ora Beijingului), un OZN superb, gri-argintiu a survolat Marele Zid: a fost surprins de camera de luat vederi a canalului CNN și difuzat în direct în Statele Unite! Acest val de observații a scos în evidență organizațiile ufologice chineze, îndeosebi „Asociația de cercetare OZN din China", înființată de Shi Bo și condusă de

un specialist în rachete, fizicianul Shen Shituan, și „Asociația de Cercetare OZN", condusă de fostul diplomat și economist Sun Shili, care beneficiază de susținere guvernamentală și numără cincizeci de mii de membri. Mai trebuie citată revista bilunară *Jurnalul cercetărilor OZN*, care are un tiraj de patru sute de mii de exemplare, un tiraj foarte bun, chiar dacă ținem cont de imensa populație a Chinei. Această agitație mediatică chineză, vădit autorizată de autorități, a oferit ziarului *New York Times* ocazia să publice, la 11 ianuarie 2000, primul articol pozitiv despre OZN-uri și asta chiar pe prima pagină, în timp ce, vreme de cincizeci de ani, acest cotidian prestigios a publicat tot timpul numai comunicatele oficiale. Să fie oare semnul unei schimbări de direcție a mass-media? În cazul autorităților chineze, e posibil să fie vorba și de a nu lăsa prea mult câmp liber mișcării Falun Gong, care crede în extratereștri și a cărei expansiune rapidă îngrijorează guvernul.

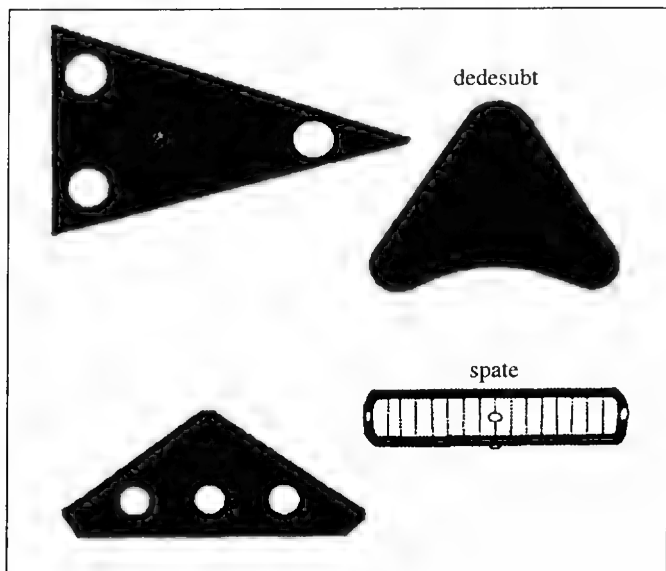
5 ianuarie 2000, Statele Unite. Anul 2000 a început cu valul chinez, dar și cu o observație americană cu mai mulți martori, dintre care câțiva polițiști, care are toate șansele să se înscrie printre cazurile solide din istoria ufologiei. Un prim martor la Highland (Illinois), mică așezare din estul orașului San Louis, a semnalat poliției, pe la patru dimineața, trecerea unui OZN tringhiular enorm, care zbura lent și fără zgomot la o înălțime mică, pe care el a evaluat-o la 300 m. Aparatul era luminat de două rânduri de lumini pe laturi și o lumină roșie ce părea să provină din interior. Deoarece se îndrepta spre orașele Lebanon, Shiloh și Millstadt (orașe apropiate de San Louis), serviciile de poliție locale au fost alertate rapid. Trebuie subliniată eficacitatea remarcabilă a informației în acest caz: numai două minute au trecut între observația inițială și alerta celorlalte birouri de poliție. OZN-ul a fost observat efectiv, puțin după aceea, de mai mulți polițiști din acele locuri. Aceștia, la rândul lor, au trasmsis foarte repede informația, mai ales asociației NIDS (*National Institute for Discovery Science*). Această asociație, finanțată de bogatul om de afaceri

Robert Bigelow, a fost astfel în măsură să trimită foarte repede doi observatori pe teren și le-a publicat raportul pe situl ei Internet „National Institute for Discovery Science" (NIDS).[1]

Descrierile făcute de polițiștii din Lebanon, Shiloh și Millstadt seamănă. Polițistul din Lebanon a descris „un triunghi masiv și alungit, care emitea o lumină albă intensă. A putut să-l observe la altitudine mică, la o distanță de aproape 300 m și l-a văzut întorcând lent în direcția Shiloh. Cel din Shiloh descrie un aparat negru în formă de săgeată, care se deplasa lent. Aparatul a accelerat și a traversat cerul cu mare viteză, fără nici cel mai mic zgomot. Ofițerul din Millstadt, Craig Stevens, a văzut și el un obiect foarte mare, în formă de săgeată groasă, zburând jos și lent. I s-a părut înalt cât două etaje și lung de trei ori pe atât. Partea din spate a aparatului era concavă, cu lumini albe care pulsau. A încercat să facă o fotografie cu un polaroid, dar s-a developat prost din cauza frigului. Această descriere pare destul de apropiată de cea de la Pittsburgh, din 21 aprilie 1999: „1/8 de pizza cu marginea spre înainte și o serie de lumini albe", dar, de data asta, partea curbă se afla în spate. Altă diferență: în cazul precedent, luminile nu clipeau. Mai trebuie spus că investigatorii de la NIDS au contactat baza aeriană Scott din apropiere (discuție cu doi ofițeri ai AFOSI), precum și pe cei de la terenul Boeing de la San Louis, dar nici unii nu văzuseră nimic și nu aveau nici un avion în aer la acea oră.

Ar fi plicticos să continuu înșirarea la infinit a unor observații OZN, care au continuat în 2000 și în 2001 (după o acalmie la sfârșitul anului 2000, în primele luni ale anului 2001 s-a constatat o recrudescență a observațiilor). În ceea ce privește anul 2000, citām, doar ca exemplu, o observație la mică altitudine făcută de mai mulți polițiști în nordul orașului Mexico, la 14 februarie 2000,

[1] http://www.accessns.com/nids(n.a.).»

OZN triunghiular văzut de mai mulți martori în noaptea de 5 ianuarie 2000, în regiunea San Louis, Illinois. (Mufon UFO Journal, nr. 383, martie 2000)

între două și trei dimineața, și o observație – tot la mică altitudine – deasupra orașului Lima din Peru, timp de cincisprezece minute, în plină zi, la 10 martie. OZN-ul a fost observat de mii de locuitori și înregistrat pe video de cameramanul Juan C. Amoretti, de la Panamerican TV, canalul 5. Martorii au văzut ieșind din OZN niște sfere mici și portocalii, care au pornit în direcții diferite. Un spectacol aproape banal!

Observații precum cele din regiunea San Louis, din ianuarie 2000, ne fac să ne întrebăm dacă este într-adevăr vorba de niște aparate ne-umane sau aparate militare ultrasecrete, deși performanțele extraordinare descrise de martori, îndeosebi accelerările fulgerătoare, ne fac să ne îndoim. Ne amintim că o astfel de obser-

vație a fost avansată de mai multe ori, într-un mod niciodată convingător, în cazul faimosului „val belgian", la începutul anilor nouăzeci. Pe de altă parte, în ultimul timp s-au înmulțit zvonurile despre existența unor avioane ultrasecrete – fără a vorbi de avioanele de vânătoare F-117 și de bombardierele B-2, acum bine identificate – care ar putea să fie cauza înșelării cu bună credință din partea martorilor. Dar, de fapt, ce știm exact despre aceste avioane secrete? Cum se compară performanțele lor cu cele ale OZN-urilor observate? Și, mai ales, ce știm, ce putem să presupunem actualmente despre propulsia și fizica OZN-urilor? De aceste întrebări ne vom ocupa în capitolul următor.

II
Fizica misterioasă a OZN-urilor

Triunghuri, bumeranguri, OZN-uri enorme: un val mondial

Unul dintre aspectele cele mai spectaculoase ale dosarului OZN este apariția, de vreo douăzeci de ani, a unui adevărat val mondial de observații de OZN-uri de mari dimensiuni, uneori gigantice, în formă de triunghi, de bumerang, de con sau de romb. Formele mai „clasice", cum sunt discurile, sferele de toate mărimile sau cilindrii (aceștia deseori foarte mari și văzuți la mare altitudine), sunt la fel de prezente, după cum am văzut în primul capitol, în cazul OZN-ului ovoid din Yukon, dar valul de triunghiuri și de bumeranguri a atras atenția mai ales prin caracterul lui masiv și mondial.

O explicație deseori invocată este cea a confuziei cu avioane ultra secrete, care ar fi putut să fie puse la punct de americani în ultimii douăzeci de ani. Această ipoteză nu este lipsită de fundament și nu poate să fie îndepărtată din capul locului, mai ales că multe observații au fost făcute în Statele Unite, unde au fost concepute aceste avioane. Dar poate ea să explice toate observațiile? Ca să putem judeca așa cum se cuvine enigma triunghiurilor și altor bumeranguri zburătoare, iată încă un caz extraordinar de OZN mare, care datează din anul 1982.

Un triunghi enorm în New Jersey

În ziua de 21 august 1982, pe la orele 22:20, în regiunea Long Valley, New Jersey, un cuplu de ingineri tineri care

lucrau la laboratoarele Bell se întorcea cu maşina după ce luase cina la nişte prieteni. Ei au remarcat o lumină ciudată, care s-a apropiat şi i-a survolat, pe când ajunseseră în vârful unei coline. S-au oprit şi au descoperit cu stupoare un aparat enorm, în zbor aproape staționar, la mică altitudine, exact deasupra copacilor, mare cât trei terenuri de fotbal! Aproape silențios – emitea un zumzăit uşor –, avea forma unei pisici de mare, cu aripi largi şi rotunjite, un „nas" în față şi o coadă scurtă. Suprafața părea netedă şi albă, cu excepția „nasului", care părea din sticlă, şi de-a lungul marginilor inferioare erau dispuse lumini dreptunghiulare (albastre, verzi şi roşii). Martorii au rămas parcă hipnotizați de această apariție timp de aproape trei minute. Apoi au auzit venind o altă maşină şi, în acel moment, OZN-ul gigant a plecat „într-o clipită", fără să facă zgomot sau curent de aer. După toate aparențele, cei din cealaltă maşină nu au văzut nimic şi nu s-au oprit. A doua zi, soțul nu a vrut să spună nimic la serviciu, temându-se de ridicol, dar soției sale nu i-a fost frică să povestească incidentul. Trei zile mai târziu, mai mulți ingineri însărcinați cu cercetarea, de la laboratoarele Bell, au venit în biroul ei. Părerea lor era că un astfel de aparat, care pare că foloseşte un fel de „energie magnetică", este foarte departe de posibilitățile tehnice actuale.

Creşterea numărului de observații în Statele Unite

Ufologii americani au fost impresionați de această înmulțire a triughiurilor şi o bază de date excelentă a fost pusă la punct de „National UFO Reporting Center" (NUFORC), pornind din anul 1960. Această statistică scoate în evidență două puncte importante: există observații vechi, dar numărul lor a crescut întruna în ultimii ani; pot fi văzute cam peste tot pe teritoriul american, nu numai lângă terenurile de încercare ale unor avioane secrete, precum Edwards AFB (California) şi Nellis AFB (Nevada). Iată numărul de observații pe an:

Din 1960–1990: 35 de cazuri în treizeci de ani (medie: 1 pe an)

Din 1991–1996: 64 de cazuri în şase ani (medie: 10,6 pe an)

1997: 67 de cazuri într-un an (mai mult decât în cursul celor cinci ani precedenți)

În 1998: 103 cazuri (din care opt în California și patru în Nevada)

În 1999: 211 cazuri (dublu față de 1998)

În 2000: 230 cazuri.

Creșterea însemnată a numărului de cazuri în anii nouăzeci ar putea să fie explicată prin punerea în serviciu a unor avioane secrete, dar ar trebui ca acestea să se plimbe prin cele patru colțuri ale țării, ceea ce pare puțin probabil.

Pe de altă parte, această statistică este cu siguranță incompletă, îndeosebi pentru anii mai vechi. Trebuie amintit aici că un val foarte impresionant, în privința căruia mass-media a fost deosebit de discretă, a avut loc în regiunea New York-ului și a văii Hudson, în anii optzeci, mai ales în 1983 și 1985. Este adevărat că martorii nu vedeau triunghiuri, ci mai curând niște „bumeranguri" mari. Conform unei anchete a lui Philip Imbrogno și Bob Pratt, la care participase și astronomul Allen Hynek, ar fi fost aproape cinci mii de observații în această regiune!

Toate aceste apariții aeriene au puncte comune: observație deseori nocturnă sau la căderea nopții, siluetă întunecată de mari dimensiuni, în formă de triunghi, bumerang sau romb, lumini numeroase pe margini, proiectoare puternice îndreptate spre sol, zbor foarte lent la mică altitudine, silențios sau cu un bâzâit ușor, accelerări fulgerătoare. Dacă armata americană deține astfel de aparate, de ce nu sunt văzute pe teatrele de operațiuni militare? În schimb, pot să fie văzute pe cerul unor țări străine, precum Belgia și Marea Britanie!

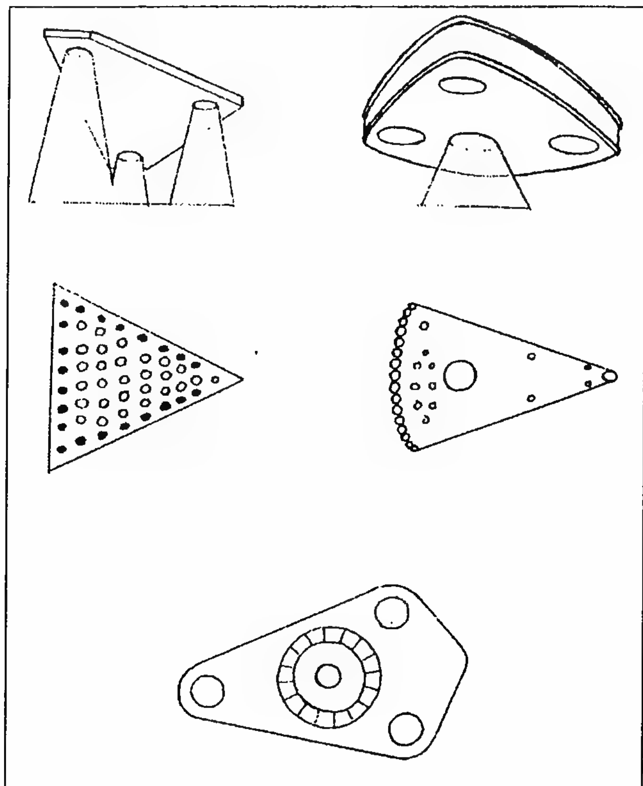
Triunghiurile din Belgia și din Marea Britanie

Să reamintim pe scurt explicațiile false ale „valului belgian", remarcabil prin durată – cuprinzând, de fapt, câțiva ani, din 1989 și până cel puțin în 1992 – și prin numărul și calitatea

mărturiilor. Mai întâi a fost avionul secret F-117, apoi un balon fantomă, urmează apoi cazul comic a lui „LoFlyt”, acel proiect de avion hipersonic (la mare altitudine), a cărui primă machetă de încercare, din lemn, fusese prezentată în cursul verii anului 1996, la baza Edwards din California. Iată ce fuseseră OZN-urile belgiene, a dezvăluit cu siguranță *Sunday Times* din 11 august 1996, „informație” reluată imediat de televiziunea belgiană! Investigatorul belgian Thierry Whatelet a descoperit însă rapid marea gafă și a informat imediat mass-media, dar nu a fost publicată nici o dezmințire, astfel încât această explicație s-a preluat în continuare pentru marele public.

În realitate, misterul valului belgian rămâne neelucidat. Ufologii belgieni de la SOBEPS au făcut în acea perioadă o muncă de investigație aprofundată și au publicat tot dosarul în volume mari. Fizicianul Auguste Meessen a participat la evaluarea acestui val și a ajuns la concluzia realității clare a prezenței OZN-urilor pe cerul belgian, subliniind bruschețea și intensitatea primului val. Din prima seară – 29 noiembrie 1989 – au fost peste 125 de observații, făcute în câteva ore, de oameni care nu se cunoșteau: deci nu existaseră zvonuri prealabile, nici contaminare mediatică!

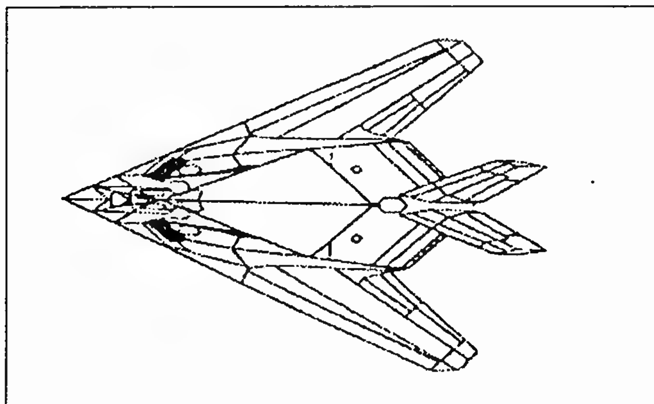
Una dintre observațiile cele mai solide din acea seară a fost cea a jandarmilor von Montigny și Nicoll, de la brigada din Eupen. Mergeau cu mașina spre frontiera germană când au văzut, pe la 17:20, la aproximativ 50 m de drum, o pată luminoasă foarte strălucitoare, lată de aproape 60 m, pe o pajiște. Lumina provenea de la o „platformă” mare, triunghiulară, care se menținea perfect nemişcată la aproximativ 120 m de sol. Avea forma unui triunghi isoscel, a cărui bază trebuie să fi măsurat 30-35 m. Sub platformă erau trei „faruri” enorme, circulare, care păreau încastrate în suprafață, lângă colțurile triunghiului, producând trei fascicule luminoase care se uneau la sol. În centrul bazei se afla o lumină roșie care clipea ca un girofar. O tentativă de reconstituire cu reflectoare de 140 kw a dat rezultate insuficiente: energia folosită era deci enormă, un aspect suficient ca să fie exclusă ipoteza unui balon.

Ozn-uri triunghiulare observate în Belgia și în Marea Britanie. Sus și la stânga: observație a doi jandarmi de la Eupen, 29 noiembrie 1989; sus și la dreapta: deasupra localității Mazy, 11 decembrie 1989; la mijloc și la stânga: Belgia, 3 noiembrie 1993; la mijloc și la dreapta: Essex, Marea Britanie, 5 noiembrie 1993; jos: Bruxelles, 1 decembrie 1989.

Aviația Militară belgiană, care îi ajutase pe investigatorii particulari de la SOBEPS, ba chiar ordonase decolarea unor aparate F-16 de interceptare în noaptea de 30 spre 31 martie 1990, a recunoscut la vremea aceea realitatea unor observații, într-o conferință de presă ținută la 11 iulie 1990 de colonelul De Brouwer.

În mai 1997, ministrul Apărării Naționale, André Poncelet, răspunzând unei întrebări a deputatului Van Eetvelt în Adunarea Națională, a recunoscut și el, eliminând toate explicațiile convenționale precum avioanele de vânătoare F-117, aparate teleghidate, ULM, avioane AWACS. Din păcate, cuvintele sale au fost deformate de presă, dar publicarea *in extenso* a textului de către revista belgiană *Inforespace* a permis verificarea lui.

Avionul american F-117.

Trebuie să mai vorbim și despre numeroasele observații făcute în insulele britanice în anii nouăzeci. Anchetatorii britanici – Victor Kean, Omar Fowler și Ron West – și-au alăturat eforturile în 1995 ca să constituie o bază de date, „Project FT" (*Project Flying Triangle*), care grupează observații din lumea întreagă. În 1999, această bază totaliza, pornind din 1941, 7 200 de rapoarte de observații! Trebuie subliniată aici vechimea unor observații de triunghiuri și de bumeranguri. Una dintre cele mai celebre a avut loc la 31 august 1951, pe cerul nocturn al orășelului Lubbock din Texas. Martorul Carl Hart a făcut fotografii care arătau o serie de lumini formând un bumerang de o geometrie

perfectă. Într-un mesaj pe Internet din 20 august 1999, echipa proiectului „Project FT" şi-a afirmat convingerea că avioanele secrete nu puteau să explice totul:

„Proiectul FT recunoştea că există numeroase avioane militare de formă triunghiulară, actualmente şi în trecut... unele dintre ele sunt încă foarte secrete. Totuşi, în cazul a sute de observaţii pe care le-am analizat, nu am reuşit să detectăm semnele unei „intervenţii umane".

Totuşi, mai ales în Marea Britanie, unde abundă – ca şi în Franţa – spiritele sceptice, a fost împinsă în faţă ipoteza avioanelor secrete.

Avioanele secrete au provocat aceste observaţii?

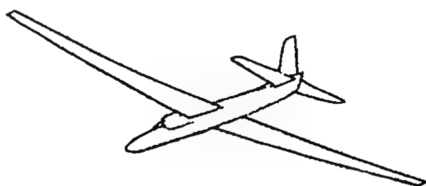
În iulie 1999, o informaţie ciudată a apărut în presa specializată şi pe Internet: după spusele unui fost producător al unei emisiuni ştiinţifice populare BBC, guvernul a cerut în secret ca mass-media să nu spună nimic despre observaţiile de „triunghiuri negre", căci „aparatul face parte dintr-un nou program militar secret". Criticile nu au lipsit s-a pus întrebarea, de exemplu, de ce aceste aparate ultrasecrete survolează satele la mică altitudine, ca în cazul valului belgian, provocând îngrijorarea în rândul populaţiei. Aceste avioane ultrasecrete nu erau deloc discrete! Se urmărea, în realitate, înăbuşirea mărturiilor despre adevăratele OZN-uri, ca să se evite neliniştea populaţiei? În mod ciudat, mai mulţi ufologi britanici au susţinut atunci, în mod foarte agresiv, ipoteza avioanelor ultrasecrete, mergând până acolo încât au resuscitat vechile poveşti cu farfuriile zburătoare germane din al doilea război mondial, care ar fi inspirat avioanele ultrasecrete americane şi ruseşti şi care ar explica toate observaţiile de OZN-uri!

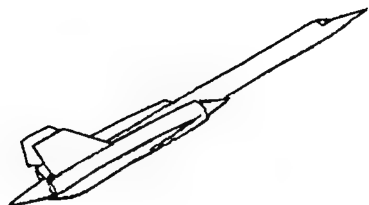
Această teză nebuloasă s-a bucurat de o oarecare audienţă, de exemplu în revista populară *Focus*, cu un articol de

Bill Rose, în octombrie 1998. La fel, Tim Matthews, după o campanie virulentă pe Internet, a publicat o carte în care relua toate aceste idei, totuşi cu un semn de întrebare: *UFO Revelation. The secret technology exposed?*. Oare e cazul să ascultăm un astfel de discurs? Deşi pare evident că această ipoteză este departe de a explica totul, trebuie totuşi să recunoaştem că circulă informaţii tulburătoare despre aparate ultrasecrete. Iată un scurt inventar.

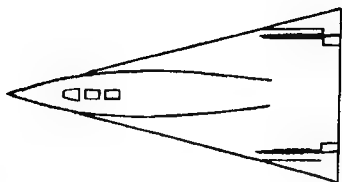
Aurora

Unul dintre proiectele secrete care au provocat cele mai multe zvonuri este misteriosul avion american „Aurora", presupusul succesor al faimosului SR-71 Blackbird. Acesta din urmă era un aparat de recunoaştere, intrat în serviciu în anii şaptezeci pentru a înlocui aparatele U-2. El a rămas oficial, încă şi astăzi, avionul cel mai rapid din lume – Mach 3 la mare altitudine – or, el a fost retras din serviciu în 1997. Este posibil să fi fost înlocuit de Aurora, mai performant, presupus a fi în formă de triunghi, cu o fleşă de 75 de grade spre spate şi în stare să zboare şi mai sus, şi mai repede. Se pare că a fost observat în august 1989 desupra Mării Nordului, de la staţia de foraj Galveston Key, cu ocazia unei operaţiuni de alimentare în zbor. Ar consuma metan lichefiat într-un fel de statoreactor, un tip de motor care nu poate să funcţioneze decât pornind de la o viteză deja destul de mare. Ar decola cu un reactor normal (doar dacă nu e purtat de alt avion) şi ar trebui să capete viteză şi să ia altitudine ca să-şi aprindă statoreactorul. Cea mai mică viteză de zbor nu ar coborî sub 300 km/h (ca aparatele F-117) şi i-ar trebui piste lungi ca să decoleze şi să aterizeze, foarte zgomotos. Nu se poate exclude faptul că un astfel de avion ar fi putut să fie luat ici şi colo drept un OZN, dar nu corespunde prin nimic cu triunghiurile noastre misterioase, capabile de zbor staţionar silenţios.

Avioanele-spion americane U-2 și SR-71.

Silueta presupusă a avionului secret american „Aurora”.

– Brillant Buzzard

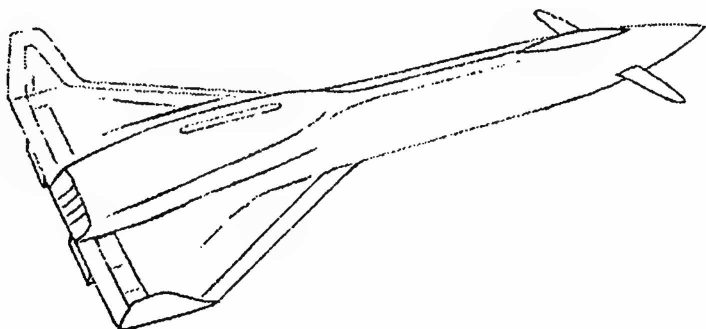
Un alt aparat cu performanțe foarte înalte ar fi „Brillant Buzzard”, un avion-barză extraordinar, purtând pe spate un aparat capabil să ajungă în spațiu. Ar avea aripi în forma literei delta, cu o fleșă puternică dispusă în partea din spate a fuselajului, tipic pentru un aparat destinat unor viteze mari, de unde nevoia unei piste lungi pentru o decolare neapărat foarte rapidă și foarte zgomotoasă. Se presupune că are baza la Groom Lake, lângă baza aeriană Nellis, în Nevada, dar sunt doar presupuneri neconfirmate. Și el a fost folosit ca să se explice valul mondial de triunghiuri!

– Black Manta

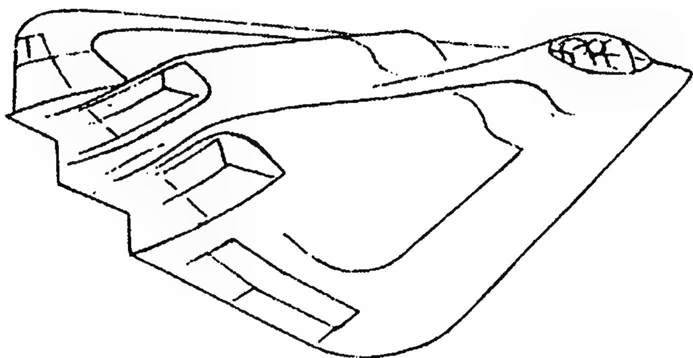
Un alt candidat ar fi aparatul TR-3 „Black Manta”, cunoscut de mai mulți ani deoarece a constituit subiectul unui frumos articol scris de Bernard Thouanel și apărut în *Science et Vie* din noiembrie 1991, intitulat tocmai „Avioanele-spion care sunt luate drept *OZN*-uri”. Se spune că acest avion subsonic al companiei Northrop, puțin zgomotos, cu aripă delta cu margini rotunjite, ar fi destinat observării aeriene și ar fi fost folosit în mod efectiv în războiul din Golf. Faptul că uneori a putut să fie luat drept un OZN nu poate să fie exclus, dar nici el nu poate să explice acest val mondial de triunghiuri, îndeosebi valul belgian din 1989–1991, contrar a ceea ce credea că poate să afirme revista *Science et Vie*. Această remarcă este valabilă și pentru avioanele de vânătoare F-117, temporar denunțate și ele de Thouanel în *Science et Vie* ca țapi ispășitori ai valului belgian.

– Senior Citizen

Un alt avion secret american care ar putea să fie luat drept un OZN ar fi „Senior Citizen”, avion foarte discret, destinat transportului grupurilor de comando și capabil să decoleze și să aterizeze rapid cu viteză mică. Ar fi fost văzute la baza engleză

Silueta presupusă a avionului secret american „Brillant Buzzard".

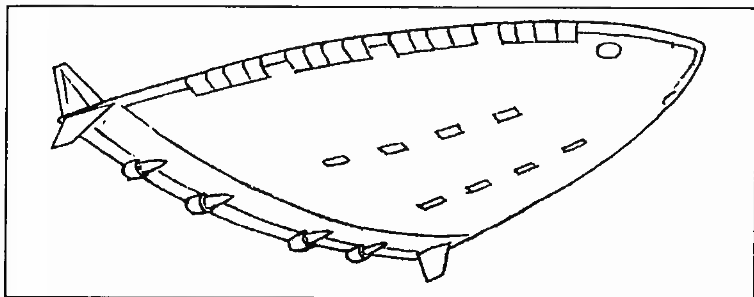

Silueta presupusă a avionului secret american „Black Manta".

Macrihanish, participând la exercițiile grupurilor de comando britanice. Dar cu un astfel de avion, cu o tehnologie care rămâne clasică, ne aflăm departe de descrierile extraordinare ale martorilor unor OZN-uri enorme și silențioase, la început foarte lente sau imobile, apoi plecând cu o viteză fantastică.

– Silent Vulcan

Un candidat mai interesant în cadrul vânătorii noastre de avioane luate drept OZN-uri ar fi un balon triunghiular dirijabil, lung de vreo 3000 m, botezat „Silent Vulcan" sau *stealth blimp*, care ar fi capabil să se facă aproape invizibil folosind o tehnologie de „ascundere optică". Aceasta ar conferi aparatului aparența unui „câmp de stele plutitor", dacă e să dăm crezare revistei *Popular Mechanics* din septembrie 1999. Destul ca să tulbure câteva minți, dar nici acest aparat nu este în stare să explice OZN-urile enorme observate peste tot.

Silueta presupusă a balonului secret american „Silent Vulcan"

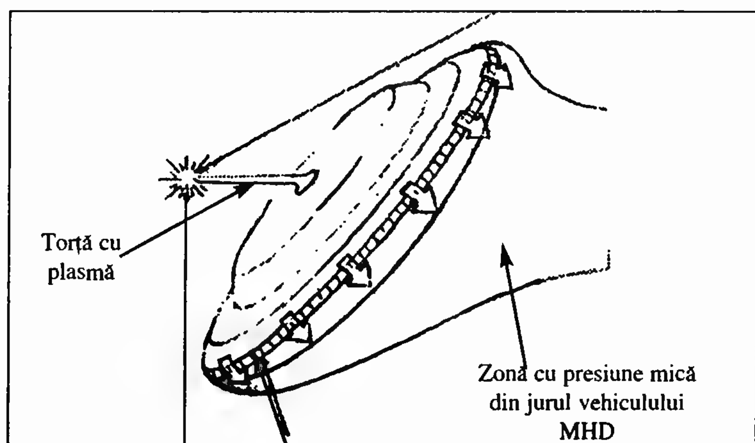
Aparate și mai secrete? Acest mic inventar de avioane ultrasecrete poate că nu este complet. Ar trebui să mai amintim și unele zvonuri care circulă de câțiva ani, mai ales pe Internet, referitor la aparate și mai secrete, făcând apel la principii revoluționare precum MHD (magnetohidrodinamică) sau „antigravitație". În realitate, nu există o mărturie cu adevărat credibilă actualmente în privința existenței unor astfel de aparate. În schimb, astfel de ipoteze par mai plauzibile, la prima vedere, în ceea ce privește propulsia OZN-urilor. Dezbaterea în legătură cu aceste probleme de propulsie este foarte tehnică și deseori virulentă între susținătorii uneia dintre forme. Să încercăm să ne facem pe scurt o idee.

Noi idei despre propulsia „MHD”

În Franța s-a vorbit deja foarte mult de teoria propulsiei zisă „MHD” (magnetohidrodinamică), popularizată de fizicianul Jean-Pierre Petit, care a fost unul dintre pionierii ei. Formarea ideilor despre propulsia MHD este cunoscută (cel puțin în ceea ce privește ideile publicate) și a fost povestită îndeosebi în cartea semnată de Jean-Claude Bourret și Jean-Jacques Velasco: *OZN. Știința înaintează*, publicată în 1993. De cealaltă parte a Atlanticului, ufologul american și fizician în domeniul nuclear Stanton Friedman evocase subiectul în iulie 1986, cu ocazia unui simpozion despre OZN-uri în atenția deputaților americani, dar nu s-a lansat el însuși în acest studiu științific. În schimb, tocmai asta au făcut Jean-Pierre Petit și, cu puțin înaintea lui, fizicianul belgian Auguste Meessen, profesor de fizică cuantică la Universitatea Catolică din Louvain, care emisese deja idei despre subiect din 1973. Jean-Pierre Petit și-a expus el însuși ideile în câteva cărți. Statele Unite au făcut oare și ele progrese în această privință? Avem toate motivele să credem că da, dar ar fi vorba de secretul militar. Aceeași remarcă este valabilă și pentru Rusia.

Să reamintim în câteva cuvinte principiul de bază. El constă în a face să circule în jurul vehiculului (în apă sau în aer) un curent electric, în timp ce vehiculul emite un câmp magnetic. Este posibil să faci să circule un curent în aerul din jurul aparatului, cu condiția să fie ionizat: aerul devine atunci luminos, ceea ce ar putea să explice luminozitatea care înconjoară OZN-urile aflate în mișcare. Conform legii lui Laplace, acest câmp, orientat convenabil, exercită atunci o forță asupra curentului electric și deci asupra mediului care îl

propagă. Mai clar: o aeronavă MHD ar respinge în mod violent aerul în jos și în spate, ca un elicopter. Prin reacție, vehiculul ar suporta o forță contrară care i-ar permite să se miște. Acest curent de aer ar putea să aibă și un efect de depresie sustentoare, așa cum fac aripile de avion. Un astfel de mod de propulsie s-a realizat deja în apă. Marea problemă este aplicarea modelului în aer, căci acesta este izolator și e mult mai greu să faci să treacă prin el un curent electric. În plus, ar fi nevoie de dezvoltarea unei forțe cu mult mai mare, care să fie capabilă să sustenteze aparatul în aer, ceea ce ar presupune câmpuri electrice și magnetice foarte intense. Profesorul Meessen propusese în anii optzeci un model nou cu câmp magnetic alternativ și făcând aerul mai bun conducător prin emisia unor valuri de microunde. Dar problema sursei de energie rămâne nerezolvată, după cum a subliniat Jean-Pierre Petit, vorbind de echivalentul unei centrale nucleare!

Schema unui vehicul cu „propulsie MHD”

Experții asociației COMETA, care au publicat în Franța raportul despre OZN-uri și Ministerul Apărării, în 1999, cred că ar fi totuși posibilă punerea la punct a unui astfel de vehicul în câțiva zeci de ani, dacă se va reuși realizarea unor bobinaje supraconductoare la temperatură normală. Acești autori citează studii aflate în curs de desfășurare în mai multe țări, mai ales în Statele Unite, la Rensselaer Polytechnic Institute, la Troy (statul New York), conduse de fizicianul Leik Myrabo. Câte ceva despre aceste lucrări a fost dezvăluit într-un articol apărut în revista *Air Internațional* din decembrie 1998, intitulat *Plasma balls and Fire Sheaths*. Cercetătorii de la acest institut ar fi găsit deja un mijloc teoretic care să protejeze o aeronavă care s-ar deplasa cu viteza enormă de peste 55 000 km/h, dispunând în partea din față de o „torță de plasmă", care creează un fel de „con de șoc" artificial, și o pungă de aer, cu densitate mică, în jurul aparatului. Nu este vorba chiar de MHD în sensul dat mai sus, dar se apropie: „configurația preferată este cea a unei farfurii zburătoare în formă de lentilă zburătoare, în unghi drept față de planul ecuatorial al discului, cu un stâlp emițător de plasmă, situat spre partea din față a centrului discului". La început, se explică în articol, cercetătorii se gândeau la un dispozitiv laser, dar acum se orientează spre microunde, așa cum făcuse profesorul Meessen. Au fost înregistrate microunde pulsate emise de un OZN în cazul bine cunoscut al bombardierului american RB-47, în ziua de 17 iulie 1975, deasupra Statelor Unite. Regăsim și efectele „clasice" prevăzute pentru MHD-ul atmosferic: ionizarea aerului, suprimarea bang-ului supersonic. Referința la MHD este, de altfel, explicită în articol, care este ilustrat îndeosebi cu o superbă farfurire zburătoare, dar nu se spune nici o vorbă despre OZN!

Rămâne totuși o problemă de rezolvat: consumul enorm de energie al unui astfel de aparat. Keith Myrabo ar fi propus ca soluție alimentarea aparatului de la o stație aflată pe orbită, care ar face asta prin transmiterea unui fascicul electromagnetic. Ne imaginăm problemele pe care le-ar pune o astfel de

tehnologie, dacă ne-am gândi numai la siguranța aeriană: cel mai bine ar fi să nu întâlnești un astfel de fascicul!

În ciuda acestor dificultăți enorme, pare confirmat faptul că studiile continuă în această direcție. În august 2000, revista britanică *Jane's Defence Weekly* dezvăluia noile orientări ale cercetării americane, mergând în acest sens, în materie de aeronautică. La fel, revista franceză *Air & Cosmos* publica, la 5 ianuarie 2001, o anchetă bine documentată efectuată de Alexandre Szames, despre un proiect rusesc analog, avionul hipersonic „Ajax". Dar de la proiect la realizare este încă drum lung...

La rândul său, profesorul Auguste Meessen a continuat să-și perfecționeze modelul de bază într-un câmp magnetic variabil. În 1998 și 1999, el a prezentat un nou model, pe care preferă să-l numească „propulsie electromagnetică", termen, după părerea lui, mai potrivit, deoarece este vorba de aplicarea unui câmp magnetic oscilant. Forma circulară a aparatelor sugerează, într-adevăr, prezența la bord a unui curent electric circular, „servind la producerea unui câmp magnetic cum ar face un electromagnet. Ar putea să existe, evident, un curent oscilant, producând un câmp magnetic oscilant". În iunie 2000, la congresul de ufologie din San Marino, unde l-am întâlnit, mi-a spus că dezvoltă în continuare noi ipoteze: este deci vorba de o cale de cercetare pe care continuă să progreseze.

Criticile aduse MHD-ului

Împotriva MHD-ului pot fi aduse critici, în pofida meritelor sale evidente. Pe de o parte, nu poate să funcționeze în spațiu, în afara atmosferei terestre și nu poate deci să folosească la propulsarea unor aparate extraterestre. Pe de altă parte, MHD-ul nu explică, se pare, unele aspecte ale comportamentului OZN-urilor. Ar avea același efect ca palele unui elicopter asupra aerului și martorii apropiați ar trebui să simtă un curent de aer. Or, în cazul multor observații de OZN-uri, nu se întâmplă așa. Mulți martori

au văzut OZN-uri de la distanţă mică, fără să simtă o deplasare de aer. La aceasta, profesorul Meessen răspunde că se poate concepe un efect MHD cu rază lungă de acţiune şi ale cărui efecte asupra aerului să fie puţin aparente. Dar această ipoteză a constituit şi ea subiectul unor critici serioase, atrăgându-se îndeosebi atenţia că ar fi nevoie de un mare volum de aer ionizat în jurul aparatului, care ar apărea ca fiind învăluit într-o sferă luminoasă enormă. Or, cei care au observat de aproape OZN-uri, nu descriu nimic asemănător. În plus, şi în acest caz, ar trebui să se folosească o energie colosală.

O altă critică adusă MHD-ului este că nu poate să explice comportamentele extraordinare ale OZN-urilor, precum plecările cu o viteză stupefiantă şi virajele în unghi drept, cu mare viteză, când nu e vorba pur şi simplu de o întoarcere completă! Unele observaţii de OZN-uri sugerează acceleraţii ajungând până la o sută de g, deşi limita rezistenţei umane nu trece deloc dincolo de 10 g. Or, există de câţiva ani o altă temă de gândire, radical diferită. Efectele constatate în apropierea OZN-urilor sugerează puternic o manipulare a câmpului de gravitaţie. Această ipoteză – încă neacceptată de fizicieni, pentru că iese din cadrul fizicii cunoscute – a avut pionierii ei curajoşi, de exemplu francezul Jean Plantier, în anii cincizeci, şi americanul Paul Hill, care a studiat asta discret, pe când făcea carieră de inginer-fizician la NASA. Ideile sale au fost publicate în 1995, după moartea sa, într-o carte remarcabilă: *Unconventional Flying Objects. A Scientifics Analysis.* Înainte de a vorbi de această carte, ni se pare util să reamintim, rapid, unele efecte fizice constatate cu ocazia observaţiilor de aproape ale OZN-urilor, ca să ne dăm seama de amploarea problemei.

Efecte fizice ciudate legate de OZN-uri

Să lăsăm deoparte aspecte bine cunoscute precum efectele electromagnetice, constatate, de exemplu, asupra circuitelor de aprindere ale motoarelor și asupra aparatelor radio, pentru care au fost propuse explicații clasice, și să ne interesăm mai curând de unele efecte care merg în direcția unei manipulări a gravitației.

Lumina curbă

În seara de 30 octombrie 1971, lângă Tocopilla, în Chile, într-o regiune unde erau semnalate multe OZN-uri de un anumit timp, Hernan Cuevas și doi prieteni călătoreau cu mașina, când atenția lor a fost atrasă de o lumină nemișcată aflată deasupra oceanului, prea puternică pentru a proveni de la un vas. S-au oprit, iar lumina s-a apropiat de ei cu mare viteză. Atunci au văzut un OZN în formă de farfurie, care s-a oprit la aproximativ un kilometru și, brusc, s-a ivit un fascicul curb de lumină, luminând marea și stâncile coastei ca în plină zi. Fasciculul s-a lățit și a luminat chiar și colinele din spatele lor. Această scenă a durat doar o clipă, dar un șofer de camion, care trecea în acel moment, a fost nevoit să facă o manevră rapidă ca să-l evite.

Ionizarea aerului: MHD sau radiații ionizante?

Un alt aspect interesant al observațiilor de OZN-uri este prezența unor radiații ionizante. Efectele de ionizare a aerului observate în jurul OZN-urilor sunt legate de propulsia MHD sau provin de la emisia de radiații precum raze X, care s-ar produce în jurul OZN-ului? Iată un exemplu.

Un OZN fusese semnalat de mai multe ori în regiunea Lexington, din Alabama. În ziua de 30 ianuarie 1973, Bill Rogers a venit să investigheze, împreună cu alte trei persoane, și

au avut norocul să observe acest OZN de destul de aproape, datorită unei tehnici de control, la bordul a patru mașini echipate cu stații radio. Pe la orele 18:30, ei au putut să se apropie de OZN-ul care dispăruse în spatele unei coline, dar încă i se mai vedea luminozitatea. Rogers, ca un bun investigator american, avea un contor Geiger, pe care l-a îndreptat spre colină, dar valorile erau normale. O clipă mai târziu, OZN-ul a apărut deasupra colinei și contorul a măsurat imediat o radiație de 400 volți și 250 miliroentgeni, apoi OZN-ul a coborât iar și valoarea a devenit normală. Această secvență s-a repetat de câteva ori.

Pe baza a diferite observații, fizicianul Paul Hill, care citează exemplul, a putut să ajungă la concluzia că OZN-urile par să emită în jurul lor radiații de intensitate variabilă, mergând de la partea de jos a scării de radiații X (25 electroni-volți) la partea de jos a scării razelor gamma (3 milioane de electroni-volți) El subliniază faptul că razele X constituie o cauză foarte probabilă a ionizării aerului, determinând acel efect clasic de iluminare în jurul OZN-urilor. O cauză mult mai probabilă, după părerea sa, decât ipoteza – propusă de unii – a acțiunii microundelor. Paul Hill subliniază faptul că efectele de ionizare prin microunde nu sunt obținute în laborator decât la o foarte mică presiune atmosferică, această experiență neputându-se repeta la presiunea atmosferică normală.

Martori iradiați

Această ipoteză – OZN-urile emit raze X – pare confirmată de un anumit număr de cazuri clare de iradiere a unor martori, cu ocazia unor întâlniri mai mult sau mai puțin apropiate. Nu fac aici decât să menționez cazurile foarte cunoscute și perfect documentate: Stephen Michalak, în Canada, în 1967 și americancele Betty Cash și Vicky Landrum, în 1980. Iată, în schimb, un caz mortal din Rusia, mai puțin cunoscut.

În ziua de 7 octombrie 1985, pe la 4:10 dimineața, echipajul unui avion de linie Tupolev TU-134 aflat în zbor deasupra Bielorusiei a observat un OZN luminos în formă de trabuc, de

dimensiuni foarte mari, care a proiectat peste sol raze luminoase puternice. După un anumit timp, la ordinul controlorului de zbor, avionul s-a apropiat de obiect, dar OZN-ul și-a îndreptat atunci spre el o rază foarte concentrată, care a luminat puternic cabina și pe piloți preț de câteva secunde. Zece zile mai târziu, comandantul de bord, V. Gotsridze a început să se simtă rău. În ziua de 16 octombrie, simțindu-se din ce în ce mai rău, i s-a diagnosticat un mielom multiplu la institutul hematologic din Tbilisi. În decembrie, copilotul Y. Kabacinikov s-a îmbolnăvit și el. Un raport oficial a recunoscut că Kabacinikov fusese iradiat la cap și în regiunea inimii, iar Gotsridze în regiunea splinei. Acesta din urmă avea să moară în noiembrie 1985, iar Kabacinikov a rămas grav afectat de o maladie cronică.

Iradierea unor martori, chiar și accidentală, este un aspect destul de grav al dosarului OZN, asupra căruia trebuie să insistăm. Nu e lipst de importanță să recomandăm prudență tuturor celor care ar avea norocul (sau nenorocul?) de a se afla foarte aproape de un OZN aflat în zbor sau pregătindu-se să decoleze. Acest risc este, de altfel, amintit în manualul de instruire al pompierilor americani. Lucrurile ar putea fi rezumate astfel: OZN-urile nu există, dar nu vă apropiați de ele! În ceea ce privește propulsia OZN-urilor, aceasta dă impresia că poarta este larg deschisă pentru multe ipoteze, de ce nu și „antigravitației".

Manipularea gravitației

Multe întâlniri apropiate cu OZN-uri ne îndeamnă să credem că, așa cum manipulează lumina, manipulează și câmpul gravitației terestre. Această ipoteză i-a enervat totdeauna pe fizicieni, căci ideea unei manipulări a gravitației în apropierea solului terestru pare contrară oricărei fizici cunoscute. Ca să ai un câmp de gravitație deloc neglijabil, explică ei, este nevoie de prezența unor corpuri cerești masive, precum planetele și stelele. Nu văd cum un astfel de câmp ar putea să fie contracarat. Și totuși, observațiile indică faptul că exact asta se întâmplă cu OZN-urile. Iată două exemple, citate de fizicianul Paul Hill în cartea sa.

– Un bărbat răsturnat la pământ

În ziua de 29 octombrie 1970, pe la orele 16:00, Reidar Salvesen își conducea mașina pe drumul spre Jaeren, în Norvegia. În acea perioadă a anului, la ora respectivă începea să se lase deja noaptea, drept pentru care avea farurile aprinse. Deodată, a fost orbit de o lumină strălucitoare și s-a oprit. Când a ieșit din mașină, a văzut un OZN în formă de disc, în zbor staționar la vreo zece metri deasupra lui, de culoare albastră ca oțelul, dar înconjurat de un halou luminos. Brusc, Salvesen a fost ridicat de la pământ, dar fără să fie rănit în cădere. În aceeași clipă, martorul a auzit un zgomot de geam spart. S-a ridicat la timp ca să vadă OZN-ul dispărând în mare viteză, după care a constatat că parbrizul mașinii făcuse implozie. Pentru Paul Hill este destul de evident că fusese răsturnat și că parbrizul fusese pulverizat de un câmp de forță produs de OZN la decolare.

– Un camion ridicat în sus la trecerea unui OZN

Un martor care conducea un jeep în Venezuela, în ianuarie 1965, a văzut apropiindu-se un OZN în formă de disc, strălucitor și cu aspect metalic. Discul a traversat drumul în fața lui cu mare viteză, exact deasupra unui camion, care a fost literalmente ridicat de la pământ la trecerea lui, aterizând pe marginea drumului, cu roțile în aer.

Este interesant de observat că există două feluri de efecte gravitaționale – când atracție, când respingere, dacă dăm crezare martorilor. Dar în ambele cazuri este vorba de o manipulare a câmpului gravitațional, prin mijloace de care nu avem habar.

Ar mai fi și alte exemple. Un caz remarcabil din Franța este cel al unui pădurar care a fost aruncat în spate când s-a apropiat de un OZN enorm, aflat în zbor staționar foarte aproape de sol, în localitatea Bois-de-Champ, în Vosgi, în aprilie 1954.

Antigravitația sau propulsia prin „câmp de forță”

Ipoteza sustentației și propulsiei OZN-urilor prin „antigravitație” a fost propusă de la începutul anilor cincizeci de câțiva cercetători independenți și neconformiști. Ne amintim în Franța de Maurice Pagès și de locotenentul Plantier. Mai târziu și în mod independent, inginerul englez Leonard Cramp a scris și el o carte originală, apărută în 1996, *UFOs and Anti-gravity: Piece for a Jig-Saw* (OZN-urile și antigravitația: piese pentru un puzzle). Ceea ce însă nu se prea știe este faptul că Air Force a lansat o întreagă serie de programe de cercetare asupra antigravitației începând din anii șaizeci, astfel încât această problemă a antigravitației nu privește numai OZN-urile, ci și cercetările militare, ultrasecrete, de propulsie avansată.

Modelul lui Paul Hill

În lipsa unor informații despre cercetările secrete, avem cunoștință astăzi de studiile făcute discret, cu titlu personal, de fizicianul Paul Hill, datorită cărții publicate de fiica sa în 1995, după moartea lui: *Unconventional Flying Objects. A Scientific Analysis*. Hill povestește în carte că a văzut OZN-uri în 1952, dar îi fusese interzis să vorbească despre asta în public, pe când era aganjat la NACA, organism care a precedat NASA. El a putut totuși să studieze problema discret și să schițeze un fel de „model” de propulsie antigravitațională, mai exact de propulsie prin crearea și manipularea unui „câmp de forță”. Paul Hill a propus în cartea sa un model descriptiv de propulsie a OZN-urilor prin câmp de forță (*force field*), care – chiar dacă nu ne dezvăluie cum este generat un astfel de câmp – descrie efecte care corespund foarte bine cu ceea ce se observă. Totul se petrece ca și cum OZN-ul este capabil să creeze un câmp de forță local, pe care îl poate orienta după dorință, înclinând pur

și simplu axa. Forța rezultantă, combinând gravitația și propriul câmp, permite să se înainteze, să se dea înapoi, să se urce sau să se coboare în direcția dorită. Hill mai sugerează că OZN-ul poate nu numai să orienteze, ci și să focalizeze fasciculul câmpului de forță. Această ipoteză i-a fost inspirată de observarea de conuri luminoase de aer ionizat, care înconjurau OZN-urile sau se deplasau în urma lor. Într-adevăr, se observă, de la caz la caz, un con difuz sau puternic focalizat.

Studiul observațiilor de OZN-uri indică și faptul că sunt capabile să creeze și să manipuleze câmpuri de forță de două tipuri: cu efect de respingere sau cu efect de atracție. Este tentant să faci apropierea între această idee și numeroase mărturii de răpire într-un fel de fascicul tractor, luminos sau nu, de care Hill nu avea cunoștință în perioada în care a scris această carte. Am văzut în primul capitol un caz excepțional de răpire a unui elan de către un OZN mic, observat de mai mulți martori credibili.

Un punct interesant al modelului este că, printr-o configurație potrivită a interiorului OZN-ului, acesta ar putea să-i elibereze pe pasageri de efectele gavitației, mai exact de riscul de strivire de către forțele de accelerație, accelerație observată la OZN-uri. Ba chiar ne putem imagina că este astfel făcut încât să mențină o gravitație normală într-o zonă locuibilă a aparatului sau să mențină o senzație de accelerare, dar foarte redusă și deci suportabilă. Tot câmpul de forță de respingere poate să permită o scurgere a aerului, fără undă de șoc, în jurul aparatului îndepărtându-l din calea sa. Propagându-se cu viteza luminii, câmpul de respingere devansează totdeauna unda de șoc! Paul Hill imagina chiar că un OZN de mari dimensiuni, îndeosebi de o formă alungită, ar putea să combine mai multe generatoare de câmpuri de forță, de exemplu un câmp de respingere în partea din față și un câmp de atracție în mijloc: această combinație ar fi eficace pentru a favoriza scurgerea aerului în jurul aparatului.

Cercetări secrete în Statele Unite?

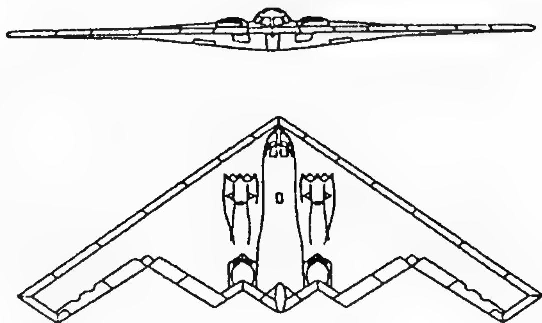
Maiorul Donald Keyhoe, unul dintre pionierii ufologiei americane, amintise deja existența unor astfel de cercetări în articolul apărut în 1967. Toți cercetătorii serioși sunt de acord că Keyhoe era o sursă de informații foarte fiabilă, deoarece avea multe relații personale în lumea militară, fiind el însuși un fost ofițer, trecut prin prestigioasa școală de la West Point. Iată ce spunea în 1967: „Guvernul nostru, în speranța unei realizări tehnologice deosebite, a pornit patruzeci și șase de programe de cercetare diferite despre diferite aspecte de control al gravitației. Air Force conduce treizeci și trei, iar celelalte sunt repartizate între mai multe agenții guvernamentale".

Aceste cercetări erau realizate de centre de cercetare militare, universități și companii private precum Bell Aerospace, General Electric, Hughes Aircraft, Boeing, Douglas etc. Pe scurt, toată lumea era interesată de antigravitație la acea vreme, se pare, dar nu mai știm ce s-a întâmplat între timp. Poate că aceste cercetări erau premature și s-au împotmolit. E posibil ca unele dintre ele să se fi continuat în secret, și poate că la fel s-a întâmplat și în Rusia.

Poate că o părticică de adevăr a fost dezvăluită de revista *Aviation Week and Space Technology*, numărul din 9 martie 1992, care vorbește despre existența unui sistem de propulsie auxiliar, zis „electrogravitațional", instalat la bordul faimosului bombardier în formă de aripă zburătoare, B-2, construit de societatea Northrop – un avion revoluționar, a cărui existență a fost dezvăluită în 1988. Este vorba de un efect antigravitațional sau doar de un gen de MHD? Din puținul care a răzbătut până la noi, îndeosebi în această revistă tehnică, considerată foarte bine informată, ar fi într-adevăr vorba de un sistem care micșorează greutatea aparatului și îl încarcă electric în zbor cu ajutorul unor

turbine, care asigură propulsia principală. Celula este încărcată electrostatic cu doi poli opuși: marginile aripii și țevile de eșapament. Unele zvonuri – care circulă mai ales pe Internet – sunt mult mai detaliate. După ele, ionii pozitivi emiși în partea din față creează un „ecran parabolic" iar ionii negativi, injectați în gazele de eșapament, ar produce o zonă negativă în partea din spate, cu o diferență de potențial totală, enormă, de peste 15 milioane de volți! Această configurație, după cercetări deja vechi – și foarte controversate – ale fizicianului Townsed Brown, ar produce un câmp de gravitație artificial, cu o forță îndreptată spre polul pozitiv. Acest fizician original și excentric a început să-și formuleze teoria din anii douăzeci, când a descoperit că e posibil să se provoace un câmp de gravitație artificială, cu o sarcină electrică foarte mare, într-un condensator. Totuși, să nu ne entuziasmăm, pentru că această teorie pare respinsă de mulți experți.

Cu toate acestea, deoarece conceperea bombardierului B-2 datează din anii optzeci, se poate paria că, dacă e ceva adevărat în asta, cercetările au continuat. De aici și până la a presupne că

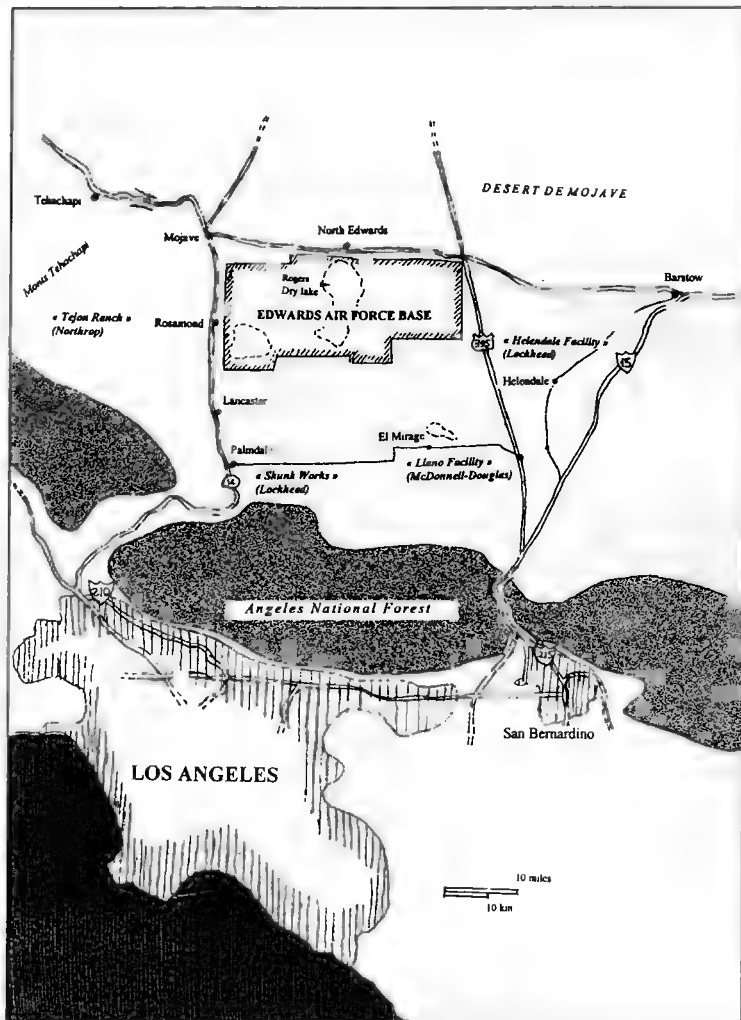

Un bombardier american B-2

au fost puse la punct adevărate farfurii zburătoare pe baza antigravitației, este însă o cale lungă. Totuși, zvonurile circulă de zor, dar trebuie să fii circumspect căci multe dintre ele sunt probabil zvonuri false, destinate să încurce lucrurile. Se știe acum că existența avionului de vânătoare F-117 a putut să fie ascunsă timp de mai bine de zece ani, îndreptând mai ales presa pe o pistă falsă, cea a unui pretins avion de vânătoare invizibil F-19, căruia Air Force chiar i-a prezentat macheta.

Ca să revenim la informații mai concrete, putem spune că mai multe mari firme aerospațiale americane dispun de vaste instalații subterane în California, în regiunea faimosului teren de încercări militare de la AFB Edwards și a lacului secat Rogers, la aproximativ 80 km de Los Angeles. Conform unor informații furnizate mai ales pe Internet, acolo se află trei centre de cercetare aparținând societăților Northrop, McDonnell-Douglas și Lockheed-Martin, la sud și la est de Edwards și la nord de celebrele ateliere Lockheed de la Palmdale, așa numitele *Skunk Works*, unde au fost concepute numeroase avioane secrete, precum Blackbird și F-117. Martori care lucrează acolo au descris mari complexe subterane, legate între ele prin tunele. Cele al lui Northrop se află la poalele munților Tehachapi și sunt poreclite „Tehachapi Ranch" sau „Tejon Ranch". Oficial, este o bază care se ocupă de „cercetări electromagnetice", o expresie care ne amintește zvonurile despre propulsarea „electrogravitațională" a aparatului B-2 și despre MHD. Terenul nu are pistă pentru avioane, dar dispune în schimb de un teren mare în formă de diamant, cu un mare pilon în mijloc. Diferitele modele de avioane sau de aparate sunt plasate în vârf pentru probe.

Centrul McDonnell-Douglas, poreclit „Llano facility", se află lângă Llano și lacul secat El Mirage. Nici el nu are pistă de decolare, ci o zonă ciudată, de formă triunghiulară, pentru încercări. Același scenariu și în cazul centrului Lockheed,

Baza Edwards şi împrejurimile, California.

numit RCS (*Radar Cross Section*) Test Range, numit și centrul Helendale. Se poate zări de pe drumul din vecinătate pilonul de încercări de reflectivitate radar. Din aer, se remarcă porți de intrare spre instalațiile subterane. Unii martori afirmă că au văzut zburând aparate ciudate în împrejurimile acestor baze, și așa dăm iar de OZN-uri, precum și de întrebarea: OZN-uri sau avioane secrete? Într-adevăr, s-a observat în această regiune o întreagă panoplie „clasică" de OZN-uri: triunghiuri, bumeranguri mari, forme alungite cu „hublouri" luminoase (care probabil că nu sunt hublouri), discuri luminoase și chiar mici sfere luminoase. S-a început punerea la punct și încercarea în zbor a unor aparate care ar semăna cu OZN-urile?

NASA se interesează de antigravitație

În septembrie 1996, un fizician rus emigrat în Finlanda, Evgheni Podkletnov a vrut să publice rezultatul unor experiențe uimitoare de antigravitație, pe care le realizase la universitatea finlandeză de la Tempere, în 1992. Articolul său a fost acceptat de prestigiosul *Journal of Physics: Applied Physics*, după ce a primit avizul favorabil a trei lectori (*referees*) dar, în urma unor împrejurări ciudate, și-a retras brusc articolul. Existența acestuia fusese dezvăluită prematur și cu mult zgomot în presă, iar universitatea protestase că nu era la curent cu cercetările sale. Dar adevăratul motiv al acestei retrageri ar putea să fie altul, după cum sugerează *New Scientist* din 21 septembrie 1996: „Se spune că Podkletnov a fost supus unor presiuni exercitate de *agenții furnizoare de fonduri*, neidentificate, care i-ar fi cerut să păstreze tăcerea în așteptarea obținerii unui brevet".

Dacă această descoperire este autentică, ea poate să aibă consecințe extraordinare pentru întreaga noastră civilizație: pe când mașinile cu antigravitație, ca în filmele SF? Se știe în ce consta experiența lui. Podkletnov făcea să se rotească un mic disc din ceramică superconductoare la 5 000 de turații pe minut, într-o

incintă răcită cu heliu lichid la minus 210 grade Celsius. Acest disc se afla astfel în stare de levitație magnetică deasupra lichidului, dar nu în asta constă originalitatea experienței. Noutatea este că, după acest cercetător, un obiect oarecare, plasat deasupra dispozitivului, suferă o reducere a greutății cu aproximativ 2%.

Când povestea asta s-a răspândit, s-a lovit imediat de scepticismul a numeroși specialiști. Totuși, NASA a dezvăluit două luni mai târziu, în noiembrie 1996, un studiu realizat pentru ea la Universitatea din Huntsville, Alabama – unul dintre colaboratorii importanți ai NASA, unde au fost construite rachetele lunare –, de către fizicianul Ning Li. NASA a spus că teoria relativității generalizate prevede că o masă în rotație poate să dea naștere unei noi forțe a naturii, numită „interacțiunea gravitomagnetică", care ar fi proporțională cu viteza de rotație. Mai exact, această forță ar putea să fie provocată de ionii care se rotesc foarte rapid într-un corp superconductor.

Totuși, primele tentative făcute de diferite laboratoare, pentru verificarea experimentului au eşuat. Cu toate acestea, NASA continuă să fie interesată de această temă de cercetare, deci fenomenul, printre altele, este adevărat. În august 1997 a organizat o dezbatere științifică, un *workshop,* la Glenn Research Center din Cleveland, ca să evalueze perspectivele care au apărut în fizică spre un posibil progres în materie de propulsie spațială. Iar cercetările lui Podkletnov nu au fost uitate în acest tur de orizont la care au participat fizicieni reputați. El este în prezent consultant al mai multor programe de cercetare, cel mai cunoscut fiind „Project Delta-G", condus de doctorul Ning Li la Universitatea din Alabama. Lucrează și cu echipe din Rusia, Marea Britanie sau Italia. El și-a mărturisit „entuziasmul" pentru cercetarea teoretică a italienilor Giovanni Modanese și Giorgio Fontana, care i-ar fi făcut pe aceștia să vorbească mai curând de „modificarea" decât de ecranarea câmpului gravitațional. O exprientă rusească ar fi reușit o reducere a greutății cu 5%. Dar Podkletnov recunoaște el însuși că această cercetare este abia la început. Să remarcăm

faptul că, dacă aceste cercetări sunt actualmente cele mai avansate, americanii sunt încă foarte departe de a pune la punct un adevărat sistem de propulsie antigravitațional. Doar dacă nu cumva aceste rezultate publicate ascund altele, mult mai avansate!

Se ne întoarcem acum spre un alt gen de speculații, pur teoretice de data asta, pentru că e vorba de a imagina soluții pentru călătoriile interstelare, fie că e vorba de viitoare călătorii umane sau de vizite extraterestre. Și în acest domeniu ideile par să evolueze cu rapiditate.

Noi idei pentru zborurile interstelare

Una dintre obiecțiile clasice împotriva prezenței unor ființe venite din spațiu este că distanța între stele pare imposibil de străbătut. În realitate, au fost imaginate de mult timp un anumit număr de soluții care ar fi permis unei civilizații suficient de evoluate (inclusiv a noastră peste câteva secole!) să parcurgă aceste distanțe enorme. Ideea cea mai clasică este cea a unor nave uriașe, care ar avea nevoie de câteva generații ca să străbată distanțele interstelare sau punând pasagerii în stare de hibernare. O schițare a acestei idei a figurat în celebrul film *Odiseea spațială 2001*, și era vorba doar de un drum până la planeta Jupiter! În realitate, înțelegem foarte bine că trebuie găsite soluții mult mai performante ca să călătorim în mod eficient între stele, adică să putem face drumuri dus-întors într-un timp rezonabil, altfel n-ar mai fi mulți candidați fără bilet de întoarcere, în afara unor civilizații a căror lume de origine ar fi devenit imposibil de locuit.

Relativitate, găuri negre și „găuri de vierme"

O altă soluție, deja discutată de mult timp, ar fi să se scurteze durata călătoriei prin apropiere de viteza luminii. În virtutea teoriei relativității, timpul ar trece mai încet pentru călători,

care ar putea atunci străbate distanțe mult mai considerabile. Prespunând că am reuși să atingem o astfel de viteză, tot ar mai rămâne probleme redutabile de rezolvat. Masa ar crește, nevoile de energie ar fi colosale, ar exista riscuri mari de coliziune cu materia interstelară. La întoarcere, călătorii ar fi primiți de nepoții lor etc.

Această abordare părând mult prea ipotetică, astrofizicianul Carl Sagan, care voia să scrie un roman despre prima călătorie interstelară, ceruse unui prieten fizician, Kip Thorne, să găsească o nouă soluție, cel puțin destul de bună pentru un roman SF. Acesta, specialist în relativitate generalizată, i-a propus într-adevăr o nouă idee în 1988: călătoria prin gaura neagră și gaura de vierme, adică printr-un fel de „scurtături" ale spațio-temporalității! Astfel, Sagan a putut să-și scrie romanul, *Contact*, după care s-a făcut filmul cu același nume. Amatorii serialului SF *Deep Space Nine* sunt obișnuiți cu această aventură, dar ea se sprijină pe un eșafodaj teoretic extrem de fierbinte, fiind vorba de speculații foarte îndepărtate.

Ideea de a călători prin găuri de vierme a fost totuși din nou evocată, în aprilie 2001, de astrofizicianul rus Serghei Krasnikov, de la observatorul astronomic din Sankt Petersburg. După spusele lui, aceste tunele prin spațio-timp există și ar putea chiar să fie destul de stabile ca să permită „călătorii intergalactice".

„Supercorzile" și universul paralel

Iată o altă aventură a fizicii teoretice care ar putea să se concretizeze mai rapid. Este vorba de teoria „supercorzilor" sau a „membranelor", cum este numită acum, o nouă versiune a ei având în vedere în mod foarte serios existența unui univers paralel! În august 2000 revista *Scientific American* publica un articol, semnat de trei fizicieni tineri, care n-ar trebui să lase indiferent nici un amator de aventuri cosmice. Intitulat „Dimensiunile invizibile ale universului", acest articol explica în subtitlu: „Universul vizibil s-ar putea afla pe o membrană plutitoare într-un spațiu de dimensiuni *mai mari* („higher dimensions").

Dimensiunile suplimentare ar permite unificarea forțelor naturii și ar putea să conțină universuri paralele".

Bineînțeles, este încă vorba de fizică de vârf foarte speculativă, dar ale cărei progrese sunt impresionante. Să spunem doar că această teorie, sau această familie de teorii, tinde de vreo douăzeci de ani să facă sinteza între cei doi mari stâlpi ai fizicii, până acum incompatibili: teoria relativității, care vorbește despre forța de gravitație, și fizica cuantică, care explică foarte bine particulele elementare. Ca să se ajungă la o teorie unică, ar trebui să se facă o teorie cuantică a gravitației. Teoria supercorzilor propune o soluție (sau soluții) acestă problemă foarte grea, dar adăugând spațiului nostru tridimensional alte dimensiuni. Până în prezent, această teorie presupunea că dimensiunile suplimentare sunt limitate la infinitul mic, la nivelul particulelor încă și mai mici decât „quarkurile" (ei înșiși formând particulele „binecunoscute" care sunt protonii și neutronii, din care sunt făcute nucleele atomice). Ar fi văzute ca niște „corzi" sau „membrane", ale căror vibrații ar produce particulele elementare.

Aceste dimensiuni suplimentare rămâneau, deci, foarte fantomatice la nivelul universului nostru cotidian. Dar iată o nouă versiune a teoriei, care schimbă totul. Prezentată de fizicienii Nima Arkami-Hamed, Savas Dimopulos și Georgi Dvali, care citează ei înșiși alți teoreticieni (Lisa Randall de la Pinceton și Raman Sundrum de la Stanford), această nouă teorie are în vedere existența unei adevărate a cincea dimensiuni, „infinită în toate direcțiile", unde ar exista numai forța gravitațională, ale cărei efecte le-ar suferi universul nostru. Această a cincea dimensiune ar explica îndeosebi misterioasa masă care lipsește din univers. Ea ar putea să fie un adevărat univers paralel, asemănător cu al nostru, cu stele și galaxii! În realitate, acești fizicieni nu sunt primii care vorbesc de univers paralel. Alți fizicieni ai supercorzilor amintiseră deja de el, iar în Franța, Jean-Pierre Petit prezentase un model de univers geamăn, pornind de la lucrările fizicianului rus Andrei Saharov. Primul său model presupunea că universul geamăn e făcut din antimaterie (astfel, nu dispăruse în momentul Big Bang-ului!),

dar a propus, începând din 1997, un model al cărui univers geamăn este din aceeaşi materie ca al nostru. În schimb, fiecare are propriul său antiunivers gemelar! Ideea subiacentă, care ne interesează aici, este că poate am putea călători prin acest univers paralel, care ne-ar oferi o „scurtătură" a spaţio-timpului. În această privinţă, e bine că Jean-Pierre Petit a abandonat ideea unui univers geamăn de antimaterie, căci călătoriile ar fi fost periculoase! Pe de altă parte, echipa americană crede că modelul ei va putea să fie testat cu ajutorul noului accelerator gigant, LHC, care trebuie să intre în funcţiune la CERN în 2005. Astfel, poate că porţile călătoriei cosmice se vor întredeschide, măcar teoretic, peste câţiva ani!

“Warp drive” al lui Alcubierre

Recent s-a deschis o altă pistă nouă, care ţine şi ea de speculaţia futuristă. Este ideea „ocolirii" obstacolului reprezentat de viteza luminii, presupusă constantă şi imposibil de depăşit în teoria relativităţii, creând o distorsiune artificială a spaţio-timpului. Este o veche idee a SF-ului, numită deja „warp drive" (*to warp*: a îndoi, a deforma) în *Războiul stelelor* şi *Star Trek*: nava spaţială iese brusc din spaţiul obişnuit şi dispare ca fulgerul într-o splendidă jerbă luminoasă. Fizicienii ne spun acum că ar putea fi posibil! Va trebui găsită o traducere a acestui „warp drive": canal superluminic, distorsiune a spaţiului?

În 1994, fizicianul mexican Miguel Alcubierre, care se afla atunci la Universitatea din Ţara Galilor, la Cardiff, a propus o soluţie acestui vis de a „depăşi" viteza luminii, bazată pe o soluţie a ecuaţiilor teoriei relativităţii generalizate. Asta poate că ar fi posibil, după părerea lui, dacă nava spaţială ar deforma spaţiul în jurul ei, comprimându-l în faţă şi dilatându-l în spate, astfel încât să creeze un fel de sferă, în interiorul căreia s-ar propulsa la o viteză „supraluminică". Frumuseţea acestei teorii este că, în interiorul acestei „sfere", spaţiul ar părea normal pasagerilor, fără accelerarea dramatică. Pentru a crea o astfel de deformare a spaţiului, spune Alcubierre, ar fi nevoie să se dispună de antimaterie, care conţine o energie „negativă".

În 1997, alți doi teoreticieni, Michael Pfenning și Larry Ford, de la Universitatea Medford din Massachusetts, au pus sub semnul întrebării această teorie, demonstrând că ar trebui, ca să se ajungă la ea, să se folosească o energie titanică, mai mare decât cea cunoscută în întreg universul! Adio visului *Star Trek*? Nu e sigur, căci replica nu s-a lăsat așteptată. Fizicianul belgian Chris Van Den Broeck, de la Institutul de Fizică Teoretică al Universității Catolice din Louvain, i-a redat viață într-un articol publicat la data de 17 iunie 1999, într-o revistă de înalt nivel, *General Relativity and Quantum Cosmology*. El a schițat în acest articol o eventuală soluție a acestei probleme de energie colosală, presupunând că ar fi de ajuns să se deformeze spațiul într-o sferă de o mărime aparent infimă, mai mică decât un atom, dar al cărei spațiu interior ar fi mult mai vast, ca și cum ar dispune de o dimensiune suplimentară. El explică astfel: Poți avea regiuni ale spațiului care par mici văzute din exterior, dar care au un spațiu interior vast". Pentru a crea o astfel de sferă, ar fi de ajuns, după calculele sale, câteva grame de antimaterie.

Asta ne trimite brusc la dosarul cu observații apropiate ale unor OZN-uri. Există într-adevăr câteva cazuri în care martorii au avut impresia că interiorul unui OZN era mult mai mare decât exteriorul! Oricum ar fi, nici Alcubierre și nici Van Den Broeck nu au făcut aluzie, se pare, la OZN-uri. Pe de altă parte, Van Den Broeck a recomandat el însuși prudență, căci nimeni nu știe actualmente cum să „fabrice" un material care să posede o energie negativă. Cu toate astea, comenta revista britanică *New Scientist*, această întorsătură a situației a provocat deja agitație în rândul teoreticienilor. „E un rezultat frumos", a comentat Alcubierre, care lucrează acum la Institutul Max Planck de Fizică Gravitațională de la Postdam (Germania). „Bineînțeles, mai sunt câteva probleme, de exemplu cum să faci să construiești un astfel de spațio-timp, dar asta pune iar pe tapet acest concept de formare a spațiului", a adăugat el. Însă nu toți au această părere. Un punct de vedere științific a fost expus în coloanele revistei *Scientific*

American, în ianuarie 2000. După părerea fizicienilor Lawrence Ford și Thomas Roman, soluția lui Van Den Broeck este cel puțin acrobatică, gâtul sticlei sale de spațio-timp trebuind să aibă un diametru de 10 la puterea minus 32 metri! Este clar că construirea unei nave spațiale capabile să treacă prin *warp drive* va mai dura!

Alte idei studiate de NASA

Soluția poate că va fi adusă de Antimaterie, care a început să fie izolată în cantități infime. O altă perspectivă, nu mai puțin fascinantă, este cea a energiei vidului. Se știe că „vidul" nu este vid: el conține o cantitate enormă de energie! Această proprietate extraordinară, numită „efectul Cazimir", după numele fizicianului care l-a descoperit, a fost mult timp lăsată deoparte, căci nu se știa cum să fie interpretată. Dar a revenit în prim-plan, legată mai ales de această problemă a călătoriilor interstelare. Energia vidului, numită și „energia punctului zero" (*zero point energy*) figura la loc de cinste pe agenda pistelor de studiat, cu ocazia reuniunii organizate de NASA în august 1997. Această primă reuniune urma unei decizii luate în 1996, de a construi un program de studiu bazat pe noi perspective pentru viitoarele călătorii interstelare. Acest program fusese încredințat fizicianului Marc Millis, specialist în motoare crionenice la Gleen Research Center al NASA. La reuniunea din 1997, Millis a adunat cel puțin optzeci și patru de participanți de înalt nivel, provenind îndeosebi de la laboratoare prestigioase precum Los Alamos, Fermi, Brookhaven, de la centrele militare (bine cunoscute de ufologi) Kirtland și Edwards și de la centrele NASA.

În inventarul de cercetări amintite figurau călătoriile prin găuri de vierme, călătoriile prin distorsionarea spațiului, energia vidului și „fluctuațiile electromagnetice ale vidului", o temă care era tratată de un fizician cunoscut pentru cercetările sale originale, Harold Puthoff de la Institutul de Studii Avansate din Austin, Texas. Pe scurt, acest program de cercetare, acum lansat, a beneficiat de o adevărată infuzie de idei noi.

III
Generali convinși de secretele americanilor

Iulie 1999: un raport al specialiștilor făcut public

Un eveniment neașteptat a avut loc în Franța în 1999. Fără nici un anunț prealabil, s-a publicat, în ziua de 16 iulie 1999, un raport de nouăzeci de pagini despre OZN-uri, intitulat: *OZN-urile și apărarea. La ce trebuie să ne pregătim?* Acest document, publicat în plină perioadă de vacanță, era mai curând auster, atât prin punerea în pagină cât și prin conținut. Semnat colectiv de personalități de înalt nivel, îndeosebi generali și generali-ingineri din cadrul armatei, acest raport era difuzat, din motive practice, ca un număr special al revistei populare VSD. În realitate, lumea afla ceea ce fusese mai întâi supus atenției președintelui Republicii Jacques Chirac și primului-ministru Lionel Jospin, cu câtva timp mai înainte. În esență, acest raport spunea că OZN-urile constituie o realitate, că sunt după toate aparențele de origine extraterestră și că problema trebuie să fie luată foarte în serios, din toate punctele de vedere. Nu numai în materie de apărare națională, tema principală a dosarului, ci și în mod mai general, deoarece interesează toate aspectele majore ale civilizației noastre: științific, istoric, filosofic și religios. Impactul mediatic al subiectului nu era ignorat, iar acești experți, obișnuiți cu secretul militar, recomandau o anumită prudență guvernamentală în această

privință. În schimb, contestau foarte clar politica secretului și acum în vigoare în Statele Unite și acesta poate că era punctul cel mai dificil de admis.

Un punct interesant care trebuie subliniat aici este reacția mediatică anemică. Foarte puține articole favorabile în Franța, câte ceva la radio și mai ales trei articole care au atacat imediat cu virulență: în *Libération, Le Canard Enchaîné* și *L'Express*! Se pare că *Libération* și-a dat după aceea seama de caracterul cel puțin exagerat al acestei reacții, deoarece a corectat tirul la sfârșitul anului, cu ocazia unui dosar cultural despre OZN-uri, văzute ca „obiectele secolului". Consecința acestei tăceri este că, în ciuda unei difuzări destul de bune (s-au vândut peste cincizeci de mii de exemplare), am putut să remarc personal că mulți oameni nu cunoșteau acest raport. Un tânăr om de știință mi-a spus că, chiar dacă l-ar fi remarcat, nu l-ar fi cumpărat, doar pentru faptul că era difuzat de VSD. A fost nevoie să-l fac să citească ca să recunoască calitatea documentului. Dar există sceptici mai încăpățânați, pe care un astfel de raport nu i-a convins deloc, în pofida calității autorilor. Mă întreb dacă o declarație oficială ar putea să-i facă să se răzgândească. Voi reveni asupra acestor reacții mediatice ciudate și contradictorii, edificatoare în privința scepticismului care rămâne predominant în Franța asupra acestui subiect, dar să vedem mai de aproape personalitatea autorilor și conținutul acestui raport.

Autorii, COMETA și legăturile cu IHEDN

Studiul a fost făcut timp de trei ani, de către un grup independent, format din foști „auditori" (specialiști în audit) ai foarte seriosului *Institut des hautes études de la défense nationale* (IHEDN) și din experți calificați din diverse domenii, care se reuniseră într-o asociație numită „COMETA", acest nume însemnând „comitet de studii avansate". Raportul era prefațat de două personalități importante: André Lebeau, fost președinte al CNES (Centrul Național de Studii Spațiale), echivalentul francez al NASA, și generalul de avi-

ație militară Bernard Norlain, fost director al IHEDN-ului. Apoi, generalul Denis Letty, de la Aviația Militară, care condusese lucrările grupului, prezenta pe câțiva dintre membri:

- Generalul Bruno Lemoine, Aviația Militară (fost auditor IHEDN)
- Amiralul Marc Merlo (fost auditor IHEDN)
- Michel Algrin, doctor în științe politice, avocat (fost auditor la IHEDN)
- Generalul Pierre Bescond, inginer în domeniul înarmării (fost auditor la IHEDN)
- Denis Blancher, comisar principal de poliție, ministerul de Interne
- Christian Marchal, inginer-șef la Ministerul Minelor, director de cercetare la ONERA (Oficiul Național pentru Studii și Cercetare Aeronautică)
- Generalul Alain Orszag, doctor în fizică și inginer în domeniul armamentului.

Comiteul își exprima gratitudinea față de anumite personalități independente, printre care:

- Jean-Jacques Velasco, responsabil al SEPRA din cadrul CNES-ului
- François Louange, președinte al Fleximage, specialist în analiză fotografică
- generalul Joseph Domange de la Aviația Militară, delegat general al Asociației de Auditori ai IHEDN-ului.

Generalul Norlain explica după aceea, în prefață, cum luase naștere comitetul. Generalul Letty venise la el în martie 1995, pe când era director al IHEDN, ca să discute despre proiectul unui comitet referitor la OZN-uri. Norlain îl asigurase de interesul său pentru această problemă și îi recomandase să ia legătura cu Asociația auditorilor de la IHEDN. Aceasta i-a oferit atunci sprijinul ca să pună în practică acest proiect de comitet de studiu.

Este util să amintim aici că, în urmă cu douăzeci de ani, un raport al IHEDN a dus la formarea GEPAN-ului, prima entitate de studiu a OZN-urilor din cadrul CNES-ului.

Membrilor comitetului, foști auditori ai IHEDN-ului, li s-au alăturat alți experți. Și unii și ceilalți ocupă sau au ocupat funcții importante în domeniul apărării, în industrie, în învățământ, cercetare sau diferite administrații centrale. Generalul Norlain își exprima dorința ca acest raport să ajute la dezvoltarea unor noi eforturi naționale și la o *cooperare* internațională indispensabilă. I s-a reproșat acestui raport că fusese prezentat ca emanând de la IHEDN, dar dacă citești bine textul, independența asociației COMETA este indicată cu claritate.

Conținutul raportului COMETA

Tema principală a raportului, subliniată de generalul Letty în introducere, era că acumularea unor observații bine documentate ne obligă să considerăm toate ipotezele despre originea OZN-urilor, îndeosebi originile extraterestre.

Raportul este format din trei părți, urmat de câteva anexe.

Prima parte prezintă câteva cazuri remarcabile, din Franța și din străinătate.

A doua parte descrie organizarea cercetării actuale, în principal în Franța, apoi, mai pe scurt, în străinătate, precum și studiile făcute de oamenii de știință din lumea întreagă, care ar putea să ofere explicații parțiale în acord cu legile cunoscute ale fizicii. Apoi erau trecute în revistă principalele ipoteze, de la cea a unei confuzii cu aparate secrete și până la manifestările extraterestre. Partea a treia examina măsurile ce trebuie luate în prinvința apărării, de la informarea piloților – civili și militari – și până la consecințele strategice, politice și religioase, în cazul în care ipoteza extraterestră s-ar confirma. Să vedem, foarte pe scurt, argumentele care au fost prezentate.

Partea I: „Fapte şi Mărturii"

COMETA a pus accentul, pe bună dreptate, pe mărturiile piloţilor. Partea cea mai interesantă probabil – în orice caz, cea mai bine documentată – este cea a cazurilor franceze, căci autorii i-au putut chestiona direct pe: colonelul René Giraud, pilot pe Mirage IV, care fusese pur şi simplu vânat de un OZN în 1977; colonelul Claude Bosc, pilot de vânătoare (1976); comandantul de bord Jean-Charles Duboc, de pe aparatul Air France AF3532 (ianuarie 1994), care a văzut, împreună cu ceilalţi membri ai echipajului, un OZN enorm în regiunea pariziană.

Apoi sunt amintite câteva cazuri străine, care pot să fie considerate foarte solide, în ciuda unor polemici alimentate de sceptici precum americanul Philip Klass: Lakenheath (caz celebru de observare radar/vizuală deasupra unei baze britanice, în 1956); RB-47 (alt caz celebru al unui bombardier urmărit de un OZN în Statele Unite, în 1957); Teheran (interceptarea unui OZN în 1976, confirmată de un document secret american care a fost după aceea declasificat); Rusia (interceptarea unui OZN în 1990, confirmată de generalul de aviaţie Igor Malţev); San Carlos de Bariloche, Argentina (un avion de linie împiedicat să aterizeze de către un OZN, în 1995).

Raportul citează apoi observaţii făcute de la sol: la Tananarive, în 1954, un OZN mare survolând oraşul şi stingând luminile în drumul lui, efect electromagnetic observat de nenumărate ori la trecerea unui OZN; observarea unui OZN lângă sol de către un pilot francez, Jean-Pierre Fartek, în 1979; observaţia de la mică distanţă efectuată de câţiva martori deasupra bazei de rachete ruseşti de la Kapustin Yar, lângă Astrahan, în 1989.

Acest studiu de cazuri se termină cu patru observaţii de la mică distanţă în Franţa, toate solid studiate, mai ales de anchetatori ai jandarmeriei şi de la GEPAN: Valensole (un OZN la sol cu nişte fiinţe mici, văzuţi de cultivatorul Maurice Masse, în 1965); Cussac, în Cantal (tot un OZN la sol cu nişte fiinţe mici,

în 1967); Trans-en-Provence (observație celebră în lumea întreagă, cu aterizarea unui mic OZN în ianuarie 1981, cu urmă circulară pe sol și efecte asupra plantelor, care au fost studiate de un laborator al INRA); Nancy („cazul Amarante”, tot cu efecte asupra plantelor, în 1982). COMETA, trebuie să remarcăm acest lucru, nu a tratat dosarul deosebit de fierbinte și controversat al mărturiilor unor răpiri la bordul OZN-urilor. Această selecție de cazuri, deși limitată ca număr, prezenta o calitate atât de mare încât ar fi trebuit să fie de ajuns ca să convingă orice spirit deschis și fără idei preconcepute. Ea nu a scăpat totuși criticii, după cum vom putea vedea mai departe.

Partea a II-a: „Trecerea în revistă a cunoștințelor”

Partea a doua descria mai întâi organizarea cercetării oficiale din Franța, începând cu primele instrucțiuni date de jandarmerie în 1974 pentru redactarea rapoartelor, apoi cu crearea GEPAN-ului, în cadrul CNES-ului, în 1977, care a adunat de-a lungul anilor un număr de peste trei mii de rapoarte provenind de la jandarmerie și a făcut analize de caz și studii statistice. Au urmat acordurile încheiate între GEPAN (rebotezată mai târziu SEPRA), Aviația Militară și militarii în general, aviația civilă și alte organe precum laboratoarele civile sau militare, pentru analiza eșantioanelor și fotografiilor.

Un mic comentariu se impune aici, pentru a remarca absența menționării investigatorilor și grupurilor private franceze, ceea ce i-a șocat pe interesați. Ar fi fost apreciată aducerea unui omagiu, chiar și discret, tuturor acelor cercetători, care au bătut drumurile pe cheltuiala lor și au strâns atâtea mărturii benevole timp de decenii. Autorii au trecut discret peste înlocuirea GEPAN-ului cu SEPRA, în 1988, principala consecință fiind suprimarea consiliului științific căruia GEPAN trebuia să-i raporteze anual. A urmat atunci o reducere clară a activității, dar esențial e că SEPRA încă mai există.

Capitolul următor – „OZN: ipoteze, încercări de modelare” – se ocupa de modele și de ipoteze despre fizica OZN-urilor, un

aspect care îi interesa în mod deosebit pe experții militari autori ai raportului. Au fost deja făcute simulări parțiale, explică ei, asupra propulsiei OZN-urilor, luându-se ca bază aspecte semnificative precum viteză, mișcări și accelerații, pana de motor a vehiculelor apropiate, paralizia martorilor. Unul dintre aceste modele este propulsia MHD, amintită deja în capitolul precedent, precum și efectele posibile ale microundelor și fasciculelor de particule.

În același capitol erau studiate „ipotezele globale" susceptibile să explice observațiile. Mistificările sunt rare și ușor de detectat, considera COMETA. Câteva ipoteze considerate neștiințifice erau înlăturate, precum conspirația și manipularea prin grupuri puternice și foarte secrete (aluzie la zvonurile „conspiratiste" destul de răspândite în SUA) sau fenomenele parapsihice (ca ipoteză globală), fără a uita „halucinațiile colective", dragi scepticilor, care vor să explice totul din unghiul socio-psihologic. Putem regreta că aspectele foarte ciudate ale multor observații, care sunt numite parapsihice sau paranormale, au fost astfel trecute sub tăcere dar putem înțelege că acești autori au preferat să rămână pe un teren „solid", având în vedere primul lor obiectiv, care era de a-i convinge pe ceilalți să ia în serios problema OZN.

Ipoteza unor arme secrete (putând fi luate drept OZN-uri) este considerată ca foarte improbabilă, la fel și cea a manipulării opiniei publice („intoxicarea" în timpul războiului rece) sau pur și simplu a fenomenelor naturale. Astfel, autorii, asemenea lui Sherlock Holmes, după ce au eliminat toate celelalte ipoteze, a mai rămas să aibă în vedere ipotezele extraterestre.

Pentru a sprijini această ipoteză a călătoriilor extraterestre, raportul COMETA amintește scenariul călătoriei interstelare dezvoltat în Franța de astronomii Jean-Claude Ribes și Guy Monnet, pornind de la conceptul de „insule spațiale" al fizicianului american O'Neill și care este compatibil cu fizica actuală. Acest scenariu imaginează nave imense, construite în spațiu cu materiale care abundă în centura de asteroizi, traversând timp de câteva secole spațiile intrastelare. Putem regreta că nu au fost abordate aici

ipoteze mai avansate, precum cele menționate în capitolul precedent, care interesează din ce în ce mai mult NASA, dar este clar că autorii acestui raport au dorit să se mențină într-un registru foarte „clasic".

Organizarea cercetării ufologice era amintită pe scurt în cazul Statelor Unite, Marii Britanii și Rusiei. Raportul sublinia importanța asociațiilor private și independente din Statele Unite, ceea ce se explică prin politica de negare sistematică a problemei: exista deci un gol ce trebuia umplut. Se cita raportul pus la punct, împreună, de principalele trei organisme de cercetare, *Briefing Document. Best Available Evidence*, difuzat în 1995 unui număr de o mie de personalități din lume, precum și raportul grupului de studii condus de fizicianul Peter Sturrock în 1997.

Problema secretului în Statele Unite

Unul dintre aspectele cele mai importante ale raportului COMETA este că a atacat direct problema secretului în Statele Unite. În această țară, remarcă raportul, mass-media și sondajele arată că interesul publicului este mult mai mare decât în Franța. Totuși, poziția oficială a Air Force fie neagă, fie spune că nu există nici o amenințare pentru siguranța națională. Problema secretului, esențială în Statele Unite, constituie unul dintre aspectele cele mai importante al dosarului OZN. De aceea este interesant că un comitet francez, format din experți militari de rang înalt, a îndrăznit să-l abordeze în mod public. Dar acesta este și motivul major al unor critici violente.

Despre problema secretului în Statele Unite, COMETA subliniază apariția unor martori „din interior" ai unor cercetări care ar fi fost făcute în urma recuperării uneia sau mai multor aparate accidentate, îndeosebi la Roswell în 1947. Este citată mărturia locotenent-colonelului Philip Corso, ca neputând să fie „înlăturată cu ușurință", în ciuda „unor aserțiuni cel puțin surprinzătoare" care figurează în cartea sa *The Day After Roswell*,

apărută în 1997. Atenția acordată astfel colonelului Corso a surprins multă lume, căci fuseseră aduse critici grave, în Statele Unite, împotriva acestui martor și cărții sale, pe care va trebui să o examinăm în capitolul următor. În realitate, COMETA nu a acordat deloc credit tuturor afirmațiilor colonelului Corso. Și dacă raportul a fost criticat asupra acestui punct în Statele Unite, reacțiile au fost în ansamblu favorabile, de exemplu din partea fizicianului marinei Bruce Maccabee, care exprimă de mult timp păreri pozitive în privința problemei OZN-urilor.

Raportul COMETA descria apoi pe scurt situația în Marea Britanie, citându-l îndeosebi pe Nick Pope, fost responsabil cu problema OZN, timp de trei ani, la Ministerul Apărării, convertit la realitatea OZN-urilor astfel încât să scrie după aceea câteva cărți despre acest subiect, din care prima avea frumosul titlu: *Open Skies. Closed Minds*. Dar, contrar lui Nick Pope, care a rămas foarte rezervat în ceea ce privește problema secretului (ceea ce nu trebuie să surprindă, dată fiind funcția oficială pe care a avut-o), raportul COMETA punea problema unor posibile cooperări a britanicilor cu studiile secrete ale americanilor. Semnalăm faptul că această problemă a secretului în Marea Britanie a fost bine studiată de un alt cercetător britanic, Nick Redfern, care a scris câteva cărți despre acest subiect, îndeosebi *A Covert Agenda*.

COMETA amintea și de cercetarea din Rusia și de publicarea a câtorva informații, ca acelea dezvăluite de KGB în 1991. Putem să ne punem și problema secretelor pe care le-ar putea deține această mare țară, la fel ca Statele Unite, deși foarte puține lucruri au răzbătut până la noi despre acest subiect. E posibil ca deschiderea relativă operată în anii cunoscutei perestroika să se fi închis deja. În august 2000, o declarație comună a Ministerului Apărării și Academiei de Științe se străduia să pună la îndoială realitatea OZN-urilor, contrazicând astfel declarațiile anterioare.

Partea a III-a: Ozn-urile şi apărarea

Autorii considerau că nici o acţiune ostilă nu a fost încă dovedită, dar că, în schimb, acţiuni de „intimidare" au fost înregistrate în Franţa (cazul aparatului Mirage IV, de exemplu). Deoarece nu se poate exclude originea extraterestră a OZN-urilor, este deci necesar, deduc ei, să se studieze consecinţele acestei ipoteze la nivel strategic, dar şi politic, religios şi mediatic.

Primul capitol al acestei părţi este consacrat „Perspectivelor strategice" şi se ocupă de probleme fundamentale: „Ce facem dacă este vorba de extratereştri? Ce intenţii şi strategii putem deduce din comportamentul lor?" Sunt evaluate motivaţiile posibile ale vizitatorilor extratreştri, precum protejarea planetei Pământ de pericolele războiului nuclear, sugerată de survolarea repetată a unor instalaţii nucleare militare, îndeosebi americane şi sovietice, care pot să fie percepute ca nişte avertismente.

COMETA evalua apoi comportamentul diferitelor ţări, de la inconştienţa aparentă până la posibilitatea unor contacte privilegiate, ultrasecrete, care ar fi putut să fie stabilite în Statele Unite, explicând astfel atitudinea lor „dintre cele mai ciudate", de la valul din 1947 şi de la incidentul Roswell. Din acea perioadă, spune raportul, această ţară a practicat „o politică a secretului şi de dezinformare continuă", care ar putea să aibă drept obiectiv protejarea cu orice preţ a superiorităţii tehnologice militare dobândite datorită studierii în secret a OZN-urilor!

Apoi raportul se ocupa de răspunsul la întrebarea: „Ce măsuri trebuie să luăm acum?" Pentru aceşti experţi militari, indiferent de natura OZN-urilor, ea ne impune o „vigilenţă critică", referitor îndeosebi la riscurile de „manipulări destabilizatoare". Raportul foloseşte chiar expresia „vigilenţă cosmică" a autorităţilor, un plan naţional şi internaţional, ca să se împiedice orice surpriză şocantă, orice interpretare eronată şi orice manipulare ostilă.

COMETA insistă asupra unei întăriri a SEPRA, serviciul din cadrul CNES-ului, care are sarcina să studieze OZN-urile, şi recomandă crearea unei celule la cel mai înalt nivel al guver-

nului, cu misiunea de a formula ipoteze şi strategii şi de a pregăti acorduri de cooperare cu celelalte ţări. Un pas suplimentar ar trebui făcut pentru ca statele europene şi Comisia Uniunii Europene să întreprindă acţiuni diplomatice faţă de Statele Unite în cadrul alianţelor politice şi strategice.

O problemă cheie a raportului este: „Pentru ce situaţii trebuie să ne pregătim?" El are în vedere mai multe ipoteze, de exemplu o „voinţă extraterestră de a stabili un contact oficial şi paşnic", descoperirea unei „microbaze" undeva în Europa (o formulare ciudată, trebuie să recunoaştem), pur şi simplu invazia (considerată din fericire improbabilă!) sau acţiuni de manipulare sau de dezinformare. În cadrul recomandărilor, COMETA acordă o atenţie deosebită „implicaţiilor aeronautice", îndeosebi instrucţiunilor ce trebuie date, nu numai personalului navigant, ci şi controlorilor de zbor, meteorologilor şi inginerilor. Mai face şi recomandări tehnice şi ştiinţifice pentru dezvoltarea cercetării, cu beneficiile potenţiale pentru apărare şi industrie.

Raportul explorează şi implicaţiile politice, istorice şi religioase ale OZN-urilor, folosind ca model propria noastră explorare a spaţiului: cum am proceda noi, cum am stabili noi contacte cu civilizaţii mai puţin avansate decât a noastră? Un astfel de demers nu este nou pentru cititorii bine informaţi, dar aici capătă o valoare specială, fiind tratat cu toată seriozitatea impusă la un astfel de nivel. Nu sunt uitate nici implicaţiile mediatice, cu problemele dezinformării, fricii de ridicol şi a manipulării prin intermediul unor grupuri.

În concluzie, COMETA* declară „cvasicertă" realitatea fizică a OZN-urilor, aflate sub controlul unor fiinţe inteligente. O singură ipoteză, spune raportul, ia în calcul datele disponibile: ipoteza unor vizitatori extratereştri. Această ipoteză nu este, evident, dovedită, dar implică consecinţe foarte importante. Motivaţiile acestor presupuşi vizitatori rămân necunoscute, dar trebuie să devină un

subiect de reflecție și să ducă la schițarea unor scenarii. La recomandările finale, raportul subliniază că se impune:

1. informarea tuturor persoanelor care ocupă un post de decizie și de responsabilitate;
2. întărirea mijloacelor de investigație și de studiu ale SEPRA;
3. punerea în funcțiune a unor mijloace de detectare a OZN-urilor prin agenți de supraveghere a spațiului;
4. crearea unei celule strategice la cel mai înalt nivel al statului;
5. angajarea unor acțiuni diplomatice cu Statele Unite pentru o cooperare în această „problemă capitală";
6. studierea măsurilor necesare ce trebuie luate în caz de urgență.

Anexa despre Roswell și dezinformare

Raportul COMETA este completat cu șapte anexe care se ocupă de diferite aspecte, dintre care una are titlul „Cazul Roswell – Dezinformarea". Aici raportul capătă o întorsătură cu pronunțat caraacter polemic, care trebuia să declanșeze în mod inevitabil unele reacții. În Franța, dacă întrebi la întâmplare câteva persoane ce le spune lor numele de Roswell, le auzi răspunzând, de cele mai multe ori, că e vorba de farsa unei așa-zise autopsii a unui extraterestru. Și întâlnim aproape aceeași stare de spirit la numeroși „ufologi" care cred că cunosc problema. Pentru ei, cei care „cred" în istoria unui accident OZN și, mai rău, cei care se străduiesc să descopere misterul acestui film ciudat al unei autopsii, sunt niște naivi creduli sau „dezinformatori".

Dar raportul COMETA nu numai că ia în serios cazul Roswell, ci merge și mai departe în această anexă, evocând posibilitatea unei politici americane de dezinformare menită să ascundă studiile secrete făcute din 1947, data primului val de OZN-uri și a accidentului de la Roswell. Amintește punctele forte ale dosarului Roswell și subliniază că ancheta Congresului american (GAO, *General Accounting Office*) asupra acestui caz

– anchetă care durase un an și jumătate la cererea deputatului Steven Schiff, din New Mexico, deoarece nu reușea să obțină nici cea mai mică informație de la Air Force despre Roswell – nu a putut decât să constate distrugerea nemotivată a unei mari părți din arhivele bazei aeriene de la Roswell. Arhive excepționale totuși, fiind vorba de unica bază de bombardiere atomice din epocă! Singurul comentariu pe care și-l permitea GAO era: „Dezbaterea despre ce anune a căzut la Roswell continuă".

COMETA subliniază coincidența ciudată între dezvăluirea filmului autopsiei presupuse a unui cadavru de extraterestru căzut la Roswell – sfârșitul lunii iunie 1995 – și divulgarea raportului GAO, sfârșitul lui iulie. Această cvasisimultaneitate avusese drept efect abaterea atenției mediatice de la acest raport important, foarte stingheritor pentru Air Force, provocând un scandal enorm, care avea să discrediteze durabil cazul Roswell în ochii publicului. Cel mai bine e să cităm exact raportul COMETA:

„Autenticitatea sa este îndoielnică, dar mai ales nimic în acest film nu dovedește că acel cadavru are cea mai mică legătură cu incidentul de la Roswell. Amalgamul este totuși făcut într-o mare parte a presei scrise și televizate, ridiculizând astfel cazul Roswell. Concluziile GAO și înregistrările video ale principalilor martori, prezentate de televiziune, trec neobservate, eclipsate de filmul autopsiei".

Cel mai bun mod de a ilustra această analiză pertinentă a raportului COMETA este probabil citarea articolelor sociologului și ufologului francez Pierre Lagrange, apărute în acel moment, căci au dat imediat tonul revărsării mediatice care a urmat împotriva filmului autopsiei difuzat la televizor. La începutul lunii august 1995, revista *Science et Vie* publica un articol de Lagrange, intitulat „Marea capcană". Subtitlul articolului amesteca imediat filmul cu cazul Roswell: „Un manipulator mercantil, Ray Santilli, a decis să exploateze credulitatea publicului. Readuce în actualitate un vechi caz OZN, prăbușirea de la Roswell, vânzând un film

de senzație. Mass-media îi acordă credit. Totuși, nici un element nu a rezistat anchetei noastre". În mijlocul articolului apar, față în față, două fotografii ale autopisei denunțate ca fiind o farsă, cu legendele: „Dovezile: șase degete... și sânge verde". Lagrange și colegii săi de la *Science et Vie* nici măcar nu știau că filmul era alb-negru! Al doilea articol, apărut în *Libération* o săptămână mai târziu, la 8 august, vorbea despre raportul GAO folosind aceast titlu uimitor: „O comisie a Congresului pune capăt unui zvon

GAO

United States
General Accounting Office
Washington, D.C. 20548

National Security and
International Affairs Division

B-262046

July 28, 1995

The Honorable Steven H. Schiff
House of Representatives

Dear Mr. Schiff:

On July 8, 1947, the Roswell Army Air Field (RAAF) public information office in Roswell, New Mexico, reported the crash and recovery of a "flying disc." Army Air Forces personnel from the RAAF's 509th Bomb Group were credited with the recovery. The following day, the press reported that the Commanding General of the U.S. Eighth Air Force, Fort Worth, Texas, announced that RAAF personnel had recovered a crashed radar-tracking (weather) balloon, not a "flying disc."

After nearly 50 years, speculation continues on what crashed at Roswell. Some observers believe that the object was of extraterrestrial origin. In the July 1994 Report of Air Force Research Regarding the Roswell Incident, the Air Force did not dispute that something happened near Roswell, but reported that the most likely source of the wreckage was from a balloon-launched classified government project designed to determine the state of Soviet nuclear weapons research. The debate on what crashed at Roswell continues.

Concerned that the Department of Defense (DOD) may not have provided you with all available information on the crash, you asked us to determine the requirements for reporting air accidents similar to the crash near Roswell and identify any government records concerning the Roswell crash.

We conducted an extensive search for government records related to the crash near Roswell. We examined a wide range of classified and unclassified documents dating from July 1947 through the 1950s. These records came from numerous organizations in New Mexico and elsewhere throughout DOD as well as the Federal Bureau of Investigation (FBI), the Central Intelligence Agency (CIA), and the National Security Council. The full scope and methodology of our work are detailed at the end of this report.

Page 1 GAO/NSIAD-95-187 Government Records

Prima pagină a raportului GAO, care constata că „dezbaterea despre ce anume a căzut la Roswell continuă".

vechi". Dar era fals, am văzut: GAO nu recunoscuse în nici un fel povestea Air Force cu baloanele! Este adevărat, în schimb, că publicarea raportului fusese cum nu se poate mai discretă. Stilul era al unui raport administrativ oarecare și probabil că puțini jurnaliști francezi și-au dat osteneala să-l citească. Numeroasele articole care au apărut în timpul verii și toamnei anului 1995, criticând filmul, TF1 și pe Jacques Pradel, au luat-o pe urmele lui Lagrange, ajungând până acolo încât au copiat povestea cu sângele verde, care, de altfel, apărea și în articolul din *Libération*. Un articol din *Journal du Dimanche* (6 august) descria chiar și „pielea galbenă" a cadavrului! Lagrange m-a asigurat mai târziu că nu el era autorul gafei cu sângele verde; e posibil, dar el a dat tonul. Oricum, este incontestabil faptul că acest film al autopsiei era, cinci ani mai târziu, la fel de suspect, dar fără să poată dovedi cineva frauda sau autenticitatea.

Să reamintim aici, ca să ne dăm bine seama de polemica violentă stârnită de cazul Roswell, că Air Force a publicat în luna octombrie a anului 1995 un voluminos raport de aproape o mie de pagini, *The Roswell Report*, susținând teza (deja lansată cu un an în urmă) a erorii unor aviatori de la Roswell, care ar fi luat un ciorchine de baloane drept o farfurie zburătoare. Singura concesie era că în 1947 Air Force nu spusese tot adevărul, vorbind doar de un singur balon meteo: de fapt, explica aceeași Air Force în 1995, a făcut asta ca să nu dezvăluie experiențele ultrasecrete cu „șirurile de baloane Mogul" care trebuiau să servească la reperarea, de la mare altitudine, a viitoarelor experiențe atomice sovietice. Vom vedea mai departe adevărul. Dar aici să remarcăm două lucruri neverosimile majore: că niște ofițeri de elită ar fi putut să facă o astfel de eroare și că, în plus, mai și dezvăluiseră asta întregii lumi! Ne mai putem întreba pentru ce le-a trebuit celor de la Air Force atâta timp ca să dea această explicație, din moment ce acele baloane fuseseră rapid abandonate, fiind lipsite de orice eficacitate. În privința asta nu mai era nici un secret de cincizeci de ani! Doi ani mai târziu, în 1997, un nou raport al Air Force, *Roswell, Case*

Closed avea pretenția să explice, în trei sute cincizeci de pagini, că martorii de la Roswell care credeau că au văzut cadavrele unor extratereștri, văzuseră în realitate testarea unor parașute cu manechine de lemn, făcute zece ani mai târziu... Câtă îndârjire în dorința de a pune capăt acestui caz Roswell, din partea unei Air Force care, de altfel, continuă să nege existența OZN-urilor!

Două tipuri de dezinformare

Atacând astfel problema „Roswell și dezinformarea”, COMETA distinge două tipuri principale de dezinformare – care reduce și care amplifică – puse în practică în cazul Roswell. Dezinformarea care reduce o constituie, de exemplu, mărturiile trunchiate sau chiar trecute sub tăcere, îndeosebi în privința descrierii fragmentelor de epavă ciudate găsite la Roswell. Și citează ufologi care intrau în acest joc, precum americanul Karl Pflock (fost agent CIA), primul care lansase teza baloanelor Mogul, în primăvara anului 1994. În Franța, sociologul Pierre Lagrange apare ca o victimă a acestei dezinformări „reducționiste”! În ceea ce privește dezinformarea care amplifică, ea poate că s-a manifestat, consideră COMETA, în cazul autopsiei. Subliniem aici că, contrar unei opinii răspândite, originea acestui film a rămas mai departe la fel de misterioasă și astăzi: nimeni nu i-a putut demasca pe autorii lui. Și iată ce crede COMETA: „Amplificând cazul Roswell prin această autopsie spectaculoasă dar îndoielnică, unii au reușit să o discrediteze și mai ales să mascheze publicarea raportului GAO și difuzarea mărturiilor video. Suntem tentați să credem într-o manipulare bine pusă la punct”.

COMETA aborda și operațiuni mai vechi ale acestei dezinformări care amplifică, amintind zvonurile extraordinare despre operațiile înfricoșătoare făcute de extratereștri pe oameni, cu complicitatea serviciilor secrete americane. Este tentant să credem că unele zvonuri au putut să fie lansate de agenții de dezinformare, exact în perioada în care începeau să iasă la iveală mărturii despre secretele americane, în scopul de a le discredita. Nu

numai mărturiile despre Roswell, ci și despre toate studiile secrete care ar fi fost efectuate de atunci.

Un incident, poate semnificativ, a fost acela că CIA a retipărit în Marea Britanie, la 17 august, un raport deja publicat în 1997 – „Rolul CIA în studierea OZN-urilor, 1947-1990” –, în care istoricul ei oficial, Gerald K. Haines povestea cum CIA se interesase un timp de OZN-uri, la începutul anilor cincizeci, dar că, în realitate, nu exista nimic serios în privința asta. Se interesase în 1952, după spusele lui Haines, căci numeroasele observații care avuseseră loc în acea vară în Statele Unite (mai ales pe cerul capitalei), făcuseră să apară un risc pentru siguranța națională. Exista temerea ca rușii să folosească false alarme OZN ca să lanseze un atac! În realitate, documentele din acea perioadă care au fost dezvăluite, chiar dacă pomenesc despre asta, indică totuși o îngrijorare serioasă față de foarte realele OZN-uri.

Argumentul principal folosit de istoricul CIA ca să „explice” observațiile de OZN-uri era acela că cea mai mare parte a observațiilor făcute începând din anii cincizeci confundaseră avioane spion U-2, apoi SR-71. Fizicianul marinei Bruce Maccabee a demonstrat, bazându-se pe statisticile oficiale ale comisiei „Cartea Albastră”, că această „explicație” nu stătea în picioare. Chiar și binecunoscutul sceptic Philip Klass a respins teza celor de la CIA! Oricum, acea teză șubredă nu lua în considerare observațiile din anii anteriori datei primului zbor al aparatului U-2, în 1959, îndeosebi marile valuri din 1947 și 1952. Dar presa a amintit, din nou, pe larg, de acest raport, reeditat în mod ciudat la trei săptămâni după raportul COMETA, despre care nu sufla o vorbă. Acestea fiind zise, critica principală făcută raportului de experții francezi era de a fi îndrăznit să scoată în evidență cazul Roswell și să pună sub semnul întrebării politica americană a secretului cu privire la OZN-uri. În aceste condiții pare oportun să ne oprim cu seriozitate asupra acestui dosar Roswell, prezentând cel puțin mărturiile cele mai solide pe care se bazează această întâmplare extraordinară.

IV
Martorii și dezinformarea

Investigațiile asupra cazului Roswell au început destul de lent, în 1978, cu mărturia locotenent-colonelului în retragere Jesse Marcel, întâlnit aproape din întâmplare de Stanton Friedman. O primă carte, destul de pripită și criticabilă, a fost publicată în 1980, sub dubla semnătură a investigatorului William Moore și a autorului de succes Charles Berlitz, apoi cazul a bătut pasul pe loc în anii optzeci, atenția fiind îndreptată atunci spre zvonurile despre operațiuni ultrasecrete și răpiri de către extratereștri. Abia la începutul anilor nouăzeci au fost relansate investigațiile asupra cazului Roswell, în special de către Kevin Randle și Donald Schmitt de la CUFOS (Center for UFO Studies), precum și de către Stanton Friedman și mulți alții. Au fost descoperiți mulți alți martori și au fost publicate câteva cărți de o calitate mult mai bună în 1991 și 1994. Cazul lua o întorsătură proastă pentru Air Force, presată din toate părțile să iasă din tăcere și să dea explicații, mai ales de către deputatul de New Mexico Steven Schiff care, după ce nu a obținut nimic de la armată, a cerut la sfârșitul anului 1993 deschiderea unei anchete a Congresului. Air Force a reacționat atunci în iunie 1994 printr-o scurtă notă, apoi în 1995, cu un raport de aproape o mie de pagini, *Roswell Report*, explicând că era vorba de experiențe foarte secrete cu baloane, care fuseseră luate drept OZN-uri de către aviatorii de la Roswell!

Putem oare să credem că ofițerii însărcinați cu bombardierele atomice, aleși pe sprânceană pentru această misiune

de primă importanță (la începutul războiului rece!), ar fi putut să comită o eroare atât de lamentabilă – un ciorchine de baloane și câteva instrumente agățate de un fir, tot baloane sunt – și, în plus, să-și agraveze cazul anunțând cu mândrie descoperirea lor lumii întregi?

Să încercăm să ne păstrăm seriozitatea revăzând mai întâi principalele mărturii despre episodul cel mai bine documentat, cel al descoperirii câmpului cu fragmente ciudate din regiunea Roswell. Vom vedea, zi după zi, filmul evenimentului sau cel puțin ce se știe actualmente. Cititorii care cunosc povestea pot să treacă peste această parte cu rapiditate.

Aceste mărturii sunt foarte solide. Depozițiile depuse de martor sub jurământ și înregistrările video (sau audio) sunt semnate de fiecare martor. Declarațiile sunt reproduse, în majoritatea lor, în cartea lui Karl Pflock, *Roswell in Perspective* (1995), care a apără totuși teza ciorchinelui de baloane „Mogul". Altele figurează în a treia carte a lui Kevin Randle, *Roswell UFO Crash Update* (1995). Cele ale profesorului Charles Moore și colonelului Sheridan Cavitt se află în *Roswell Report* al Air Force (1995). Imaginile video se află pe videocaseta *Recollections of Roswell*, dată publicității de FUFOR (Fund for UFO Research), unul dintre principalele organisme de investigație americane.

Mărturii solide despre descoperirea câmpului cu fragmente

Miercuri 2 iulie 1947

Către orele 21:50, domnul și doamna Wilmot, care locuiau la Roswell, orășel situat în sudul semideșertic al statului New Mexico, văd un obiect oval traversând rapid cerul orașului și deplasându-se spre nord-vest.

William Woody (martor) și tatăl său văd un „meteor strălucitor", alb cu o coadă roșie, traversând cerul. În aceeași

seară (conform mai multor mărturii), în regiunea Corona – mic oraş situat la nord-vest de Roswell – a fost o furtună violentă. Fermierul William „Mac" Brazel, aflat la ferma Foster din regiunea Corona, la aproximativ 120 km nord-vest de Roswell, aude o explozie violentă, foarte diferită de tunet.

Joi 3 iulie

Brazel descoperă dimineața (conform mai multor martori), pe păşunile sale, un câmp larg de fragmente ciudate, pe care turma sa de oi nu vrea să-l traverseze. Foarte intrigat, Brazel adună câteva fragmente şi se duce, chiar în acea seară, să arate o mică bucată vecinilor săi, Floyd și Loretta Proctor (martori, depoziție și video): nu putea să fie nici tăiată și nici arsă. Brazel le propune să vină să vadă câmpul, dar e departe, e târziu și martorii refuză invitația. În aceeași seară, Brazel ia de pe câmp un fragment destul de lat, circular și îl pune la adăpost într-o remiză (comunicatul de presă de la Roswell va aminti de el).

Duminică 6 iulie

Fermierul Brazel ajunge la Roswell cu un eşantion de fragmente. Se duce la biroul şerifului George Wilcox ca să-i arate acele fragmente. Acesta, intrigat, sună la baza de bombardiere atomice de la Roswell. În mod ciudat, câțiva ofițeri sosesc foarte repede ca să vadă fragmentele, apoi se întorc la bază (mai mulți martori confirmând acest lucru, îndeosebi Phillis McGuire, fiica şerifului, (depoziție și video). Colonelul William Blanchard ordonă maiorului Jesse Marcel, care răspundea de securitatea bazei, să meargă să inspecteze neîntârziat câmpul de fragmente, condus de fermierul Brazel, şi să mai ia pe cineva cu el. Maiorul Jesse Marcel (martor principal, câteva convorbiri din 1978 până în 1981, video) pleacă împreună cu căpitanul Sheridan Cavitt, agent de contraspionaj (CIC: Counter Intelligence Corps),

ghidat de fermierul Brazel, fiecare cu mașina lui. După ce au părăsit șoseaua, mai sunt încă 20 km de drum plin de denivelări până la ferma Foster și ajung abia seara târziu. Își vor petrece a doua zi, în întregime, pe câmpul cu pricina. Marcel, după propria-i mărturie, inspectează fragmentul mare, curb, aflat în remiză, și verifică cu un contor Geiger dacă este radioactiv. Timp de câțiva ani, colonelul în retragere Sheridan Cavitt, găsit de investigatori la începutul anilor nouăzeci, va nega că a participat la operațiune, dar soția lui le va confirma investigatorilor Kevin Randle și Donald Schmitt că i se cere și acum să păstreze secretul. După care își va reaminti brusc în 1994, când va fi interogat de Air Force (convorbire și depoziție în *Roswell Report*).

Pe când se afla la biroul șerifului, fermierul Brazel a vorbit la telefon cu Frank Joyce (martor), jurnalist și prezentator la radio KGFL, care a făcut un apel de rutină șerifului. Pe moment, Joyce nu a fost foarte atent la povestea lui.

În acest timp, colonelul Blanchard expediază cu avionul, la baza Fort Worth, Texas, eșantioanele de fragmente aduse de Brazel, la ordinul generalului Clements McMullen, șef-adjunct al Strategic Air Command de la Pentagon. Eșantioanele, trimise în sac de plastic sigilat, sunt primite de colonelul Thomas DuBose, adjunct al generalului Roger Ramey, comandantul armatei a VIII-a (depoziție sub jurământ a lui DuBose semnată în 1991 și video). Colonelul DuBose controlează personal transferul sacului la bordul unui alt avion (un B-25 sau un B-26), care își ia imediat zborul spre Washington. DuBose a legat sacul la încheietura mâinii colonelului Alan Clark, comandant al bazei, însărcinat cu transportul. Astfel, statul-major al Air Force de la Pentagon are la dispoziție toată ziua de luni ca să examineze aceste prime fragmente, înaintea comunicatului de presă al bazei de la Roswell de marți dimineața.

Luni 7 iulie

Maiorul Jesse Marcel și căpitanul Cavitt petrec întreaga zi inspectând zona și își umplu cele două vehicule cu fragmente. Acum, cele două mărturii nu mai converg. După Jesse Marcel, câmpul de fragmente era foarte mare: lung de 1 km și lat de până la 100 m (în formă de con), cu foarte multe fragmente împrăștiate. Erau îndeosebi multe fragmente mici, foarte ușoare, subțiri și foarte rezistente (convorbire cu mai mulți investigatori în 1978, 1979, ultima în 1981). După spusele lui, au înțeles imediat că acel câmp de fragmente este ceva extraordinar și că avusese loc o explozie violentă.

Acele fragmente au fost descrise nu numai de Marcel, ci și de alți martori, care le-au văzut și le-au avut în mână. Aceștia sunt îndeosebi: Bill Brazel (fiul lui Brazel, video), Loretta Proctor, Tommy Tyree, Jesse Marcel Junior (fiul lui Marcel: numeroase convorbiri, depoziție, video), Lewis Rickett (asistentul lui Cavitt, video), Robert Shirkey și Robert Smith (militari de la bază, depoziție, video), căpitanul Henderson, care va pilota avionului ce va transporta fragmentele la Fort Worth. Este un martor indirect. Totul a fost dezvăluit de soția sa Sapho (depoziție, video), de fiica sa Mary Katherine Groode (depoziție și video) și de prietenul său John Kromschroeder, metalurg (depoziție). Acesta a avut în mână o bucată pe care i-a arătat-o Henderson. Alt martor militar: maiorul Ellis Boldra, care va testa mai târziu fragmentele rămase la Roswell într-un seif și le va verifica rezistența excepțională.

Conform tuturor acestor martori, au existat mai multe feluri de fragmente. Nu le-au descris pe toate, dar mărturiile lor se potrivesc foarte bine. Descriu astfel:

– bucăți subțiri și ușoare dar extrem de solide, în foarte mare număr, ce nu puteau să fie îndoite;
– bucăți de foi foarte subțiri și suple, asemănătoare cu aluminiul, dar și ele foarte rezistente, care își recăpătau forma netedă după ce fuseseră mototolite (nu există nici astăzi

vreun material fabricat de om care să aibă astfel de proprietăți);
- bucăți care semănau cu pergamentul;
- bucăți care semănau cu bachelita;
- filamente transparente ca fanonul de pescuit din nylon (mărturie a lui Bill Brazel, fiul fermierului, care a putut să găsească câteva bucăți pe teren, după curățirea făcută de militari).

Dar, mai ales, erau niște mici grinzi ciudate (cu secțiunea în I), cu caractere imprimate în relief, semănând cu niște hieroglife, după mărturia lui Jesse Marcel tată și fiu.

În sfârșit, Bill Brazel și alți martori își amintesc de un fel de brazdă făcută în pământ, probabil în punctul de impact de la extremitatea terenului. Marcel însă nu a vorbit despre ea.

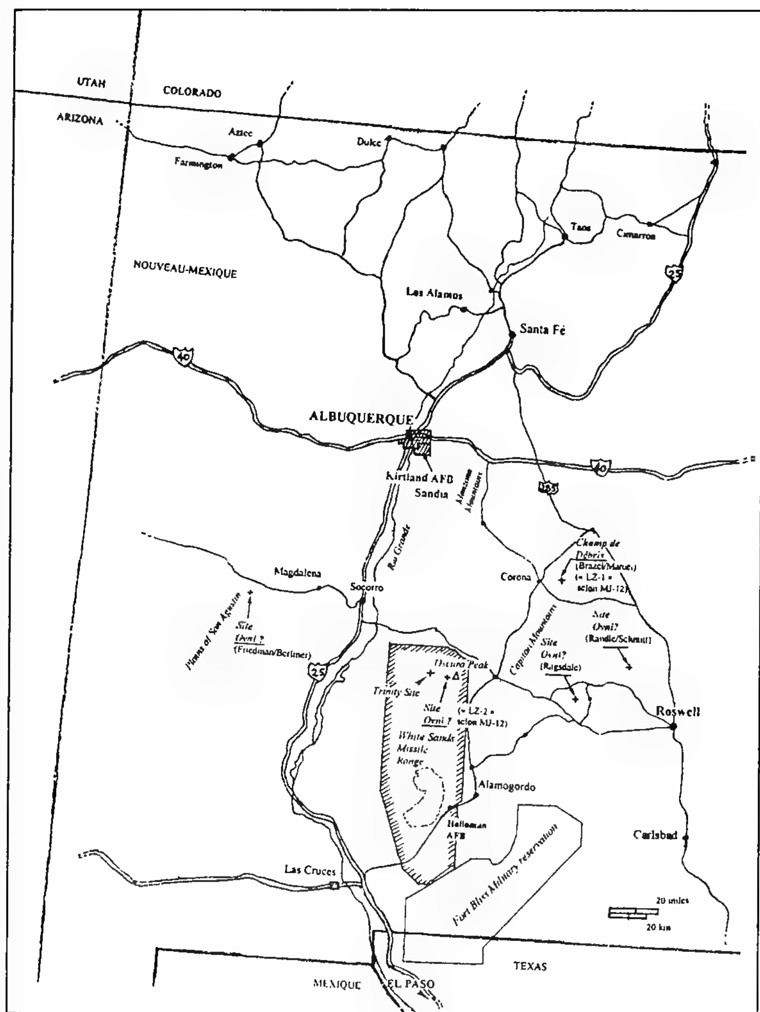
Există o mărturie divergentă, cea a fiicei lui Brazel, Bessie Brazel-Schreiber (affidavit). Ea își amintește doar de rămășițe de balon și de țintă radar, cu bețișoare din lemn de balsa și hârtie colantă decorată cu flori stilizate. Dar nu descrie un șir de multe baloane agățate de un fir lung de nylon. E vorba de faimosul șir de baloane „Mogul", ipoteză formulată de investigatorul Karl Pflock, în aprilie 1994, reluată de Air Force în *Roswell Report*. Mărturia lui Bessie este pusă la îndoială de fratele ei Bill și de vecinii Proctor, Strickland și Sultemeier, care spune că ea nu se afla la fermă în acel moment! Mai trebuie spus să depoziție-ul ei a fost pregătit de Karl Pflock!

După spusele lui Bessie, rămășițele păreau să provină de la un „balon mare care făcuse explozie". Or, această descriere nu corespunde cu un șir de baloane „Mogul". După profesorul Charles Moore (affidavit în *Roswell Report*), care lansa aceste baloane de la baza de la Alamogordo, lângă White Sands, el era format din vreo douăzeci de baloane din neopren, cu o greutate de 350 g și un diametru de 1,20 m după umflare. Fiind umflate cu heliu, gaz neutru, ele nu puteau să facă explozie. Țintele radar erau făcute din foi de aluminiu lipite pe o hârtie sau țesătură și montate pe bețișoare

din lemn de balsa lungi de 1,30 m, semănând cu nişte zmeie. Puţin mai mari decât în mod obişnuit, erau atât de fragile încât fuseseră lipite cu scotch ornat cu desene de flori stilizate (ciudat OZN!). Nu s-a găsit niciodată un model al acestor desene, care se bazează pe memoria lui Moore, foarte ostil ipotezei OZN. Şi nu s-a găsit nici un document care să menţioneze recuperarea unui şir de baloane „Mogul" de pe terenul fermei lui Brazer.

Iar căpitanul Sheridan Cavitt, care își petrecuse ziua de luni adunând fragmente împreună cu Marcel, nu-și amintește decât de o mică cantitate de fragmente de balon. Nu-și amintește deloc de un șir mare de baloane agățate de o coardă (ipoteza Mogul) și nici de „scotch-ul cu flori"! (convorbire din *Roswell Report*, difuzat de Air Force în 1995). Se menţinea aproximativ la prima versiune a Air Force. Întrebat de colonelul Weaver despre Karl Pflock, el a spus: „Îmi place de el, e cel mai bun demistificator al nostru! De ce Cavitt a refuzat să spună că găsise un șir de baloane „Mogul", în ciuda întrebărilor repetate ale colonelului Weaver? Poate pentru că, în mintea lui, respectarea jurământului de a păstra secretul nu mergea până la a minți grosolan.

Luni seara, cei doi bărbați s-au întors separat, fiecare cu mașina lui, plină de fragmente. Seara, la plecarea lui Cavitt, Marcel a rămas mai mult, ca să mai adune și alte fragmente, umplându-și complet mașina. Era atât de impresionat de fragmente încât s-a oprit la el acasă și și-a trezit soția și copilul la două dimineața. Fiul său, Jesse Junior, în vârstă de unsprezece ani și jumătate, va deveni un martor esențial în legătură cu aceste fragmente. Le-au examinat toți timp de o oră, întinse pe podeaua bucătăriei, apoi Marcel a dus totul la bază (mărturii ale lui Marcel, soției sale și fiului lor). După Jesse Marcel Junior, tatăl său era foarte emoționat de această descoperire.

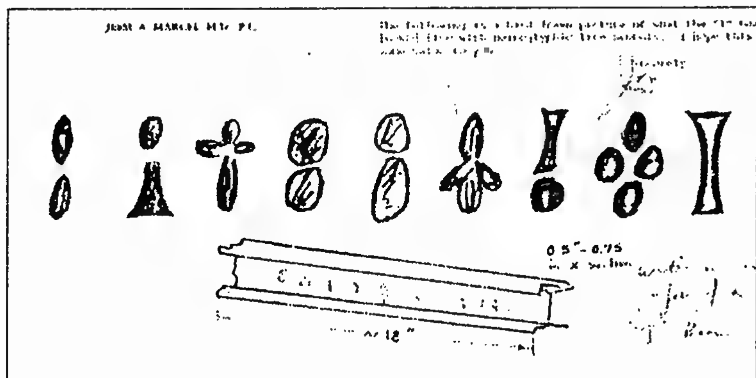
Harta statului New Mexico, indicând diferitele locuri citate în câteva capitole din această carte.

Marți 8 iulie, dimineața

Pe la șase dimineața, Marcel și Cavitt își prezintă raportul colonelului Blanchard. Îi arată fragmentele și îi explică că au mai rămas încă multe pe teren (mărturia lui Marcel; Cavitt nu-și amintește de asta...). Colonelul Blanchard își ține ședința de informare mai devreme, la 7:30. El îi dă ordin maiorului Edwin Easley (martor cu puțin timp înainte de moarte, după ce repetase că trebuie să respecte secretul), șeful poliției militare, să meargă cu oamenii săi ca să preia controlul câmpului de fragmente, conduși de Brazel.

Blanchard are mai multe discuții telefonice cu șefii săi. Primește instrucțiunea de a-l trimite cu avionul pe Marcel la Forth Worth chiar în acea zi, cu o parte din fragmentele pe care le-a adunat, pentru a putea fi examinate de generalul Ramey.

În timpul dimineții, colonelul Blanchard îi dă ordin locotenentului Walter Haut, care răspunde de presă, să scrie și să difuzeze faimosul comunicat care anunța descoperirea unui „disc zburător". Walter Haut (numeroase convorbiri, depoziție, video) duce comunicatul, pe la amiază, la două ziare și la două posturi de radio din Roswell. Acest text este difuzat rapid, prin cablu și va face turul lumii în puțin timp, provocând un adevărat potop de apeluri telefonice la Roswell (la ziare, la bază și chiar la șerif).

Desen de Jesse Marcel Junior, reprezentând o mică grindă în „I" și hieroglifele care se aflau pe ea.

Tot în cursul dimineții, căpitanul Sheridan Cavitt pleacă și el ca să revadă câmpul cu fragmente, de data asta cu un asistent, sergentul-major Lewis Rickett (mărturie a lui Rickett, validată implicit de Cavitt în *Roswell Report* al Air Force, depoziție, video). După spusele lui Rickett, la apropierea de teren sunt controlați de poliția militară, care luase deja poziție. Vizitează locul împreună cu maiorul Easley: soldații colectează fragmentele. Rickett încearcă să îndoaie o bucată subțire, pătrată, cu latura de aproximativ 60 cm și ușor curbată. Nu reușește și maiorul râde de el. Rickett observă că acele fragmente par să fie rezultatul unei explozii violente. La sfârșitul vizitei, Cavitt îi spune asistentului Rickett să uite totul și să nu vorbească niciodată de această vizită. În 1994, colonelul Cavitt, chestionat de colonelul Weaver (*Roswell Report*), nu va nega acest incident. Va lămuri că poate îi spusese asta lui Rickett pentru că nu era deloc mândru că își pierduse ziua inspectând fragmente de balon!

Marți 8, după-amiază

În cursul după-amiezii, fermierul Brazel este adus la Roswell de poliția militară. Conform unor mărturii, el ar fi făcut mai multe deplasări cu militarii, printre care și o survolare a locului, cu avionul, dimineață. După spusele directorului stației radio KGFL, George Robert, „Jud" (affidavit, video), proprietarul stației Walt Whitmore îl duce pe Brazel la el acasă seara și înregistrează o convorbire pe care intenționează să o difuzeze a doua zi. Brazel petrece noaptea la Whitmore (mărturie și a fiului său).

Convorbirea nu va fi niciodată difuzată, datorită unui apel telefonic primit a doua zi de la Washington, care îl sfătuiește să nu facă asta: riscă să-și piardă licența în trei zile! Brazel va fi preluat de militari și va petrece ziua de 9 la bază, până la faimoasa discuție cu presa din timpul serii.

Pe la începutul după-amiezii, maiorul Marcel pleacă la cartierul general de la Fort Worth (Texas), împreună cu alți

patru ofițeri, printre care și locotenentul Payne Jennings, comandant adjunct al bazei, la bordul unui bombardier B-29. După spusele inginerului de bord Robert Porter, care se afla la bord (depoziție validată de *Roswell Report* al Air Force, video), duc cu ei două pachete mici, de dimensiuni comparabile cu ale cutiilor de pantofi (plus un pachet mai mare, triunghiular, cu latura de aproximativ 1 m), ambalate cu grijă. Aceste pachete par prea mici ca să fi conținut fragmentele care vor fi fotografiate la Fort Worth. După Porter, care a avut în mână unul dintre aceste pachete, era atât de ușor încât părea gol.

După spusele lui Porter, căpitanul Henderson, pilotul aparatului B-29, spune echipajului că transportă fragmente de farfurie zburătoare. La sosire trebuie să aștepte venirea gărzilor înarmate ca să poată merge să mănânce. La întoarcere, chiar în acea seară, li se spune că erau rămășițe de balon, dar Porter nu a crezut asta.

La Roswell, locotenentul Robert Shirkey (depoziție, video) asistă la începutul după-amiezii, alături de colonelul Blanchard, la plecarea unei echipe care transporta fragmente neambalate, care urcă și ele la bordul avionului B-29 ce pleca spre Fort Worth. Rămășițele sunt încărcate în cală. Shirkey va fi mutat la puțin timp după aceea la o altă bază. Probabil, crede el, pentru că văzuse prea multe.

Colonelul Blanchard pleacă brusc în concediu, în cursul după-amiezii, după ce jurnaliștilor le fusese tot timpul imposibil să ia legătura cu el. După unii martori, s-ar fi dus să vadă câmpul plin de fragmente.

Imediat ce ajunge la Fort Worth, în Texas, maiorul Marcel aduce un pachet de fragmente la biroul generalului Roger Ramey, care îl deschide ca să-l examineze. După spusele lui Marcel, lasă pachetul pe masă și Ramey îl duce în sala hărților, ca să-i arate exact locul câmpului cu fragmente. Când s-a întors, pachetul fusese dus în altă parte. În schimb, pe podea se aflau faimoasele rămășițe de balon și de ținte radar, foarte deteriorate,

care vor fi fotografiate și arătate presei puțin mai târziu (mărturie culeasă mai ales de Walter Haut).

Generalul în retragere Thomas DuBose a dezvăluit, în cursul unei convorbiri realizate de un alt investigator, Jaime Shandera, publicată de *Mufon UFO Journal* în ianuarie 1991, că el adusese acele rămășițe de balon în birou, la ordinul direct al Pentagonului. Primise fragmentele, aduse de un avion B-29, într-un sac mare de pânză. Marcel și ceilalți ofițeri nu se aflau la bord, și poate că era vorba de alt avion. Întinsese chiar el rămășițele în birou. Pentru el erau doar „o grămadă de mizerii". Însă această convorbire cu Shandera, neînregistrată, este contestată de alți investigatori, îndeosebi de Kevin Randle. Totuși, generalul DuBose a spus totdeauna, în mai multe convorbiri, că nu văzuse niciodată adevăratele fragmente. El a afirmat că acele rămășițe de balon fuseseră prezentate presei ca să-i abată atenția.

La rândul său, maiorul Marcel credea că trebuia să însoțească adevăratele fragmente cu avionul până la baza tehnică Wright Field, aparținând Air Force (mai târziu AFB Wright-Patterson), dar generalul Ramey i-a spus că alții se vor ocupa de asta. Îi cere totuși să asiste, fără să spună nimic, la conferința de presă din seara aceea și Marcel execută ordinul.

Marți 8, seara: dezmințirea făcută de Fort Worth

La sfârșitul după-amiezii, reporterul-fotograf James Bond Johnson de la ziarul *Fort Worth Star Telegram* este trimis la bază să fotografieze rămășițele unei „farfurii zburătoare". El este dus în biroul generalului Ramey, face câteva fotografii ale rămășițelor împreună cu generalul Ramey și adjunctul său colonelul DuBose, apoi se întoarce la ziar. Recent, Bond Johnson (care a făcut o lungă carieră în serviciul de informații militare) a pretins că el despachetase rămășițele în birou și că erau adevăratele rămășițe de la Roswell, contrar mărturiilor sale precedente (înregistrate de investigatorul Kevin Randle). Această nouă versiune poate fi considerată foarte îndoielnică.

Pe la orele optsprezece, adjunctul serviciului meteo, Irving Newton, este convocat de generalul Ramey. Imediat ce soseşte în biroul lui Ramey, el identifică nişte rămăşiţe de balon şi de ţinte radar „Rawin", în faţa unor jurnalişti şi ofiţeri, apoi i se spune că poate să plece. Irving Newton a afirmat în toate convorbirile că erau nişte rămăşiţe de balon foarte obişnuite. Într-adevăr, în fotografiile care au devenit foarte celebre, nu se vede nici urmă de fragmente ciudate, nici măcar un „scotch cu flori", în ciuda polemicilor interminabile pe această temă, alimentate pe Internet de fotograful Bond Johnson şi o echipă britanică, „RPIT".

În schimb, câţiva cercetători au încercat să descifreze, cu un oarecare succes, telexul pe care îl ţinea în mână generalul Ramey. Este îndeosebi cazul informaticianului Donald Burleson, care crede că a recunoscut cuvinte semnificative, precum „disc de la Roswell" şi „victime ale epavei". Crede, de asemenea, că a citit numele de Carlsbad, un sit aflat la sud de Roswell, unde se găsesc mari grote naturale: fuseseră ascunse fragmente în acel loc? Încă un amănunt misterios!

La puţin timp după aceea, generalul Ramey informează presa despre confuzia povocată de rămăşiţele de baloane. Declară că a anulat zborul spre centrul tehnic de la Wright Field. Totuşi, o telegramă a FBI-ului (acum declasificată şi publicată în raportul GAO) dezvăluie la 18:17 (ora trimiterii) că fragmentele ("disc şi balon") sunt într-adevăr trimise la Wright Field pentru examinare. Alţi martori au confirmat faptul că fragmentele au fost studiate la baza Wright.

Mai multe mărturii indică faptul că explicaţia cu balonul a început să fie difuzată cu mult înainte de şedinţa din biroul lui Ramey. Astfel, după Art McQuiddy, editorul lui *Roswell Morning Dispatch* (depoziţie şi video), baza de la Roswell a sunat la puţin timp după trecerea locotenentului Haut, ca să semnaleze că în realitate era vorba de un „balon-sondă" (e un alt tip de balon, mult mai mare). La Fort Worth, maiorul Kirton, responsabilul cu presa, a informat începând cu ora 17:30 (cu o

jumătate de oră înaintea diagnosticului lui Irving Newton) ziarul *Dallas Morning News* că era vorba de un „balon meteo de mare altitudine”. McQuiddy, care era un prieten al colonelului Blanchard, a povestit (depoziție) că Blanchard îi confirmase, câteva luni mai târziu, că fragmentele de la Roswell erau extraordinare și că niciodată nu mai văzuse nimic asemănător.

O altă mărturie revelatoare este cea a Lydiei Sleppy (depoziție și audio), angajată la radio KOAT din Albuquerque, cel mai mare oraș din New Mexico. Ea a fost sunată de John McBoyle, directorul postului de radio KSWS de la Roswell. Acesta aflase, direct de la Brazel, pe care îl întâlnise la Roswell într-o cafenea în cursul dimineții (nu este precizată ziua exactă), descoperirea unei nave pe care a descris-o ca fiind o farfurie mare făcută zob („a big crumpled dishpan”). Dar în momentul în care voia să treacă informația pe teletip, a fost întreruptă de un mesaj al FBI-ului care interzicea transmiterea din motive de siguranță națională!

Miercuri 9 iulie

Dezmințirea celor de la Fort Worth a apărut cu titluri mari în toate ziarele americane, chiar și pe prima pagină a ziarului *New York Times*, fiind cel mai mare titlu dintre articolele despre tot valul din 1947. Este o cotitură decisivă în atitudinea mass-media. Începând din acest moment, ziarele americane vor lua în bătaie de joc mărturiile despre „farfuriile zburătoare”. De altfel, valul de OZN-uri va scădea mult și se va opri în zilele următoare, fără să se poată spune că e vorba de un efect mediatic: se pare că, într-adevăr, numărul de observații reale a scăzut.

În ceea ce privește incidentul de la Roswell, presa a scris, după informația primită de la Washington, că locotenentul Haut și chiar toți ofițerii de la bază, au fost sever admonestați, pentru eroarea lor lamentabilă. Walter Haut a negat totdeauna asta (inclusiv față de mine, când l-am întâlnit la Roswell, în 1995).

La baza de la Roswell, după spusele lui Robert Smith de la Unitatea de Transport Aerian I (depoziție și video), mai multe

avioane C-54 (cvadrimotoare) sunt încărcate cu lăzi de la orele opt, miercuri dimineața. Ele sunt păzite, dar nu exagerat. După spusele lui, avioanele pleacă spre baza de la Kirtland, mare bază a Air Force de la periferia orașului Albuquerque, flancată de laboratoarele Sandia, unde se făceau cercetări militare și deservind Los Alamos, situat mai la nord.

În dimineața zilei de 9 iulie, militarii îl găsesc pe Brazel (care petrecuse noaptea acasă la Whitmore), îl duc la bază și îl interoghează toată ziua. Seara îl aduc la biroul ziarului *Roswell Daily Record*, unde dă un interviu câtorva jurnaliști.

Le spune că a găsit fragmentele la 14 iunie, contrar comunicatului bazei de la Roswell, care vorbea de săptămâna precedentă. Descrie niște rămășițe neînsemnate, care nu cântăreau în total mai mult de cinci livre! Dar adaugă că mai găsise deja baloane și că acele rămășițe nu semănau deloc cu ele. Un detaliu, totuși, îi va atrage atenția: Brazel menționează prezența unei hârtii colante având desene cu flori stilizate. Acest detaliu, pe care i l-au suflat în acea zi militarii, va fi scos în evidență de sceptici, care vor exclama: „Vedeți bine, a găsit rămășițele unui balon Mogul!

Brazel este dus și la postul de radio KGFL, unde îl întâlnește pe Frank Joyce. Acesta are impresia că e foarte încordat și îi atrage atenția că a schimbat complet povestea. Brazel îi mărturisește că a fost obligat să o facă, „altfel situația ar fi fost rea pentru el" și, înainte să plece, adaugă că „omuleții verzi" nu sunt deloc verzi! Văzuse cadavre sau glumea! Frank Joyce a dezvăluit până la urmă, în 1998, unor investigatori, de ce Brazel îi spusese asta. Conform acestei noi mărturii a lui Joyce, publicată în 1990, Brazel îi mărturisise atunci, cu ocazia primei discuții, că văzuse cadavre pe pământ, doar la câtiva kilometri de câmpul de fragmente!

După spusele mai multor martori (vecini și propriul său fiu), Brazel va fi reținut la bază timp de câteva zile. Fiul său Bill, care locuiește la Albuquerque, descoperă cazul în ziare și dă fuga la

New York Times

Copyright, 1947, by The New York Times Company.

NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 9, 1947.

DEMANDS
T GREECE,
VISE HELP

curity Council
roposal for
nt Inquiry

TO ATHENS

of Balkan
vert World
'Terror'

ion and ex-
Page 2.

HAMILTON

N. Y., July
today disap-
ates proposal
t of a semi-
rontier com-
at the United
uncil recom-
l of foreign
litary person-

sh troops in

'Disk' Near Bomb Test Site Is Just a Weather Balloon

Warrant Officer Solves a Puzzle That Baffled His Superiors—'Flying Saucer' Tales Pour in From Round the World

By MURRAY SCHUMACH

Celestial crockery had the Army up in the air for several hours yesterday before an Army officer explained that what a colleague thought was "a flying disk" was nothing more than a battered Army weather balloon.

This denouement closed the New Mexico chapter in the "flying saucer" saga that already had contributions from forty-three other states in the Union as well as from Australia, England, South Africa, Mexico and Canada.

However, none of the previous or subsequent reports of strange heavenly bodies created as much confusion as the startling announcement from an Army lieutenant that "a flying disk" had been found on a ranch near Roswell, N. M., near the scene of atomic bomb tests. The officer, Lieut. Warren Haught, public information officer of the Roswell Army Air Field, made no bones about the discovery in his detailed report as carried by The Associated Press.

"The many rumors regarding the flying disk became a reality," his statement began. He told which Intelligence Office of what Bomb Group of the Eighth Air Force had passed "the flying disk" along "to higher headquarters."

Then phones began to buzz between Washington and New Mexico and the "disk" was well on the way to showing how the circle could be squared. One by one, as the rank of the investigating officer rose, the circle lost area and developed sides until it was roughly octagonal.

Within an hour after Lieutenant Haught had given new impetus to the "flying saucer" derby, his boss, Brig. Gen. Roger Ramey, had a somewhat different version of "the flying disk."

He said that while it was true it had been found on a ranch, no one had seen it in the air; it was "of flimsy construction," apparently

Continued on Page 10, Column 4

STIFF LEWIS
ARE SIGNED
OF SOFT CO

UMW Get $13.05
Day and Clauses to
of Major Labor A

SOUTH'S PITS S

Its Operators See Ur
to Decide Today—
Rise Set at Half

By LOUIS STA
Special to The New York

WASHINGTON, July
Lewis signed up nearly
of the bituminous coal i
day to unprecedented
terms which apparently
United Mine Workers
out of major sections of
Hartley labor act.

Several hours after
representing the "capti
and Northern, Midwes
Western properties tro
lly and disheartened
Lewis' office, spokesme

New York Times din 9 iulie 1947.

fermă ca să se ocupe de oi. La întoarcere, Brazel nu va spune nimic. Se va plânge doar, mai târziu, că a fost umilit.

La întoarcerea sa la bază, maiorul Marcel îi cere colegului său, căpitanul Cavitt, să-i arate raportul, dar acesta refuză: depinde de propria ierarhie a contraspionajului (CIC) și raportul său trebuie să ajungă direct la Washington!

Să cităm, în încheierea acestei prezentări foarte succinte a principalilor martori de la Roswell, două mărturii care implică amenințări grave din partea militarilor pentru a face unii martori să nu vorbească. După spusele lui Elizabeth Tulk (depoziție, video), fiica șerifului Wilcox și ale Barbarei Dugger (depoziție, video), nepoata șerifului, Wilcox și soția lui au fost amenințați cu moartea de militari dacă ar fi vorbit. Dar ce văzuseră ei? După Barbara Dugger, bunica ei îi dezvăluise faptul că șeriful fusese chemat într-un loc mai apropiat de orașul Roswell, unde a găsit un aparat și cadavre. Aici trebuie amintită cea de a doua parte a cazului de la Roswell, mai delicată, dar care a devenit recent mai bine susținută: cea a mărturiilor despre descoperirea unor cadavre.

Mărturii despre un OZN și niște cadavre

De la primele anchete, martorii au vorbit de descoperirea unor cadavre, precum și a unei nave la un alt sit. Au apărut treptat mai multe relatări și ipoteze, mai mult sau mai puțin contradictorii și, în plus, unii dintre acești martori au fost discreditați. Putem crede că dezinformarea a început să-și arate roadele în anii nouăzeci. Să rămânem prudenți în privința acestei a doua părți, dar există totuși mărturii foarte solide care, recent, au fost întărite de două dezvăluiri neașteptate: mărturia, menționată mai sus, a lui Brazel făcută lui Frank Joyce la postul de radio KGFL din Roswell și, mai uimitoare, cea a lui Walter Haut. Wendy Connors, investigatoare reputată pentru seriozitatea ei, a

anunțat pe Internet că a înregistrat pe bandă video o nouă mărturie a fostului locotenent de la baza din Roswell: văzuse și el nava și cadavrele! Un document care rămâne deocamdată, a precizat ea, confidențial.

Prima relatare: Barnett, Anderson și câmpia San Augustin

Prima mărturie a fost făcută lui Stanton Friedman, în 1978, de către un cuplu în vârstă, Vern și Jean Maltais, cărora un prieten, decedat în 1969, le povestise în 1950 că văzuse o farfurie zburătoare accidentată și niște cadavre umane, pe la sfârșitul anilor patruzeci, în New Mexico. Acest martor indirect, Grady Barnett, „Barney", era inginer la serviciul public de conservare a solurilor și circula mult în toată regiunea. Prin comparații, Friedman, apoi William Moore, au presupus că se afla în realitate destul de departe de Roswell, la vestul văii lui Rio Grande, pe câmpia foarte aridă de la San Augustin, în apropiere de mica localitate Magdalena. OZN-ul era un disc metalic cu un diametru de opt-zece metri. Direct pe pământ se aflau câteva cadavre de ființe mici, cu înfățișare „umanoidă", care păreau morți. Aveau un cap rotund, voluminos, și niște ochi mici. Purtau pe ei niște haine care păreau dintr-o singură bucată. Lui Barnett i s-a alăturat cu rapiditate o echipă arheologică aflată în trecere pe acolo, apoi au sosit militarii, care au blocat situl și au ordonat tuturor să nu spună nimic.

Această primă relatare, cu toate eforturile investigatorilor, este foarte puțin susținută de alte mărturii. În cele din urmă, se pare, a fost găsit unul dintre membrii echipei arheologice, apoi și șeful lor, cu puțin înainte de moartea lui.

Era vorba de același accident ca și cel de la Roswell? Friedman a presupus că avusese loc o coliziune între două farfurii zburătoare (provocată de furtuna violentă?), una a făcut explozie lângă Roswell, cealaltă prăbușindu-se de cealaltă

parte a văii lui Rio Grande, mărginită pe ambele părți de munți destul de înalți, și parcurgând o distanță de 240 km în linie dreaptă. Câțiva martori au confirmat relatarea lui Barnett, îndeosebi nepoata sa Alice Knight, dar e puțin, în comparație cu situl de fragmente de la Roswell. Nici data incidentului nu este sigură. În 1990 a apărut un nou martor, Gerald Anderson, care părea să susțină relatarea lui Barnett, dar până la urmă a fost discreditat, după ce s-a dovedit că fabricase documente false. Consecința intervenției sale a fost provocarea unor grave disensiuni în rândul investigatorilor, mai ales între Randle și Friedman, precum și prejudicii serioasde la credibilitatea globală a cazului Roswell, astfel încât ne putem întreba ce rol a jucat cu adevărat acest fost polițist. Se poate spune, deci, că acest scenariu de la San Augustin este fragil și a fost contestat de alți investigatori precum Kevin Randle și Donald Schmitt.

Martorii unei descoperiri în regiunea Roswell

În prima lor carte, *UFO Crash at Roswell*, apărută în 1991, Kevin Randle și Donald Schmitt au presupus că această descoperire a unui aparat și unor cadavre a avut loc doar la patru kilometri (două mile și jumătate) de câmpul de fragmente. După spusele unor martori, militarii survolaseră împrejurimile câmpului de fragmente împreună cu fermierul Brazel, care îi ajutase să găsească aceste cadavre. Noile dezvăluiri ale jurnalistului Frank Joyce despre prima relatare a lui Brazel, publicate de investigatorii Thomas Carey și Donald Schmitt la sfârșitul anului 1999, au întărit în mod neașteptat această pistă. După spusele lui Joyce, Brazel era profund tulburat de această descoperire, cadavrele erau deja în stare de descompunere și degajau un miros urât. Dacă prăbușirea avusese loc miercuri 2 iulie seara, este posibil ca Brazel să nu fi descoperit cadavrele decât două sau trei zile mai târziu, pe 4 sau 5 iulie.

Totuşi, alţi martori – am citat mai sus pe nepoata şerifului, Barbara Dugger – i-au făcut pe Randle şi Schmitt să deplaseze situl OZN-ului şi cadavrelor într-un alt loc, mai aproape de oraşul Roswell. Din păcate, unii dintre aceşti martori sunt foarte contestaţi. Putem totuşi să spunem astăzi, în ciuda semnelor de întrebare, că există un mănunchi de mărturii destul de concordante despre recuperarea unei nave şi a unor cadavre în regiunea Roswell, descoperire majoră care se adaugă celei a câmpului de fragmente.

Martorul cel mai cunoscut este un fost angajat de la pompele funebre din oraş, Glenn Dennis, în vârstă de 22 ani la acea vreme. Mărturia lui era una dintre cele mai importante, dar acum a devenit îndoielnică. Dennis ar fi avut informaţia de la o infirmieră de la spitalul bazei, care îi dezvăluise faptul că participase la o şedinţă de autopsiere a două cadavre ne-umane. Mai întâi fusese chemat la sediul pompelor funebre de un ofiţer, care îi pusese întrebări ciudate. Dispunea de mai multe sicrie de mărime mică? Cum trebuia procedat pentru îmbălsămarea unui cadavru? Întâmplarea făcuse ca, la puţin timp după aceea, să trebuiască să ducă la acel spital un aviator care se rănise într-un accident de motocicletă, şi atunci o întâlnise pe culoar pe acea infirmieră, pe care o cunoştea. Infirmiera părea foarte tulburată şi îi spusese să părăsească repede locul acela, pentru că va avea necazuri. În realitate, fusese interpelat de militari, care îl ameninţaseră cu moartea dacă povestea ceva. Deoarece nu mai fusese niciodată tratat astfel, Dennis a dorit să afle mai mult şi a reuşit să se întâlnească a doua zi cu infirmiera, la popota ofiţerilor. Ea i-a dat atunci detalii despre acea autopsie a unor cadavre mici, făcută de doi medici pe care nu-i cunoştea şi care o rechiziţionaseră. Descrierea făcută de ea cadavrelor este „clasică" : mici de statură, cap mare dar corp şi membre foarte subţiri. Un detaliu „original" era acela că omuleţii aveau un fel de ventuze în vârful degetelor! Cadavrele emanau un miros groaznic şi şedinţa fusese din această cauză scurtată. Acest detaliu dat de

Dennis pare confirmat astăzi, de noua mărturie a lui Brazel, dezvăluită de Frank Joyce.

Dar relatarea lui Glenn Dennis a început să suscite îndoieli când s-a încercat găsirea acelei infirmiere, care, după spusele lui, fusese mutată la puțin timp după aceea, dar nu s-a găsit nimic despre ea, nici măcar numele. Dennis, care promisese să nu-l dezvăluie, a sfârșit prin a-l divulga – Naomi Self – dar nu s-a găsit nici o urmă de infirmieră cu acest nume! Finalmente, el a fost părăsit de investigatorii cei mai convinși la început – precum Kevin Randle și chiar Karl Pflock, omul baloanelor „Mogul", care îl susținuse în mod ciudat și chiar fusese purtătorul lui de cuvânt exclusiv un anumit timp... Ciudat personaj, acest Karl Pflock! În 1995, la congresul Mufon unde afirma cu tărie teza Mogul, el susținea și mărturia, perfect incompatibilă, a lui Glenn Dennis. Pflock prezentase chiar și niște desene de rămășițe foarte ciudate (niciodată publicate de atunci), asemănătoare cu o bucată de canoe, pe care Dennis le zărise într-o ambulanță oprită în spatele spitalului. Această descriere se potrivește destul de bine cu cea a altor martori, care descriu nu o farfurie, ci un fel de planor în forma literei delta, cu eleroane curbate. Până la urmă, ne putem întreba dacă nu cumva Dennis, ca alți câțiva, nu suferise presiuni ca să încurce pistele și să semene confuzie despre propria sa mărturie, sinceră la început.

Tot la Roswell și la baza militară mai pot fi citați și alți martori, mult mai credibili decât Glenn Dennis. Să amintim mai întâi mărturia maiorului Edwin Easley, care până la urmă i-a confirmat lui Kevin Randle, cu puțin timp înainte de a muri, că răspunsese, în calitate de șef al poliției militare de la bază, de cordonul de securitate din jurul aparatului. Mai este apoi mărturia căpitanului Olivier Henderson, prin intermediul soției sale Sapho și a fetei sale Mary Katherine Groode, precum și a unui prieten, doctorul John Kromschroeder. Soția și fiica lui au povestit că în 1982, Olivier le-a dezvăluit că pilotase un avion care transportase niște cadavre până la baza Wright din Ohio.

Le-a făcut această dezvăluire după ce citise un articol despre cazul Roswell, considerând că acum putea să vorbească despre asta. Le-a descris mici ființe cu pielea cenușie și ochi oblici. Prietenului său Kromschroeder, el i-a precizat că văzuse nu numai cadavrele, ci și resturile navei.

Un alt martor militar, Darwin Rasmussen, la acea vreme căpitan, responsabil cu operațiunile la baza aeriană, a confirmat unui membru din familia sa că fuseseră descoperite patru cadavre la Roswell. O mărturie foarte interesantă este cea a sergentului Melvin Brown, raportată în 1986 de fiica sa, Beverly Bean. Acesta dezvăluise familiei, cu puțin înainte de moarte, că făcuse parte din echipa care dusese cadavrele cu camionul la bază, păstrate în gheață. I se interzisese să se uite înăuntrul camionului, dar ridicase prelata și zărise niște cadavre mici cu pielea galben-portocalie. Tot el făcuse de gardă în fața hangarului în care fuseseră depozitate. Mai recent a apărut un alt martor militar, Thomas Gonzales, care spune că a făcut parte și el din cordonul de securitate. Or, numele și fotografia sa figurează într-adevăr în catalogul militar de la Roswell Army Air Force din acea perioadă.

Un alt martor, anonim, a spus că a făcut parte din echipajul unui avion B-29 care a transportat cadavrele, în condiții de securitate maximă. Zborul ar fi avut loc în ziua de 9 iulie, cu gărzi înarmate în cală, la altitudinea de numai 2 500 metri, aceasta nefiind presurizată. Avionul ar fi făcut escală la Fort Worth, apoi la Washington (baza Andrews), înainte de a ajunge la centrul tehnic de la Wright.

Și iată un alt martor al acestui zbor al avionului B-29! Conform scrisorii de informare a maiorului George Filer, *Filer's File* de pe Internet, din 11 aprilie 2000, un nou martor militar (anonim) a dezvăluit că făcuse parte din echipaj. El confirmă numeroase detalii ale acestui zbor, îndeosebi că o ladă fusese plasată în cala de bombe, operațiunea fiind efectuată în condiții de securitate deosebite, cu gărzi înarmate în cală pe toată perioa-

da zborului. Membrilor echipajului li s-a spus să nu vorbească despre acest zbor, nici măcar soțiile lor. Comandantul de bord era căpitanul Frederick Ewing, care a murit în 1952, în accidentul unui bombardier B-47.

Despre baza Wright avem mărturia generalului Arthur Exon, care fusese mutat acolo (ca locotenent-colonel) în iulie 1947, în cadrul serviciului tehnic al Aviației (Air Material Command, AMC). El a aflat de la colegii săi nu numai despre experiențele cu materialele de la Roswell, ci și aducerea unor cadavre. Este vorba de un martor de calibru mare și foarte credibil. Exon credea că aceste studii ultrasecrete fuseseră făcute sub conducerea unui mic grup venit de la Casa Albă și de la vârful ierarhiei militare. Testele propriu-zise erau încredințate unor unități specializate, complet izolate și compartimentate, astfel încât foarte puține persoane cunoșteau cu adevărat secretul. O mărturie mai concretă despre baza de la Wright este cea a unei foste secretare de la bază, Norma Gardner, care îi dezvăluise prietenului ei, cu puțin timp înainte de moarte, că lucrase în 1955 la arhivarea a peste o mie de piese provenind de la un OZN accidentat. Într-o zi văzuse trecând un căruț cu două corpuri de umanoizi, care erau transferați de la o clădire la alta. Erau păstrați într-un lichid și probabil că măsurau între 1,30 și 1,50 m. Aveau torsuri umane, dar un cap disproporționat și ochi oblici...

Martorii unui sit apropiat de Roswell

După alți martori, OZN-ul și cadavrele ar fi fost descoperite într-o altă zonă, destul de apropiată de Roswell, la aproximativ 60 km nord-vest de oraș, deci mult mai aproape decât câmpul de fragmente, aflat la 120 km nord-vest. Principalii doi martori, Jim Ragsdale și Frank Kaufmann, spun că au văzut ei înșiși OZN-ul și cadavrele la locul prăbușirii. Martori spectaculoși, care au fost dezvăluiți în 1994 de a doua carte a echipei Randle și Schmitt, intitulată cu o oarecare imprudență *The Truth about the UFO*

Crash at Roswell. Din păcate, nu au întârziat să fie puși la îndoială, astfel încât nu e util să se zăbovească mult timp asupra lor. Să amintim totuși, foarte pe scurt, mărturia lor și polemica care a urmat.

Frank Kaufmann povestește că era la vremea aceea agent de informații militare (gradul nu este precizat), atașat direct celui mai înalt comandant al Pentagonului: generalul Scanlon de la Air Defense Command. Acesta îl trimisese la White Sands, celebru teren de experimentare unde a fost testată prima bombă atomică, situat la 160 km vest de Roswell, ca să participe la observarea unui OZN prezent în acea zonă de la 1 iulie. După spusele lui Kaufmann, OZN-ul era urmărit și de radarele de la Roswell și Kirtland (Albuquerque). Or, profesorul Charles Moore și Stanton Friedman mi-au spus că la Roswell nu exista radar și mi-au pus la dispoziție documente care par să dovedească acest lucru. Dar problema a revenit în atenție în septembrie 2000, cu mărturia lui Scott Ramsey, citată de Linda Howe în emisiunea radio *Dreamland* (celebra emisiune a lui Art Bell, prezentată actualmente de Whitley Strieber), care dezvăluia faptul că avuseseră loc cercetări de radare de mare putere în acea vreme în regiune: la Albuquerque, Corona și Alvado! Oricum ar fi, radarele, după spusele lui Kaufmann, ar fi reperat explozia în zbor și căderea OZN-ului în apropiere de Roswell. El dă data de 4 iulie, seara, nu de miercuri 2, după cum s-a admis până în prezent (ceea ce scurtează și mai mult răgazul pentru putrefacția cadavrelor!). Astfel ar fi putut să fie lansată imediat operațiunea de recuperare a OZN-ului, pornindu-se de la bază, recuperare la care Kaufmann ar fi participat împreună cu superiorul său ierarhic, „Robert Thomas", venit și el de la Washington, în noaptea de 3 spre 4 iulie, cu o întreagă echipă: un fotograf și experți. Sosiseră deci înaintea accidentului! Kaufmann nu explică cu claritate cum putuseră să-l anticipeze, și ăsta este, după părerea mea, unul dintre punctele foarte îndoielnice ale relatării sale.

O altă obiecție făcută acestui scenariu este că, dacă OZN-ul a fost găsit înaintea câmpului cu fragmente al lui Brazel, atunci comunicatul de presă al bazei, de la 8 iulie, devine o eroare monumentală. Or, colonelul Blanchard, departe de a fi sancționat, a ajuns mai târziu la gradul cel mai înalt al Air Force: general cu patru stele. Cum se explică asta? Se poate presupune, cred, că militarii au vrut să preîntâmpine, în dimimeța zilei de 8 iulie, riscul de a nu putea să ascudă publicului câmpul de fragmente, protejând în schimb prima descoperire, cea a OZN-ului și a cadavrelor. Dar, după ce au preluat controlul câmpului cu fragmente în cursul dimineții, precum și principalul martor civil, fermierul Brazel, nu le mai rămânea de făcut decât să difuzeze imediat dezmințirea, în care se vorbea despre un balon meteo. O variantă mai cinică a acestei explicații este că au emis acel comunicat de presă numai în scopul de a-l distruge în aceeași seară.

Acestea fiind zise, descrierea OZN-ului și a cadavrelor de către Frank Kaufmann este foarte interesantă. După spusele lui, nava era în formă de săgeată foarte accentuată, cu eleroane curbate, asemenea acelor vehicule testate mai târziu de NASA, acele *lifting bodies* capabile să revină în atmosferă planând, care au folosit la punerea la punct a navetei spațiale americane. De unde ideea că era o navă de salvare, un planor extraterestru! Tot după spusele lui Kaufmann, nava avea proprietăți uimitoare. Din interior, exteriorul se vedea ca în plină zi. În ceea ce privește cadavrele, descrierea lor de către Kaufmann este mult mai apropiată de forma umană: înălțime de aproape 1,50 m, cap mare dar cu ochi abia cu puțin mai mari decât cei ai oamenilor. Mâinile lor aveau cinci degete, nu patru cum aflăm din mărturia infirmierei! Să remarcăm în trecere că acel cadavru din filmul autopsiei, care a provocat scandal în 1995, avea șase degete, un detaliu foarte eficace pentru „desființarea" filmului. Dar cele cinci degete ale lui Kaufmann nu sunt nici ele ușor de crezut. Alt detaliu îndoielnic. Kaufmann zice că maiorul Marcel a asistat la această recuperare. Și într-o lungă convorbire, înregistrată pe

video şi difuzată în 1999, el adaugă că colonelul DuBose, adjunctul generalului Ramey la Fort Worth, venise şi el! Asta pare foarte puţin verosimil, având în vedere mărturiile lor cu ocazia investigaţiilor despre Roswell, care indicau numai fragmentele lui Brazel. Dacă ar fi avut cunoştinţă doar de OZN şi de cadavre, ne vine greu să credem că ar fi vorbit astfel. Există totuşi noua mărturie a lui Walter Haut, dezvăluită de Wendy Connors. Dar ştim că locotenentul Haut era foarte apropiat de colonelul Blanchard, care probabil că îi arătase cadavrele la bază.

Cealaltă mărturie importantă, cea a lui Jim Ragsdale, pune şi ea o mare problemă. Să prezentăm imediat principala critică. Şi-a schimbat relatarea, citând mai întâi acelaşi loc ca şi Kaufmann, apoi deplasând locul prăbuşirii mult mai departe, la vest de Roswell, spre munţii Capitan. Or, întâmplarea face ca proprietarul terenului citat iniţial la nord de Roswell, fermierul Hub Corn (pe care l-am întâlnit la Roswell şi care mi s-a părut foarte simpatic), a refuzat să cedeze exploatarea exclusivă a sitului muzeului de la Roswell, devenit foarte întreprinzător în legătură cu municipalitatea. Şi iată că avocatul şi administratorul muzeului, Max Littell, l-a pus pe Ragsdale să semneze un depoziţie care schimba locul! Investigatorul Kevin Randle, care dezvăluise primul relatarea lui Ragsdale, l-a părăsit atunci complet, ceea ce a însemnat excluderea lui de la festivalul în cinstea celor cincizeci de ani de la Roswell, în 1997.

La drept vorbind, chiar şi prima relatare a lui Ragsdale este greu de crezut. Făcea camping cu o prietenă, Judy „Truelove”, când nava s-a prăbuşit în apropiere. Ciudat camping amoros, pe un teren atât de sălbatic, departe de orice drum asfaltat, frecventat doar de şerpi-cu-clopoţei şi presărat cu tufişuri având nişte ţepi în stare să spargă pneurile maşinilor! În afară de asta, descrie şi el micile fiinţe semănând cu nişte pitici şi o navă asemănătoare cu cea a lui Kaufmann, care părea făcută din materiale flexibile şi a cărei parte din faţă se îndoise în urma şocului. A fost însă susţinut de familie, iar fiul său i-a confirmat

relatarea în fața directorului științific al CUFOS, Mark Rodeghier, cunoscut pentru circumspecția sa.

Kevin Randle și Donald Schmitt au mai citat și alți martori, îndeosebi pe conducătorul echipei de arheologi, Curry Holden, cu puțin timp înainte de moartea sa. Să reamintim că inginerul Barnett nu a precizat locul prăbușirii: poate că, la urma urmelor, era în regiunea Roswell. Dar există incoerențe între relatări, de exemplu forma navei: farfurie după spusele lui Barnett, în formă de delta după spusele lui Kaufmann!

A existat un supraviețuitor?

Mai trebuie menționate pe scurt alte mărturii raportate de Randle și Schmitt, pe marginea cărora ne putem pune tot felul de întrebări, deoarece cuprind o nouă dezvăluire senzațională: după acestea, ar fi existat un supraviețuitor! Asta susține Frankie Rowe, fata unui pompier din Roswell, Dan Dwyer. După spusele ei, tatăl ei făcuse parte dintr-o echipă de pompieri care s-ar fi deplasat și ei la fața locului și ar fi avut timp să vadă trei umanoizi mici, dintre care unul încă viu, în timp ce erau urcați într-o ambulanță. Puțin credibil? Această relatare este totuși susținută de cea a surorii sale, Helen Cahill, care își amintește că întreaga familie, părinți și copii, fusese amenințată de militari, care le-ar fi ordonat să nu vorbească. O altă relatare uimitoare este cea a unui fost bucătar de la popota ofițerilor, Ruben Anaya, căruia guvernatorul adjunct al statului New Mexico, Joseph Montoya i-ar fi mărturisit că văzuse cadavrele și un supraviețuitor care gemea, într-un hangar din Roswell. O scenă care a inspirat probabil filmul *Roswell*, produs de Paul Davids, dar alunecăm aici spre domeniul purei ficțiuni! Prudența ne îndeamnă să lăsăm aceste mărturii în umbră, așteptând să aflăm mai mult despre această parte foarte controversată a cazului Roswell. Ceea ce ne duce la o dezbatere deosebit de dificilă, dar inevitabilă: cea a filmului autopsiei unui extraterestru la Roswell", pe care mulți spectatori l-au confundat cu cazul Roswell propriu-zis.

1995: scandalul filmului

În 1995 izbucnea „scandalul" filmului unei pretinse autopsii a unui cadavru de extraterestru, găsit în urma prăbușirii de la Roswell, în 1947. Acest film, zis *Alien Autopsy Footage*, a fost dezvăluit de un mic producător de muzică englez, Ray Santilli și difuzat de televiziunile din lumea întreagă la sfârșitul verii anului 1995. Prezentat în Franța de Jacqes Pradel la TF1, el a provocat o respingere totală din partea presei, antrenând în cădere cazul Roswell, imediat pus în aceeași oală și cauzând prejudicii considerabile ufologiei în general. Pentru o bună parte din mass-media și o bună parte a publicului, rezultatul era că, de acum înainte, toate astea – Roswell, cadavru și OZN-uri – nu constituiau ceva cu adevărat serios.

Cum stau lucrurile acum, după trecerea anilor? Farsa a fost dovedită, cum lăsa să se creadă o emisiune de la FR3, din decembrie 1999? În realitate, argumentele prezentate nu făceau decât să reia o emisiune a canalului american Fox TV difuzată cu un an înainte, care nu rezolvase nimic, căci se baza în principal pe critica unui episod secundar, zis „secvența din cort" ("Tent footage"). Această secvență foarte scurtă și de foarte proastă calitate, care nici măcar nu fusese difuzată de Santilli, prezenta o autopsie complet diferită de filmul principal, derulându-se într-o șură foarte întunecată. La sfârșitul anului 1998, autorii acestui film și-au dezvăluit identitatea: era vorba de o echipă de farsori englezi, care jucaseră o festă prietenului lor Ray Santilli! Povestea acestor falsificatori – Keith Bateman și Andy Price Watts, de la studioul A.K. Music – a început să fie dezvăluită în cursul verii anului 1998 de ufologul britanic Philip Mantle, cel care a contribuit la promovarea filmului principal, difuzat de Santilli.

„Adevăratul” film al autopsiei, dacă îndrăznim să ne exprimăm astfel, a constituit subiectul a numeroase critici de la apariția sa. Este foarte suspect, dar încă nu există nici o dovadă decisivă că a fost o farsă vulgară. La ora actuală, deși planează asupra lui bănuieli puternice, există și argumente clare care fac să se creadă că acest caz este poate mai complex decât am crede. Eu cred – și nu sunt singura – că putem avea în vedere ipoteza unei operațiuni a serviciilor secrete americane, al căror scop ar fi fost în principal desființarea prea bunelor investigații despre Roswell. Dacă așa stau lucrurile, se poate spune că operațiunea a reușit perfect! Iată câteva argumente în favoarea acestei presupuneri, pe care am putea-o numi „ipoteza serviciilor secrete”.

Nu era o farsă obişnuită

Cei mai mulți comentatori, inclusiv ufologi, au admis că filmul era o escrocherie pusă la cale de Ray Santilli doar în scopul de „a face bani”. Or, există multe motive de a înlătura această idee prea simplă. Mai întâi, toți cei care s-au putut apropia de Santilli au constatat că nu știa aproape nimic despre OZN-uri și că subiectul nu-l interesa deloc. Ba chiar scria greșit numele Roswell: „Rosewell”! Cum naiba acest mic producător de muzică, fără cunoştințe despre OZN-uri, ar fi putut să conceapă o lovitură atât de departe de preocupările lui? Demersul lui era și riscant, deoarece întreprinderea ar fi fost plină de pericole. Ar fi fost de ajuns ca unul dintre complici să vorbească pentru a-l pune în mare dificultate, mai ales față de toate canalele de televiziune care muşcaseră momeala. Sau mai simplu, n-ar fi existat riscul ca unul dintre complici să-l șantajeze, având în vedere toți banii pe care îi câștigase? Aceasta era părerea ufologului britanic James Easton, cunoscut pentru marele său scepticism, care mi-a răspuns pe Internet: „Da, chiar ideea de a crea o «autopsie de extraterestru» care să fie suficient de credibilă ca să fie luată în serios comportă atât de multe probleme încât este greu de crezut cum cineva ar putea să se implice într-un astfel de proiect”.

Se poate presupune că totul a fost conceput și realizat de o echipă independentă care a vândut apoi produsul lui Santilli? Și asta e greu de crezut, din același motiv: de ce ar pune o echipă în practică un plan atât de îndoielnic, dificil de realizat, indiferent ce spun criticii, ca să se mulțumească să-l vândă unui mic producător de muzică englez? O astfel de echipă ar fi probabil americană, pentru că trebuia să te pricepi foarte bine la modul de operare și să cunoști materialul american din acea perioadă (contrar criticilor inițiale, în film nu a fost descoperită nici o greșeală în această privință). Cu siguranță că ar fi putut să câștige mult mai mulți bani punându-l în circulație în Statele Unite.

O astfel de realizare, dacă te gândești bine, ar fi reprezentat un buget deloc neglijabil, chiar și numai pentru fabricarea manechinelor. Se știe că au fost cel puțin două, deoarece există o altă autopsie (a fost văzută de mai multe persoane, printre care și Philip Mantle), cu un cadavru aproape identic, dar fără rană la picior. Apoi toată lumea este de acord că, dacă sunt într-adevăr manechine, sunt cu totul remarcabile. Santilli nu avea bani ca să plătească o astfel de realizare. I-a trebuit doi ani, făcând apel la un partener – de altfel destul de misterios: germanul Volker Spielberg –, ca să cumpere filmul presupus autentic de la bătrânul cameraman. A existat zvonul că ar fi plătit o sută de mii de dolari: este mult pentru un mic producător de casete ca Santilli, dar nu suficient pentru o echipă de escroci de mare calitate! Atunci, asta înseamnă că Santilli a spus adevărul, că ar fi dat într-adevăr din întâmplare peste un film autentic, pe care i l-ar fi propus un bătrân cameraman american, în timp ce căuta documente de arhivă despre cântărețul Elvis Prelesy?

Această versiune are și ea destule probleme. Iată una pe care puțini au remarcat-o: nu risca de la început să fie arestat de militarii amercani, după ce aceștia i-ar fi aflat planul? Căci pre-

supusa lui achiziție a fost anunțată în timpul iernii 1994-1995 la radio, de către prietenul său, muzicianul Reg Presley, deci cu câteva luni înainte de prezentarea lui, la 5 mai la Londra. Iar negocierea cu cameramanul data din 1993. Asta oferea destul de mult timp militarilor americani ca să blocheze planul prin toate mijloacele, dacă ar fi fost într-adevăr un film autentic și ultrasecret. Cazul s-ar fi pierdut ca un zvon vag, dezmințit și repede uitat. În schimb, mințile vioaie vor putea să remarce că această așteptare ciudată – și poate periculoasă pentru Santilli – era perfect paralelă cu o altă așteptare, cea a raportului făcut de GAO despre Roswell, care îngrijora foarte mult Air Force. Acest raport, anunțat de la începutul anului, fusese și el amânat de la o lună la alta, ca în cele din urmă să fie difuzat, cu cea mai mare discreție, la sfârșitul lunii iulie 1995, într-un moment în care toată presa avea atenția îndreptată spre filmul lui Santilli.

Critici grave, dar nu decisive

Dosarul criticilor aduse lui Santilli și filmului său e mult prea mare ca să-l amintim în detaliu. Să ne limităm la câteva critici, dintre cele mai pertinente. Este vorba, de exemplu, de criticile făcute de foștii cameramani militari americani, aflați în activitate în acea perioadă, care au fost prezentați de Kent Jeffrey în revista Mufon din Statele Unite. După spusele lor, filmul ar fi trebuit să fie turnat în culori, cu cel puțin două camere și un fotograf, pentru obținerea unor fotografii foarte clare. Mișcările camerei sunt stângace, imaginea neclară, mai ales în momentul prim-planurilor etc. Dar aceste puncte slabe nu sunt considerate decisive de toți. Astfel, după cum afirmă ufologul american Michael Hesemann în cartea sa *Beyond Roswell*, scrisă împreună cu englezul Philip Mantle, un fost cameraman al Marinei americane, Roderick Ryan, consideră filmul compatibil cu practicile din acea perioadă.

La fel de suspect este și faptul că fețele sunt ascunse, chiar și cea a observatorului așezat în spatele unui geam! Și de ce au

medicii o vizieră de culoare închisă – care cu siguranță că le jena vederea – ca și cum s-ar fi protejat împotriva radiațiilor ultraviolete? În schimb, foarte comod pentru ascunderea fețelor!

Hainele de protecție au fost și ele criticate. Dacă erau etanșe, ar fi fost nevoie, evident, de un tub de alimentare cu aer, dar nu se vede așa ceva. În realitate, după unii, se vede bine că nu erau etanșe și deci că nu serveau la nimic, dar această părere nu pare nici ea perfect stabilită. Nimeni, până astăzi, nu a putut să identifice acele haine: nu se știe de unde provin!

Un alt aspect slab este relatarea cameramanului, așa cum a fost reprodusă de Santilli.

În primul rând, îți vine greu să crezi că acel cameraman ar fi putut să păstreze la el acasă douăzeci și două de bobine de film, pentru ca – vezi Doamne! – să le developeze mai bine el însuși, pentru că avea o problemă cu lumina sau cu timpul de expunere. Cameramanii militari răspund că asta ar fi fost total imposibil. În cazul unei filmări ultrasecrete ca aceasta, toate bobinele sunt tratate ca oricare document secret: sunt înregistrate, numerotate și nu poate fi vorba să fie luate de cineva. De altfel, e greu de crezut interesul de a developa de unul singur, cu mijloace artizanale, douăzeci și două de bobine de 33 cm fiecare, când ar fi fost suficient să fie date la laborator ca pe toate celelalte. Ar fi fost destul să se indice pe bobină în ce direcție trebuie să se insiste. La fel, este greu de înțeles de ce atâtea bobine (dintr-un total de o sută) ar fi fost ratate, când lumina ar fi fost probabil aceeași. În plus, aceste douăzeci și două de bobine sunt repartizate practic pe întreaga durată a autopsiei. Iar ideea că n-ar mai fi putut înapoia filmul din cauza reorganizării serviciilor, care avusese loc atunci (este exact că crearea US Air Force, distinctă de Armata de Uscat, datează din acea perioadă), pare cât se poate de ridicolă. În schimb, ar fi imposibil să fi obținut, pe ascuns, o copie a unui pachet de bobine? Și asta pare foarte improbabil, din aceleași

motive. Pe scurt, această poveste a cameramanului nu stă în picioare. În schimb, există în relatarea cameramanului detalii de o exactitate surprinzătoare, precum porecla familiară a generalului Spaatz, „Tooey”, pe care îl citează la fel cum ar face un colaborator apropiat al generalului, în acea perioadă șeful statului-major al Air Force. Deloc rău pentru un bricolor de cadavre false!

Urmează critica cea mai gravă adusă până astăzi împotriva lui Santilli. Contrar a ceea ce unii mai cred încă, Santilli, în ciuda a numeroase manevre dilatorii, nu a furnizat nici cea mai mică bucată de peliculă originală, care ar fi permis datarea ei în mod sigur și autentificarea filmului. Asta spune îndeosebi expertul fotograf Bob Shell, care a fost un timp favorabil filmului, dar pe care manevrele lui Santilli nu au reușit să-l înșele. În cele din urmă, Santilli a recunoscut, invocând următoarea scuză: asociatul său, Volker Spielberg, deține tot filmul original. Iar acesta nu vrea să pună la dispoziție nici cea mai mică bucățică! Este total absurd, deoarece asta ar fi de ajuns ca să confere o valoare inestimabilă achiziției sale. Cu excepția cazului în care filmul ar fi fals, evident. Sau, încă o dată, exceptând cazul în care totul este o montare mult mai complicată decât s-ar putea crede la prima vedere. În ipoteza unei operațiuni a serviciilor secrete, se poate presupune că Santilli n-ar fi primit decât o copie, poate chiar o simplă versiune video. În acest caz, ne putem întreba ce rol joacă acest Spielberg, care se consideră că ar fi dat o mare sumă de bani ca să cumpere filmul de la cameraman.

Este dovedit că Santilli a mințit în mai multe ocazii. Iată și alte exemple. Mai întâi în privința numelui cameramanului, dar pretinde că a făcut asta ca să-i protejeze identitatea. Un alt exemplu este cel al „secvenței cortului”. Astăzi, Santilli spune că prietenii lui i-au mărturisit că îi făcuseră o glumă. Dar a continuat să prezinte filmul – ca fiind autentic – unor ufologi, mai ales lui Philip Mantle, Bob Shell și Michael Hesemann. Mantle avea încredere în Santilli, susținuse autenticitatea filmului în

1995, iar Hesemann încă mai făcea acest lucru în 1996. O eroare care a dăunat mult credibilității lor. O lucrătură perfectă pentru discreditarea lor.

Dezbaterea despre cadavru

Problema autenticității cadavrului a fost mult timp dezbătută, dar fără să se poată ajunge la o concluzie finală în această privință. Kent Jeffrey, în articolul publicat în 1996 în *Mufon UFO Journal*, spunea categoric: „Când îi întrebi, experții în efecte speciale declară în unanimitate că avem de-a face cu un manechin". Jeffrey cita opinia lui Trey Stokes (care lucrase la *Abyss, Batman* etc.), citând el însuși cincisprezece dintre colegii săi, precum Stan Winston (*Jurassic Park*), care toți gândesc ca el, că filmul este o farsă. Mulți dintre ei găseau filmul atât de rizibil încât se miraseră că cineva de profesie ar putea să aibă îndoieli. Winston, explica Jeffrey, se pronunțase inițial favorabil, cu ocazia emisiunii de la Fox TV (produsă de Bob Kiviat), după care își schimbase total părerea într-un articol publicat în *Time Magazine*: „Dacă cred că e o minciună? Bineînțeles". Trebuie amintit totuși că numeroși experți, medici, biologi, chirurgi și medici legiști, precum și specialiști reputați în efecte speciale, au declarat că sunt impresionați. Englezul James Easton, și el foarte sceptic, cita păreri total contrare celor ale lui Kent Jeffrey, într-un lung mesaj pe lista de discuții „UFO Updates". Iată prima părere a lui Stan Winston din cadrul emisiunii de la Fox TV, împreună cu câțiva membri ai echipei sale: „...Să spun drept, dacă nu este real, aș fi mândru să creez o astfel de imagine, astăzi". Iar mai departe zice: „Daca ai veni la mine și mi-ai spune că ai creat această iluzie, ai fi imediat angajat". Winston este unul dintre cei mai reputați tehnicieni de efecte speciale. Firma lui a lucrat la filme precum *Jurassic Park 1 și 2, Terminator 2, Aliens* etc. Intrigat de schimbarea părerii lui Winston, James Easton povestește că i-a scris ca să-i ceară să-și precizeze motivele, dar acesta nu i-a mai răspuns. Prin urmare,

nu ştim ce l-a făcut să-şi schimbe atât de radical părerea... Winston îşi exprimase opinia că astfel de producţie ar fi foarte costisitoare. Aceasta este şi părerea specialistului britanic Bob Keen, exprimată în cadrul unei emisiuni televizate a Canalului 4 britanic: „Sunt nişte efecte speciale bune, nu poate să fie o producţie ieftină. E, probabil, de ordinul a câteva sute de mii de dolari. Unele scene sunt deosebit de realiste şi greu de contrafăcut, precum autopisa capului şi rana deschisă de la coapsă. Pe de altă parte, numeroşi chirurgi, ca doctorul Patrick Braun, invitat în emisiunea lui Jacques Pradel, şi-au exprimat părerea că e vorba de un cadavru adevărat.

O problemă care a intrat rapid în dezbatere a fost cea a diferenţelor faţă de relatările „clasice" ale unor presupuşi martori, fie că e vorba de martori care spun că au văzut cadavre provenite de la OZN-uri accidentate, fie că e vorba de pretinse victime ale unor răpiri de către extratereştri. Se cunoaşte potretul-robot al extraterestrului, cu corp mic şi slab, cu cap mare şi ochi oblici, având trei sau patru degete, uneori cinci. Dar niciodată şase! De ce falsificatorii nu au respectat modelul? Este adevărat că argumentul următor a fost propus de ufologul Jöel Mesnard: este mai credibil aşa decât dacă s-ar fi copiat pur şi simplu schema standard! Nici în această privinţă nu există dovadă decisivă, pentru sau împotriva autenticităţii.

S-a speculat mult pe ideea că a fost folosit cadavrul unui bolnav (unei bolnave) suferind de numeroase anomalii genetice. Dar, dacă te gândeşti bine, ipoteza nu stă în picioare. Mai întâi, trebuie să ne gândim la riscul, enorm de data asta, pe care şi l-ar asuma astfel de falsificatori, în plan penal. Profanare de cadavre, de mormânt, în vederea unei exploatări ruşinoase. Şi să ne mai amintim că erau cel puţin două cadavre, foarte asemănătoare. Ar fi trebuit deci să se găsească doi bolnavi identici! Şi apoi, mai este un argument foarte simplu. În timp ce aceste imagini şocante au circulat în întreaga lume, prin televiziune, ziare şi reviste, nimeni nu a spus că ar cunoaşte sau măcar că ar fi văzut

fotografii asemănătoare în arhive medicale. De unde provin aceste cadavre extraordinare? Mister!

Un alt argument formulat împotriva ipotezei extraterestre de Kent Jeffrey și alți câțiva este că niște extratereștri nu puteau să fie atât de asemănători cu noi, în virtutea hazardurilor enorme ale evoluției. Dar există argumente contrare, precum raționalitatea formei umanoide, explicată cu mult timp în urmă cu brio de astronomul englez Fred Hoyle. Mai este și argumentul convergenței formelor, prezentat mai ales în Franța de astrofizicianul Evry Schatzman care, chiar dacă era un adversar îndârjit al OZN-urilor, pleda cu elocvență în favoarea vieții extraterestre în univers. Să mai adăugăm doar că propria noastră istorie genetică ar putea să ne rezerve câteva surprize... În realitate, după cum au subliniat experții în medicină, acest cadavru comportă numeroase aspecte – interne și externe – foarte diferite de anatomia noastră.

Criticile formulate de Theresa Carlson

O analiză foarte aprofundată a imaginilor a fost făcută de o specialistă americancă în imagine informatică, Theresa Carlson, pe care se prijină astăzi mulți sceptici. Această analiză lungă dezvăluie un anumit număr de anomalii, de exemplu o pată de sânge care apare pe un perete, apoi dispare, dar reapare după aceea. Unii au atras atenția că a existat probabil o eroare în montajul celor douăzeci și două bobine făcute de Santilli, fapt ce ar explica această anomalie. Dar montajul ar fi totuși corect în raport cu derularea autopsiei. Un astfel de argument ar părea deci solid, orientându-ne încă o dată spre ipoteza unui document fals. În două rânduri, Theresa Carlson și-a expus ea însăși părerea. În *Mufon UFO Journal* din noiembrie 1996, ea recunoștea că, dacă ar fi fost un fals, acesta era remarcabil: „A fost probabil nevoie de mult timp, de muncă și de bani, pentru a produce acest film al autopsiei". Și: „Teoria efectelor speciale este, desigur, o explicație posibilă pentru ceea ce vedem în acest film. Dar

asamblarea a fost făcută cu o grijă considerabilă și asta nu-i o farsă". În raportul ei final din septembrie 1997, Theresa Carlson trăgea următoarea concluzie: „Tot nu știm cine a făcut acest film și de ce. Poate că e un «proiect artistic» creat pentru frumusețea lucrului. Sau o creație concepută special pentru profit". Dar aceste supoziții mi se par ciudat de anemice, venind după o analiză atât de remarcabilă. În orice caz, întrebarea e încă fără răspuns. Cine a putut să facă filmul?

O operațiune a serviciilor secrete?

Multor oameni le repugnă o astfel de ipoteză. Când am fost invitată de Jacques Pradel la emisiunea sa de la TF1, în octombrie 1995, în calitate de autoare a unei cărți despre Roswell, carte care tocmai apăruse, la sfârșitul emisiunii am profitat de prezența a doi producători de televiziune, englezul John Purdie de la Canalul 4 și americanului Bob Kiviat de la Fox TV, invitați și ei, deoarece făcuseră aceeași emisiune în țara lor, ca să-i întreb: „Ce credeți despre ipoteza serviciilor secrete?" Nici unul nu mi-a răspuns. De ce ar fi conceput serviciile secrete americane o operațiune atât de ciudată? Obiectivul principal ar fi fost, probabil, de a se opri investigațiile despre Roswell. În această împrejurare, chiar acesta a și fost efectul filmului, după cum am precizat mai sus. În Franța, filmul nu numai că a ucis cazul Roswell, dar a fost deosebit de nefast OZN-urilor în general.

Să presupunem, deci, că ipoteza e corectă. Suntem mai întâi frapați de precizia calendarului. Filmul autopsiei și-a început cariera exact înainte ca deputatul american Steven Schiff să facă public raportul remis de GAO, raport așteptat de două luni și care stingherea foarte tare Air Force. Dacă susținem mai departe această ipoteză a unei operațiuni a serviciilor secrete, rămâne problema naturii filmului: adevărat sau fals? La prima vedere, pare evident că ar fi fabricat un document fals, dacă ar fi vorba doar de a distruge Roswell. Totuși, mi se pare că mai există o posibilitate, cea a unei manevre mai subtile. S-ar putea să se fi

prezentat, via Santilli, un document adevărat sau un „fals adevărat", adică o înscenare apropiată de realitate, introducând eventual defecte pentru neutralizarea filmului! În acest caz, ar fi existat un dublu obiectiv: mai întâi discreditarea cazului Roswell, știindu-se că, chiar dacă documentul era adevărat, tot nu va fi crezut, dar și difuzarea unor imagini foarte tari, în scopul de a obișnui treptat publicul cu ideea unei prezențe extraterestre. Sau, mai simplu, pentru a studia reacțiile publicului și a vedea dacă ar fi „copt" pentru dezvăluiri despre această prezență!

Această ipoteză nu este deloc absurdă. Ea se înscrie într-un ansamblu de dezvăluiri făcute pe la sfârșitul anilor șaptezeci, deseori de martori anonimi, precum cele culese de Leonard Stringfield sau în acele documente zise „Majestic 12", care au început să apară în cursul anilor optzeci și care au continuat să se acumuleze în cursul anuilor 1998 și 1999. În ele au fost semnalate multe „erori", dar se remarcă o coerență de ansamblu în toate aceste mărturii și documente, care povestesc poate o parte din istoria secretă a OZN-urilor în Statele Unite. În următoarele capitole propun examinarea tuturor acestor mărturii și documente.

Acest film se afla în arhivele Air Force și ale CIA?

Este adevărat că nu există o dovadă solidă în sprijinul acestei ipoteze a serviciilor secrete, iar numeroși sceptici nu scapă prilejul să sublinieze acest lucru, denunțând zvonurile „delirante" propagate de „conspiraționiști". Numai că, iată două mărturii care susțin o operațiune a serviciilor secrete, civile sau militare: conform lor, filmul autopsiei se afla în arhivele Air Force și ale CIA cu mult înaintea difuzării sale de către Santilli! Amândoi martorii sunt investigatori credibili: expertul fotograf american Bob Shell și ufologul britanic Colin Andrews. Marea Britanie nu duce lipsă de sceptici virulenți, numai că nu am văzut, până astăzi, nici o critică de natură să-l pună sub semnul întrebării pe Colin Andrews. L-am întâlnit de

două ori și am fost impresionată de seriozitatea sa. Or, mărturia sa, precum și cea a lui Bob Shell, sunt percutante. Amândoi și le-au confirmat în scris, Bob Shell pe lista „UFO Updates" și Colin Andrews într-un mesaj personal, ca răspuns cererii mele. Colin Andrews l-a vizitat pe Ray Santilli la 26 iunie 1995, la Londra, însoțit de doi oaspeți străini care doreau să vadă filmul: japonezul Johsen Takano, consilier guvernamental japonez în problema OZN-urilor și doctorul Hoang-Yung Chiang, chinez din Taiwan, de la Centrul Național de Cercetări Biologice Taipeh. Doctorul Chiang este și profesor la universitatea de medicină din Taipeh și, la insistența lui, ufologia a fost recunoscută în mod oficial în 1993 de către guvernul din Taiwan ca disciplină științifică. După proiectarea filmului autopsiei, acești doi cercetători i-au mărturisit lui Colin Andrews că îl mai văzuseră. Tanako, atunci când guvernul său ceruse informații despre OZN-uri guvernului american: un curier CIA adusese documente, printre care se afla și acest film. Chiang, cu ocazia unei vizite oficiale la cartierul general al CIA de la Langley, Virginia. Acolo asistase la proiectarea a aproximativ cinci ore de film, printre care figura autopsia unei creaturi în același local. Mai mult decât atât, scenele din filmul lui Santilli erau tocmai scenele care lipseau din filmul de la CIA! În ceea ce-l privește pe Bob Shell, acesta a spus și a repetat, ca răspuns la o întrebare pe care i-am adresat-o pe lista „UFO Updates", că James McAndrews, căpitan în serviciul de informații al Air Force și autor al raportului *Roswell Report: Case Closed*, publicat în 1997, îi mărturisise că văzuse filmul, ba chiar într-o versiune mai lungă, în arhivele Air Force!

McAndrews îi povestise asta lui Bob Shell, atunci când acesta făcea o investigație asupra filmului lui Santilli. El i-a spus că cunoștea adevărata identitate a cameramanului, dar îl întreba pe Shell dacă are adresa lui. Cum să interpretăm aceste mărturii extraordinare? Ele susțin autenticitatea filmului în cauză sau a unui film foarte asemănător. Ne mai sugerează faptul că Air

Force nu este răspunzătoare de această divulgare a filmului, un detaliu care întărește mărturia cameramanului misterios.

O altă ipoteză ar fi că acel cameraman avea într-adevăr acel film în posesia lui, dar că serviciile secrete americane au luat hotărârea să lase această scurgere de informații să-și urmeze cursul, cu titlul de experiență mediatică, știind că filmul va fi respins de foarte mulți, dar că ar fi putut să joace un rol de sensibilizare pe termen lung. O altă ipoteză, și mai subtilă, ar fi aceea că McAndrews l-a mințit pe Bob Shell. Am pus această întrebare lui Bob Shell, care nu a exclus această posibilitate. Dar de ce ar fi făcut asta? Aici ne rătăcim într-un labirint de presupuneri. În cazul de față, Bob Shell a atras atenția că McAndrews nu fusese sancționat, dimpotrivă, fusese promovat și repartizat la o școală de spionaj!

Această mărturie nu place tuturor, nici vorbă. Am putut să o constat la sfârșitul anului 1999 pe lista de discuții „UFO Updates", care este principala listă nord-americană de pe Internet. Acolo găsești mulți ufologi cunoscuți precum Jerome Clark, Stanton Friedman, Kevin Randle, Bruce Maccabee etc. Am amintit acolo aceste mărturii, făcând apel la comentariile unuia și altuia, dar nu a existat nici o reacție, deși în acel moment continua dezbaterea despre film. Bob Shell a răspuns însă întrebărilor mele pe aceeași listă, în ianuarie 1999. Ba chiar a citat opinia lui... Ray Santilli despre ipoteza unei manipulări a serviciilor secrete: „În realitate, Ray Santilli mi-a sugerat asta. Crede că se poate să fi fost selectat și înșelat pentru o astfel de operațiune". Aceste câteva informații și reflecții despre faimosul film al autopsiei ar trebui să îndemne la o rezervă prudentă și mai ales la a nu se trage o concluzie prematură asupra acestui caz, care rămâne foarte obscur și ar putea să ne mai rezerve surprize.

1997: sporesc criticile

Luna iunie 1997 a fost specială pentru întreaga ufologie mondială: se împlineau cincizeci de ani de la primul mare val de „farfurii zburătoare”, semnalat în iunie și iulie 1947. Roswell – oraș mic dar cu apetit mediatic mare – organizase o aniversare cu mare tam-tam, care i-a făcut pe ufologii „serioși” să fugă, dar care a fost foarte profitabilă pentru mass-media. În realitate, această dată a fost marcată mai ales prin reluarea polemicii despre cazul Roswell, o dată cu apariția a două lucrări răsunătoare, una pentru și alta contra. Ipoteza era susținută de o carte – imediat foarte controversată – a unui locotenent-colonel în retragere, Philip Corso, intitulată *The Day After Roswell*, apărută în iulie. Aceeași ipoteză era contestată de un nou raport al Air Force, *The Roswell Report: Case Closed*, apărut din iunie ca să dinamiteze cartea lui Corso și festivitățile de la Roswell (la care acesta era, firește, invitat). Acesta a fost și momentul ales de un pilot civil, Kent Jeffrey, să lanseze un rechizitoriu violent împotriva ipotezei Roswell, după ce fusese un partizan entuziast al ei. Era clar că totul se complica din nou, astfel încât mii de ufologi și observatori aveau să întoarcă complet spatele cazului. Ei bine, haideți să privim din nou lucrurile după trecerea anilor.

Un document militar ciudat: „The Roswell Report: Case Closed”

Ce a pățit Air Force ca să publice, în iunie 1997, un nou raport despre Roswell, ca și cum primul dosar de o mie de pagini, apărut în octombrie 1995, nu ar fi fost suficient? În realitate, acesta a lăsat deoparte a doua parte a mărturiilor,

care se referă la OZN și la cadavre, o lacună pe care Air Force a încercat să o înlăture. Doar că nu a nimerit-o deloc căci, de data asta, în ciuda lansării destul de zgomotoase, cu conferință de presă la Washington și o prefață semnată de secretara de stat a Air Force, Sheila Widnall, acest nou raport s-a lovit de scepticismul și de sarcasmele unei mari părți a mass-media – primul fiind destul de bine primit –, deoarece dosarul părea tras de păr rău de tot.

Teza principală era cel puțin insolită: martorii erau sinceri, dar confundaseră în amintirile lor cu totul altfel de incidente: încercări de parașute cu manechine din lemn sau plastic, precum și accidente de avion și de balon. Exista deja o mare problemă în privința datelor. Încercările de parașute avuseseră loc ani de zile mai târziu, cam peste tot în New Mexico, iar cele două accidente amintite avuseseră loc în 1956 (un avion KC-97, unsprezece morți) și în 1959 (un accident de balon cu doi răniți). În raport mai putea să fie văzută și fotografia unuia dintre răniți, căpitanul Fulgham, cu capul încă umflat și fruntea bandajată, la câteva zile după accident, fiind îngrijit la spitalul din Roswell: poate fusese luat drept un extraterestru, spunea cât se poate de serios raportul! Faptul că accidentul cu pricina avusese loc în 1959, nu în 1947, nu lămurea deloc lucrurile. În ceea ce privește fotografiile acelor faimoase manechine (în engleză: *dummy*) cu cap antropomorfic și pline de sânge în curelele parașutei, ar fi trebuit să fii un mare idiot ca să le iei drept marțieni, a remarcat Walter Haut, omul comunicatului de presă despre Roswell: „Chiar și un idiot poate să recunoască un manechin!” Unul dintre ofițerii care făcuseră aceste teste, locotenent-colonelul în retragere Raymond Madson, și-a exprimat scepticismul agenției Associated Press, afirmând că acele manechine nu puteau fi luate în nici un caz drept extratereștri și că nu corespund deloc cu descrierile presupuselor cadavre de la Roswell. În plus, aceste teste nu erau deloc secrete: aveau loc public, fiind anunțate în presă, ba chiar se dădea și o

recompensă de douăzeci și cinci de dolari celui care aducea un manechin. Și nici un membru al echipei însărcinate cu încercările nu-și amintește de martori civili la fața locului. În sfârșit, ca un fel de încoronare a tuturor acestor lucruri, aterizările erau, în marea lor majoritate, foarte departe de locurile presupuse ale prăbușirii de la Roswell. Aceste detalii, ca și altele nu mai puțin critice, au fost prezentate de directorul științific al Cufos, Mark Rodeghier, împreună cu Mark Chesney, într-un articol din revista Cufos, *International UFO Reporter*, sub titlul: („Who's the dummy now?") „Acum cine este nătărăul?" joc de cuvinte bazat pe două sensuri ale termenului „dummy": manechin, dar și nătărău, nătăfleață.

Unul dintre aspectele cele mai surprinzătoare ale acestui raport este că a luat în serios doi martori, Gerald Anderson și Glenn Dennis, în timp ce investigatorii particulari îl înlăturaseră complet pe primul și aveau serioase semne de întrebare în privința celui de al doilea, după cum am văzut.

Criticile lui Kent Jeffrey

Unul dintre aspectele cele mai ciudate ale polemicii iscate de cazul Roswell a fost revirimentul total al unuia dintre investigatori, pilotul comercial Kent Jeffrey, care se făcuse cunoscut în lumea întreagă, în 1994, ca unul dintre cei mai înfocați apărători ai „cauzei" Roswell. Lansase o mișcare amplă numită „Roswell International Initiative", la care a reușit să asocieze numeroase organizații ufologice și al cărei vârf de lance era o petiție, intitulată pompos „Declarația de la Roswell", declarație care cerea guvernului american să dezvăluie secretul despre Roswell și despre OZN-uri. La mijlocul anului 1997 au fost semnate în întreaga lume vreo douăzeci de mii de „declarații", care au fost efectiv înmânate de Kent guvernului american. Or, în momentul în care se încheia astfel campania sa, el își schimbase complet părerea despre Roswell și și-o anunța într-un articol foarte virulent, publicat de *Mufon UFO Journal*. Așa se explică probabil

discreția cu care fuseseră înmânate cele douăzeci de mii de semnături, care au primit de altfel doar un răspuns laconic și lipsit de interes de la un birocrat al Pentagonului, în decembrie 1997. În schimb, atacul lui Kent Jeffrey a declanșat o nouă și violentă polemică în rândul ufologilor.

Kent Jeffrey avea argumente noi de prezentat referitoare la dosarul, și așa destul de voluminos, al cazului Roswell? Unele fuseseră deja discutate mult timp, îndeosebi cel al documentelor secrete care nu spuneau nimic despre Roswell. Argument care a fost respins în mod foarte convingător, după părarea mea, de ufologi reputați precum fizicianul Marinei, Bruce Maccabee și profesorul Michael Swords de la Cufos. Ca să rezumăm lucrurile, este suficient să spunem că nu este probant, deoarece nu elimină posibilitatea ca descoperirea unui OZN și studiile care au fost făcute după aceea în această privință să fi fost protejate de un astfel de nivel al secretului încât să nu se fi vorbit despre el nici chiar în documente clasificate secret sau strict secret.

Unele argumente susținute de Kent Jeffrey erau cu adevărat slabe; de exemplu, ideea că niște extratereștri destul de avansați ca să străbată spațiile interstelare nu ar putea să aibă un astfel de accident. Adevărul este că nimic nu ne permite să facem o astfel de afirmație și s-ar putea ca problema să fie mult mai ciudată și mai complicată decât atât! La fel, el respinge cadavrele, mult prea antropomorfice, căci viața, dacă există în altă parte în univers, nu poate să fie decât foarte diferită de viața terestră. Am văzut, în introducerea acestei cărți, că argumente contrare au fost formulate deja de mulți ani. La drept vorbind, aceste critici indică, mi se pare, o viziune foarte îngustă a problemei OZN, care nu-i percepe toate domeniile: de exemplu, ipoteza unei prezențe foarte vechi, precum și cea a unor numeroase manipulări al căror sens ne scapă. Poate că prăbușirea de la Roswell nu a fost un accident adevărat!

Un argument, aparent mai solid, al lui Kent Jeffrey este acela că se întâlnise cu un anumit număr de foști piloți de la baza din Roswell, or, nici unul dintre ei nu auzise, în acea perioadă,

de prăbuşirea unui OZN. Acest argument poate să fie respins global ca şi în cazul documentelor militare: dacă operaţiunea de recuperare era ultrasecretă, nu putea fi vorba să fie informaţi! Mai simplu, se remarcă detalii ciudate în argumentaţia lui Jeffrey: piloţii nici măcar nu-şi aminteau comunicatul de presă al colonelului Blanchard şi nici dezminţirea din aceeaşi seară, care apăruse totuşi pe prima pagină a ziarelor. Chiar şi în *New York Times*, numărul din 9 iulie. Nu citeau deloc ziarele? Unul dintre piloţii intervievaţi de Kent Jeffrey îşi amintea doar de un zvon care circulase scurt timp la bază: se găsise o cantitate mică de fragmente, cât să umple o roabă. Acest detaliu este interesant, deoarece arată că, chiar dacă ar fi fost vorba de un şir de baloane „Mogul" (20–30 de baloane agăţate de o sfoară lungă de 2 000 m), tot nu li s-a spus adevărul.

Un alt argument, la prima vedere foarte discreditant pentru teza OZN-ului, era faptul că îl supusese pe fiul maiorului Marcel, Jesse Junior, unei noi şedinţe de regresie sub hipnoză, în cursul căreia acesta nu ar fi descris decât nişte fragmente foarte obişnuite. Or, mai multe persoane care au putut să vadă înregistrarea video a acestei şedinţe nu sunt deloc de aceeaşi părere, îndeosebi pilotul Robert Durant (e clar că mulţi aviatori se interesează de OZN-uri!). Durnad a făcut o analiză foarte detaliată, pulicată în *Mufon UFO Journal*, la începutul anului 1998, care contrazice total afirmaţiile lui Kent Jeffrey. Am avut ocazia să discut îndelung cu Jesse, participând împreună cu el la un congres ufologic în Brazilia, în decembrie 1997. Jesse îşi menţinea în totalitate mărturia despre fragmentele arătate de tatăl său şi mi-a spus: „Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu Kent. Ştiu ce am văzut şi erau nişte fragmente extraordinare".

După acest atac surprinzător, care distrugea ani de muncă, Kent Jeffrey s-a retras definitiv din ufologie şi acum îşi consacră timpul liber apărării naturii şi animalelor. Dar anul 1997 a fost şi cel al publicării cărţii locotenent-colonelului Philip Corso, care făcea dezvăluiri despre studiile consecutive prăbuşirii de la Roswell şi care avea să declanşeze o polemică şi mai violentă.

Cazul colonelului Corso

Philip Corso, fost locotenent-colonel de infanterie, acum în retragere, avea optzeci şi doi de ani când a apărut cartea sa *The Day After Roswell*, care pretindea să dezvăluie rolul său în studierea în secret a fragmentelor navei prăbuşite la Roswell. El ar fi transmis în mare secret unor laboratoare civile şi militare, în cursul anilor 1961 şi 1962, câteva materiale provenind de la Roswell, care stăteau de paisprezece ani într-un dulap de la Divizia de Tehnologii Străine a infanteriei, la Pentagon. Un aspect interesant al cărţii este descrierea rivalităţilor foarte puternice care existau nu numai între cele trei armate, ci şi cu alte instituţii precum CIA, fiecare încercând să tragă spuza pe turta ei. Era vorba, pentru şeful lui, generalul Trudeau, să joace un rol în aceste cercetări ultrasecrete, fără ştirea altor servicii. În schimb, Corso nu spune nimic despre ce a putut să facă Air Force, deţinătoarea poate – împreună cu Marina – a celor mai multe dintre fragmentele de la Roswell, fără a mai vorbi de alte eventuale descoperiri despre OZN-uri.

În această carte mai există un episod care e greu de crezut. Corso ne povesteşte cum a zărit cadavrul unuia dintre extratereştrii de la Roswell, într-o noapte pe când era ofiţer de gardă, la Fort Riley, în Kansas, în iulie 1947. Acest cadavru se afla într-un cheson amenajat special, transportat cu un camion, împreună cu o întreagă încărcătură de materiale provenind de la nava căzută la Roswell, îndreptându-se spre baza Wright-Patterson, apoi la spitalul militar Walter Reed de la Washington, pentru autopsia cadavrului. Ce să credem despre acest episod asemănător cu cele din *X Files*? Pare destul de neverosimil ca o încărcătură atât de preţioasă să fie lăsată în paza unor militari care nu ştiau despre ce era vorba. Este una dintre numeroasele probleme stingheritoare pe care le pune această carte controversată.

Un alt aspect foarte criticat al cărții este tabloul îngrijorător pe care ni-l zugrăvește Philip Corso despre războiul ascuns împotriva extratereștrilor, pe fondul războiului rece și al rivalităților între armate și serviciile secrete. O viziune, trebuie spus, apropiată de cea a mediilor de extremă dreaptă, pe care le frecventa. Corso spune chiar că militarii americani au reușit să pună la punct sisteme de apărare anti-OZN și că au doborât unul (primul dar probabil nu și ultimul, lasă el să se înțeleagă) la baza Ramstein din Germania, în 1974! Mai mult decât atât, această luptă secretă constituie adevăratul obiectiv ascuns al programului „Războiul stelelor" al președintelui Reagan, și tot acest război secret împotriva extratereștrilor ar fi contribuit la sfârșitul războiului rece, după ce Reagan i-ar fi oferit lui Gorbaciov o protecție americană! La sfârșitul cărții, colonelul Corso sfârșește prin a se prezenta ca un mare apărător necunoscut al omenirii. Este clar că această atitudine, prea puțin modestă, a dăunat enorm credibilității cărții.

O impostură sau o poveste cel puțin în parte autentică?

Se impune o primă constatare: această carte nu a lămurit lucrurile în ceea ce privește dosarul navei prăbușite la Roswell, asupra căruia polemica a devenit și mai îndârjită de la începutul anilor nouăzeci. Referitor la Roswell, s-au format două tabere în Statele Unite, forțele pro sau contra scenariului prăbușirii fiind mai mult sau mai puțin egale, chiar în sânul unor organizații precum Mufon și CUFOS. În schimb, cartea colonelului Corso a părut atât de neverosimilă – și cuprinde multe erori vădite – încât au fost puțini apărători, chiar și în rândul ufologilor cei mai angajați în favoarea cazului Roswell. Pentru unii, e pur și simplu o impostură lucrativă. Aceasta este opinia unuia dintre principalii investigatori asupra cazului Roswell, Kevin Randle care, la 5 ianuarie 1988, mi-a scris: „...Îmi pare rău, dar nu cred o vorbă

din ce spune... De ce ar fi inventat povestea asta? Pentru bani. Şi pentru că nimeni nu pare interesat de relatarea isprăvilor sale militare". Această explicaţie mi se pare cam scurtă, mai ales după ce m-am întâlnit eu însumi cu colonelul Corso, cu ocazia congresului din San Marino din aprilie 1998, cu puţin timp înainte de moartea sa, în luna iulie a aceluiaşi an, la vârsta de optzeci şi trei de ani. Mi-a făcut impresia unui om sincer care a vrut să depună mărturie înainte de moarte.

Cariera sa militară verificată

Criticii s-au înverşunat să pună la îndoială calităţile sale de ofiţer, atrăgând atenţia că nu ajunsese decât la gradul de locotenent-colonel. Totuşi, unul dintre criticii cei mai violenţi, Jan Aldrich, de asemenea fost militar, a făcut acest comentariu: „Am un rezumat al statelor sale de serviciu. Este vorba de cariera unui ofiţer care a servit în mod onorabil timp de douăzeci de ani, nu de cea a unui Salvator al Occidentului". A primit distincţii impresionante – precum Legion of Merit – şi a ocupat posturi variate în afara specialităţii sale (artileria), ceea ce nu este favorabil pentru promovări. Etapele importante ale carierei sale, confirmate de acest investigator, sunt în realitate destul de remarcabile:

- în timpul celui de-al doilea război mondial şi după aceea a jucat un rol important la Roma, din 1944 şi până în 1947;
- a participat îndeosebi la operaţiunnea „Paper clip" de repatriere a unor oameni de ştiinţă germani în Statele Unite;
- în timpul războiului din Coreea, a făcut parte din echipa serviciului de informaţii a generalului MacArthur şi a fost negociator în timpul tratativelor de pace, pentru eliberarea prizonierilor de război. El este cel care a dezvăluit, în 1992, în faţa unei comisii de anchetă al Senatului, că unii prizonieri de război americani fuseseră trimişi în lagăre de muncă din Siberia în loc să fie repatriaţi;

- din 1953 și până în 1957, Corso a deținut un post la Casa Albă, sub președinția generalului Eisenhower, în Consiliul Național de Securitate;
- a fost după aceea comandant al primului batalion de rachete nucleare tactice, la White Sands, apoi în Germania (dar nu comandant al bazei White Sands, cum ar fi afirmat!);
- în 1961, a primit postul de șef al Diviziei Tehnologii Străine (FTD: Foreign Technology Division) a Armatei, sub ordinele generalului Trudeau.

Durata acestei ultime misiuni a provocat o aspră polemică. S-a contestat faptul că ar fi fost în post timp de doi ani, cum spune în carte. Jan Aldrich a explicat faptul că, chiar dacă a fost doar un an în FTD-ul propriu-zis, el făcea parte din OCRD (Divizia Cercetare și Dezvoltare) condusă de generalul Trudeau, în cadrul căreia și-a continuat cariera până când a trecut în rezervă, în martie 1963, ceea ce face un total de un an și zece luni. Cu alte cuvinte, Corso a fost aproape doi ani sub ordinele lui Trudeau în cadrul Diviziei Cercetare și Dezvoltare.

O carte criticată din toate părțile

Numeroasele critici care au fost aduse acestei cărți pornesc de la cele mai mici detalii și ajung la erorile cele mai flagrante, ba chiar la acuzații personale, după cum am văzut. Trebuie spus aici că, scriitorul și jurnalistul William Birnes, coautor a fost adevăratul realizator al cărții, plecând de la notele furnizate de Corso. Birnes este agent literar, editor și autor de cărți de succes despre povești cu criminali. Se pare că nu a avut prea multe scrupule ca să înfrumusețeze relatarea lui Corso. Capitolul consacrat descoperirii OZN-ului de la Roswell a fost redactat numai de Birnes, bazat în esență pe mărturiile nesigure ale lui Ragsdale și Kaufmann! Birnes însuși s-a recunoscut vinovat de un anumit număr de erori în cursul a două convorbiri. După spusele câtorva martori care l-au întâlnit, Corso era foarte enervat din cauza alterărilor mărturiei sale comise de Birnes, fără acordul său.

Armele cu laser și cu particule

Există din păcate erori grave, care dăunează mult credibilității acestei cărți, de exemplu referirea la armele cu laser și cu fascicul de particule. Corso dezvăluie la sfârșitul cărții că americanii au pus la punct lasere de energie mare, montate pe rachete și lansatoare în spațiu ("space-based high energy lasers, or HELs"), capabile să distrugă OZN-urile. Philip Klass, care este un sceptic virulent dar și un jurnalist reputat în domeniul aviației, a exclamat că acest lucru este fals: „Contrar a ceea ce spune Corso, Statele Unite nu posedă nici un laser de mare energie lansat cu ajutorul rachetei, nici armă cu fascicul de particule dirijate". Se pare că, dacă există încercări ale unor astfel de arme, ele se fac fie de la sol (încercarea de a ataca un satelit cu fascicul laser, de la White Sands), fie în zbor, cu un fascicul laser de la bordul unui Boeing 747, încercări care au fost dezvăluite în 1997. În realitate, aceste arme implică o mare cantitate de energie, ceea ce explică faptul că nu au fost niciodată instalate pe satelit. Totuși, acesta este proiectul „Războiul stelelor".

Tranzistorul, laserul, inventate datorită celor întâmplate la Roswell?

Unul dintre argumentele cele mai stânjenitoare aduse împotriva cărții colonelului Corso este că realizările tehnologice avansate induse, după spusele lui, din studierea fragmentelor de OZN de la Roswell – tranzistor, circuite integrate, laser, printre altele – nu corespund deloc cu istoria cunoscută a acestor descoperiri. Primele cercetări asupra semiconductorilor datează din anii douăzeci și treizeci, îndeosebi în Germania și în Marea Britanie. În timpul celui de-al doilea război mondial, americanii au descoperit proprietățile germaniului și siliciului, excelente pentru diodele de receptare a semnalelor radar. Cercetări importante au continuat, din 1942 până în 1945, la universitatea Purdue și la MIT. Fizicianul William Shockley, care a intrat la laboratoarele Bell în 1942, a

întreprins și el cercetări asupra semiconductorilor. După război, el a pus la punct, împreună cu Bardeen și Brattain, o primă triodă cu germaniu. Este vorba de tranzistorul prezentat conducerii de la Bell în ziua de 23 decembrie 1947 și dezvăluit publicului în 1948 (*New York Times* din 1 iulie 1948). Etapa următoare va fi tranzistorul cu joncțiune, mult mai practic, care va fi pus la punct de Shockley în 1951. Avem astfel impresia unui progres regulat și continuu al cunoștințelor, total contrar unui miracol brusc.

Tot așa, primele circuite integrate încep să apară în cursul anilor cincizeci. Philip Klass citează propriul său articol despre acest subiect, apărut în *Aviation Week* din 8 aprilie 1957! Această nouă tehnologie, care va revoluționa informatica, a fost dezvoltată de societățile Texas Instruments (brevet la 6 februarie 1959) și Fairchild Semiconductor, creația lui William Shockley (brevet la 30 iulie 1959). Societatate Fairchild va comercializa primul circuit integrat în 1961. Se pare că colonelul Corso a sosit prea târziu, cu fragmentele sale de la Roswell!

A avut mai mult noroc cu laserul? Se pare că nu. Descoperirea „pompării optice", în 1950, de către Alfred Kastler de la Școala Normală Superioară, a dus la masere și la lasere, aducându-i Premiul Nobel pentru fizică în 1996. Efectul laser propriu-zis a fost studiat din 1951 de către americanul Charles Townes și de rușii N.G. Bassov și A.M. Prokorov, care vor primi, toți trei, premiul Nobel în 1964. Câteva date: în 1954, Townes, Gordon și Zeiger construiesc primul oscilator maser (cu amoniac). În 1958, Townes și Schawlow arată posibilitatea de a produce lumină coerentă prin emisie simulată într-un rezonator optic. În 1960, Maiman realizează în Statele Unite primul oscilator laser într-un cristal de rubin. În același an, primul laser cu gaz este realizat de Javan și Bennet. După toate aparențele, și în această direcție se observă un progres regulat și continuu al cunoștințelor, cu mult înaintea irupției presupuse de colonelul Corso, cu valiza sa de fragmente de la Roswell. În ceea ce privește fibrele optice, ele au fost descoperite în Marea Britanie, în 1955!

Această simplă enumerare de date este oare de ajuns ca să spulbere pretențiile colonelului Corso și chiar beneficiile presupuse ale navei prăbușite la Roswell începând din 1947? După părerea mea, trebuie să distingem două lucruri. Pe de o parte, acțiunea pe care poate a întreprins-o colonelul Corso în 1961–1962, cărea i-a supraestimat mult impactul asupra cercetărilor în Statele Unite; pe de altă parte, problema studiului fragmentelor de la Roswell, de la descoperirea lor în 1947. Și se poate presupune că aceste studii au putut să dea unele roade, sau cel puțin au oferit câteva piste cercetătorilor din epocă.

Corso l-a înșelat pe senatorul Thurmond?

Una dintre primele acuzații aduse colonelului Corso a fost că l-a înșelat pe senatorul Strom Thurmond ca să obțină o prefață, ascunzându-i povestea de la Roswell. Să ne amintim. După ce a părăsit armata în 1963, colonelul Corso a lucrat un timp pentru senatorul Thurmond, ca specialist în probleme de siguranță națională. Thurmond, decan al Senatului, președintele comitetului senatorial în privința înarmărilor, era un personaj important al politicii americane, situat foarte la dreapta pe eșichierul politic. Prefața lui elogioasă se termină cu aceste cuvinte: „Ar trebui cu toții să fim recunoscători față de bărbații și femeile asemenea colonelului Corso – oameni care și-au consacrat de bună voie viața servirii națiunii și protecției idealurilor care ne sunt dragi – și ar trebui să onorăm sacrificiile pe care le-au făcut în cariera și viața lor". Problema este că, la începutul lui iunie 1997, chiar înainte de apariția cărții, biroul senatorului Thurmond a publicat un comunicat de presă care denunța înșelătoria lui Corso, care prezentase senatorului un proiect de memorii ale vieții sale militare: „Nu se făcea nici o mențiune, sugestie sau indicație că vreunul dintre capitolele sau subiectele listate s-ar ocupa despre obiectele zburătoare neidentificate și despre conspirații guvernamentale care să ascundă existența

unor astfel de vehicule spațiale". Este o acuzație gravă, dezonorantă pentru Philip Corso. Dar lucrurile nu sunt chiar atât de clare cum ar putea să pară la prima vedere! La 16 iunie, într-o convorbire cu un ufolog american reputat, Michael Lindemann, difuzată imediat pe Internet (*CNI News*), William Birnes replica în numele lui Corso, explicând: „Senatorul Thurmond acceptase să scrie noua prefață – ceea ce a și făcut – și a trimis-o lui Corso. Am exemplarele celor două prefețe, precum și autorizația semnată de Thurmond de a o folosi în *The Day After Roswell*". Pe cine să crezi? Tot după spusele lui Birnes, este foarte posibil ca echipa senatorului să nu fi fost la curent cu acest acord și cu această nouă prefață. Să adăugăm că această explicație a fost repetată de Corso însuși, la Roswell, în ziua de 5 iulie 1997, confirmând integral spusele lui Birnes. În ceea ce privește editorul Simon & Schuster, acesta a refuzat la început să retragă prefața, pretextând că deținea o autorizație semnată, apoi a acceptat, dar numai în cazul unui nou tiraj. A fost supus unor presiuni, făcând parte dintr-un grup mare, Viacom, care are nevoie de licențe de televiziune? Asta a presupus Birnes, după o discuție confidențială cu serviciul juridic al editorului.

Dintre toate atacurile care l-au copleșit pe colonelul Corso de la apariția cărții sale, rămân critici destul de grave, ceea ce face ca această carte să fie îndoielnică, marcată de prea multe erori și lucruri neverosimile. Totuși, după apariția ei, nu a apărut nici o dezmințire oficială a cărții. Nici cel mai mic comunicat de presă din partea Pentagonului! Asta l-a mirat pe avocatul Peter Gersten, care a fost pionierul acțiunilor juridice din anii șaptezeci pentru obținerea de documente despre OZN-uri, în virtutea faimoasei legi FOIA. Gersten se retrăsese din domeniul ufologic în ultimii ani, lăsându-l pe prietenul său Barry Greenwood să continue singur publicarea buletinului *Just Cause*, înființat de el. Dar după ce s-a întâlnit cu Corso, a luat hotărârea să revină și a depus o cerere legală pentru obținerea tuturor documentelor

referitoare la fragmentele de la Roswell, așa cum erau menționate de Corso în cartea sa. L-a pus să semneze declarația sub jurământ confirmând dezvăluirile din cartea sa, îndeosebi că a văzut un cadavru ne-uman în iulie 1947 și că a citit un raport de autopsie în 1961. Gersten avea să folosească această declarație într-o acțiune în justiție împotriva Ministerului Apărării, cerând comunicarea tuturor documentelor referitoare la aceste afirmații. Moartea subită a lui Philip Corso în urma unui cardiac în iulie 1998, a pus capăt acestui demers. În schimb, un alt investigator, Larry Bryant a obținut de la FBI documentele deținute de această agenție referitoare la colonelul Corso. Le-a publicat, am și eu o copie și trebuie să mărturisesc că nu-i întăresc deloc credibilitatea! Totuși, numai viitorul va putea să spună dacă colonelul Corso a spus o parte din adevăr. În toamna anului 2000, fiul său a început să publice pe Internet documente ale tatălui său care, după cum spune el, merg și mai departe decât cartea. Dar va putea să ofere dovezi solide pentru toate aceste dezvăluiri?

V
Accidente și contacte secrete

Examinarea dosarului Roswell ne-a lămurit: deși nu avem dovezi absolut indubitabile, este foarte probabil ca armata americană și probabil organizații precum CIA și NSA să dețină secrete foarte importante despre OZN-uri. Alte țări dețin probabil și ele secrete, mai ales Marea Britanie, foarte apropiată de americani, ca și Rusia, care a dezvăluit câteva documente semnificative provenind de la KGB. Acestea fiind zise, s-ar părea că mai ales în Statele Unite se întâmplă ce se întâmplă. În special în această țară, puțin câte puțin, martorii au vorbit, documentele au circulat, ridicând un colț din perdeaua care acoperă studiile și operațiunile ultrasecrete referitoare la OZN-uri. Trebuie însă să spunem că acest proces este laborios și plin de capcane. Martorii sunt deseori anonimi și au fost mult timp puși la îndoială de majoritatea ufologilor. Documentele – când există așa ceva – sunt deseori de origine greu de identificat și ești confruntat la tot pasul cu riscul minciunii și dezinformării, care permite scepticilor să înlăture totul în bloc. Există probabil mărturii false, care comportă defecte destul de vizibile ca să permită denunțarea lor rapidă. Acest scenariu al „fraudei demascate" ar putea să fie, am văzut, cel al filmului autopsiei. Este tentant, pornind de aici, să respingi totul, ceea ce constituie poate obiectivul urmărit, dar tocmai asta este capcana în care nu trebuie să cădem.

Se constată, cu trecerea timpului, că informațiile tind să se consolideze una pe alta, astfel încât putem să afirmăm astăzi ca foarte probabilă realitatea acestor descoperiri și studii ultrasecrete

despre OZN-uri și ocupanții lor. O problemă o constituie chiar abundența mărturiilor: este vorba de alegerea celor mai fiabile și înlăturarea a tot ce pare farsă sau operație de dezinformare. Un alt motiv, deseori invocat, de a ne îndoi de aceste povești este numărul prea mare de presupuse accidente de OZN-uri. Cum pot oare niște extratereștri, capabili să străbată spații interstelare, să se prăbușească atât de jalnic pe planeta noastră? Întrebarea este stingheritoare, într-adevăr. Nu știm cu adevărat ce se întâmplă, dar există mai multe ipoteze care pot să fie luate în calcul, precum:

- OZN-urile observate lângă sol sunt mult mai vulnerabile decât marile „nave-mamă" (*mother ships*), un fel de port-avioane pentru OZN-uri, care rămân în spațiu sau la mare altitudine:
- militarii au reușit să doboare OZN-uri (după unii martori);
- suntem supravegheați de mai multe rase de extratereștri, eventual aflați în conflict, provocând uneori confruntări;
- unele accidente sunt în realitate înscenări, făcute din motive care rămân de elucidat. Această ultimă ipoteză ar merita o lungă dezbatere. Există cel puțin două viziuni: conform uneia, extratereștrii au sacrificat în mod deliberat unul-două OZN-uri (pilotate de „androizi"), ca să dovedească în mod indubitabil prezența lor guvernelor oamenilor; conform celeilalte, este vorba de materializări înșelătoare, operate de „inteligența", poate diabolică, ascunsă în noi, făcând să se creadă în extratereștri!

Aceste explicații sunt foarte dezbătute chiar în sânul ufologiei, dar nici una nu pare cu totul satisfăcătoare actualmente. Se vede, numai și din această singură problemă a accidentelor unor OZN-uri, cât de misterios este încă dosarul OZN. Iată acum, foarte pe scurt, istoria uimitoare a acestor mărturii despre operațiunile ultrasecrete. Ea a început prost, în 1950, cu apariția unei cărți, care va fi complet discreditată doi ani mai târziu.

1950: scandalul cărţii lui Frank Scully

În 1950 a apărut o primă carte în Statele Unite, *Behind the Flying Saucers*, scrisă de jurnalistul Frank Scully, care pretindea că dezvăluie recuperarea în secret a mai multor OZN-uri accidentate. În acel moment, incidentul de la Roswell, prompt îngropat în 1947, era deja complet uitat iar cartea lui Scully a făcut atunci senzaţie. În mod ciudat, Scully nu citează prăbuşirea de la Roswell, ci alte patru accidente presupuse de „farfurii zburătoare":

– o primă prăbuşire în Sahara, nava fiind complet distrusă;
– o prăbuşire în 1948, în Statele Unite, în regiunea Aztec, orăşel situat într-o regiune deşertică din New Mexico, dar Scully mai citează şi un loc „lângă un teren de încercări din New Mexico", care ar corespunde mai curând cu terenul de la White Sands, în sudul acestui stat. Se vede că aceste informaţii sunt cel puţin vagi;
– o prăbuşire (dată neprecizată) „lângă un teren de experienţe din Arizona";
– o a patra prăbuşire, a cărei dată şi loc nici măcar nu sunt precizate.

Sursele sale de informaţii sunt foarte vagi, evocând un misterios „Dr. G", dar să nu pierdem timp cu această poveste. În 1952, un alt jurnalist investiga şi dezvăluia în revista *True* că informatorul principal al lui Scully era un individ puţin recomandabil, Silas Newton, urmărit deja de câteva ori în justiţie pentru escrocherie. Asta însemna că totul era fals în această carte de senzaţie, scrisă în trei luni, pe baza unor confidenţe îndoielnice, de un jurnalist care susţinea o rubrică de cancanuri hollywoodiene în revista *Variety*? Nu e deloc sigur! Câţiva informatori americani s-au ocupat apoi de această poveste ciudată, unii convinşi, precum William Steinman în cartea sa *UFO Crash at Aztec*, apărută în 1986,

apoi William Moore, care s-a străduit să desfiinţeze cazul din 1985. Reiese totuşi că Silas Newton era cu adevărat pasionat de acest subiect, după ce văzuse un OZN. Culesese câteva zvonuri, poate în parte autentice, şi le servise după aceea amplificate lui Scully. Poate că inventase locul Aztec, în timp ce alte mărturii, după cum vom vedea, citează locul Farmington, în aceeaşi regiune şi acelaşi an (vezi harta statului New Mexico).

În realitate, există o mărturie foarte importantă: cea a doctorului Robert Sarbacher, eminent om de ştiinţă, profesor de fizică la universitatea Harvard, participant la studii militare ultrasecrete, care a făcut confidenţe inginerului canadian Wilbert Smith în 1950 confirmându-i caracterul veridic, în esenţă, a cărţii lui Scully. Acest inginer a citit cu interes cartea lui Scully şi a profitat de o călătorie de studii la Washington în septembrie 1950 ca să-l chestioneze în această privinţă pe fizicianul american.

Aceste dezvăluiri figurează în notele sale personale, care au fost găsite în 1982 de investigatorul canadian Arthur Bray, fiind publicate de mai mulţi autori începând din 1988. A mai fost găsit şi memorandumul aceluiaşi Wilbert Smith, redactat la întoarcere pentru guvernul său, care a fost în mod ciudat „declasificat" în 1969 şi în care apăreau dezvăluiri nu mai puţin senzaţionale, culese pe canalul ambasadei Canadei la Washington. Acolo se spune că întregul caz al OZN-urilor este de cea mai mare importanţă şi este, de fapt, subiectul cu clasificarea cea mai înaltă din Statele Unite, „cu două puncte mai sus decât bomba cu hidrogen".

Dar în 1952, dezvăluirile din *True* despre escrocul Silas Newton şi asociatul său Gee Bauer, care practicau escrocherii în prospectarea petrolieră, vor avea drept efect discreditarea totală a oricărei mărturii de acest gen, şi asta timp de un sfert de secol. Ufologii „serioşi" precum maiorul Donald Keyhoe, director al principalului organism de investigaţii, NICAP, sau Jim şi Coral Lorenzen, responsabili ai grupului concurent

APRO, şi el reputat pentru seriozitatea lui, se vor feri să mai publice astfel de poveşti, preocupaţi înainte de orice de credibilitatea lor. De altfel, mărturiile vor rămâne destul de rare până către sfârşitul anilor şaptezeci, dată la care vor apărea din nou, de data asta destul de numeroase, ca în cazul Roswell. Mărturii rare, deci, în această perioadă, totuşi foarte interesant de reexaminat astăzi căci, rămânând în acea perioadă foarte confidenţiale, aveau mai mari şanse să fie autentice decât multe dintre zvonurile senzaţionale care aveau să circule după aceea.

Anii '50 şi '60: mărturi rare dar importante

Telegrama ciudată a lui Dorothy Kilgallen

Una dintre informaţiile credibile din acea perioadă este o indiscreţie a jurnalistei americance Dorothy Kilgallen, într-o telegramă din 22 mai 1955, trimisă către *International News Service.* Această jurnalistă reputată dezvăluia în mod neaşteptat o confidenţă pe care i-o făcuse o înaltă personalitate britanică cu ocazia unei recepţii la Londra: un OZN se prăbuşise pe teritoriul britanic în timpul celui de-al doilea război mondial şi fusese recuperat de armată în cel mai mare secret! Iată textul mesajului ei din 1955:

„Pot să explic astăzi o poveste care îţi dă fiori pe şira spinării. Nişte oameni de ştiinţă şi aviatori britanici, după ce au examinat epava unei misterioase nave zburătoare, sunt convinşi că aceste obiecte aeriene ciudate nu sunt iluzii optice sau invenţii sovietice, ci farfurii zburătoare venite de pe o altă planetă. Sursa informaţiei mele este un oficial britanic care face parte din guvern (*of Cabinet rank*) care preferă să rămână anonim. *Credem, pe baza anchetei făcute în acea zi, că farfuriile zburătoare sunt pilotate de nişte*

omuleți – probabil cu o înălțime mai mică de 1,20 m. Este înspăimântător, dar nu se poate nega că farfuriile zburătoare vin de pe altă planetă.

Acest oficial a citat opinia unor oameni de știință că navele zburătoare de acest tip nu ar fi putut să fie construite pe Pământ. Guvernul britanic, am aflat, refuză actualmente să publice un raport oficial despre această examinare a *farfuriilor zburătoare*, pentru că nu vrea să sperie publicul. Când eu și soțul meu am ajuns aici pentru o scurtă perioadă de vacanță, nu bănuiam că vom nimeri în controversa despre natura reală sau imaginară a farfuriilor zburătoare".

Cum era de așteptat, această informație senzațională a jurnalistei americance nu a fost luată în serios la acea vreme. S-a spus chiar, în mod greșit, că citase o prăbușire presupusă pe insula Spitzberg, care a fost denunțată de atunci ca fiind o știre falsă. În schimb, după ufologul britanic Gordon Creighton, el însuși fost diplomat și director al celei mai vechi reviste britanice, *Flying Saucer Review*, ar fi vorba de o prăbușire care ar fi avut loc chiar pe teritoriul insulelor britanice, în timpul celui de-al doilea război mondial. Creighton a pomenit numele lordului Mountbatten ca fiind autorul acestei confidențe făcută lui Kilgallen, dar este doar o presupunere. Alți cercetători britanici, Timothy Good și, mai recent, Nicholas (Nick) Redfern, au încercat să afle mai mult. În cartea sa *Cosmic Crashes*, Redfern prezintă opinia unor foști militari britanici, după spusele cărora OZN-ul ar fi fost transportat în Statele Unite, deschizând astfel o colaborare „aglo-saxonă", conform expresiei, care nu ar mai fi încetat de atunci. Vom găsi mai departe ecouri ale acestei prăbușiri în Marea Britanie, în alte mărturii.

Încă un cuvânt despre acest caz, pentru a semnala faptul că Dorothy Kilgallen era o jurnalistă căreia nu-i era frică de scandal. După unele surse, ar fi cules confidențele lui Marilyn Monroe despre frații John și Robert Kennedy, cu câteva zile înaintea morții sale. Marilyn avea să dezvăluie nu numai relați-

ile sale intime cu cei doi Kennedy, ci şi unele informaţii pe care le deţinea John despre secretele referitoare la OZN-uri. Acest zvon a fost concretizat în 1995, când un expert american, Milo Speriglio, a primit dintr-o sursă necunoscută un document de o pagină „dezvăluind" toate acestea. După spusele unui jurnalist, prieten cu Speriglio, care cunoştea câţiva foşti agenţi CIA, aceştia erau de părere că acel document provenea într-adevăr din mediile serviciilor secrete, indiferent dacă era fals sau adevărat. Avem aici deja un exemplu de posibilă scurgere de informaţii şi/sau de manipulare, provenind din aceste medii, motivele rămânând necunoscute. Ştim în schimb că ancheta FBI-ului asupra morţii lui Marilyn Monroe a rămas înconjurată de cel mai mare secret, dar poate că e vorba doar de politică internă americană. Ca să termin cu această poveste, trebuie spus că se mai ştie că Dorothy Kilgallen făcuse investigaţii asupra morţii lui John Kennedy. În 1964, ea a obţinut o convorbire în exclusivitate cu Jack Ruby (asasinul presupusului asasin!), asistase la procesul său şi se întâlnise cu avocaţii lui. Pe de altă parte, documente declasificate ale CIA dovedesc că a lucrat direct şi pentru agenţia de informaţii. La 8 noiembrie 1965, Dorothy a fost găsită moartă la domiciliu, intoxicată cu barbiturice. După părerea altor investigatori, William Jones şi Rebecca Minshall, ea mărturisise unei prietene intenţia de dezvălui complotul despre asasinarea lui Kennedy. Aceasta a fost şi ea găsită moartă, din „cauză nedeterminată", la două zile după Dorothy Kilgallen.

Fragmentele de la Ubatuba şi scrisoarea doctorului Olavo Fontes

În ziua de 14 septembrie 1957, jurnalistul brazilian Ibrahim Sued publica în ziarul *O Globo* o scrisoare de la un cititor care povestea cum văzuse un OZN făcând explozie pe malul oceanului, lângă mica insulă Ubatuba. Putuse să culeagă trei fragmente mici căzute pe plajă, pe care le oferea jurnalistului. Acesta, prea puţin interesat de poveştile cu OZN-uri, le-a dat cu

dragă inimă doctorului Olavo Fontes, medic reputat și în același timp cel mai bun ufolog brazilian. Din păcate, martorul anonim a rămas de negăsit, dar doctorul Fontes a putut să obțină analiza unui prim fragment într-un laborator calificat, cel al Departamentului Producției Miniere de la Ministerul Agriculturii. Câteva teste au arătat că era vorba de magneziu extrem de pur, ceea ce era foarte ciudat, magneziul fiind foarte inflamabil și deci inapt pentru construcția de vehicule. Urmarea poveștii devine foarte încurcată. Primul fragment a fost distrus de armata braziliană apoi și celelalte. Mai târziu, doctorul Fontes a încredințat fragmentele rămase investigatorilor americani Jim și Coral Lorenzen de la APRO, fiind corespondentul pentru Brazilia al acestei asociații. Aceștia, nu fără o oarecare naivitate, le-au dat investigatorilor din comisia Condon și investigația s-a pierdut: rezultatele au devenit mai puțin impresionate și alte bucăți au fost și ele distruse. Jacques Vallée a mărturisit că a pierdut unul într-un canal din Paris în mai 1968, în busculada manifestanților! Rezultatul acestei povești este că, pentru ufologii „serioși", fragmentele de la Ubatuba rămân neconcludente, după cum a spus Vallée grupului de studiu al fizicianului Sturrock. Să remarcăm totuși că asta nu este părerea tuturor: fizicianul Paul Hill a susținut că, potrivit primelor analize braziliene, magneziul avea o greutate specifică deosebită, care era cea a unui izotop rar întâlnit pe Pământ!

Dar povestea nu s-a oprit aici. În 1986 a fost pentru prima dată un amplu extras dintr-o scrisoare pe care doctorul Fontes o scrisese, în mod foarte confidențial, prietenilor săi Lorenzen. Această scrisoare era explozivă, căci le povestea, cerându-le să păstreze în cel mai deplin secret, cum fusese informat de doi ofițeri din serviciile de informații ale Marinei braziliene despre realitatea câtorva accidente de OZN-uri. Aceste informații ultrasecrete proveneau de la omologii lor americani, și dacă vorbiseră despre asta doctorului Fontes, o făcuseră doar ca să-l

convingă să le dea fragmentele de la Ubatuba! Din păcate, cartea în care a fost publicat acest prim extras (fără să dezvăluie numele celor doi Lorenzen), *UFO Crash at Aztec*, de William Steinman, a fost considerată puțin fiabilă de majoritatea ufologilor, deoarece apăra cazul Aztec. Această scrisoare era și ea un document îndoielnic? Se pare că nu, deoarece a reapărut anul următor în cartea reputatului cercetător britanic Timothy Good, *Above Top Secret*. Good nu a spus niciodată prin ce canal primise această scrisoare, care probabil că se afla în arhivele APRO. Totuși, cunoscând seriozitatea acestui cercetător, sunt tentat să cred autentic acest document excepțional, ale cărui dezvăluiri se potrivesc foarte bine cu multe alte mărturii. Iată pasajul esențial, așa cum apare în cartea lui Steinman. După părerea mea este un text foarte important și subestimat în mod grav de comunitatea ufologică. Nu numai că include dezvăluiri impresionante despre OZN-uri, ci este revelatoare și în ceea ce privește îngrijorarea specialiștilor militari însărcinați cu această problemă în epocă, adică mijlocul anilor cincizeci. Se poate pune prinsoare că au evoluat mult de atunci. Pe de altă parte, ideea că acești militari ar fi putut să povestească aiureli doctorului Fontes pare destul de neverosimilă și chiar absurdă: de ce să riște să lanseze astfel de minciuni gogonate care riscau să fie apoi repetate în lumea întreagă?

După ce subliniaseră că vizita lor era neoficială și privată, cei doi ofițeri ai marinei braziliene i-au făcut doctorului Fontes următoarele dezvăluiri, timp de două ore, despre problema farfuriilor zburătoare:

„(1) Mi-au spus că toate guvernele și autoritățile militare din lume știu că farfuriile zburătoare există – și că sunt vehicule venite de pe o altă planetă. Dețin dovada absolută a acestor două lucruri.

(2) În realitate, șase discuri zburătoare s-au prăbușit deja pe Pământ, au fost capturate și demontate de echipe militare și științifice din țările respective – în condiții de securitate dintre cele mai

rigide și nemiloase, ca să se mențină secretul absolut despre această problemă. Unul dintre aceste discuri s-a prăbușit în deșertul Sahara, dar era prea deteriorat ca să fie de vreo utilitate. Altele trei se prăbușiseră în Statele Unite, dintre care două în stare foarte bună. Al cincilea căzuse undeva în insulele britanice, iar ultimul, într-o țară din regiunea scandinavă; acestea două din urmă erau și ele foarte puțin deteriorate. Aceste șase discuri erau toate niște aparate mici, cu un diametru de 9,75; 21,95 sau 30,17 m. În fiecare dintre ele au fost găsite cadavrele membrilor echipajului. Erau niște „omuleți" cu o înălțime de la 0,80 până la 1,20 m. Toți erau morți, uciși în urma accidentului. Examinarea cadavrelor a arătat că erau incontestabil „umanoizi" – dar că nu proveneau, evident, de pe această planetă. Pentru câteva cazuri, cauza accidentului a fost determinată cu precizie: în alte cazuri nu s-a putut determina. Toate aparatele aveau forma generală a unei farfurii cu o cabină deasupra; toate erau făcute din metal ultraușor, care era asamblat pe segmente, încastrându-se în locașuri adânci și atașate unele de altele în jurul bazei. Nu exista nici o urmă de montaj pe peretele extern al aparatelor. Unele aparate aveau hublouri făcute dintr-un tip de sticlă necunoscută; materiale necunoscute de toate felurile au fost găsite în interiorul vehiculului.

(3) Examinarea instrumentelor și a aparatelor găsite la bordul discurilor a arătat că erau propulsate cu ajutorul unui câmp electromagnetic extrem de puternic. Alte indicii au arătat că acest câmp este produs de un curent rotativ și oscilant cu tensiune mare. Un câmp de acest tip pare că produce o anumită formă de gravitație care rămâne neexplicată până astăzi.

(4) Toate navele au fost demontate cu grijă și studiate. Din păcate, problema cea mai importantă nu a fost rezolvată: cum erau produse acele câmpuri și care era sursa cantității formidabile de energie electrică pusă în funcțiune prin aceste câmpuri. Nici un indiciu nu s-a găsit în discurile examinate. După toate aparențele, energia lor nu provenea de nicăieri. Pe de o parte, există indicii în ceea ce privește existența unor OZN-uri mari,

care folosesc motoare de tip atomic ca sursă de energie, ceea ce face să se presupună că pot să transmită energia electrică cu ajutorul unui fascicul de unde radio. Unele dispozitive găsite în micile discuri ar putea servi la recepționarea și concentrarea energiei electrice primită în acest mod. Dacă este adevărat, o centrală nucleară funcționând pe o navă sau un satelit de mari dimensiuni, situată în afara atmosferei noastre, ar putea să furnizeze energie electrică unei întregi flotile de mici aparate operând în atmosfera noastră. Nici una dintre aceste nave de dimensiuni mari nu a fost capturată până în prezent.

(5) Oamenii noștri de știință ar putea să construiască un aparat propulsat de un astfel de câmp electric rotativ și oscilant – dacă ar ști cum să convertească direct în curent electric energia produsă de un reactor nuclear. Această problemă nu este încă rezolvată.

(6) Acești vizitatori veniți din spațiu sunt periculoși când te apropii de ei și devin ostili dacă îi ataci. Am pierdut deja numeroase avioane încercând să-i doborâm. Nu avem mijloace de apărare împotriva lor până în prezent. Întrec cu ușurință orice avion de vânătoare și acestea nu au nici o șansă în fața lor. Rachetele ghidate sunt și ele inutile: pot să zboare mai repede și chiar să manevreze în jurul lor ca și cum ar fi niște jucării. Se poate să interfereze cu instrumentele lor electronice și să le facă inoperante după lansare; sau mai pot să le facă să explodeze înainte de a ajunge în apropierea lor. Au provocat prăbușirea unor aparate militare (cu elice sau cu reacție) și a unor avioane de linie, provocând pana motoarelor, prin interferență cu sistemele lor electrice (încă nu știm dacă este un efect secundar al câmpului lor magnetic foarte puternic sau efectul unei arme – poate un fel de fascicul cu înaltă frecvență). Au și o armă cu bătaie lungă, oribil de distrugătoare, care a fost folosită fără milă împotriva avioanelor noastre de vânătoare cu reacție. Într-un caz, de exemplu, un interceptor al Marinei, cu un echipaj de doi oameni, a fost îndreptat de urgență spre un OZN. Misiunea lor

era, ca de obicei, de a-l forța să aterizeze și să-l doboare, dacă era necesar. Și-au folosit armele. Răspunsul a fost imediat și înspăimântător: într-o clipă, toate părțile metalice ale avionului au fost dezintegrate, explodând în mii de fragmente mici, și piloții s-au pomenit brusc stând în aer (părțile nemetalice nefiind afectate de fenomen); unul dintre piloți a fost ucis, dar celălalt a supraviețuit și a putut să depună mărturie. Avem dovezi că această armă formidabilă este un fel de fascicul ultrasonic care rupe coeziunea moleculară a tuturor structurilor metalice. Mai au și mijloace cu care să ne paralizeze sistemul radar, să interfereze cu aparatele noastre radio și de televiziune și să scurtcircuiteze centralele electrice".

Înainte de a continua lectura acestei scrisori, un comentariu pare aici util, pentru a sublinia că reacția militară din primii ani a fost foarte belicoasă față de OZN-uri. Era război: „întâi tragem și pe urmă discutăm!" Răspunsul OZN-ului frapează mai ales prin grija de a cruța pe cât posibil viețile omenești. Putem să fim siguri că nu le-ar fi fost deloc greu să doboare avionul cu tot cu echipaj. Se cunoaște un alt exemplu frapant al acestei atitudini, care a fost tentativa de interceptare a unui OZN deasupra Iranului la 16 septembrie 1976: de fiecare dată când pilotul se apropia, instrumentele de bord și apoi armele încetau să mai funcționeze, dar niciodată viața pilotului nu a fost pusă în pericol. În schimb, există și cazuri în care avionul a fost doborât și pilotul ucis, cazul cel mai cunoscut fiind cel al căpitanului Mantell, din 7 ianuarie 1948, deasupra Statelor Unite. Și, la puțin timp după aceea, probabil că nu întâmplător comisia de anchetă a celor de la Air Force a luat numele bizar de „comisia Ranchiună" (*Grudge*).

Urmarea scrisorii confirmă această impresie a unei stări de spirit belicoase și a unei îngrijorări a militarilor din epocă:

„(7) Până acum nu și-au manifestat dorința de a ne contacta. Pregătesc în mod vădit o vastă operațiune militară la scară

planetară îndreptată împotriva noastră. Nu știm ce operațiune va fi. Există totuși trei posibilități: (a) război total urmat de aterizări în masă, ca să ne distrugă forțele, să aducă în stare de sclavie restul populației și să colonizeze planeta; (b) acțiune de poliție ca să ne oprească planurile de cucerire a spațiului și să împiedice progresele noastre în domeniul armelor atomice; asta s-ar manifesta prin aterizări în masă în puncte strategice cu ocuparea prin forță a unor zone limitate, de interes vital pentru obiectivele lor; (c) „intervenție amicală" (urmată de o intimidare militară), ca să ne facă să acceptăm planurile lor legate de noi – indiferent care ar fi ele –, evitând un război deschis sau orice alt fel de intervenție directă; supraveghere și eventuale acțiuni de poliție doar în afara atmosferei noastre.

(8) Toate autoritățile militare și guvernamentale din lume sunt informate de această situație. Există un schimb informativ între serviciile de informații și conferințe militare ultrasecret sunt ținute periodic pentru a discuta noile evoluții. Marina braziliană, de exemplu, primește rapoarte lunare strict secrete ale Marinei americane și îi trimite toate informațiile disponibile de aici. Contacte asemănătoare există și între Infanterie și Aviația Militară și organismele militare omologe din mai multe alte țări. În Brazilia, numai persoanele care lucrează la această problemă cunosc cu adevărat situația; ofițerii de informații ai Armatei, Marinei și Aviației Militare; câțiva ofițeri superiori din Înaltul Comandament; Consiliul Național de Securitate și un număr de oameni de știință ale căror activități sunt legate de problemă, precum și un mic număr de oraganisme civile, care fac cercetări pe baza unor proiecte militare".

Un alt comentariu mi se pare necesar aici. Dacă toate aceste informații sunt corecte, ar exista în cadrul forțelor militare franceze, mai precis în serviciile de informații, cel puțin câteva persoane care știu totul, ca acești ofițeri brazilieni. Dar asta nu este chiar atât de sigur, căci politica de independență „gaullistă"

a țării noastre e posibil să fi slăbit foarte mult legăturile. Eu personal nu am putut să culeg nici cel mai mic ecou al unor astfel de cunoștințe secrete în Franța. Mai putem presupune că, dacă așa ar fi stat lucrurile, experții militari adunați în asociația COMETA ar fi știut cât de cât ceva și și-ar fi scris altfel raportul în 1999 despre OZN-uri și apărare. În schimb, putem schița cu ușurință o listă a țărilor care au o cooperare militară strânsă cu Statele Unite, pe primele locuri aflându-se toate țările anglofone și alte câteva precum Brazilia. Dar poate că ofițerii brazilieni au simplificat într-o oarecare măsură expunerea făcută doctorului Fontes. În orice caz, urmarea este la fel de interesantă.

„(9) Toate informațiile din surse militare despre OZN-uri sunt clasificate ultrasecret. Autoritățile civile și ofițerii militari în general nu au acces la aceste informații. Nici președintelui nostru nu i s-a prezentat întreg adevărul.

(10) Autoritățile militare din lume sunt de acord să nu dezvăluie nimic populației despre această problemă. Unele grupuri militare cred că astfel de dezvăluiri ar provoca un șoc enorm – suficient ca să paralizeze viața în țările noastre timp de mai mulți ani. Pe de altă parte, cred că activitatea de recunoaștere a OZN-urilor (așa cum se manifestă actualmente) ar putea să dureze încă vreo zece ani – dar populațiile nu ar putea să fie controlate un timp atât de îndelungat iar riscul unei panici necontrolate ar fi mare. În plus, probabilitatea unei intervenții a OZN-urilor (descrisă în paragraful 7) rămâne evaluată la 90%; există o posibilitate de 10% ca ostilitatea lor să fie doar consecința atacurilor noastre asupra navelor lor; în virtutea acestei posibilități, încercăm acum să-i facem să înțeleagă că am vrea să avem un contact pașnic – astfel încât instrucțiunile sunt (acum) să se evite orice atac asupra navelor lor. Această politică a fost adoptată de către toți, cu excepția câtorva țări, care mai au încă descreierați în cadrul forțelor aeriene și care gândesc altfel. Nu știm dacă OZN-urile vor reacționa la aceste măsuri luate recent. Sperăm că o vor face."

Încă o remarcă. După unele mărturii, contacte pașnice ar fi avut loc de atunci, în cel mai mare secret. Dar alte aspecte rămân alarmante, precum *răpirile* și mai ales dosarul deosebit al vitelor mutilate. Nu trebuie să uităm nici perspectiva raporturilor complexe, nu cu una, ci cu mai multe civilizații *extraterestre*, indiferent de adevărata lor natură și de originea lor, unele putând să fie mai curând binevoitoare, dar altele mai puțin! Iată ultimul paragraf despre dezvăluirile celor doi ofițeri brazilieni făcute doctorului Fontes. Nici el nu este lipsit de interes!

„(11) În scopul de a ascunde publicului adevărul, o politică de cenzurare, cu grijă planificată, a fost pusă în aplicare de câțiva ani. Politica de negare sistematică (*debunking*) a problemei OZN în ansamblul ei este cea mai bună armă de care dispunem în acest scop. Ridicolul este un instrument eficace împotriva celor mai mulți oameni care încearcă să informeze publicul, dar alteori sunt necesare și alte măsuri. Mai ales împotriva unor persoane care dețin dovezi care, dacă ar fi publicate, ar deschide ochii publicului. În unele țări a fost folosită forța pentru a-i reduce pe unii la tăcere. Când asta nu a fost posibil, s-au folosit tot felul de combinații pentru a face dovezile lipsite de valoare. Într-un mic număr de cazuri, a fost din păcate necesar să se recurgă la violență: regretăm aceasta, dar nu am avut de ales. Vom menține secretul cu orice preț asupra acestei probleme. Pe drept sau pe nedrept, noi – militarii – ne vom face treaba și nimeni nu ne va opri”.

Scriind această scrisoare corespondenților săi Jim și Coral Lorenzen, conducători ai APRO (*Aerial Phenomena Research Organization*), una dintre cele două mari organizații de cercetare private de atunci din Statele Unite, creat din 1952, doctorul Fontes nu bănuia că aceștia erau probabil supravegheați de serviciile de informații militare și civile, conform recomandărilor

la care subscrisese comisia de oameni de știință eminenți reunită la începutul anului 1953 de US Force și CIA, numită „comisia Robertson". Comisia stabilise că APRO trebuia supravegheată:

„Comisia a luat cunoștință de existența unor grupuri precum *Civilian Flying Saucer Investigators* (Los Angeles) și *Aerial Phenomena Research Organization* (Wisconsin). Ea crede că astfel de organizații ar trebui să fie supravegheate, având în vedere capacitatea lor potențială de a avea o mare influență asupra publicului în cazul în care ar surveni un mare număr de observații. Trebuie să avem tot timpul în minte caracterul aparent iresponsabil al acestor grupuri și riscul ca ele să fie folosite în scopuri subversive".

Dacă doctorul Fontes ar fi cunoscut acest text în 1957, este clar, nu numai că nu ar fi scris o astfel de scrisoare, chiar confidențială, dar mai ales nu ar fi încredințat prețioasele lui fragmente unui organism aflat sub supraveghere!

Alte mărturii din anii cincizeci și șaizeci

La APRO, Jim și Coral Lorenzen – astăzi decedați – nu au dezvăluit nimănui scrisoarea de la doctorul Fontes. Trebuie să subliniem aici reputația lor de mare onestitate și seriozitate, pe care și-au câștigat-o pe merit. În schimb, ei au citat câteva mărturii cu atât mai prețioase cu cât erau rare în acea perioadă. Astfel a apărut, în 1958, mărturia anonimă a unui aviator care spunea că participase, în 1948, la recuperarea unui OZN în New Mexico și a unui alt martor din Albuquerque, care își amintea de o prăbușire în regiunea Taos, în partea de nord a statului New Mexico. În 1962, Coral Lorenzen – uimind la acea vreme, dar deja mult mai puțin decât astăzi – a pomenit despre mărturia unui tânăr meteorolog care văzuse în 1948 „costume spațiale" de mărime mică, la baza aeriană Wright-Patterson (marele centru tehnic al Air Force). În 1964, APRO cita un pilot de bombardier B-57, care spunea că văzuse, în ziua de 30 aprilie, un

OZN aterizând la baza aeriană Holloman (lângă White Sands, în nordul statului New Mexico), pe când el însuși efectua manevra de apropiere pentru aterizare: „Ia uite un OZN care aterizează!" Descrierea OZN-ului făcută de el seamănă cu cea a polițistului Zamorra, care văzuse ub OZN aterizând mai la nord, lângă orașul Zocorro, exact cu șase zile mai înainte, la 24 aprilie! Cei doi Lorenzen au spus că această mărturie fusese coroborată cu alte două surse independente. Vedem apărând aici problema contactelor secrete cu una sau mai multe civilizații extraterestre, care se află mai mult ca niciodată în centrul zvonurilor și controverselor despre OZN-uri.

Acum cunoaștem și o altă mărturie din acei primi ani, culeasă de Isabel Davis, ufolog nu mai puțin reputat, care nu îndrăznise să o dea publicității atâta timp cât i se păruse explozivă. O femeie, medic și biolog, pe care o cunoștea personal, fusese dusă într-un centru secret ca să studieze niște fragmente dintr-un corp, pe care îl identificase imediat ca nefiind uman. Fusese obligată să îmbrace un costum de protecție special și, după aceea, i se interzisese cu desăvârșire să vorbească despre asta. Interdicție inutilă, și-a zis ea căci, chiar dacă ar fi spus ceva, nimeni nu ar fi crezut-o. Frumos exemplu de autoprotecție a secretului! Aceste mărturii prefigurează colecția impresionantă, pe care o va aduna, începând de la sfârșitul anilor șaptezeci, un alt investigator reputat, Leonard Stringfield, despre care vom vorbi mai departe. Mai înainte însă, să amintim, foarte pe scurt, câteva relatări care sunt mai spectaculoase (și deseori citate în presa ufologică), dar care sunt poate mult mai puțin solide decât precedentele.

Au aterizat OZN-uri la baza Edwards în 1954?

Iată un zvon senzațional – parcă prea senzațional! – conform căruia cinci aparate pilotate de extratereștri ar fi vizitat, în 1954, baza aeriană Edwards (care purta atunci numele de Muroc) din California și că președintele Eisenhower ar fi par-

ticipat în mare secret la această întâlnire, în ziua de 17 februarie. Marea bază Edwards, situată pe lacul secat Muroc și folosind drept teren de încercări pentru prototipuri avansate, era din capul locului un loc plauzibil pentru un astfel de eveniment. După părerea lui Jerome Clark, autorul unei enciclopedii în trei volume, o autoritate în materie de OZN-uri, zvonul a început să circule în California de Sud, apoi a fost publicat de autorul britanic Harold Wilkins în 1955. Wilkins spune că a avut trei surse de informații, fără să le numească, dar una dintre aceste surse a fost dezvăluită în 1959. Era vorba de un personaj misterios, Gerard Light, într-o scrisoare adresată, în aprilie 1954 lui Meade Layne, el însuși directorul unui grup esoteric cu reședința la San Diego, „Borderland Sciences Research Associates". Existența acestei scrisori nu constituie nici o îndoială. Englezul Gordon Creighton, care primise o copie în acea perioadă, deoarece coresponda cu Meade Layne, a publicat-o în facsimil în revista *Flying Saucer Review*. Acest Gerard Light ar fi un ocultist californian, fiind o sursă fragilă, dar nu este singura. Gordon Creighton mai citează una în revistă, care pare puțin mai serioasă. Este vorba de un pilot de încercare de înalt nivel (firește, anonim), care i-ar fi încredințat autorului britanic Brisely le Poer Trench (înnobilat sub numele de lord Clancarty) povestea extraordinară de mai jos, relatată de revista britanică:

„Cinci modele de aparate extraterestre au aterizat la bază. Trei aveau forma unor farfurii și două aveau formă de trabuc. Eisenhower se afla în vacanță la Palm Springs, iar autoritățile de la Muroc i-au cerut să vină de urgență. Președintelui nu i-a venit să-și creadă ochilor. În fața lui și a unui mic grup de asistenți, niște ființe au coborât din vehiculele lor și s-au apropiat. Păreau umane, dar nu chiar, a zis pilotul. După spusele lui, erau chele și capul lor era puțin mai mare decât al nostru. Puteau să respire fără ajutorul vreunui aparat. Vorbeau engleza și i-au spus lui Eisenhower că erau interesați să inițieze un program educativ, ca să obișnuiască

popoarele de pe Pământ cu prezența lor. Eisenhower, foarte nervos, le-a răspuns că nu credea că lumea era pregătită să afle asta și că astfel de dezvăluiri ar crea o situație dificilă pentru toată lumea. Extratereștrii păreau că înțeleg și erau de acord cu Eisenhower și i-au spus că vor continua să înmulțească contactele, dar cu persoane izolate, până când oamenii se vor obișnui cu ei. Eisenhower le-a spus că așa era bine, atâta timp cât nu creau panică și confuzie pe planeta noastră.

Apoi, extratereștrii au făcut o demonstrație a avansului lor tehnic incredibil în fața președintelui stupefiat. Au arătat cum stăpâneau gravitația, capacitatea de a-și face aparatele invizibile și imposibil de detectat de instrumentele noastre. Toate acestea l-au tulburat profund pe președinte, căci nimeni dintre noi nu putea să le vadă, deși știam că se aflau acolo. După care s-au despărțit, s-au întors la aparatele lor și au plecat. Fiecare dintre noi am fost obligați să jurăm păstrarea secretului despre ceea ce văzusem și auzisem la baza Muroc în acea zi".

Când i-a spus toată această poveste lui Brinsely le Poer Trench, pilotul de încercare i-a precizat că toți ceilalți martori erau decedați.

Care este gradul de credibilitate al unei astfel de povești? Scăzut la prima vedere, deoarece pare fantastică. Totuși, alte indicii fac să se creadă că ceva a putut să se întâmple, ceva relatat aici într-un mod foarte fantezist. Mai întâi, este sigur că președintele Eisenhower dispăruse într-adevăr un anumit timp, astfel încât se răspândise zvonul, un moment, că murise. Apoi serviciul de presă explicase că pierduse o plombă dentară și fusese nevoit să meargă degrabă la dentist, doctorul Purcell. Partea proastă este că în arhivele președintelui se găsesc dovezi ale celor mai mici fapte și gesturi ale sale, nu și pentru această împrejurare. Investigatorul William Moore nu a găsit nimic în dosarul „dentist" al președintelui. În schimb, a putut să se întâlnească cu soția dentistului, care nu-și amintea de un tratament de urgență al lui Eisenhower, dar își amintea foarte bine recepția la care fusese

invitată cu soțul ei, ca să-l prezinte ca dentistul care îl operase pe preşedinte! Gordon Creighton citează şi alte mărturii. În anii cincizeci, un sergent îi dezvăluise anchetatorului Gabriel Green că participase în acea perioadă la un exercițiu de tir, sub comanda unui general. Deodată, au fost survolați de cinci OZN-uri, iar generalul a ordonat să se tragă în ele, însă asta nu a avut nici un efect. Atunci au văzut OZN-urile aterizând la bază, lângă unul dintre hangarele mari! Alți doi martori, Don Johnson şi Paul Umbrello, au apărut după ce citiseră un articol despre această poveste. Ei au spus că văzuseră o farfurie zburătoare trecând nu departe de bază, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după data presupusă a întâlnirii. Ei au trecut cu succes un test cu detectorul de minciuni, făcut de Charles McQuiston, co-inventatorul aparatului. Astfel, ne aflăm în fața unei mici colecții de mărturii care nu au putut să fie adunate decât relativ recent. În acea vreme au fost doar nişte zvonuri efemere cărora nu li se dădea nici o atenție, de la scandalul cărții lui Frank Scully. Lucrurile vor începe însă să se mişte în cursul deceniului următor.

Nou aflux de mărturii în anii şaptezeci

Trebuie să aşteptăm începutul anilor şaptezeci ca să auzim din nou vorbindu-se de operațiuni secrete cu OZN-uri. O dată cu debutul cazului Roswell, bineînțeles, dar cu alte mărturii, mai puțin cunoscute. O cotitură era deja perceptibilă în publicațiile „serioase" precum ultima carte a lui Donald Keyhoe, *Aliens from Space*, apărută în 1973, unde tonul era mult mai ferm. Apoi a urmat surpriza intrării în scenă a astonomului Allen Hynek, fostul consilier al Air Force în materie de OZN-uri timp de aproape douăzeci de ani, cu prima sa carte, *The UFO Experience* (1972), care confirma realitatea OZN-urilor, după o matură

chibzuință (o bună parte din mass-media franceză încă nu a reușit să facă acest pas, nici după treizeci de ani). Dar acești autori nu îndrăzneau sau nu voiau să abordeze această problemă a operațiunilor ultrasecrete. Avea cunoștință de ele Hynek? Iată o mărturie care ne poate face să credem acest lucru. Joe Lewels, profesor de comunicare la universitatea El Paso din Texas, povestește în excelenta sa carte *The God Hypothesis*, apărută în 1997, că Hynek îi făcuse mărturisiri neașteptate cu ocazia unei vizite la universitate, prin 1976. Hynek voia să-l convingă să lucreze cu el la dosarul OZN, iar Lewels – la vremea aceea puțin interesat de subiect – îl întrebase dacă avea cunoștință de fapte pe care nu le putea dezvălui public. După un moment de tăcere, Hynek îi spusese: „Cunosc un colonel de infanterie, care dorește să-și păstreze anonimatul, care jură că militarii noștri au capturat o farfurie zburătoare prăbușită în regiunea Roswell în 1947, exact la trei ore de mers de-aici". Văzând atitudinea neîncrezătoare a lui Lewels, Hynek continuase: „Asta nu-i tot. Mai jură că au fost găsite corpurile unor extratereștri". Anecdota este cu atât mai interesantă cu cât cazul Roswell nu avea să înceapă decât doi ani mai târziu, cu primele dezvăluiri ale maiorului Jesse Marcel.

Să trecem rapid peste dezvăluirile profesorului Robert Spencer Carr din 1974, care au fost rapid înlăturate, deoarece se refereau la prăbușirea de la Aztec, unul dintre site-urile îndoielnice „dezvăluite" de Frank Scully. În realitate, Carr culesese poate mărturii autentice, înșelându-se doar în privința locului. Vom vedea mai departe că alte mărturii sugerează că ceva chiar s-a întâmplat în această regiune în 1948, dar în alt loc. Iată un episod mult mai interesant.

Cartea ciudată a lui Robert Emenegger

În 1974 apărea o carte ciudată, intitulată pur și simplu *UFOs, Past, Present and Future*, conținând o relatare scurtă de trei pagini, sub o formă romanțată ca să se protejeze secretul

intenționând să povestească o altă versiune a primului contact cu extratereștrii. Air Force, spunea Emenegger, îi propusese în 1973 să facă un film despre acest subiect, împreună cu asociatul său Allan Sandler și îi promisese o oră și jumătate de film pe 16 mm, arătând îndeosebi această întâlnire extraordinară. Planul eșuase totuși, deoarece nu era, din punct de vedere politic, un moment bun, în perioada în care izbucnea scandalul Watergate, care îl făcuse pe președintele Nixon să-și dea demisia.

Desen reprezentând un extraterestru care ar fi aterizat la AFB Holloman, după cartea lui Robert Emenegger, *UFOs, Past, Present and Future.*

Acest contact cu extratereștrii ar fi avut loc, în versiunea lui Emenegger, nu la Edwards în 1954, ci la baza Holloman, lângă White Sands, în sudul statului New Mexico. Și data? Emenegger dă anul 1971. Dar, după o altă sursă, din păcate puțin fiabilă, agentul special Richard Doty (de la AFOSI, serviciul de informații al Air Force, cu care ne vom întâlni mai departe), acest contact ar fi avut loc în aprilie 1964, exact a doua zi după aterizarea de la Socorro, mai la nord în valea lui Rio Grande. Era vorba de o eroare, din cauza unei proaste comunicări, îi va explica Doty investigatoarei Linda Moulton Howe când o va primi la baza Kirtland, în aprilie 1983. Or, am văzut mai sus mărturia

unui pilot care spunea că a văzut aterizând un OZN la baza Holloman aproape la aceeași dată!

Atunci, acest contact istoric de la Holloman era ceva serios sau doar o farsă a producătorului hollywoodian? Un lucru e sigur: mărturia lui Emenegger a fost cel puțin în parte confirmată public, în 1988, de un responsabil al Air Force! Să anticipăm puțin citând aici emisiunea de televiziune *UFO Cover-Up? Live!*, în care a apărut, printre alții, șeful securității și arhivelor audiovizuale ale Air Force, Paul Shartle, care îl primise pe Emenegger la baza Norton din California. Shartle a confirmat acest lucru și a recunoscut că văzuse el însuși filmul respectiv. Am o copie a acestei emisiuni și confirm faptul că a spus acest lucru. Pentru evitarea oricărei confuzii, trebuie să precizăm că, firește, acest film nu a fost arătat niciodată publicului. În schimb, în carte apar desene care ar vrea să indice cum arătau extratereștrii: înălțimea comparabilă cu a noastră, cheli, cu cap mare, ochi mari negri și nas lung. Destul de diferiți, deci, de modelul bine cunoscut al „Griilor", mari sau mici de statură, exceptând tenul gri! În acest scenariu, întâlnirea fusese pregătită prin comunicații prealabile. Trei aparate în formă de disc sosiseră, dar numai unul aterizase, celelalte două rămânând în aer, probabil din motive de securitate. Aceste ființe purtau un costum care li se lipea de corp și o cască părând a folosi ca aparat de comunicare. Erau, după spusele lui Emenegger, oameni de știință, veniți ca să schimbe informații dar și să recupereze niște cadavre dintr-un accident anterior.

Ce să credem despre o astfel de poveste? Zvonurile spun că Spielberg s-ar fi inspirat din ea pentru filmul său *Întâlnire de gradul trei*. S-a mai spus că pe platou s-ar fi aflat un agent al serviciului secret...

Un caz relativ solid: prăbușirea de la Kingman, Arizona, 1953

În aprilie 1976, Raymond Fowler, investigator respectat de la Mufon, a dezvăluit un martor poate important al unui accident

de OZN care ar fi avut loc în 1953 lângă Kingman, în deşertul Arizona. Sub pseudonimul Fritz Werner, acesta a povestit că fusese chemat să participe, în calitate de inginer, la examinarea unui aparat accidentat, lung de aproape patru metri şi având mai curând forma unei picături de apă. În realitate, cu ocazia unei convorbiri ulterioare, a descris de data asta un aparat având forma a două farfurii lipite una de alta. Aparatul era înfipt în solul nisipos şi un tambuchi era dechis, poate în urma impactului care fusese foarte violent, dar discul părea intact. Werner avea misiunea să evalueze viteza de impact, pe care a estimat-o la 1 900 km/h! Această estimare pare foarte neverosimilă. Ce ar mai fi rămas din aparat şi din pilot după un astfel de şoc? Dar ce ştim noi despre rezistenţa unui OZN? Poate că a amortizat şocul alunecând pe nisip? Oricum ar fi, după spusele lui Werner, un cort fusese instalat în apropiere, unde a zărit un cadavru pe o targă. Acesta purta un costum cu aspect argintiu, iar pielea părea să fie de un maroniu închis, dar poate că era deteriorată, presupune el, din cauza expunerii în atmosfera terestră. Werner fusese rechiziţionat de Air Force şi dus la faţa locului: cu avionul până la Phoenix şi apoi cu un autocar cu ferestrele acoperite, împreună cu alte persoane.

Mărturia lui Werner pune un anumit număr de probleme. În afara faptului că a fost ceva schimbat în cursul convorbirilor, unele detalii şochează, după cum am văzut. Iată altul, subliniat de Kevin Randle, el însuşi fost ofiţer de informaţii din cadrul Air Force şi autorul unei cărţi bune despre accidentele de OZN-uri, *A History of UFO Crashes*: după spusele lui Werner, persoanelor prezente li s-a făcut prezenţa printr-un apel nominal la sosire, total contrar regulilor secretului într-o astfel de împrejurare. La rândul său, Raymond Fowler a descoperit şi alte contradicţii şi l-a chestionat pe Werner în această privinţă. Acesta a recunoscut până la urmă că i se mai întâmpla să mai înflorească după ce bea! În schimb, CV-ul său este într-adevăr cel al unui inginer de nivel foarte înalt.

Acum, punctul important este că mărturia lui Werner a primit un început de confirmare din partea altor mărturii. Leonard Stringfield, la fel de respectat ca și Ray Fowler, a cules o altă mărturie prin intermediul colegului său din Cincinnati, Charles Wilhelm, cea a unui anume „maior Daly" (pseudonim). Acesta a povestit că și el fusese dus cu avionul, în aprilie 1953, ca să examineze resturile unui OZN prăbușit. Fusese dus legat la ochi până într-un colț al deșertului unde se afla o „navă metalică" lată de aproximativ 8–9 m. El a remarcat, ca și Werner, că un tambuchi era deschis, dar nu i s-a permis să pătrundă în interior. Coroborare interesantă, deci, a primei mărturii, dar, din păcate, obținută prin intermediar.

Kevin Randle amintește și el de o altă mărturie interesantă culeasă chiar de el, cea a unei femei care lucrase în anii cincizeci la baza Wright-Patterson (spre care converg foarte multe mărturii!), ca secretară la atelierul de parașute. Într-o zi, un sergent intrat în birourile lor a povestit persoanelor prezente că se întoarce dintr-un zbor făcut în sud-vest și că adusese niște cadavre de extratereștri. Bineînțeles, nimeni nu crezuse această poveste, care părea extravagantă. Or, în următoarea oră, colonelul Pratt Brown, comandantul bazei, a venit să le explice că cele spuse de sergent erau doar un zvon lipsit de fundament. Apoi îi pusese să semneze un formular care le interzicea să repete vreo vorbă din ce auziseră, dacă nu voiau să plătească o amendă de 20 000 de dolari și să fie condamnați la douăzeci de ani de închisoare! Problema, subliniază Randle, este că această persoană nu-și amintește bine anul incidentului, dar spune că a putut să stabilească prin comparații că ar fi putut să aibă loc în 1952 sau începutul lui 1953: ar putea deci să corespundă cu prăbușirea de la Kingman. În august 2000, o nouă mărturie a fost dezvăluită de doctorul Robert Wood, specialist în studierea documnentelor „MJ–12", despre care va fi vorba mai departe,

care pare să o confirme complet pe precedenta. În 1997, o fostă angajată a bazei Wright-Patterson (din 1942 până în 1952), pe nume June Crain (decedată în 1998), ar fi mărturisit unui investigator, James Clarkson, că studiase fragmentele unui OZN și luase note după dictare de la Werner Von Braun. Era abilitată la nivelul „Top Secret Q" și fusese obligată să semneze un document special, în urma dezvăluirilor intempestive ale unui sergent-major despre o prăbușire în New Mexico. Vorbise despre toate astea înainte de moarte, pentru că era șocată de minciunile spuse de guvern despre OZN-uri.

Kevin Randle mai citează în cartea sa și altă mărturie, culeasă de colegul său Donald Schmitt. Este vorba de cea a lui Judy Woolcott, văduva unui ofițer mort în Vietnam, care îi scrisese o scrisoare ciudată în 1965, cu puțin timp înainte de a muri. În august 1953, soțul ei se afla în post într-un turn de control aerian, lângă Kingman (Arizona), unde se urmărea o țintă pe radar, țintă care pierdea altitudine și care dispăruse în cele din urmă. Atunci apăruse la orizont un fulger de lumină albă. Woolcott și cei mai mulți dintre oameni au părăsit turnul și s-au îndreptat cu jeep-ul în direcția fulgerului. Au descoperit un disc cu un dom deasupra, care lovise solul cu putere și era înfipt în nisip, dar nu existau deteriorări aparente, nici fragmente pe pământ. Mai înainte de a fi avut timp să facă ceva, sosise un convoi militar și li se ordonase să se depărteze. Fuseseră evacuați și duși sub escortă până la bază. Au fost făcuți să înțeleagă că nu văzuseră nimic și au fost obligați să depună jurământ că vor păstra secretul. Woolcott a adăugat în scrisoarea sa că știa și alte lucruri despre incident, dar că nu voia să scrie mai mult. Judy Woolcott a aflat după aproape o săptămână că fusese ucis în Vietnam.

Mărturiile adunate de Leonard Stringfield

Am văzut intrând în scenă unul dintre principalii investigatori americani, – Leonard Stringfield – în acest domeniu dificil al mărturiilor despre operațiunile secrete. Nu este singurul, desigur, dar el a publicat cele mai multe, adăugând la ale lui pe cele ale altor investigatori. După o primă carte publicată în 1977, *Situation Red, The UFO Siege*, în care prezentase deja câteva din cazurile de acest gen, Stringfield a început să primească mărturii, de la militari sau foști militari, care ceruseră să-și păstreze anonimatul. Aceștia i-au oferit astfel materialul unei prime expuneri, cu ocazia unei conferințe la simpozionul anual al Mufon de la 29 iulie 1978. Ca o ironie, simpozionul a avut loc la Dayton, oraș din apropierea faimoasei baze Wright-Patterson. Mai târziu avea să publice șapte rapoarte, ultimul în februarie 1994, anul morții sale, în care a adunat, alături de mărturiile propriilor săi martori, și pe cele ale altor investigatori, îndeosebi ale lui Ray Fowler. Comunicarea sa către Mufon, intitulată „Recuperări de Gradul Trei", era foarte așteptată și a fost un eveniment, cu un episod rocambolesc. Primise amenințări cu moartea de la persoane anonime și a fost evacuat de polițiști în civil, veniți să-l ia de pe scenă exact la sfârșitul conferinței, ținându-l incognito într-o altă cameră a hotelului. Stringfield s-a întrebat apoi dacă aceste amenințări fuseseră reale sau constituiseră doar o înscenare ca să-l intimideze. Autenticitatea acestui incident mi-a fost confirmată de către unul dintre participanții la simpozion, care chiar a ajutat-o pe soția lui Stringfield să-și caute soțul!

Pentru a evalua interesul muncii lui Leonard Stringfield, trebuie știut că avea un CV de bun patriot. Se angajase în Air

Force imediat după Pearl Habour, în 1941 și servise în cadrul informațiilor și contraspionajului în zona Pacificului. Stringfield a povestit că făcuse parte din unul dintre primele echipaje care aterizaseră în Japonia după capitulare și că acest zbor ocazionase observarea spectaculoasă a unui OZN în plin zbor, care provocase un moment pana unui motor! Mai trebuie spus că observații numeroase de OZN-uri au fost făcute în timpul celui de al doilea război mondial și după aceea, în Europa și Pacific. E lesne de înțeles că Stringfield, după un astfel de incident, crezuse că își va pierde viața și a devenit după aceea un investigator foarte motivat în domeniul OZN. A înființat în 1954 o revistă, a răspuns de relațiile cu publicul la NICAP, principalul organism de investigații din acea perioadă și chiar a lucrat, din 1953 până în 1957, pentru Air Defense Command. Avea la dispoziție o legătură telefonică directă cu baza cea mai apropiată, ca să semnaleze neîntârziat observarea unui OZN în regiune. Unul dintre veteranii ufologiei americane, Richard Hall, a spus după moartea sa în 1994: „Aș dori să ne amintim de Len Stringfield nu doar ca de un adevărat pionier și cercetaș în domeniul OZN-urilor, ci și ca de un om de o mare verticalitate". Sigur, scepticii virulenți – care sunt foarte mulți în Statele Unite, ca și în Franța – nu au pierdut ocazia să-i reproșeze lui Stringfield „credulitatea", dar nici unul nu a îndrăznit să-i pună la îndoială onestitatea. Recunoștea el însuși că nu putea să garanteze autenticitatea tuturor mărturiilor pe care le publica. Spre sfârșit, acumularea de mărturii devenise atât de derutantă, încât a fost nevoit să recunoască faptul că unele erau probabil manevre de dezinformare, ca să-i compromită pe investigatori. De unde și subtitlul ultimei sale broșuri din 1994: „Căutarea unor dovezi într-o galerie de oglinzi". În schimb, este foarte probabil ca un număr mare dintre ele să fie autentice. Poate că este posibil să se despartă grâul de neghină, grupând și comparând mărturiile. Atunci poți vedea apărând punctele tari, îndeosebi un mănunchi de mărturii despre baza Wright-Patterson. Am grupat, deci, în ordine cronologică principalele mărturii,

separând martorii care spun că au participat la operațiuni pe teren de cei care au participat la operațiuni la baze, lăsând la urmă mărturiile despre autopsii și despre operațiuni foarte ciudate. Evident, sunt prezentate aici în rezumat. Mărturiile despre Roswell și Kingman nu mai sunt reluate aici, nici cazurile eventual posterioare acestor investigații.

Mărturii de operațiuni pe teren

1941, Cape Girardeau, Missouri (Raport Stringfield nr. 6, 1991, p. 69)

Este vorba de o mărturie indirectă, dar uimitoare, care a fost culeasă de Ray Fowler în 1991.

Cronologic, ar fi vorba de cea mai veche prăbușire de OZN. După spusele lui Charlette Mann, bunicul ei, reverendul William Huffman fusese dus în secret în zona unde credea că avusese loc un accident de avion, ca să le binecuvânteze pe victime. Dar avionul și victimele nu erau obișnuite! Aparatul, foarte deteriorat, avea o formă rotundă, fără nituire aparentă. Erau acolo polițiști, militari și oameni în civil și, evident, i se interzisese să vorbească. Huffman mărturisise totuși toate acestea unuia dintre membrii familiei și astfel a ieșit la iveală povestea lui după cincizeci de ani. Văzuse trei cadavre cu o aparență ne-umană, înalte de aproximativ 1,20 m. Corp slab, brațe lungi, cap mare fără păr, ochi mari de formă ovală, o gură mică „asemănătoare cu o fantă, fără nas și fără urechi". În fond, descrierea acum „clasică", deja bine cunoscută în 1991 și care a putut să o influențeze pe nepoata reverendului. Verdictul lui Kevin Randle asupra acestui caz pare prudent: „date insuficiente".

1943 (?), nordul Angliei
(Raport Stringfield nr. 7, 1994, p. 10)

Este vorba de o mărturie indirectă culeasă de Timothy Cooper, care o citează împreună cu un mare număr de rapoarte ale unor piloți despre acele „foo fighters" observate în timpul războiului. Trebuie spus că acest investigator este controversat, contrar lui Ray Fowler. Conform documentelor găsite de Cooper, serviciile secrete americane și britanice (SIS și OSS) organizaseră în octombrie 1943 o operațiune numită „Massey Project", al cărei obiectiv era determinarea originii acelor „discuri argintii", după ce unul dintre ele se prăbușise în nordul Angliei, lângă Scoția. Avem aici o nouă referire la prăbușirea unui OZN deja amintită mai sus cu ocazia dezvăluirilor lui Dorothy Kilgallen și scrisoarea doctorului Olavo Fontes către APRO.

1948, Statele Unite, loc neprecizat (Georgia?)
(Raport nr. 3, 1982, p. 10)

Un jurnalist de la radio KABC din Los Angeles l-a pus pe Leonard Stringfield în legătură cu un fost căpitan de informații, în 1980, având numele de „Posty" Postlethwait. Acesta, care îi părea credibil lui Stringfield, i-a povestit că avea baza la White Sands în 1948, ca ofițer de informații (G-2 Air). Acolo văzuse un telex de la cartierul general al Armatei a III-a din Atlanta, adresat generalului care comanda baza, telex care descria accidentul unui OZN cu un diametru de 30 de metri și înălțimea de 10 m. O ușă se deschisese în urma prăbușirii, provocând moartea prin asfixiere a celor cinci ocupanți. Aceștia erau mici – în jur de 1,20 m – și aveau un cap mare. Din păcate, această mărturie nu precizează locul prăbușirii, dar proveniența telexului – Atlanta – sugerează că ar fi avut loc în Georgia sau în regiune. Mai există și alte mărturii despre presupuse accidente, la sfârșitul anului 1947 și în 1948, dar care au fost înlăturate după investigație. Să citâm Paradise Valley (California,

octombrie 1947); Durango (Colorado, iunie 1948), Laredo (Texas, iulie 1948 și februarie 1950). Un caz mai solid se prezintă în anul 1950: cel de la Del Rio, Texas.

1950, Del Rio, frontiera de sud a Texasului (Raport nr. 1, 1978, p 5)

În 1997, investigatorul Todd Zechel a cules o primă mărturie indirectă. Un tehnician din Air Force i-a mărturisit că un unchi al lui, colonel în retragere, care era în 1948 șeful poliției militare la baza aeriană Carswell de la Fort Worth, Texas (chiar cea unde a fost înscenată dezminţirea despre Roswell, cu un an înainte), participase la recuperarea unui disc metalic cu un diametru de aproximativ 30 m. După spusele acestui martor, accidentul ar fi avut loc lângă Loredo, orășel din Texas situat pe Rio Grande, marele fluviu care desparte Texasul de Mexic. Zechel a putut să-l găsească pe colonel, retras în Florida, iar acesta i-a confirmat incidentul. Fusese însărcinat cu cordonul de securitate din jurul OZN-ului și fusese găsit un cadavru de extraterestru, înalt de 1,60 m, fără nici un fir de păr pe el, cu mâini fără degetul mare. Apoi Zechel a găsit și alți martori, îndeosebi un colonel în retragere. Fiabilitatea lui Zechel ca investigator a fost pusă la îndoială, dar întâmplarea face ca acest martor să fi depus la Cufos (unul dintre cele trei principale grupuri de studiu private) o declarație sub jurământ (depoziție) sub numele de Robert Willingham, ceea ce îi conferă o mult mai mare credibilitate. De aici reiese mai întâi că accidentul ar fi avut loc în realitate în 1950 în regiunea Del Rio, nu în 1948 la Loredo, adică mai la nord, dar tot la frontiera mexicană.

Colonelul Willingham încerca un nou model de aparate de vânătoare, F-94 – decolase de la baza Dyess din Texas – când a reperat, împreună cu copilotul, un OZN pe radarul de la bord, venind spre ei cu mare viteză. Au putut să-l observe un moment, făcând manevre imposibile precum întoarcerea în unghi drept fără reducerea vitezei, apoi au aflat că fusese reperat de radar și

că s-ar fi prăbușit la frontieră. La întoarcere au decolat iar cu un avion ușor și s-au dus să viziteze situl unde se prăbușise OZN-ul. Au putut să aterizeze acolo, dar la fața locului se aflau deja militari înarmați care le-au interzis să se apropie de aparat. La plecare, Willingham a putut să ia de jos o bucată metalică, a cărei structură semăna cu un fagure de albine. A încercat fără succes să o topească la flacăra aparatului de sudură, după care a dus-o la laboratorul Marinei de la Hagerstown (Maryland) pentru analize. Dar când vrusese să o ia înapoi, nimeni nu a mai recunoscut că ar fi primit ceva de la el. Mai târziu i s-a spus să nu vorbească niciodată despre incident și a fost pus să semneze un document prin care se angaja că va păstra secretul. Kevin Randle, care citează această declarație remarcabilă în cartea sa *A History of UFO Crashes*, consideră totuși că datele sunt insuficiente. Este adevărat că cele două mărturii citate nu se confirmă reciproc decât parțial. Ipoteza prăbușirii unui OZN la frontiera mexicană s-a complicat apoi în anii optzeci, când a fost dezvăluit faimosul document botezat „Majestic 12", care cita o prăbușire mai la sud, lângă El Indio-Guerrero, în decembrie 1950. Să fie vorba de același accident, sau acest document, foarte controversat, conține în mod deliberat o eroare, ca să semene îndoiala în privința acestor povești cu OZN-uri accidentate? Problema rămâne deschisă și astăzi.

1953 sau 1954, New Mexico
(Raport nr. 3, 1982, p. 5 și 25)

Iată încă un caz interesant, dar având data și locul nesigure. Leonard Stringfield citează două mărturii apropiate care e posibil să se refere la același caz. Este vorba mai întâi de un martor direct, „KA", fost militar în Air Force în 1954–1955. El a mărturisit în 1981 unui grup de investigatori că participase la o operațiune de recuperare a unui OZN accidentat, în 1954, în New Mexico. Stringfield a putut să ia legătura direct cu martorul, care a confirmat faptele. Se afla în misiune de antrenament de salvare

la bordul unui elicopter, la baza Walker (noul nume al bazei Roswell), când a trebuit să participe la o operațiune, alarmă reală, puțin mai la nord de Roswell. Acest detaliu este tulburător, căci locul pare destul de aproape de unul dintre locurile presupuse ale celebrei prăbușiri din 1947! Cartea lui Moore și Berlitz apăruse deja în 1980, dar acest sit apropiat de Roswell nu a fost citat decât cu mult mai târziu, de Randle și Schmitt, în cartea lor din 1994. Oricum, acest martor descrie un obiect circular argintiu, cu un dom deasupra, pe care primise sarcina să-l fotografieze din elicopter. Detaliu ciudat, o coroană externă încă se mai rotea, în sensul contrar acelor de ceasornic. În afara aparatului se aflau patru cadavre. Înalte de 1,20 m, aveau capul foarte mare față de corp și purtau o uniformă de un albastru închis! Puțin după aceea, un alt elicopter adusese o echipă specială, apoi sosiseră vehicule terestre. Întors la Roswell, fusese supus unui interogatoriu și i se ceruse să păstreze secretul. Acest incident îl impresionase atât de profund încât mai târziu avusese coșmaruri. Aflase că OZN-ul fusese ținut într-un hangar la Roswell, un detaliu care pare puțin credibil, trebuie să recunoaștem.

Această poveste este poate susținută de un alt martor, care s-a întâlnit personal cu Richard Hall, unul dintre ufologii cei mai respectați din Statele Unite. Era în 1964, o dată la care astfel de mărturii erau foarte rare și rămâneau confidențiale. Aceasta a fost mai întâi dezvăluită de scrisoarea unui student de la universitatea Bob Jones din Greenville (Carolina de Sud). Un instructor care fusese ofițer și aghiotant al unui general din Air Force i-a mărturisit într-o zi acestui student că un OZN s-a prăbușit în 1953 lângă un teren de încercare de la White Sands. Dezvăluia acest lucru deoarece avea impresia că foarte curând vor apărea revelații publice în această privință! O parte din personalul Air Force se deplasase imediat la fața locului, unde găsise un OZN în stare bună cu o portieră deschisă. Nu departe zăceau cadavrele a patru ocupanți. Descrierea lor este cea „clasică”, dar care nu era

„clasică" și în perioada respectivă: înălțimea între 90 cm și 1,20 m, nu aveau păr pe cap, dar aveau o aparență foarte umană. Autopsia nu dezvăluise cauza morții. În plus, a povestit acest fost ofițer, putuse să vadă alte trei OZN-uri, toate ovoide, late de aproximativ 8 m și înalte de 4 m. Dar nimeni nu putea să înțeleagă modul lor de propulsie! Richard Hall spune că a putut să se întâlnească cu acest martor, căruia îi spune locotenent-colonelul „RAB", în 1980. Acesta confirmase faptele și îi precizase că văzuse cadavrele rezultate în urma acelei prăbușiri, păstrate la baza aeriană de la Langley, lângă Washington (acum cartierul-general al CIA!).

Acum avem de examinat și comparat o serie întreagă de mărturii provenind îndeosebi de la bazele militare, în primul rând situându-se baza, de acum mitică, Wright-Patterson, lângă Dayton în Ohio (unde s-ar afla, conform legendei, misteriosul „Hangar 18", conținând toate OZN-urile), dar nu este singura. Selecția de mărturii care urmează – mărturii clasificate în ordine cronologică – întărește ideea unei studieri secrete a unor OZN-uri accidentate.

Martori la baze militare

1950, Sunnyvale Naval Air Station, California (Raport nr. 2, 1980, p. 21)

În 1978, Leonard Stringfield a primit mărturia indirectă a unui militar, Durward „Buddy" Haak, care era operator radar la baza aeronavală Sunnyvale din California. Stringfield a obținut două mărturii scrise de la membrii familiei sale, dintre care mama, cu care luase legătura telefonic. Haak, care a murit în 1952 într-un accident de avion, le spusese că intrase într-o zi, accidental, într-un hangar mare unde se afla un aparat mare în formă de farfurie. Un militar înarmat îl dăduse

imediat afară, spunându-i să uite ce văzuse. Haak era convins că nu fusese un aparat fabricat de oameni.

1952, baza Wright-Patterson, Ohio (Raport nr. 1, 1978, p 7)

Această mărturie a fost culeasă de unul dintre ufologii americani cei mai respectați, John Schuessler, care a făcut o lungă carieră de inginer la McDonnell-Douglas și la NASA. A fost informat indirect, de tatăl și soacra martorului, care se afla de pază în civil la intrarea în bază. Văzuse intrând un camion cu remorcă transportând un aparat ascuns sub o prelată, care a fost dirijat spre o zonă de mare securitate. Dar asta nu e tot. El a mai spus că a văzut (poate cu altă ocazie, asta nu se precizează cu claritate) niște cadavre ale unor mici umanoizi, găsiți în urma prăbușirii unui OZN care avusese loc „undeva în sud-vestul Statelor Unite". Schnessler a încercat să ia legătura direct cu martorul, dar aceasta a refuzat categoric. Aceste prime două mărturii, dacă ar fi fost singurele de acest gen, ar fi constituit niște dovezi palide. Dar iată altele.

Începutul anilor cincizeci, Wright-Patterson (Raport nr. 3, 1982, p. 19)

Iată o mărturie ciudată, care ar fi respinsă din capul locului dacă ar fi fost singura. Martorul, „YR", era electrician la baza Wright-Patterson. Fiica sa l-a informat pe Leonard Stringfield, că tatăl ei murise de cancer din cauza radiațiilor. Este unul dintre puținii martori civili care nu e om de știință, subliniază Stringfield, care a văzut cadavre la această bază. Lipsise o săptămână, pentru o treabă foarte secretă, despre care nu voise să vorbească până în ziua în care văzuse la televizor pe cineva vorbind despre accidentele unor OZN-uri. „Omul ăsta știe ce spune!" a exclamat el. În cursul lunilor următoare, dezvăluise câteva frânturi de informații despre misiunea sa secretă. I se

ceruse să participe la instalarea unui echipament care producea „radiații” lângă un local unde erau păstrate șapte cadavre de extratereștri. Operațiunea era atât de secretă încât fusese găzduit la fața locului, dar fusese expus radiațiilor care îi provocaseră apoi boala și moartea. Acolo domnea un miros penibil. Umanoizii erau mici de statură și cu un cap mare, iar pielea lor semăna cu cea a unei reptile! Aveau mâinile palmate și capul te făcea să te gândești la cel al unei broaște!

1952, Wright-Patterson (Raport nr. 2, 1980, p. 5)

Martorul este un fost ofițer din Air Force pe care Leonard Stringfield l-a cunoscut bine, căci se afla deseori în legătură cu el în perioada în care avea misiunea de a informa Air Defense Command despre observarea unor OZN-uri. Acesta l-a contactat pe Stringfield în 1979 în vederea pregătirii unei emisiuni de televiziune despre OZN-uri. În cursul discuțiilor, când Stringfield a pomenit despre zvonurile de OZN-uri accidentate și de cadavre recuperate, acest martor i-a mărturisit că, în 1952, asistase la o reuniune deosebit de secretă la Wright-Patterson, în cursul căreia văzuse, într-un loc subteran, unul dintre cadavrele de extratereștri, păstrat într-un congelator. Era înalt de aproximativ 1,20 m avea un cap mare, pielea feței netedă și cenușie, ochi deschiși și nu avea păr. I-a mai spus că vizitase un loc subteran la Colorado Springs (cartier general al Apărării Aeriene), unde fusese transferată o parte din fragmentele de OZN-uri de la Wright-Patterson. I-a mărturisit și faptul că văzuse o parte dintr-un film făcut de Air Force, care arăta un OZN înfipt în nisipul unei regiuni deșertice. Mărturia următoare se referă chiar la un film asemănător, dacă nu la același.

Primăvara lui 1953, Fort Monmouth, New Jersey (Raport nr.1, 1978, p. 8)

Această mărturie este o „clasică” a genului. Martorul era în 1953 specialist radar militar abilitat în privința secretului în tabăra

de la Fort Monmouth, din New Jersey. Fusese dus, împreună cu câțiva colegi, la sala de proiecție a taberei ca să vadă un „film special”. Fără nici un comentariu, li s-a proiectat cinci minute de film pe 16 mm, color, care arăta un OZN prăbușit în deșert. Discul argintiu era înclinat și înfipt în pământ, cu un dom deasupra și o portieră deschisă dedesubt. În jur se aflau zece-cincisprezece militari în uniformă. Martorul a estimat diametrul OZN-ului la 5–6 m. Filmul a arătat apoi interiorul aparatului, în culori pastel. Era vizibil un panou, cu niște simple manete. Apoi, în altă scenă, au văzut două mese, probabil într-un cort, pe care erau întinse niște cadavre: două pe una și numai unul pe cealaltă masă. Descrierea cadavrelor este „clasică” – talie mică, cap mare etc. –, dar nu putem bănui acest martor de a fi fost influențat, mărturia lui fiind publicată de Stringfield în aprilie 1978, cu mult înainte de marele val de „omuleți cenușii”. Un detaliu diferă totuși: culoarea „pastel” a hainelor lor, dar poate să fie vorba de aspectul înșelător al unui film de calitate mediocră. Filmul se oprise brusc și un ofițer le spusese să „reflecteze la acel film”, fără altă explicație. La puțin timp după aceea, martorul a aflat de la doi ofițeri, abilitați la nivelul „top secret”, că era vorba de un OZN care se prăbușise în New Mexico în 1952. Să fie vorba de prăbușirea de la Kingman? Descrierea s-ar potrivi, dar Kingman se află în Arizona iar data presupusă este primăvara lui 1953. În schimb, se potrivește cu „livrarea” de cadavre la Wright-Patterson din 1952. Să revenim la această bază mare și la marile ei secrete.

1953, Wright-Patterson (rapoartele nr. 1, 1978, p. 13; nr. 1, p. 2 și nr. 7, p.4)

Leonard Stringfield a revenit de trei ori asupra acestei mărturii culese în vara lui 1977, în urma întâlnirii unor foști piloți, la care fusese invitat să vorbească despre OZN-uri, la aeroportul Lunken din Cincinnati. Era primul său martor direct care spunea că văzuse cadavre de extratereștri la baza Wright-Patterson, în 1953 și parcă își amintea că prăbușirea avusese loc în Arizona.

Lăzile în care se aflau cadavrele sosiseră în cursul nopții cu un avion DC-7. El se afla într-un hangar, unde putuse să vadă cadavrele de destul de aproape (în jur de patru metri), care păreau a fi fost instalate în mod rudimentar, așezate doar pe o pânză și gheață. Avem iar descrierea standard: 1,20 m înălțime, cap mare fără păr, nasul și gura abia vizibile, costum închis la culoare și lipit pe corp. Unul dintre ei părea de sex feminin, ceea ce îi confirmase mai târziu unul dintre membrii echipajului. La sosirea militarilor, una dintre acele ființe era încă în viață, dar murise la puțin timp după aceea. Acest martor a aflat că OZN-ul fusese și el transportat la baza Wright-Patterson. Stringfield precizează că stătuse de vorbă de vreo douăsprezece ori cu acest martor, inginer și tată de familie. Dar în toamna anului 1978, întreaga familie a plecat brusc fără să lase noua adresă. În august, Stringfield îi ceruse o mărturie scrisă și el ceruse autorizația „ofițerului său de securitate", care îi răspunsese: „Nu ai văzut nimic, nu ai auzit nimic și nu poți semna nimic!" Ciudată naivitate, totuși, din partea unui fost militar, care era totuși conștient de sancțiunile la care se expunea, precum aceea de a i se stabili reședința la o bază îndepărtată, poreclită „ferma curcanilor"! Mai târziu, Stringfield a fost informat de o altă sursă, „JLD", căruia un prieten apropiat – „Dl. Holly", ce ocupase un post important de comandă la bază în 1953 – îi vorbise despre unul-două accidente în Arizona, fragmentele și cadavrele fiind transportate la bază.

1966: treizeci de cadavre la Wright-Patterson! (Raport nr. 1, 1978, p. 26 și nr. 2, 1980, p. 4)

La 5 iulie 1978, doar cu câteva zile înainte de conferința sa la simpozionul Mufon din 29 iulie, Leonard Stringfield a putut să vorbească la telefon cu un martor care i-a făcut dezvăluiri spectaculoase. Erau oare credibile sau era vorba de o provocare menită să semene confuzie, cum avea să se întâmple de multe ori în cursul anilor următori? Stringfield, care a prezentat această mărturie în primul său raport (publicat la 20 iulie 1978), pare că

îl consideră credibil. Acest martor, „J.K.”, spunea că văzuse cadavre umanoide pe când era ofițer de informații la Wright-Patterson, în 1966. Spunea că văzuse nouă cadavre, păstrate în containere de sticlă groasă, într-un sector foarte bine păzit. Descrierea corpurilor este cea „clasică”. După aceea aflase că în total erau treizeci de cadavre păstrate la bază în acea perioadă! Nu văzuse nici un aparat, dar aflase că exista unul la bază, ca și la bazele aeriene Langley, în Virgina, lângă Washington, și McDill (Avon Bombing Range), lângă Sebring, în Florida. Se făceau cercetări la baza aeriană Seymour-Johnson, lângă Goldsboro, în Carolina de Nord. La unele baze militare, echipe speciale erau menținute în stare de alarmă permanentă pentru recuperarea OZN-urilor accidentate. Dar iată o altă dezvăluire, care pare cam exagerată, chiar și după cea precedentă și care suscită neîncrederea. În perioada 1966-1968, în timpul războiului din Vietnam, nu mai puțin de cinci OZN-uri accidentate ar fi fost recuperate din mijlocul Statelor Unite, din statele Ohio, Indiana și Kentucky! Cădeau OZN-urile ca muștele! Oricum, iată și alte mărturii legate de baza Wright-Patterson, grupate și rezumate.

Alte mărturii legate de baza Wright-Patterson

1953
(Raport nr.2. 1980, p. 21)

Este vorba de o mărturie indirectă, dar culeasă în 1978 de doi investigatori respectați, Richard Hall și Don Berliner, de la Fund for UFO Research (Fufor). Martorul fusese tehnician la bază și lucrase, în 1953, lângă localul unde erau păstrate cadavrele, la etajul trei al unei clădiri: nu, nu este vorba de mitul „hangar 18”! În acea perioadă erau treisprezece, iar pe culoare plutea un miros puternic de formol. După spusele acestui martor, fuseseră

apoi conservate la baza Langley. Nu văzuse cadavrele, dar şeful său îi confirmase toate aceste zvonuri.

1955 (Raport nr.1, 1978, p. 16)

Această mărturie, prezentată deja în dosarul Roswell din capitolul precedent, este aici doar reamintită: e vorba de mărturia unei foste secretare care primise sarcina să catalogheze vreo mie de piese şi văzuse într-o zi, din întâmplare, cum erau transportate pe un culoar două cadavre într-un container de sticlă căruia i se schimba locul.

Dată neprecizată (Raport nr. 1, 1978, p. 19)

Mărturie indirectă a unui fost maior din Air Force, care i-a dezvăluit fiului său că la bază era păstrat un OZN intact, altele deteriorate, precum şi cadavre. Comentariul maiorului: „Avem dovada că OZN-urile sunt extraterestre". Cum nu se poate mai clar!

1973 (Raport nr. 1, 1978, p. 20 şi nr. 2, 1980, p.3)

Leonard Stringfield a cules această mărturie, pe care o credea foarte credibilă, mai întâi indirect prin soția sa, dar martorul a acceptat în cele din urmă să confirme pe scurt toată povestea. Era sergent în cadrul poliției aviatice când a fost chemat în plină noapte la baza Wright-Patterson. Fusese dus, legat la ochi, într-un loc subteran, iar acolo fusese afectat pazei unui local unde se aflau mai mulți ofițeri de rang înalt şi civili care examinau mici cadavre umanoide, întinse pe o masă. Descriere standard a ființelor: înalte cam de un metru, cap anormal de mare, tenul „ca al unui cadavru care tocmai a fost scos din apă".

Ce să credem despre toate acestea? Dacă ar fi fost doar două–trei mărturii, le-am fi putut înlătura ca zvonuri nefondate, dar există multe, iar eu n-am făcut decât o selecție. O altă remarcă este aceea că multe se referă la Air Force, dar nu trebuie să deducem de aici că acesta are monopolul cercetărilor secrete despre OZN-uri.

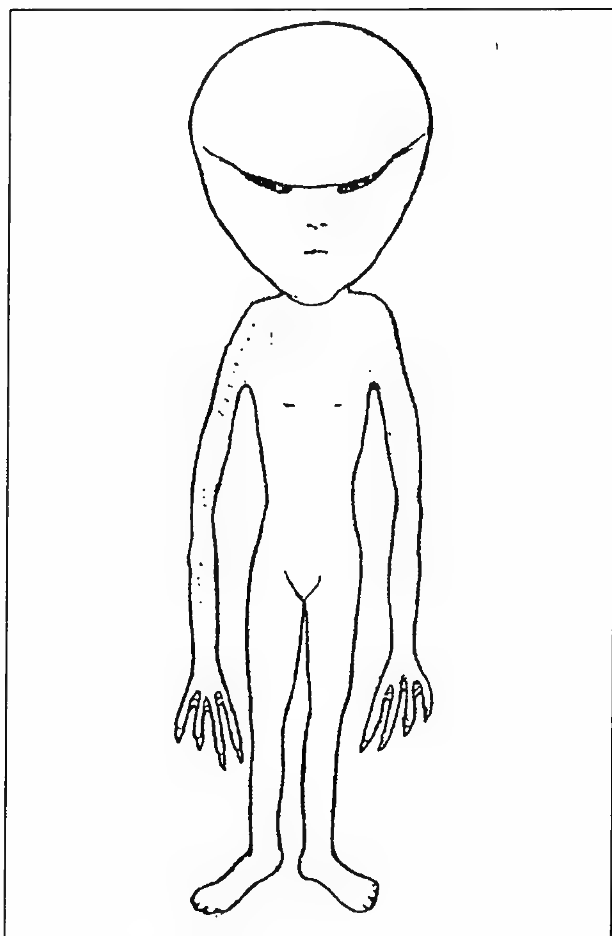
Fără a mai vorbi de agențiile civile secrete precum CIA și NSA, există motive întemeiate să credem că Marina face și ea cercetări în mod activ. Să reamintim doar vizita unor ofițeri de marină brazilieni la doctorul Fontes, căruia i-au dezvăluit informații provenite de la colegii lor americani. Să mai amintim și o mărturie a unui marinar, figurând în al treilea raport al lui Stringfield (1982) și în excelenta carte a lui Fawcett și Greenwood *Clear Intent*, apărută în 1984.

Septembrie 1973, Great Lakes Naval Base, Ohio (Raport nr. 3, 1982, p. 13)

Martorul, „R.K.", era aspirant la școala de informații a Marinei. Un ofițer i-a dat să ducă un plic într-un loc bine păzit, unde a văzut în trecere un aparat ciudat „în formă de picătură de apă". A bănuit că era supus unui test care urmărea să-i determine capacitatea de a-și ține limba. Dar a fost șocat căci, cu câteva săptămâni înainte, un camarad îi mărturisise la San Diego că un OZN fusese doborât de un distrugător al Marinei și după aceea recuperat de o navă de tip *Glomar Explorer*, fiind transportat apoi până la Chicago. Vom vedea, mai departe, și alte relatări sau zvonuri, punând în cauză Marina în privința OZN-urilor.

Mărturii despre autopsii

Există mărturii ale unor medici care au făcut autopsii. O mărturie scurtă a fost deja menționată mai sus, culeasă în 1962, dar trebuie să recunoaștem că sunt rare, chiar și în seria broșurilor lui Leonard Stringfield. Acesta spune totuși că s-a întâlnit cu câțiva martori direcți care se exprimaseră cu prudență, deoarece erau preocupați să nu fie sancționați pentru nerespectarea secretului.

Desenul unui umanoid, după indicațiile unui medic care a practicat o autopsie. Acesta a considerat „corecte" proporțiile desenului (sursă Leonard Stringfield, Status report II, publicat în MUFON, 1980).

Să rezumăm aceste mărturii, prezentate de Stringfield în rapoartele sale nr. 2 (1980, p.10), nr 3 (1982, p. 44) și nr. 6 (1991, p. 126).

Stringfield a cules o primă mărturie a unui medic în mai 1978 (prin intermediul unui „ufolog cunoscut", căruia nu-i dă numele!), apoi altele, în 1978 și 1979. Ele proveneau de la medici, de la un biochimist și de la un hematolog de la un mare spital, precum și de la un medic specialist, care i-a spus că a făcut autopsia unui cadavru de extraterestru la începutul anilor cincizeci. Hematologul și-a confirmat mărturia în scris, un an mai târziu. Stringfield zicea că era convins că această mărturie scrisă avusese „undă verde" venită de sus, obiectivul fiind testarea reacțiilor opiniei publice în rândul mass-media, a corpului medical și chiar a ufologilor. Dacă acesta este adevărul, înseamnă că au reușit să se edifice: în acea perioadă, aceste mărturii au rămas marginale, chiar și în cercul restrâns al ufologiei.

Încă o dată, descrierea corpurilor – de mai multe feluri – se potrivește bine cu cele ale altor martori, cu câteva variante: talie mică (1-1,50 m), cap mare, corp slab, greutatea mică (în jur de 20 kg), „mai mult sau mai puțin patru degete". Trei martori au descris degete ușor palmate. Ochii sunt descriși ca fiind rotunzi și fără pupilă, sau alungiți în formă de migdală (de tip „mongoloid"), protejați de arcade puternice. Urechile nu aveau pavilion extern. Nasul „vag", gura ca o fantă fără buze. Brațele erau lungi iar picioarele scurte și slabe. Pielea era roz-cenușie, bej, maronie sau „bronzată", dar niciodată verde! Nu prezentau organe de reproducere aparente. Pentru majoritatea martorilor, aceste corpuri păreau făcute „după același calapod", cu trăsături ale feței identice! În corp nu exista sânge roșu (nici verde!), ci un fluid incolor. Descrierea organelor interne și a fiziologiei este și ea convergentă în comparație cu alte mărturii, îndeosebi cele de la Roswell: nu aveau, aparent, sistem digestiv. Gura se deschide doar spre o mică cavitate bucală, fără dinți. De altfel, la bordul vehiculelor nu s-a găsit nici un fel de hrană.

Trebuie să semnalăm aici că, în urma acestor dezvăluiri, au început să circule fotografii false de extratereştri, repede denunţate ca farse. Problema farselor şi înşelătoriilor nu este poate chiar atât de simplă pe cât se crede. Pe lângă cei care fac glume proaste, poate că în umbra manipulărilor se ascund servicii de dezinformare. Stringfield menţionează mai multe fotografii false de extratereştri în raportul al şaselea (1991), care au fost în acea perioadă calul de bătaie al scepticilor. Este îndeosebi cazul unei fiinţe mici cu ochi mari închişi, îmbrăcat într-un costum (cu fermoar!), a cărui fotografie a apărut în Europa în 1990. Se considera că provine din arhivele profesorului rus Felix Zigel, cunoscut ufolog. Zvonul spune că ea provenea, în realitate, de la un om de ştiinţă canadian şi că ar fi fost vorba de un cadavru de la Roswell. Or, exact un ufolog canadian, Christian Page, i-a dezvăluit lui Leonard Stringfield că era autorul acelei fotografii: era cea a unui manechin de ceară care făcuse parte dintr-o expoziţie de la Montreal, în 1979, într-un pavilion cu obiecte insolite. Dar să revenim la lucruri mai serioase, în ciuda a ceea ce pot să creadă despre toate acestea scepticii. În broşurile lui Stringfield apar câteva mărturii şi mai scabroase de extratereştri capturaţi vii şi de contacte secrete, teme care vor exploda literalmente în cursul anilor optzeci şi nouăzeci. Iată o selecţie în ordine cronologică.

Extratereştri vii? Contacte secrete? Primele mărturii

Vara lui 1953, Camp Polk, Louisiana (Raport nr. 3, 1982, p. 4)

„H.J.”, fost sergent în armata americană, i-a făcut lui Leonard Stringfield relatarea de mai jos. Se afla la manevre în vara anului 1953, lângă Camp Polk, în Louisiana. Într-o seară, patrula lui a văzut un obiect de formă ovoidă prăbuşindu-se pe

un teren nisipos. Două companii, printre care și a sa, au primit misiunea să păzească aparatul, iar el a putut să se apropie la cincisprezece metri, înainte de a li se ordona să se depărteze până la o sută de metri. Era un obiect mare și ovoid, fără ferestre sau lumini, înconjurat pe diamentul său cel mai mare de un fel de inel care încă se mai rotea. Pământul din jurul aparatului era ars, cald încă și transformat într-o substanță prăfoasă ca un fel de cărămidă pilită. Grade mari și medii au sosit în grabă. Martorul își amintește că i-a văzut pe aceștia apropiindu-se de o deschizătură. Puțin după aceea, doi infirmieri au pornit spre o ambulanță cu un corp, pe targă; apoi au apărut alți trei membri ai echipajului, aparent răniți și mergând cu ajutorul infirmierilor. Aceste ființe erau înalte de 1–1,20 m și aveau un cap voluminos. Detaliu ciudat, martorului i s-a părut că nu puteau să îndoaie genunchii! Părea că purtau o cască și un costum lipit de corp, de o culoare „verde-metalică". A aflat mai târziu că supraviețuitorii muriseră rapid la spital și că trupurile lor fuseseră trimise la un centru medical în apropiere de Washington. Soldații au fost toți convocați la un serviciu de securitate unde li s-a spus că asistaseră la o experiență militară secretă, apoi, timp de trei zile, fuseseră supuși la tot felul de teste medicale. La sfârșitul perioadei de antrenament au fost trimiși direct în Coreea. Care este credibilitatea unei astfel de povești? La cererea lui Stringfield, doctorul Peter Rank, șeful departamentului de radiologie de la spitalul metodist din Madison (Wisconsin) a interogat acest martor timp de o oră la telefon, și a confirmat în scris lui Strigfield că i se prea credibil. Dar iată altă relatare – aici rezumată pe scurt – analogă, care pare foarte solidă după o lungă investigație presărată cu capcane.

Ianuarie 1978, baza aeriană McGuire, New Jersey (Raport nr. 4, prezentat la simpozionul Mufon din 1985)

În urma unei intervenții la radio, în 1980, Leonard Stringfield a primit o primă scrisoare de la sergentul „Jeffrey Morse" (pseudonim). Acesta povestea că, în ianuarie 1978, se

afla la baza aeriană McGuire din New Jersey, în cadrul poliției militare. Într-o seară de 1 ianuarie au fost făcute câteva observații de OZN-uri în zona bazei și a taberei militare Fort Dix. Jeffrey se afla în patrulare de noapte când a aflat că un alt PM (polițist militar) fusese survolat de un OZN la mică altitudine și se confruntase cu „o ființă înaltă de aproximativ 1,20 m, cenușie, cap mare, brațe lungi și corp slab". Cuprins de panică, trăsese de câteva ori asupra ființei și a OZN-ului. Ființa se refugiase în pădurea din apropiere iar OZN-ul se alăturase altor unsprezece, care se aflau mult mai sus! Jeffrey Morse a luat parte la căutarea entității, pe care au găsit-o moartă lângă pistă, degajând un miros puternic de amoniac. Imediat li s-a cerut să păstreze tăcerea asupra acestui incident. Un avion militar C 141 a venit de la Wright-Patterson să ia cadavrul, așezat într-un container metalic. Membrii formației de patrulă au fost și ei duși acolo ca să fie interogați, după care toți au fost imediat mutați la baze îndepărtate: Okinawa (în cazul martorului), Filipine, Germania și Coreea! Stringfield a reușit cu mare greutate să corespondeze cu acest martor, în pofida ajutorului dat de Richard Hall: câteva scrisori au fost „rătăcite" iar martorul, amenințat cu sancțiuni, a încetat un timp să comunice, dar Stringfield a putut în cele din urmă să-l întâlnească în 1983, împreună cu un coleg și considera această mărturie foarte credibilă, despre o operațiune care fusese menținută ultrasecretă. Dacă această poveste este adevărată, iată cazul morții unui extraterestru care nu pare să fi fost urmată de o ripostă, cel puțin nu imediat... Să facem acum o trecere în revistă a câtorva mărturii care sugerau, la începutul anilor optzeci, că secretele despre OZN-uri erau mult mai profunde decât se crezuse până atunci.

1968. Big Springs Texas (Raport nr. 3, 1982, p. 20)

Investigatorul Thòmas Olsen, inginer în domeniul nuclear, a cules în 1975 o relatare a unui student de la universitatea Tempe,

Arizona, pe care i-a transmis-o lui Stringfield în 1980. În 1968, acest martor era militar într-o zonă deşertică din Texas, la 80 km de acolo. Zona avea un acces rezervat şi o bază Air Force se afla în apropiere, deosebit de bine supravegheată. Câţiva soldaţi, intrigaţi, voiseră să intre acolo, dar se întoarseră într-o stare mentală tristă, ca şi cum li s-ar fi spălat creierul. Într-o seară, soldaţii fuseseră consemnaţi în barăcile lor, cu ferestrele acoperite. Câţiva soldaţi putuseră să privească afară printr-o mică deschizătură în tavan, cu un binoclu. Observaseră o lumină intensă care clipea, deplasându-se pe cer cu mişcări sacadate şi schimbându-şi continuu culoarea. Lumina a devenit mai puţin intensă şi au putut să vadă atunci o formă care se apropia de pământ, a rămas un moment în punct fix şi în cele din urmă a aterizat, la unu-doi kilometri de baraca lor. Obiectul, cu un diametru de aproximativ 30 m, avea forma unui disc, cu o protuberanţă deasupra. Văzuseră poliţia Air Force înconjurând aparatul şi elicopterele care îl survolau. Apoi, li s-a părut, aparatul a fost urcat, cu o macara, pe două-trei camioane cu remorcă, dar nu au îndrăznit să continue acea observaţie clandestină.

Observaţii ciudate lângă Fort Hood, Texas (Raport nr. 3, 1982, p. 14)

Există în centrul Texasului, în regiunea Killeen, o mare tabără militară numită Camp Hood apoi Fort Hood, unde au fost făcute numeroase observaţii de OZN-uri. Texasul ar fi chiar una dintre regiunile cele mai vizitate, alături de Los Alamos şi New Mexico, Wright-Patterson, Ohio şi Washington DC, conform statisticilor observaţiilor din anii patruzeci-cincizeci, care au fost publicate în „Raportul 14" al comisiei Cartea Albastră. Observaţii de OZN-uri făcute în 1949 în apropierea unui depozit de arme nucleare de la Camp Hood, în acea perioadă ultrasecret, au fost semnalate îndeosebi în documentele declasificate ale FBI-ului. Seria de mărturii care urmează, culese în principal de un investigator din Texas,

Tommy Blann, ne face poate să mai depășim o etapă în escaladarea secretelor: ar fi fost observate OZN-uri însoțite de elicoptere! Conform unui raport scris de acest cercetător lui Stringfield, în 1982, folosind el însuși mai multe surse, la Fort Hood ar fi existat un mare complex subteran, construit sub o colină, cu deschizături camuflate ca să se confunde cu peisajul. Acestea au fost văzute mai ales de un pilot civil, care făcuse acolo o aterizare de urgență, pe la sfârșitul anilor șaizeci.

Dar iată o mărturie mai impresionantă. La 21 noiembrie 1973, Tommy Blann însuși, soția sa și alți doi martori, dintre care o jurnalistă, au observat în regiune, lângă râul Brazos, două OZN-uri care erau înconjurate de o lumină intensă albastru-argintie. Se deplasau lent și unul dintre ele se afla la mică altitudine. După care a sosit o formațiune de șapte elicoptere, care au luat poziție în jurul OZN-urilor și deasupra lor. Două avioane de intercepție cu reacție au sosit și ele la fața locului. OZN-urile și elicopterele, îndreptându-se împreună spre sud, au dispărut în depărtare, în spatele copacilor. O anchetă rapidă, îndeosebi la baza aeriană Gray, care făcea parte din Fort Hood, s-a lovit de tăgăduirile previzibile ale militarilor, care totuși au admis că ar fi fost posibil ca pe teren să se afle multe elicoptere, uneori „peste o sută”. Cealaltă mărturie. În timpul iernii anului 1974, un director de informații de la televiziunea regională i-a vorbit lui Tommy Blann despre existența unei mari baze subterane unde se făceau cercetări asupra OZN-urilor. Cunoștea chiar și numele de cod al piloților de elicoptere: *Blue Boys*. În 1975, un locotenent-colonel din Air Force, aflat în post la Carswell (Fort Worth) i-a confirmat acest lucru lui Blann, precizându-i că mai existau și alte baze de același fel în Statele Unite. În 1976, un alt martor i-a mărturisit, cerându-i păstrarea secretului, că tatăl său lucra în acel complex subteran, unde se dezvolta o tehnologie demnă de un roman SF. La 4 decembrie 1981, cu ocazia unei emisiuni radio la Dallas, la care participa și Blann, un martor a sunat în direct. Acesta a povestit că în vara anului 1975, aflându-se la Fort Hood ca pilot de elicopter într-o

unitate aeriană „RS-2 Intelligence”, a putut să observe, cu un prieten, mergând cu mașina pe lângă Fort Wood, un OZN „în formă de disc cu o lumină roșie”, însoțit de elicoptere militare...

Ce să credem despre astfel de mărturii? Se pare că mulți investigatori americani au cules astfel de mărturii. Dar au preferat să nu vorbească despre ele, pentru că păreau incredibile. Tommy Blann i-a explicat lui Stringfield că dacă se hotărâse să dezvăluie aceste mărturii – unele foarte confidențiale – era din cauza cazului dramatic al celor două femei grav iradiate – Betty Cash și Vicky Landrum – în decembrie 1980, pe un mic drum din Texas, când au văzut trecând un OZN care părea în dificultate, înconjurat de peste douăzeci de elicoptere!

1980, Texas, Betty Cash și Vicky Landrum iradiate de un OZN

În seara de 29 decembrie 1980, Betty Cash și Vicky Landrum călătoreau cu mașina în Texas când au văzut un aparat extraordinar, deasupra drumului, și s-au oprit ca să-l observe. În formă de diamant ridicat la verticală cu flacără mare dedesubt, OZN-ul era atât de strălucitor încât le orbea, și degaja și o căldură intensă. Nu se mai puteau mișca și au rămas astfel expuse mai bine de zece minute. Din nefericire pentru ele, căci după aceea s-au îmbolnăvit, prezentând toate simptomele clasice de iradiere. În cursul anilor următori, Betty Cash a suferit de câteva tipuri de cancer, de aceea a și murit în cele din urmă în 1998. Un aspect foarte tulburător al acestui caz complex este faptul că martorele au observat o adevărată armada de douăzeci și trei de elicoptere care au urmat aparatul când acesta s-a depărtat. Crezând că fuseseră victimele unei încercări de aparat secret care nu funcționase bine (încercarea unui motor nuclear?), cele două femei au dat în judecată guvernul, dar Air Force a negat totul și nu au obținut nimic. Acest caz a fost studiat îndelung de unul dintre cei mai buni ufologi americani, John Schuessler, fost inginer la McDonnel-Douglas, care se specializase în observa-

țiile de OZN-uri care produseseră efecte fiziologice asupra martorilor. Aceste cazuri sunt mai numeroase decât se crede și a realizat un catalog care a devenit un document de referință. În cazul Cash-Landrum, Schuessler este convins că era vorba de un aparat de fabricație ne-umană, dar de aici decurge, dacă ipoteza lui e valabilă, că prezența elicopterelor în jurul aparatului sugerează posibilitatea unei anume forme de cooperare a oamenilor cu extratereștrii! Mai departe vom întâlni o altă ipoteză: ar fi fost un aparat american care folosea o tehnologie furnizată de extratereștri și care ar fi scăpat de sub controlul piloților! Despre elicoptere, Schuessler semnalează faptul că în noiembrie 1999 a cunoscut mai mulți martori care le văzuseră revenind în acea noapte „în număr mare”, la Fort Hood.

Mai mult decât atât, Tom Adams, investigator texan specializat în fenomenul mutilărilor de vite, încerca la vremea aceea să afle mai multe despre numeroasele observații de elicoptere legate de aceste mutilări. El a cules mărturia unui pilot care participase la operațiunea din 29 decembrie 1980. Pe când se afla la Fort Hood, avusese loc o alarmă specială și participase cu alți piloți la o misiune constând în urmărirea unui „avion neuzitat care zbura sub raza de control radar”. Misiunea lor era să „forțeze aparatul să aterizeze sau, cel puțin, să rămână la altitudine mică”. El pilota un elicopter Huey, dar erau și câteva Chinook mari, cu echipaje care aveau misiunea să încercuiască aparatul dacă se prăbușea! A văzut aparatul: „cel mai mare diamant pe care l-am văzut în viața mea”! Elicopterele l-au urmărit la altitudine foarte mică pe o distanță de vreo zece kilometri, după care au primit ordinul să revină la bază. Li s-a spus că era vorba de un aparat experimental care avusese dificultăți. Un punct crucial era să se evite prezența civililor la sol, ceea ce nu s-a întâmplat, din păcate. E clar că „cineva” era conștient de riscul iradierii! Natura acestui aparat – OZN sau aparat uman – este și astăzi un mister, dar se pare că motorul era de natură nucleară. Acest caz Cash-Landrum ne confirmă cel puțin existența unor tehnologii ultrasecrete putând să fie legate de OZN-uri.

VI
Noile anchete din anii optzeci

Accelerarea evenimentelor începând din 1980

Dezbaterea despre OZN-uri s-a amplificat şi a devenit mai polemică în cursul anilor optzeci. Până pe la sfârşitul anilor şaptezeci, încă mai era posibil să priveşti problema cu o anumită detaşare, primele îngrijorări din anii patruzeci-cincizeci fiind uitate. Eram vizitaţi de exploratori extratereştri, veniţi să ne observe discret, evitând contactul ca să nu ne perturbe civilizaţia? Acesta este faimosul principiu al „non-ingerinţei", care guvernează explorările umane din serialul *Star Trek*! Se credea că avuseseră loc scurte întâlniri, ca la Velensole în 1965, unde un ţăran surprinsese nişte mici umanoizi, care păreau că recoltează plante de lavandă de pe câmpul său. În anii şaptezeci se manifestase chiar şi în Franţa un entuziasm pentru OZN-uri, favorizat de emisiunile-radio şi cărţile lui Jean-Claude Bourret, vedetă a televiziunii naţionale, care era în stare să umple sala Pleyel cu un public dinainte cucerit. Apoi poveştile cu OZN-uri începuseră să plictisească, deoarece se lăsase impresia că dosarul bătea pasul pe loc. Nici o mare dezvăluire care să facă ufologia să triumfe în acea perioadă! Pentru mulţi dintre ufologi, foarte dezamăgiţi, constituia mometul retragerii spre poziţii din ce în ce mai sceptice, la începutul anilor optzeci. Înfiinţarea GEPAN-ului, în 1977, serviciu cvasioficial de studiere a OZN-urilor în cadrul CNES-ului şi cazul bine studiat de la

Trans-en-Provence, din 1981 – aterizarea unui OZN într-o grădină, cu urme pe sol – nu au fost de ajuns ca să contracareze acest val de scepticism. Paradoxul uimitor este că această schimbare a opiniei s-a produs în Franța în momentul în care lucrurile aveau să se accelereze de cealaltă parte a Atlanticului.

În 1980 apărea o primă carte despre prăbușirea de la Roswell, care ajungea la cunoștința unui larg public, deoarece era cosemnată de autorul de succes Charles Berlitz, cunoscut pentru cartea sa despre triunghiul Bermudelor. În mica lume a ufologiei, seria publicațiilor lui Leonard Stringfield începea să dezvăluie o adevărată istorie secretă a OZN-urilor. Dar, mai ales, în 1975 intra în aplicare legea, acum celebră, FOIA: *Freedom of Information Act*, care a permis divulgarea progresivă a mii de pagini despre OZN-uri și care a pus în lumină și rezistența unor organizații, îndeosebi CIA și, mai ales, NSA. Îndoiala nu mai era posibilă: exista cu adevărat o politică a secretului în privința OZN-urilor în Statele Unite!

Tot în anii șaptezeci și optzeci a apărut și fenomenul îngrijorător al mutilării vitelor. O jurnalistă de televiziune, specializată în anchete științifice, Linda Moulton Howe, a reușit să facă un film excelent despre acest fenomen, care a fost difuzat cu succes în martie 1980. Emisiunea *A strange Harvest* („O recoltă ciudată") a provocat o anumită emoție în rândul publicului și printre ufologi, mulți dintre ei refuzând să admită legătura cu OZN-urile. Un raport al FBI-ului, care atribuia mutilările unor animale de pradă, i-a înfuriat pe crescătorii afectați, dar a constituit o măsură eficace pentru a înlătura subiectul din mass-media. Totuși, Linda Howe punea deja în evidență, în mod convingător, împreună cu alți investigatori, printre care și polițiști, prezența OZN-urilor în locurile unde se produceau aceste mutilări.

Un alt fenomen care a luat amploare în anii optzeci este cel al relatărilor despre presupuse răpiri la bordul unor OZN-uri. Până la sfârșitul anilor șaptezeci fuseseră doar câteva cazuri de răpiri

(cunoscute dar fără dovezi decisive care să le ateste realitatea) și nu se credea că ar putea să existe multe altele. Unul din primele cazuri, cel al lui Antonio Villas Boas, avusese loc în Brazilia în 1957, celelalte apărând mai ales în Statele Unite. Să le amintim pe cele principale: Betty și Barney Hill în 1961, dezvăluit abia în 1966, polițistul Schirmer în 1967, Hickson și Parker în 1973, Carl Higdon în 1974, tânărul pădurar Travis Walton în 1975 și, în sfârșit, povestea remarcabilă a lui Betty Andreasson, întinzându-se pe mai mulți ani, cu o primă carte în 1979. Dar iată că lucrurile se schimbă la începutul anilor optzeci. O primă carte a lui Budd Hopkins, *Missing Time*, apare în 1981, ocupându-se de presupuse cazuri de răpire, dezvăluite în mare parte sub hipnoză, în timp ce martorul constată doar un gol de neexplicat în cursul evenimentelor. Hopkins este un artist newyorkez de un nivel excelent (nu un artist „comercial" cum a spus Jacques Vallée!) care s-a interesat de OZN-uri după ce a văzut și el unul. Această primă carte a fost urmată de o alta, în 1987, *Intruders*, și mai impresionantă, care apărea aproape în același timp cu prima carte a scriitorului de succes Whitley Strieber despre același subiect, *Communion*, un best-seller imediat, vândut în peste un milion de exemplare. Coperta populariza fața de extraterestru cu ochi mari, pielea cenușie și o bărbie ascuțită. Francezii nu și-au dat seama imediat de acest șoc cultural american căci, pe coperta traducerii franceze, publicată în mare grabă ca roman de consum, acel cap îngrijorător, care semăna cu un diavol, a fost înlocuit cu un desen neînsemnat. Cartea lui Strieber a trecut neobservată, ca și prima carte a lui Budd Hopkins, tradusă după paisprezece ani de la ediția originală, sub titlul pompos *Răpiri extraterestre. Martorii vorbesc*, despre care mass-media aproape că nu a vorbit deloc.

A doua carte a lui Hopkins, *Intruders*, netradusă în Franța, îndrăznea să vorbească pentru prima dată de manipulări genetice și de „fabricarea" unor copii hibrizi. O temă mai mult decât îngrijorătoare, care a suscitat o controversă violentă și durabilă în Statele Unite. De atunci au ieșit la iveală multe alte cazuri,

astfel încât fenomenul a început să semene cu o epidemie în cursul anilor nouăzeci. Aceste relatări, deseori dezvăluite sub hipnoză, au provocat critici de tot felul, uneori acuzându-i pe hipnoterapeuți că influențează în mod necinstit martorii, iar pe aceștia că erau dornici de publicitate.

Totuși, o examinare obiectivă a dosarului, așa cum o fac cercetătorii competenți, ne obligă să luăm foarte în serios acest aspect neliniștitor al „fenomenului OZN". Neliniștitor dar și fascinant, pentru că a deschis în ultimii ani perspective care apropie în mod ciudat aceste relatări de experiențele de „părăsire a corpului" și de „moarte apropiată", faimoasele NDE-uri (*Near Death Experiences*) despre care se vorbește din ce în ce mai mult în zilele noastre. Revista *Figaro Magazine* din 15 aprilie 2000 le consacra un dosar intitulat „Explozia paranormalului" și punea o întrebare: „Și dacă ar fi adevărat?". Să sperăm că jurnaliștii francezi vor începe să își pună aceeași întrebare și în legătură cu OZN-urile și cu acest fenomen al răpirilor! În Statele Unite, doctorul John Mack, profesor de psihiatrie la școala de medicină de la universitatea Harvard, a pus accentul pe dimensiunea „spirituală" a mărturiilor în a doua carte a sa, *Passport to the Cosmos*, apărută în 1999. Acest aspect va fi ilustrat și discutat în ultimul capitol. Dar mai întâi vom examina aspecte mai concrete ale acestor relatări, mai ales extracția și analizarea unor presupuse implanturi, precum și mărturiile care sugerează că ar fi pusă în practică o supraveghere secretă, cel puțin în privința unor anumiți subiecți. Ceea ce ne va duce, încă o dată, la problema studierii în secret a OZN-urilor.

Un alt aspect major al crizei prin care a trecut ufologia în cursul ultimilor douăzeci de ani – și această criză nu a luat sfârșit! – este apariția unor zvonuri și mărturii considerate a dezvălui prezența nu a uneia, ci a mai multor „rase" de extratereștri. Această dezbatere a fost alimentată mai ales de dezvăluirea publică, în 1987, a unui document care se prezenta ca un „Briefing" pentru

noul preşedinte ("Preşedintele ales"). Acest briefing confirma prăbuşirea de la Roswell şi alte câteva, dezvăluind existenţa unui comitet secret creat de preşedintele Truman în 1947, numit „Majestic 12", pentru studierea OZN-urilor şi a ocupanţilor lor. Acest document a fost repede denunţat ca fiind fals de numeroşi ufologi ca şi de sceptici, dar problema ar putea să nu fie chiar atât de simplă, şi vom vedea de ce.

Aceste zvonuri ale unor contacte secrete cu fiinţe extraterestre sunt oare lipsite de fundament, după cum afirmă autorităţile americane, lor ţinându-le isonul, fireşte, autorităţile ştiinţifice şi mass-media? Am văzut deja în capitolul precedent câteva mărturii în acest sens. Mărturii care poate că nu erau încă „poluate" de tot felul de manevre de dezinformare, având ca obiectiv „înecarea peştelui". Căci acesta a fost riscul care a apărut din ce în ce mai mult în cursul anilor optzeci. Dar lucrurile poate că nu sunt chiar atât de simple. E posibil ca, paralel cu manevrele de „debunking" şi de dezinformare, să se fi urmărit cu discreţie o politică mai subtilă de informare progresivă şi controlată pe care unii o numesc „program de aclimatizare". Aclimatizare la ce? La imensul şoc cultural, filozofic, cosmic pe care l-ar constitui confirmarea unei prezenţe extratereste pe Pământ, şi, mai mult, de dată foarte veche! Dar poate că e vorba să fim obişnuiţi cu unele aspecte mai îngrijorătoare ale situaţiei? Să încercăm în acest capitol să desprindem câteva adevăruri.

Dosarul vitelor mutilate

Problema vitelor mutilate a apărut în mass-media în septembrie 1967 cu cazul unui căluţ găsit mutilat în mod cumplit în apropierea unei locuinţe, în Colorado. Mi se pare important să schiţez aici povestea a ceea ce a fost o adevărată epidemie de mutilări ciudate în anii şaptezeci şi optzeci, mai întâi în

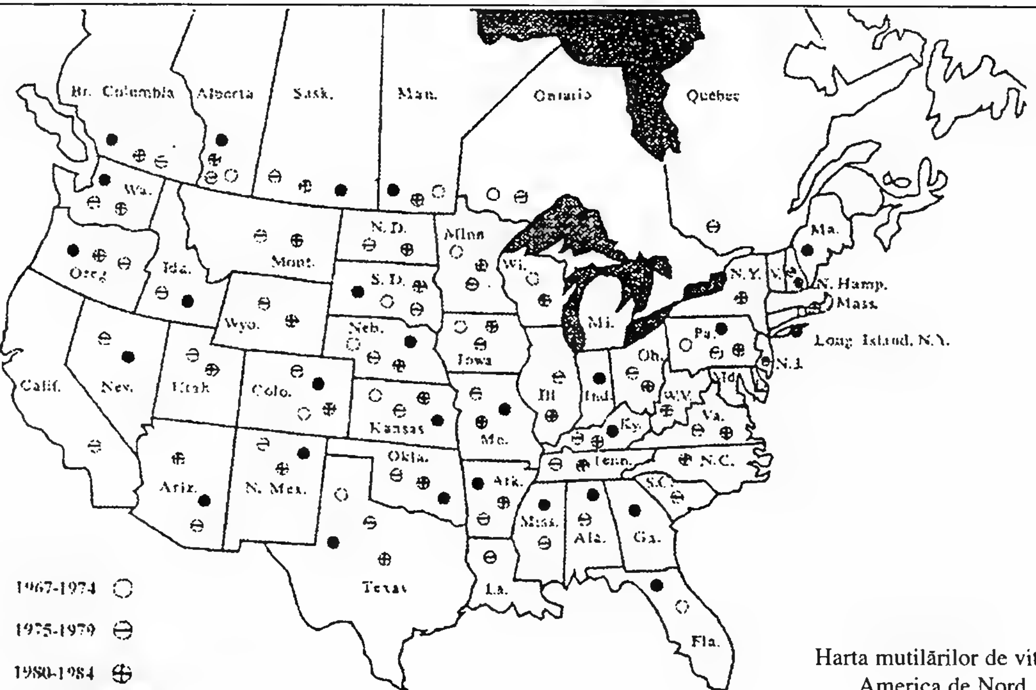
Statele Unite, apoi în Canada și, mai sporadic, în alte țări. Iată un scurt rezumat al dosarului.

În 1973 a avut loc primul val în Pennsylvania și în Minnesota. S-a semnalat nu numai prezența OZN-urilor, ci și prezența unor misterioase elicoptere. În același an, au fost o mulțime de cazuri în Texas.

În vara anului 1974, fenomenul s-a propagat în Nebraska, în Kansas și în Minnesota. Din nou s-au semnalat elicoptere misterioase, dar unii martori s-au îndoit de adevărata lor natură, căci zburau prea jos și pe un timp prea prost ca să fie elicoptere. Grupuri de fermieri înarmați făceau de pază noaptea, ceea ce nu a împiedicat dublarea cazurilor în luna septembrie.

1975: „marele an" al mutilărilor, cu 1700 de cazuri recenzate în cele mai afectate state: Texas, Oklahoma și Colorado. Observarea unor OZN-uri și elicoptere a continuat, îndeosebi elicoptere silențioase. Guvernatorul statului Oklahoma a ordonat o anchetă care va încerca zadarnic să îndrepte bănuielie asupra unor tineri maniaci. Nici un suspect nu va fi condamnat.

1975–1976: mutilatorii au sfidat autoritățile. Câteva animale sunt descoperite în apropierea unor baze militare. În octombrie 1975 au fost constatate două cazuri în apropiere de intrarea uzinei de arme nucleare Rocky Flats, lângă Denver. În august 1976, un animal a fost găsit chiar la intrarea cartierului general al NORAD din Colorado! În aceeași regiune, lângă Sterling, observațiile au fost atât de numeroase încât fermierii au organizat supraveghere nocturnă. Ei au văzut, împreună cu șeriful Tex Graves, niște OZN-uri mici ieșind dintr-un obiect luminos mult mai mare. În Texas, șeriful Richards din comitatul Cochran a descoperit două vite mutilate, fiecare în centrul unui cerc perfect. În al doilea, iarba era arsă și se înregistra o radioactivitate slabă.

Harta mutilărilor de vite în America de Nord.

September 12, 1975

EX-110

63-0-36721

REC-14

Honorable Floyd K. Haskell
United States Senate
Washington, D. C. 20510

Dear Senator Haskell:

Your letter of August 29th to Special Agent in Charge Theodore P. Rosack has been forwarded to my office and I deeply appreciate the sincere concern expressed by you and your constituents.

The information set forth in your letter regarding the mutilation of cattle in Colorado and several other Western states and the reported use of an unidentified helicopter by those individuals responsible has been carefully reviewed. I regret to inform you that these actions do not constitute a violation of Federal law coming within the FBI's investigative jurisdiction.

I am sorry that I cannot give you a more favorable response and I hope the investigation currently being conducted by local law enforcement agencies regarding this matter will soon be successfully concluded.

Sincerely yours,

C. M. Kelley
Clarence M. Kelley
Director

SEP 15 1975 FBI

1 - Denver (1-62-0)
Personal Attention SAC: Reurairtel 8/29/75 and urtel 9/9/75
1 - Mr. Gallagher - Enclosures (2)
Attention Mr. Sheer
1 - Mr. Herington - Enclosures (2)
1 - Office of Congressional Affairs - Enclosures (2)

NOTE: Response coordinated with Legal Counsel and General Investigative Divisions.

WPB:eac (9)

57 OCT 1 1975

TELETYPE UNIT

Scrisoarea FBI-ului trimisă senatorului Floyd Haskell, prin care este refuzată ancheta asupra mutilărilor de vite (document făcut public).

Senatorul de Colorado Floyd Haskell a cerut o anchetă FBI-ului, care a refuzat, pretextând că era o problemă internă a statului. Or, epidemia se întinde apoi în alte state: Montana, Wyoming, Arizona, Wisconsin. În Montana au avut loc anchetele remarcabile ale șerifului Keith Wolverton, care va scrie o carte pe acest subiect.

1976–1978: New Mexico a fost dur lovit, îndeosebi în regiunea Dulce, în nordul statului, o regiune de rezervații indicene, unde densitatea populației este mică. În 1978, epidemia s-a răspândit spre sudul Statelor Unite. În Arkansas, unde s-a intensificat, s-a deplasat și presa: *New York Time*, televiziunea *ABC.*

1979–1981: valul a continuat, îndeosebi în New Mexico. Polițistul Gabe Valdez, autor al numeroase anchete, a lăsat să se înțeleagă că i se punea botniță. Sub presiunea crescătorilor de vite și a reprezentanților lor, FBI-ul s-a decis să încredințeze ancheta unui agent care tocmai ieșise la pensie, Ken Rommel. După un an, acesta ajunge la concluzia că făptașii sunt niște animale de pardă. O concluzie imediat respinsă de crescătorii de animale.

În 1979, senatorul Harrison Schmitt, guvernator al statului New Mexico, foarte nemulțumit de ancheta FBI-ului, a organizat, la Albuquerque (20 aprilie 1979), o dezbatere care dă cuvântul unor anchetatori independenți, convinși de o legătură cu OZN-urile. Schmitt este el însuși om de știință și fost astronaut.

1980: a intrat în scenă investigatoarea Linda Moulton Howe, jurnalistă și producătoare de televiziune. Specialistă în emisiuni științifice, ea este rapid convinsă de legătura cu OZN-urile și va deveni „campioana" acestei teze, realizând o emisiune foarte remarcată, *A Strange Harvest*, difuzată în martie 1980, urmată de o carte ilustrată, *An Alien Harvest*, în 1989, care a constituit una dintre cele mai bune surse în materie. Va mai produce și câteva filme despre acest subiect în cursul anilor nouăzeci.

1982–1983 și anii următoari: după ani de agitație, părea că se instalase resemnarea. Autoritățile păreau neputincioase și forțele de poliție nu mai voiau să vorbească despre asta. Fenomenul a fost marginalizat, dar nu a dispărut.

1992–1994: un nou val important de mutilări, după câțiva ani de acalmie, cu același cortegiu de lumini nocturne și de elicoptere misterioase. Au fost afectate numeroase state: Colorado, Texas, Arkansas, Missouri, Mississippi, apoi Alabama. „S-au întors!” a exlamat șeriful Lou Girodo, unul dintre rarii polițiști care îndrăznesc să vorbească deschis despre prezența OZN-urilor. Într-o convorbire cu Linda Howe, el presupune chiar că unele elicoptere ciudate sunt poate OZN-uri camuflate.

În august 1994, la Wauricka, Oklahoma s-a semnalat lipsa unei întregi cirezi de bovine: 1 700de capete. În New Mexico și în Colorado au loc reuniuni de fermieri și investigatori, la care a participat și Linda Howe, care îi determină pe responsabilii politici să ceară noi anchete, dar fără mare rezultat.

S-a continuat semnalarea unor cazuri suspecte, deseori în vestul Statelor Unite, de-a lungul anilor nouăzeci. În total, în Canada și în Statele Unite au fost afectate aproape toate statele, deseori timp de câțiva ani la rând, de către acele valuri succesive de mutilări ciudate de vite.

În anii nouăzeci au apărut cazuri de mutilări suspecte și în alte țări, precum insulele britanice și Europa de Nord. Au fost semnalate cazuri și în America Latină. În Franța, în schimb, se pare că astfel de cazuri sunt foarte rare. În 1994 a fost înregistrată o dispariție masivă – 632 de oi și o junincă! – care a fost semnalată la Juigné (Sarthe), în noaptea de 4 spre 5 mai, dar poate că a fost doar un simplu furt. Ar fi fost totuși nevoie de multe camioane și mult tupeu ca să îmbarce toate aceste animale în plină noapte.

Să încercăm să vedem în ce constau aceste mutilări care îi miră atât de tare pe fermierii și pe investigatorii americani.

Prin ce sunt ciudate aceste mutilări?

În Statele Unite există în jur de 130 de milioane de bovine și, anual, mor zeci de mii de animale, îndeosebi în tot vestul, unde stau afară tot anul. Multe mor de frig iarna, dar fermierii nu sunt impresionați de asta, deoarece sunt obișnuiți să le găsească leșul mai mult sau mai puțin curățat de animale de pradă precum coioți, vulpi, corbi și tot felul de insecte necrofage. Ceea ce le-a atras în primul rând atenția fermierilor a fost natura plăgilor, foarte precise, făcute parcă cu laserul, și prelevarea de organe, totdeauna aceleași: organe digestive și reproducătoare, ugerul vacilor, urechile, ochii, limba, bucăți de piele bine decupate și deseori aproape tot sângele, deși pe pământ nu se descoperă nici o picătură. Deseori sunt prelevate și organe interne. În cazul celebru al iepei din 1967, doctorul John Altshuler, profesor la universitatea din Colorado, care s-a prezentat la fermă după cincisprezece zile, a descoperit că îi fuseseră prelevate inima, plămânii și glanda troidă. Altshuler avea să examineze mai târziu multe alte cazuri, cu ajutorul anchetatoarei Linda Howe, și a putut să stabilească că marginile unor plăgi fuseseră încălzite la temperatură mare, ca la tăierea cu laser. În jurul animalelor nu se găsesc urme, nici de pași și nici de luptă. Totuși, uneori se găsesc urme ciudate. Un lucrător la ecarisaj, Drexel Lawson, care prelucrase mii de carcase de bovine în întreprinderea din Denver, Colorado, a descoperit în iunie 1977, lângă o vacă mutilată, urme care l-au speriat: niște amprente foarte ciudate, cizme mici care ar fi putut să fie ținute în palma unei mâini, având partea din față și tocul triunghiulare! Altădată, în august 1978, a găsit lângă o juncă o zonă circulară de iarbă strivită, cu un diametru de trei metri și jumătate. Cercul era format perfect și pe teren se vedea o amprentă nu prea adâncă.

Toate explicațiile eșuează, mai puțin... OZN-urile

Explicația oficială, care a fost furnizată îndeosebi de FBI în 1979, după ancheta făcută de un inspector retras din activitate,

Ken Rommel, a rămas cea a animalelor de pradă, dar ea nu a convins nici un fermier și nici forțele de poliție locale. Animalele de pradă atacă mai întâi părțile moi ale părții de jos a abdomenului și cu siguranță că nu ele erau vinovate de acele mutilări ciudate. În realitate, s-a constatat deseori că ele evitau animalele mutilate, iar celelalte animale din cireadă se depărtau și ele, ca și cum ceva le-ar fi respins. Acestea fiind zise, unele cazuri se datorează cu siguranță animalelor de pradă, dar această explicație este înlăturată complet de toți investigatorii independenți în cea mai mare majoritate a cazurilor.

O cauză invocată la început a fost cea a sectelor „satanice", care ar fi practicat sacrificii nocturne. Dar, de treizeci de ani de când durează povestea asta, nici un vinovat nu a fost vreodată văzut și arestat și această explicație a fost complet înlăturată, chiar și de autorități. O altă explicație care continuă să fie pusă pe tapet de unii este, am văzut, cea a experiențelor militare secrete. Aceasta merită o prezentare mai lungă. O primă versiune a acestei ipoteze a fost formulată în 1976 de Ed Sanders, care invoca experiențe secrete de arme bacteriologice. Alți doi investigatori, G.C. Erianne (fost agent CIA) și Joseph Burns, s-au declarat și ei convinși că asta era explicația. Totuși, un expert în arme chimice și bacteriologice, Mathew Meselson de la Harvard, a observat faptul că nici o bacterie de acest tip nu a fost vreodată detectată într-un animal mutilat. Au fost formulate și alte idei analoge: injectare de toxine, experiențe de inginerie genetică, dar toate aceste idei s-au lovit de o remarcă de bun simț: de ce să faci niște experiențe periculoase atât de la vedere și într-un mod atât de spectaculos, înspăimântând fermierii din întregul stat și chiar din statele vecine? Și ce să mai zicem de cazurile – care încep să fie destul de numeroase – din alte țări?

Atunci a apărut o nouă ipoteză, mai subtilă, conform căreia ar fi vorba de supravegherea efectelor contaminării radioactive, în urma unor experiențe nucleare, prelevându-se animale la întâmplare de pe tot teritoriul. Această teză a fost prezentată, de exemplu, pe caseta video difuzată cu „Dosar OZN" numărul 6,

Urmele extratereştilor? publicat de editura Marshall Cavendish în Franţa, în 1998. Se poate mai întâi remarca faptul că experienţele atmosferice au fost întrerupte de mult timp, dar acestei ipoteze, ca şi celorlalte de acest gen, i se poate face aceeaşi obiecţie: ce rost au aceste înscenări teatrale, care înspăimântă populaţia, costisitoare şi foarte greu de realizat (elicoptere grele şi totuşi foarte silenţioase, aparatură laser foarte grea, imposibil de transportat cu elicopterele sau poate foarte sofisticată etc.), când ar fi foarte simplu să se cumpere discret animale de la proprietarul lor şi să li se facă autopsia în laboratoarele militare, la adăpost de priviri indiscrete.

La conferinţa organizată de senatorul Schmitt la Albuquerque în 1979, această ipoteză militară a fost înlăturată de cei mai buni investigatori, precum poliţistul Gabe Valdes şi şerifii Tex Graves şi Lou Girodo. Acesta a declarat: „Peste tot unde am avut o mutilare, există şi un raport de observaţie a unui OZN".

Problema elicopterelor

Există totuşi un aspect destul de tulburător, care a întărit teza militară: apariţia frecventă a unor elicoptere fără semne de identificare, la puţin timp după mutilări. Această prezenţă ar putea foarte bine să se explice în cadrul ipotezei OZN, presupunând că militarii sunt la curent de mult timp cu mutilările şi se străduiesc să le supravegheze şi să le contracareze. Ne-am putea întreba chiar dacă nu cumva ideea că militarii ar fi singurii vinovaţi de mutilări nu a fost răspândită înadins, în scopul de a ascunde publicului pe adevăraţii vinovaţi: OZN-urile şi misterioşii lor ocupanţi, care ar fi putut să provoace panică.

Unele mărturii permit presupunerea acestui lucru. Ca să terminăm cu această ipoteză neverosimilă a mutilărilor făcute de militari, să mai menţionăm o idee care a încolţit ici şi colo: militarii şi-ar ascunde experienţele ultrasecrete favorizând ipoteza OZN-urilor. Aici e chiar lumea cu fundul în sus! În ufologie este foarte bine stabilit faptul că guvernul american şi responsabilii

militari din această țară au negat totdeauna în mod sistematic existența OZN-urilor. Să ne imaginăm o clipă acest scenariu: armata americană se dedă de treizeci de ani la mii de mutilări înspăimântătoare de vite, sub nasul locuitorilor, ca să poată face nu se știe ce teste biologice, luând hotărârea să dea vina pe OZN-uri când, din anii cincizeci, a făcut totul ca să distrugă această „credință" în OZN-uri! Acest scenariu este absurd pentru un motiv foarte simplu: dacă militarii au nevoie de vite, le este ușor să le cumpere cu discreție de la fermieri. În schimb, unele înscenări au putut să fie realizate de serviciile secrete în scop contrar: să ne facă să credem că e vorba de experiențe militare, abătându-ne astfel de la ipoteza OZN.

Anchetele NIDS

Anchetele făcute în ultimii ani de un nou organism privat, *National Institute for Discovery Science* (NIDS), par să confirme că aceste mutilări de vite sunt legate de OZN-uri. Această asociație înființată în 1995 de un om de afaceri bogat din Las Vegas, Robert Bigelow, proprietarul unui lanț de hoteluri, care se interesa de mult timp de OZN-uri în urma unor observații făcute de propria sa familie, este condusă și sfătuită de oameni de știință de înalt nivel. Adjunctul lui Bigelow, Colm Kelleher este doctor în biologie moleculară și biochimie, iar consiliul științific reunește vreo zece doctori în științe și în medicină. Din el fac parte îndeosebi fizicianul Harold Puthoff, Jacques Vallée și inginerul John Schuessler care este, pe de altă parte, noul director de la Mufon. Lume bună, dar asta nu-i tot. Un membru important al echipei este colonelul John B. Alexander, care a făcut o lungă carieră militară în domenii ultrasecrete. Este cunoscut ca specialist în arme „neletale" și ale „controlului minții", pe care le-a studiat mai ales la laboratoarele de la Los Alamos și despre care a scris o lucrare de referință, *Future War*. Dar ce face colonelul Alexander la NIDS? Unii își pun tot felul de întrebări despre această prezență a unui om care și-a petrecut o mare parte din ca-

rieră în serviciile secrete militare. De fapt, nu fac decât să confirme interesul discret al militarilor față de OZN-uri! Titlul său în cadrul echipei de la NIDS este ciudat, având și o fărâmă de umor: „Discreet Project Scout". Dar să ne întoarcem la mutilarea vitelor.

În septembrie 1996, Robert Bigelow a cumpărat o fermă în Utha, unde avuseseră loc mai multe cazuri de mutilări de vite, precum și observații apropiate de OZN-uri, astfel încât proprietarii nu mai voiau să stea acolo. A fost instalată o echipă de supraveghere, sub conducerea NIDS, care nu a scos o vorbă timp de câțiva ani, la cererea lui Bigelow. Dar NIDS recunoaște acum că a studiat câteva cazuri de mutilări la fermă și chiar a făcut un raport detaliat, pe situl său Internet. Am avut ocazia să aflu direct opinia colonelului Alexander, pe care l-am întâlnit în martie 2000 în Nevada, cu ocazia celui de al nouălea congres de ufologie de la Laughlin, unde fusesem invitat în calitate de conferențiar. Mi-a spus că un caz constatat la fermă era deosebit de spectaculos și convingător.

Mi-a precizat că actualmente nu se avea în vedere publicarea acestui caz pe situl Internet al NIDS, dar povestea fusese totuși evocată pe o listă de discuții, drept pentru care o menționez și eu. Doi membri din echipa NIDS au descoperit un vițel mutilat, căruia i se tăiase o mare parte din carne cu precizie chirurgicală, în mai puțin de o oră. Se duseseră de cealaltă parte a unei coline, dar nu văzuseră și nu auziseră nimic. Nu se vedea nici o urmă și nici o picătură de sânge pe sol!

Colonelul Alexander mi-a confirmat, pe de altă parte, că pe cer fuseseră observate în mai multe rânduri nu numai OZN-uri, ci și un fenomen foarte ciudat, semnalat deja în presa ufologică: apariția unui fel de deschizături pe cer, prin care părea că ies și intră luminile. După o altă sursă, o cameră cu infraroșii chiar ar fi înregistrat fenomenul. Alexander a recunoscut că asta evocă foarte clar ideea de „porți" dechizându-se spre alte „dimensiuni"! Acest aspect remarcabil a fost recent confirmat la radio de adjunctul lui Bigelow, doctorul Colm Kelleher, care a descris și el aceste

„porți". NIDS instalase la fermă un sistem de supraveghere (camere video și alte instrumente), care au pus în evidență incidente imposibil de înțeles, pe care Kelleher le-a numit „paranormale". De exemplu, fuseseră fixate mai multe sisteme de înregistrare video într-un loc unde se aștepta producerea unui eveniment (Kelleher nu spune ce eveniment și nici de ce era așteptat). Evenimentul a avut loc, dar camerele fuseseră debranșate. O cameră de control care le filma pe celelalte nu a arătat nimic anormal. Altădată, a fost văzută un fel de „poartă" deschizându-se deasupra unui teren descoperit și o ființă trecând prin această deschizătură! Kelleher a emis ipoteza că aceste incidente ciudate sunt niște înscenări făcute de autorii lor ca să-și arate capacitățile.

Ce înseamnă aceste mutilări?

Dacă ipoteza OZN este bună, se pune problema motivelor acestor acțiuni îngrijorătoare. O explicație ar putea să fie colectarea ieftină a unui material biologic și genetic, pentru alimentarea nu știm cărui program de cercetare. În acest stadiu, nu putem să nu facem o apropiere cu zvonurile, din ce în ce mai insistente, după cum vom vedea mai departe, despre existența paralelă a unui vast program de răpiri de oameni, al cărui obiectiv ar fi continuarea unor experiențe biogenetice. Pentru unii, ar fi vorba de un program de salvare a vieții umane, amenințată de catastrofe ecologice. Atunci de ce să fie speriată populația?

Unul dintre aspectele cele mai frapante ale acestor mutilări este caracterul lor provocator și chiar ostentativ. Animalele sunt lăsate la vedere, cumplit mutilate, deseori în apropierea locuințelor. Să reamintim cazul deja citat al animalului găsit la poarta NORAD din Colorado! Un alt bou mutilat a fost găsit la mai puțin de 4 km de Școala Air Force, în aceeași regiune. Ce rost au astfel de provocări? Ființele – oricare ar fi ele – răspunzătoare de un astfel de program, nu-l fac aproape deloc în mod clandestin. Vor să semene neliniște în rândul populației sau e doar un mesaj adresat guvernului de genul: „Să știți că suntem aici și că nu puteți

face nimic!"? La ora actuală, misterul mutilărilor a rămas de nezdruncinat. Ce-ar putea să însemne ele? Investigatorii își pun în continuare această întrebare, dar insistă din ce în ce mai mult pe ideea că unii „vizitatori" extratereștri clandestini își procură pe gratis material genetic terestru, în vederea unor experiențe biologice misterioase.

Răpiri. Avem dovezi?

Problema de care te împiedici în mod inevitabil, când abordezi dezbaterea despre relatările de răpiri la bordul unor OZN-uri, este cea a „dovezilor". Sunt reale aceste relatări sau sunt niște fantasme? Pentru sceptici nu există nici o dovadă solidă în legătură cu toate aceste povești, unele ținând de psihopatologie sau pur și simplu de impostură, celelalte de fenomene naturale încă puțin cunoscute, precum perturbările electrice în lobul temporal al creierului. Neliniștitor, nu? Dar asta ar însemna să considerăm totul cu ușurință și să nu luăm în seamă studiile foarte serioase care, chiar dacă nu aduc dovezi decisive, înclină foarte mult în favoarea realității acestor fenomene. Cuvântul „realitate", bineînțeles, nu este lipsit de ambiguitate. Propun să-l considerăm în sensul de fenomene artificiale – adică provocate de o intervenție inteligentă (contrar fenomenelor naturale) – și totodată exterioare martorului (nefiind create de mintea martorului, chiar dacă acesta se află în centrul evenimentului). Această definiție puțin cam vagă are avantajul de a lăsa ușa deschisă unor diferite interpretări, mergând de la evenimentul fizic bine stabilit ("OZN-ul aterizat în grădină") la fenomene mai subtile, la care am făcut aluzie mai sus (părăsirea corpului, proiecție mentală, intervenție dintr-o altă „dimensiune") sau la o combinație a acestor stări diferite.

Fenomene de „mare stranietate"

Această idee de fenomene mixte, complexe, se impune în numeroase relatări. Povestea lui Betty Andreasson, de exemplu, începe prin observarea unei lumini în afara casei și apariția unor omuleți în grădină. Dar aceștia pătrund prin ușa bucătăriei, ca și cum nu ar fi fost într-o stare complet „materială", și are loc prima răpire, despre care nu-și va reaminti decât progresiv, după numeroase ședințe de regresie hipnotică. Tatăl ei, care se afla cu ea în bucătărie, era parcă încremenit, paralizat, și își aduce aminte doar că a văzut omuleții sosind în grădină: înaintau prin salturi mici, ca lăcustele! După unii, această relatare sugerează un fel de manipulare temporală: deodată, Betty nu mai era în același timp ca tatăl ei! Pentru cei pe care o astfel de ipoteză i-ar face să zâmbească, amintesc una dintre răpirile cele mai cunoscute, cea a caporalului chilian Armando Valdès, care a fost răpit la 20 mai 1977 de sub nasul patrulei pe care o comanda pe munte, la extremitatea de nord a țării. El a reapărut brusc după un sfert de oră, complet năucit, cu o barbă de câteva zile. Ceasul de la mână arăta cu cinci zile mai mult! Aceste detalii materiale, adăugându-se mărturiilor soldaților, aduc ele oare dovada realității relatării lor? Pentru asta, trebuie să avem în vedere posibilitatea unor fenomene de manipulare a timpului, lucru pe care mulți nu sunt pregătiți să-l facă, chiar dacă o astfel de idee este prezentă în speculațiile fizicii actuale. Să tratăm problema „dovezilor" cu o oarecare detașare, pentru că ne aventurăm acum pe un teren ciudat și misterios. Sub această rezervă, să vedem rapid principalele argumente ale dezbaterii, așa cum se prezintă ea astăzi.

Numeroasele critici ale scepticilor

Pentru sceptici, care nu cred în OZN-uri, trebuie neapărat găsite explicații „naturale" acestor povești. Totuși, chiar printre cei care admit realitatea OZN-urilor, un anumit număr resping

sau cel puțin pun în mod serios la îndoială poveștile cu răpiri, pentru că le par mai mult decât incredibile. Or, în cursul ultimilor douăzeci de ani s-a înregistrat o acumulare atât de mare de observații și de studii despre acest subiect fierbinte încât, se pare, scepticismul a devenit mai curând minoritar astăzi. Scepticii rămân totuși foarte prezenți, zgomotoși și virulenți, denunțând înmulțirea mărturiilor în anii optzeci și nouăzeci, care pentru ei constituie o intoxicare generală. Desigur, argumentele lor sunt prezentate de mass-media, unde ambianța se menține funciarmente sceptică.

Trebuie să recunoaștem că unele studii critice sunt opera unor autori reputați. Un caz recent și spectaculos a fost cel al lui Kevin Randle, unul dintre principalii investigatori ai cazului Roswell, care a publicat în 1999 o carte categoric sceptică despre răpiri, *The Abduction Enigma* („Enigma răpirilor"), cu doi coautori: Russell Estes, producător de documentare pentru televiziune și doctorul William Cone, psiholog. În introducere, cei trei autori au grijă să sublinieze că admit realitatea vizitelor extratereste, dar că acestea sunt evenimente rare. În schimb, numeroase cărți, unele semnate de autori de o competență indiscutabilă, au dezvăluit treptat în cursul ultimelor două decenii o panoramă derutantă, îngrijorătoare și fascinantă de răpiri, „reale" și totodată „paranormale" prin anumite aspecte, a căror semnificație ne scapă încă, la acest început de secol XXI.

Influența SF-ului

Argumentul cel mai vehiculat împotriva acestor relatări despre răpiri este cel al influenței SF-ului, care ar alimenta fantasmele populare despre extratereștrii răi. Demonstrația este destul de ușoară la prima vedere, dat fiind că găsim aproape tot în acest enorm rezervor de povești care este literatura SF. Și găsim și povești cu răpiri! Dar această problemă a cauzei inițiale este un fel de aporie, precum oul și găina: cine a fost primul? Se poate admite că SF-ul a influențat în mod efectiv unele relatări, dar con-

trariul este la fel de adevărat! Este un lucru flagrant faptul că numeroase filme se inspiră mai mult sau mai puțin direct din relatările cu OZN-uri – să ne amintim de filme ca *Ziua în care Pământul s-a oprit* și *Planeta interzisă*, cu superbele lor OZN-uri – și se poate spune același lucru și despre recentele seriale televizate precum *X Files*, care exploatează fără rușine tematica OZN. În schimb, nici o victimă a unei răpiri nu a văzut vreodată extraterestrul înarmat cu pistol cu laser, care apare în toate filmele și benzile desenate de SF. Argumentul este deci fragil și nu trebuie abuzat de el, or tocmai asta fac Randle, Estes și Cone, de exemplu, analizând celebrul caz Barney și Betty Hill. Să-l reamintim în două cuvinte. Întorcându-se din vacanță în Canada, într-o noapte din anul 1961, soții Hill au văzut un OZN la marginea unui drum, atât de aproape de ei încât s-au oprit ca să-l privească. Barney a ieșit din mașină cu binoclul, a văzut niște ființe care îi observau prin niște deschizături și i s-a făcut frică, crezând că vor fi răpiți. Apoi s-au pomenit pe drum fără să înțeleagă de ce și și-au dat seama, întorcându-se acasă, foarte tulburați de această experiență, că aveau o întârziere inexplicabilă de două ore, de care nu-și aminteau deloc. În zilele următoare, Betty a început să aibă coșmaruri, amintindu-și treptat de unele elemente ale experienței sale, iar Barney a suferit tulburări psihosomatice. Această experiență îi tulburase profund și îi traumatizase, un aspect foarte important pe care îl vom întâlni la numeroase victime al răpirilor și care se compară cu „stresul posttraumatic" al accidentaților și victimelor războiului. Dar abia după câțiva ani și-au amintit, cu ocazia unor ședințe de hipnoză repetate la un psihiatru, doctorul Benjamin Simon, că fuseseră răpiți la bordul OZN-ului, unde au fost supuși îndeosebi unor examinări medicale. Randle face speculații pe baza faptului că sora lui Betty văzuse un OZN și asta ar fi putut să o influențeze, ca și literatura SF. Dar Betty și Barney, amândoi ancorați într-o viață socială foarte activă, militanți sociali pentru apărarea drepturilor civile (Barney era negru), nu erau deloc interesați nici de OZN-uri și nici de SF!

Asemănarea cu legendele şi miturile

În aceeaşi ordine de idei, aceşti autori şi mulţi alţii înaintea lor au comparat răpirile la bordul unor OZN-uri cu mitologia şi legendele folclorice, precum apariţia unor gnomi şi spiriduşi şi mai ales cu răpirea de către zâne, unde se găseşte, de altfel, aceeaşi manipulare a timpului. Tânărul răpit de zâne crede că şi-a petrecut noaptea cu ele, dar când ele îl eliberează, vede că a trecut un an!

Pentru autorii sceptici precum echipa Randle, Estes şi Cone, ecuaţia e simplă: poveştile cu răpiri sunt doar un nou avatar al mitologiei. În Franţa, această interpretare fusese propusă de mult timp deja de Bertrand Méheust. Ce să credem despre acest argument? Într-adevăr, există puncte comune între poveștile cu OZN-uri și folclor, dar această apropiere critică ar trebui mai curând să ne îndemne să reexaminăm acest folclor în lumina relatărilor moderne. Ceea ce au făcut alţi autori, cu interpretări de un alt tip, pe care le-am putea asemui tradiţiilor esoterice. Este vorba în special de ideea – propusă de Jacques Vallée – că suntem manipulați de o „forță de control”, care ne înşeală în privinţa adevăratei sale naturi (aceasta rămâne, la urma urmelor, foarte misterioasă). O interpretare analogă, susținută în Franța de Jean Sider, vorbeşte mai curând de o „inteligență” manipulatoare. Un punct esențial de reținut este că relatările moderne despre OZN-uri se înscriu în prelungirea unor tradiții foarte vechi. Dar ar însemna să dai dovadă de o gravă neînțelegere a acestor lucruri dacă le-ai considera pe toate niște invenții și niște fabulații. Și aici, ca în cazul SF-ului, argumentul poate să fie întors: cine ne spune că toate aceste mituri și legende nu se bazează pe fenomene autentice, pe care fiecare epocă le interpretează în felul ei?

„Ritualuri satanice"?

În cartea lor *The Abduction Enigma*, Randle și coautorii săi dau dovadă de o neînțelegere totală a acestei dimensiuni istorice a problemei atunci când scriu această frază: „Dacă răpirile extraterestre sunt reale, și chiar dacă găsim precedente în cultura populară și în tradițiile folclorice, experiența răpirii ar trebui să fie unică. N-ar trebui să găsim nimic asemănător în societatea noastră. Numai că nu este cazul". Care sunt aceste fenomene analoge după părerea aceastor autori? „Ritualurile satanice"! Și ne explică faptul că aceste practici sunt cât se poate de asemănătoare, ceea ce sugerează că toate acestea „nu vin din stele, ci se petrec în capetele noastre". Despre ce este vorba exact? Trebuie să trecem de la capitolul VII la capitolul XVIII ca să aflăm. În 1980, publicarea unei cărți, *Michelle Remembers*, care relata dezvăluirea sub hipnoză a unor abuzuri sexuale repetate asupra unor victime inconștiente de către membrii unei secte de adoratori ai lui Satan, ar fi provocat un val de dezvăluiri asemănătoare, sub supravegherea unor terapeuți profesioniști, practicând hipnoza. Astfel, răpirile și ritualurile satanice, sau falsele amintiri ale unor abuzuri sexuale în copilărie, care au provocat scandal în Statele Unite, sunt fenomene comparabile, afirmă acești autori. Și citează mai ales faptul că un psihoterapeut, doctorul Richard Boylan, tratând pacienții care fuseseră convinși, cu ocazia unor ședințe precedente cu alți terapeuți, că fuseseră victimele unor astfel de ritualuri „satanice", reușise să-i convingă la rândul lui că fuseseră în realitate victimele unor răpiri. Într-adevăr, fenomenul cultelor satanice nu este ceva nou. A fost bine studiat în ceea ce privește unele cazuri istorice, de exemplu în Franța și în Canada în secolul al XIX-lea, iar caracteristicile lor sunt diferite de cele ale răpirilor. E probabil să fi existat abuzuri în folosirea hipnozei din partea unor terapeuți, dar este oare un argument suficient ca să punem la îndoială întreg dosarul răpirilor, eliminând cu aceeași ocazie dimensiunea istorică a problemei OZN?

Problema spinoasă a hipnozei

Un argument foarte des invocat, deja de mulți ani, este cel al fragilității hipnozei, care ar fi cu stângăcie sau abuziv folosită de investigatorii sau terapeuții care cred în OZN-uri, care ar influența martorii ca să-i facă să admită că au fost răpiți. În Marea Britanie, un grup de studiu al OZN-urilor, BUFORA, a instituit chiar un moratoriu, apoi o interzicere a hipnozei în investigațiile membrilor lor. Să admitem că unii investigatori au putut să influențeze martorii în acest sens. Dar și contrariul este la fel de adevărat! Mulți s-au adresat, în prima fază, unor medici, psihologi și terapeuți profesioniști care nu credeau în ruptul capului în poveștile cu OZN-uri și nu puteau să facă nimic pentru aceste victime traumatizate. Povestea tipică a celui răpit începe cu o respingere a experienței sale de către profesioniști, complet debusolați în fața unor astfel de cazuri. De altfel, de multe ori, victimele unei răpiri doresc să uite experiența prin care au trecut și sunt foarte dispuse să creadă în explicații pur medicale, dar acestea nu sunt de ajuns și, mai devreme sau mai târziu, sfârșesc prin a se confrunta, cu ajutorul unor investigatori mai deschiși, cu experiențele lor traumatizante de răpire, care continuă să le obsedeze.

În ceea ce privește influența pernicioasă a psihoterapeuților, aceasta este o ipoteză care se poate întoarce și în celălalt sens: la început nu știau nimic despre aceste relatări, pe care le-au descoperit ascultându-i pe martori. Cazul soților Barney și Betty Hill este foarte revelator în această privință. Când citești cartea lor *The Interrupted Journey* (Călătoria întreruptă), coautor fiind doctorul Simon, ești frapat de faptul că acesta încearcă tot timpul să-i facă să mărturisească, la fiecare ședință de hipnoză, că au visat experiența lor. Or,

fiecare, separat, persistă în a afirma realitatea experienței sale. Doctorul Simon povestește că îl putea cufunda pe Barney într-o transă profundă: nu e chiar atât de ușor să manipulezi un subiect sub hipnoză, nici chiar pentru un psihiatru reputat! În această privință, Budd Hopkins precizează că a încercat de mai multe ori să influențeze martorii, ca să verifice soliditatea relatării, dar aceștia nu se lasă manipulați cu ușurință: rămân la povestea lor.

Oare unii anchetatori – chiar de bună credință și în mod inconștient – au influențat martorii? Se poate crede asta în unele cazuri, dar nu există nici un motiv să susținem că așa se întâmplă totdeauna, cum fac scepticii. Cu siguranță că nu poate fi vorba de așa ceva în cazul primelor anchete, ale căror rezultate i-au surprins chiar și pe investigatori. Situația este flagrantă în cazul lui Budd Hopkins, care a povestit în detaliu primele experiențe în cartea sa *Missing Time*, apărută în 1981. Când a supus regresiei hipnotice primul candidat, Steven Kilburn, împreună cu doctorul Girard Franklin, el însuși foarte sceptic în privința OZN-urilor, cei doi nu se așteptau deloc la ceea ce aveau să audă. Kilburn nu-și amintea aproape de nimic. Avea o spaimă nemotivată de fiecare dată când trecea cu mașina pe o anumită stradă. Și în acel loc avea să-și amintească Kilburn, sub hipnoză, despre răpirea lui, de către niște ființe mici care au pus mâna pe el.

Într-o altă carte importantă, publicată în primăvara anului 2000, de presa universitară din Kansas, *UFOs and Abductions*, profesorul David Jacobs a reunit câțiva autori reputați, de diferite tendințe, ceea ce o face o lectură recomandabilă pentru cei care doresc să aibă o vedere echilibrată asupra problemei. În contribuția sa, Budd Hopkins a confirmat un detaliu cât se poate de interesant, în sensul realității răpirilor. A adunat o colecție de patruzeci de planșe desenate de răpiți. Treizeci și le-au amintit sub hipnoză și ceilalți zece în mod normal. Hopkins spune că nu le arată aproape niciodată, ca să evite orice „contaminare". A arătat doar una sau două, în trei ocazii, unor răpiți care făcuseră

propriile lor desene. În trei rânduri, asemănarea a fost atât de frapantă încât fiecare a început să plângă de emoție!

Opinii favorabile hipnozei

Hipnoza a fost criticată, dar ea are și mulți apărători în rândul corpului medical, astfel încât dezbaterea nu poate să fie tranșată numai din punct de vedere tehnic. Să ascultăm, de exemplu, părerea doctorului John Mack, care este profesor de psihiatrie la școaia de medicină din Harvard, una dintre universitățile cele mai prestigioase din Statele Unite. Doctorul Mack a început să se intereseze de această problemă a răpirilor întâlnindu-l pe Budd Hopkins, în 1989. Inițial destul de reticent, el a fost impresionat de seriozitatea, inteligența și umanismul lui Hopkins și a acceptat să întâlnească martori. Cinci ani mai târziu, întâlnise deja vreo sută de subiecți și publica prima sa carte, *Abduction. Human Encounter with Aliens*, care studia în profunzime șapte cazuri de răpiri. Citând lucrările lui Daniel Brown, „un expert recunoscut în domeniul cercetării asupra hipnozei", Mack observă că studiile care au fost făcute, ajungând la concluzia inexactității amintirilor reconstituite sub hipnoză, s-au limitat la evenimente de mică importanță asupra vieții subiecților, în timp ce victimele răpitorilor au trăit un eveniment puternic traumatizant: „În consecință, aceste studii nu se pot aplica victimelor răpirilor, foarte motivate ca să-și amintească cu exactitate evenimentele intense care sunt pentru ele de o importanță vitală".

Să amintim în trecere că John Mack preferă, împreună cu alți câțiva autori, să folosească mai curând cuvântul *experiencer* decât *abductee*, pentru a sublinia caracterul complex al experiențelor traumatizante dar și instructive, după părerea lui.

Cartea lui Randle, Estes și Cone a reaprins disputa asupra problemei amintirilor false induse prin regresie hipnotică. Ei s-au sprijinit mai ales pe studiile psihologului Elizabeth Loftus, care a indus în mod experimental amintiri false unor subiecți. Dar alți

Alien Discussions

Proceedings of the Abduction Study Conference

held at MIT, Cambridge, MA

Andrea Pritchard, David E. Pritchard, John E. Mack
Pam Kasey, Claudia Yapp: Editors

Coperta documentelor conferinței despre răpiri, ținută sub egida fizicianului David Pritchard de la MIT și a profesorului de psihiatrie John Mack de la Școala de Medicină de la Harvard.

psihologi au criticat virulent ceea ce constituie pentru ei un abuz. Doctorul Janet Colli, de exemplu, subliniază faptul că aceste amintiri false create de Loftus nu sunt amintiri traumatizante ca acelea ale victimelor răpirilor, susținând astfel observația doctorului Mack. Aceasta citează studiile doctorului Bessel van der Kolk, folosind tehnica tomografiei pozitronice de explorare a creierului, care a pus în evidență o diferență netă între amintirile traumatice, numite „stare de tulburare posttraumatică" (*post-traumatic stress disorder*, PTSD) și niște amintiri oarecare. Cu ajutorul acestui instrument se observă o puternică activitate a creierului, legată de emoția pe care o provoacă această amintire traumatizantă.

Deprecierea martorilor

Nucleul cărții lui Randle, Estes și Cone este un atac virulent la adresa valului crescând de cazuri de răpire din anii optzeci și nouăzeci, vizându-i atât de răpiți cât și pe investigatorii care i-au studiat. Autorii formulează criticile cele mai severe ca să ajungă la o concluzie complet sceptică la sfârșitul cărții. Dwight Connelly, cel care editează *Mufon UFO Journal*, a subliniat într-o critică excelentă a cărții lipsa de respect a autorilor față de martori și de investigatori. Și pe bună dreptate, căci unele argumente invocate de Randle și colegii săi sunt penibile. Una dintre tezele recurente ale cărții este că răpiții sunt perturbați sexual. Acești autori spun, de exemplu, fără să prezinte nici cea mai mică analiză statistică, că 90% dintre răpiți au probleme sexuale și că 60% sunt homosexuali! Aceste afirmații au stârnit oarecare scandal pe Internet iar Randle a fost somat să le susțină cu probe, dar nu a putut să prezinte o bază statistică serioasă. Acestea fiind zise, este adevărat faptul că numeroase mărturii de răpiri comportă aspecte sexuale. Acestea sunt, pe de o parte, operațiuni

ginecologice care par să ducă la fabricarea unor ființe hibride – acesta fiind unul dintre aspectele cele mai tulburătoare din întreaga problemă a răpirilor – și, pe de altă pare, ceea ce seamănă cu o studiere a comportamentului uman, îndeosebi sexualitatea noastră. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

În general, acești autori și alții, precum ultra scepticul Philip Klass, invocă tot timpul ideea că victimele răpirilor sunt persoane tulburate mental, care caută astfel să-și dea importanță. Or, această descriere disprețuitoare a răpiților este totalmente respinsă de toți investigatorii care au lucrat temeinic cu martori. Să cităm doar opinia doctorului Mack, profesor de psihiatrie la Harvard: „Eforturile pentru stabilirea unui comportament psihopatologic, altul decât perturbările asociate unui eveniment traumatizant, nu au reușit. Examenul psihologic al victimelor răpirilor nu a pus în evidență vreo tulburare mentală emoțională care le-ar putea explica mărturia." John Mack se sprijină îndeosebi pe studiile unor psihologi reputați precum doctorul Clamar și doctorul Slater, care au studiat mai multe cazuri investigate de Budd Hopkins, precum și pe studiul aprofundat al propriilor săi martori, cu ajutorul unui număr mare de teste psihometrice. Dar asta nu este de ajuns ca să-i convingă pe sceptici: deoarece toate astea nu pot să existe, trebuie să existe o explicație!

Pe lângă acuzațiile de dezechilibru sexual, alte câteva tulburări mentale au fost amintite ca să se pună sub semnul întrebării realitatea răpirilor. Să le cităm rapid. E vorba, de exemplu, de tulburări de somn precum paralizia temporară, care se poate manifesta la trezire. Dar nu prea vedem cum acest „fenomen neurologic benign", conform definiției experților, ar putea să inducă traumatismele, angoasele profunde ale celor răpiți! În plus, ele îi afectează mai ales pe bărbați (80%), ceea ce ar trebui să producă un procentaj analog în rândul celor răpiți, or nu e cazul. S-a mai vorbit mult de „tulburări de personalitate multi-

plă” sau de „sindromul Munchausen”, care induce la bolnav un comportament manipulator, căutând să atragă atenția, sau înclinația spre fantasme, fără a uita subiecții influențabili și impresionabili. Două teorii se bucură de un anumit credit în rândul scepticilor: cea a doctorului Persinger, pentru care aceste povești ar fi niște halucinații datorate unor crize de epilepsie în lobul temporal al creierului, și cea a lui Paul Devereux și alți autori, pentru care observațiile de OZN-uri s-ar datora „stresului tectonic”, adică tensiunilor scoarței terestre, care se află la originea cutremurelor de pământ. Dar toate aceste argumente nu pot, în mod vădit, să rezolve enigma mărturiilor despre răpiri. E timpul să abordăm problema în celălalt sens și să prezentăm pe scurt câteva argumente în favoarea realității – oricât de uimitoare ar fi ea – a acestor mărturii.

Examinarea globală și statistică a fenomenului

Amploarea adevărată a fenomenului răpirilor rămâne greu de estimat, chiar și astăzi. Este indubitabil faptul că multe cazuri de răpire au fost studiate peste tot în lume – în Europa, în America Latină, în China, în Australia, în Africa – dar realitatea este că avem de-a face mai ales cu un fenomen american. Organizația Roper a făcut un sondaj după toate regulile artei, în cursul verii anului 1991, pe 5947 de americani adulți, la comanda omului de afaceri Robert Bigelow, sondaj care a avut efectul unei bombe. La vremea aceea, Hopkins și Jacobs investigaseră deja aproape cinci sute de martori. Era deja mult, dar sondajul, cuprinzând o serie de unsprezece întrebări (printre care și o întrebare capcană), ducea la concluzia că fenomenul avea o amploare mult mai mare. 18% dintre persoanele chestionate recunoșteau că s-au trezit paralizate, cu

impresia că cineva sau ceva se afla în dormitorul lor. 15% recunoşteau că au văzut măcar o dată o ființă înspăimântătoare, în camera lor sau în altă parte. 14% spuneau că au trecut prin experiența părăsirii corpului şi 13% avuseseră o experiență de „gol temporal" de o oră sau mai mult. 10% avuseseră senzația că pluteau în aer fără să ştie de ce şi cum. 8% văzuseră globuri de lumină într-o încăpere, iar acelaşi procentaj avusese pe corp tăieturi şi cicatrice cărora nu le cunoştea originea. Aceste procentaje erau enorme şi analiştii au calculat că 2% din eşantion (adică 119 persoane) răspunseseră „da" la patru sau cinci din întrebările-cheie. Statele Unite aveau la acea dată 185 de milioane de adulți, 2% reprezentând 3,78 milioane de persoane. Nu se poate totuşi conclude că în această țară există trei-patru milioane de răpiți! Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că un efect de contagiune, de influență mediatică se făcea deja simțit în acea perioadă, când cartea lui Whitley Strieber, *Communion*, apărută în 1987, se vânduse într-un milion de exemplare. Un nou sondaj Roper, realizat în 1998, a dus la rezultate comparabile, iar riscul de contagiune mediatică nu dispăruse.

De aceea, primele studii rămân probabil cele mai prețioase, precum cel realizat în 1985 de folcloristul Thomas Eddie Bullard pe aproape trei sute de cazuri. Bullard stabilise o convergență remarcabilă a relatărilor între martorii care nu se cunoşteau şi nu ştiau nimic sau aproape nimic despre poveştile cu OZN-uri. Era vorba de scenariul tip al răpirii, umilitor, radical diferit de poveştile cu contactați din anii cincizeci, avantajoase pentru persoanele în cauză. În versiunea cea mai scurtă, răpitul, total neputincios, era îmbarcat inconştient la bordul unui OZN, unde era supus unor examene medicale, prelevare de spermă, după care era adus în locul de plecare, pe un drum noaptea sau chiar la propriul domiciliu. Putea să mai existe, în plus, o comunicare telepatică a cărei temă, de cele mai multe ori, era o prevenire împotriva unor catastrofe ecologice şi uneori o experiență de natură mai „spirituală", aspect despre care vom vorbi mai târziu. Această abordare com-

parativă şi statistică a fost în mod considerabil întărită în 1995, odată cu constituirea, de către Mufon, a unei baze mai importante alcătuită din·1700 de cazuri comunicate de treisprezece investigatori, numită „Mufon Transcription Project", dusă la bun sfârșit de Dan Wright. Mai rămânea de comparat această bază cu cea a lui Bullard, o activitate care a fost făcută posibilă procedându-se la o transcriere a mărturiilor în șaizeci și șapte de rubrici comparabile, descriind un întreg scenariu, cu posibile variante. În 1998, Bullard a prezentat rezultatele acestui studiu comparativ, constatând o convergență remarcabilă a procentajelor, care diferă cu mai puțin 10-12% la 53 de rubrici. Pe de altă parte, această analiză mai aprofundată ne invită să nuanțăm orice interpretare a fenomenului de răpire. Bullard şi Wright au găsit, de exemplu, că un examen medical avusese loc în 70% din cazuri prezentate în baza de date Mufon. Mai precis: analiza sângelui sau alte prelevări în 28 și 31% din cazuri, precum şi un examen al aparatului genital, cu un procentaj identic, în 24% din cazuri. Dar aceste relatări nu se reduc doar la un simplu examen medical. O „comunicație" cu răpitorii avusese loc în 46 și 38% din cazuri, cuprinzând anunțarea unei catastrofe viitoare cu procentajul identic de 19% din cazuri, precum și anunțarea unei „misiuni" în 28 și 26% din cazuri. Astfel, procentajul răpirilor cu „comunicare", mai scăzut decât cel al răpirilor cu examen medical, ne îndeamnă totuși la prudență înainte de orice generalizare pripită asupra sensului acestor răpiri misterioase.

Cazuri cu martori multipli şi observarea unui OZN

Există multe cazuri bine stabilite în care martori exteriori au observat răpirea sau cel puțin unele aspecte fizice ale răpirii. Cazul tăietorului de lemne Travis Walton este deosebit de spectaculos, deoarece a fost răpit la bordul unui OZN sub ochii colegilor lui îngroziți, rămași la bordul camionetei care îi ducea la locul de muncă. Aceşti șase martori, pe care poliția i-a supus testului cu detectorul de minciuni, nu au dezmințit niciodată ce relataseră, la fel ca Travis Walton. Randle şi coautorii săi sunt obligați să

recunoască, din vârful buzelor, autenticitatea cazului! Acest caz nu este unic. Se cunoaște bine cel de la Allagash (Statele Unite) și cel al lui Kelly Cahill, Dandenong (Australia), studiate de investigatori excelenți. În primul caz, studiat de Raymond Fowler, patru tineri care pescuiau în râul Allagash (Maine), în 1976, au văzut apropiindu-se un OZN deasupra apei. Își vor aminti după aceea de răpirea lor, comportând un examen medical la bordul OZN-ului, în cursul regresiilor hipnotice. Întâmplarea lui Kelly Cahill, în 1993, în Australia este și mai remarcabilă, pentru că este vorba de șase martori împărțiți în trei mașini, găsiți treptat de Bill Chalker, investigator cunoscut pentru rigoarea sa. Din acești șase martori, numai Kelly Cahill a acceptat să se facă cunoscută publicului. A scris propria sa carte, *Encounter*, publicată în 1996 și a fost invitată la simpozionul anual organizat de Mufon în 1999. Printre detaliile remarcabile ale acestui caz, care ar fi prea lung ca să îl amintim aici, să remarcăm că trei martori independenți, Kelly, Jane și Glenda au făcut un desen foarte asemănător al OZN-ului pe care îl văzuseră la marginea drumului: un obiect mare și oval, aflat în zbor staționar la mică altitudine, cu o serie de lumini mari de jur împrejur și raze luminoase convergente spre sol.

Răpirile: fenomen mondial

Pentru cei care ar presupune că poveștile cu răpiri constituie o boală „anglo-saxonă”, iată acum câteva cazuri din alte țări. Mai întâi un caz german și un caz francez, tot cu mai mulți martori.

Fizicianul Illobrand von Ludwiger a prezentat în cartea sa *Best UFO Cases – Europe*, apărută în 1998, un caz care a avut loc în 1977 la Langenargen, lângă lacul Constanza. Un tânăr de douăzeci și șapte de ani, Lothar Schaefler, se întorcea acasă noaptea târziu după ce îl condusese pe vecinul său Rudi Grutsch, când a văzut apropiindu-se două OZN-uri silențioase, degajând o lumină intensă, care lumina peste tot în jur. Grutsch a văzut OZN-urile de la fereastră și l-a zărit pe prietenul său Schaefler care părea foarte agitat în fața casei sale. Schaefler a văzut ivindu-se

lângă el două ființe mici care l-au înspăimântat, apoi și-a pierdut cunoștința. După care vecinii l-au găsit în fața ușii lor, foarte tulburat. Și ei văzuseră peisajul puternic luminat. O ședință de hipnoză făcută de un specialist, profesorul Claus Bick, s-a lovit de un blocaj mental, dar martorul și-a amintit că a fost ridicat de la sol, după care își pierduse cunoștința, ceea ce seamănă foarte mult cu un scenariu de răpire, fără ca acest lucru să fie stabilit în mod definitiv. Abia după ce și-a recăpătat cunoștința a văzut cele două ființe, cu o înălțime care depășea cu puțin un metru, uitându-se la el. A fost cuprins de panică, spărgând un geam de la ușă ca să încerce să intre, apoi totul a dispărut: entități, lumini și OZN-uri.

În cazul francez este vorba de domnul D., tehnician în domeniul aeronautic, pensionar, și alți patru martori direcți. Domnul D. avea întâlnire pentru o partidă de vânătoare în cătunul Le Ruel, lângă Haravilliers (Oise), în ziua de 10 ianuarie 1997. Când a ajuns în zori la intrarea în cătun, cu prietenii, în două mașini, au văzut brusc un OZN enorm, circular, aflat în zbor staționar la mică înălțime deasupra drumului. După descrierea făcută de domnul D., era total silențios, lat de aproximativ 45 m și avea multe lumini colorate pe circumferință. Acest martor, cu care am stat mult de vorbă, precum și cu soția și fiul său, împreună cu alți investigatori, ni s-a părut foarte credibil. El își amintește, fără hipnoză, pe care a refuzat-o totdeauna, că a fost răpit la bordul OZN-ului și a fost supus unui fel de examen medical. Este, în realitate, un caz foarte complex, cu o posibilă distorsiune a timpului. Căci a avut sentimentul că fusese proiectat într-o altă „dimensiune”, cu o senzație puternică de accelerare. Acum își amintește că văzuse ființe înalte, „cu capete de vultur”, la bordul unei alte nave unde fusese dus. Trebuie subliniat faptul că au existat și alți martori: două persoane în mașina lui, altă persoană în mașina din urma lor și alt vânător care îi aștepta într-o parcare situată la capătul cătunului. Acesta și-a amintit că a fost survolat de același OZN, care a rămas staționar deasupra mașinii

și a învăluit-o într-un fel de ploaie de lumină! După care a văzut OZN-ul deplasându-se spre cătun și și-a pierdut cunoștința. Când s-a trezit, domnul D. era acolo, dar nu-l văzuse venind. Investigația continuă și, treptat, sunt scoase la lumină și alte episoade, nu mai puțin ciudate, care par să-i fi afectat și pe alți locuitori ai cătunului. Un aspect incredibil al acestei întâmplări este scurtimea ei aparentă: în jur de un sfert de oră. Dar știm că în astfel de cazuri are loc o distorsiune a timpului, ca în cel al caporalului chilian deja citat.

Se cunosc numeroase cazuri de răpiri în America Latină, îndeosebi în Brazilia. Cazul lui Antonio Villas Boas, care a fost răpit în 1957 și a fost obligat să aibă o relație sexuală cu o extraterestră, este un caz „clasic" binecunoscut, care a fost în mod serios studiat de doctorul Fontes. Iată, foarte pe scurt, un caz mai recent, care și el a fost bine studiat: cel al lui Antonio Carlos Ferreira, petrecut în 1979, lângă orășelul Mirassol. Ferreira, în vârstă de 21 de ani, era paznic de noapte la o mică fabrică de mobilă. La trei dimineața, a văzut coborând din aer un obiect luminos care a aterizat lângă el. Era un mic OZN din care au ieșit trei ființe mici. Paralizat de o rază de lumină roșie, el a fost luat la bordul OZN-ului, care i-a dus pe toți la bordul unei mari nave spațiale. La bordul acelei nave, el a observat două feluri de entități ne-umane: una cu o piele de culoare închisă și păr roșu și buclat, cealaltă având un ten palid și părul negru. Cele două rase aveau ochi mari, negri, în formă de migdală, fără gene sau sprâncene, gura cu buze goase și bărbia bine conturată. Ființele mici care îl aduseseră erau în schimb doar niște „oameni mecanici"! Ferreira a fost obligat, ca și Villas Boas, să facă dragoste cu o femelă cu pielea închisă la culoare. După toate aparențele, Ferreira a mai fost răpit după aceea, îndeosebi în ianuarie și aprilie 1983. După investigatorul A.-J. Gevaerd, în cursul uneia dintre ele i-a fost arătat un copilaș cu piele închisă la culoare și cu părul alb, care era propria sa fiică! Acest caz nu este izolat și am mai putea cita și altele. Scott Corrales,

ufolog reputat și director al Institutului de Ufologie Hispanică, a subliniat faptul că toate cazurile sud-americane se deosebesc net de cele din America de Nord: aici nu apar „cenușii", „reptilieni" (numiți și „reptoizi") sau „nordici" și se pare, pe de altă parte, că aici se preferă inseminării actul sexual natural!

Să schimbăm decorul. Ufologul norvegian Odd-Gunnar Roed a prezentat, la conferința de la San Marino din iunie 2000, câteva cazuri remarcabile de răpiri din Norvegia, care subliniază aspectele foarte ciudate ale acestor fenomene. De exemplu, cazul lui Jan Dolmen Larsen, un tânăr care a fost ridicat din patul său și răpit prin acoperișul casei! OZN-ul avea forma clasică a unei farfurii, cu un diamentru de aproximativ 50 m, dar interiorul i s-a părut mult mai mare decât exteriorul. S-a pomenit într-un mare „auditorium", confruntat cu niște ființe cu ochi mari și negri în formă de migdală. Din această experiență își amintește doar că i s-a adus la cunoștință „ceva important" de care își va aduce aminte mai târziu.

Urmele fizice pe sol și pe corpuri

Scepticii pun sistematic la îndoială indiciile materiale care sunt constatate în numeroase cazuri de răpire. Or, dacă urmele pe sol sunt rare, efectele fiziologice, îndeosebi urmele pe corpul martorilor, sunt mult prea numeroase ca să fie înlăturate cu atâta ușurință. Există un caz francez bine cunoscut, care nu este considerat răpire, fiind totuși comparabil. Este vorba de cazul „doctorului X", cu o urmă triunghiulară pe abdomen, care apare periodic, de la observarea unui OZN, într-o seară când se afla pe balconul casei. Se pare că a fost lovit de o rază luminoasă, care l-ar fi afectat fiziologic și mental. În cazurile de răpiri, care deseori sunt cazuri cu repetiție, se poate spune chiar „cazuri de familie" putând să afecteze câteva generații, martorii rămân pe corp cu diferite urme, precum înțepături sau tăieturi fine pe gambe, șolduri sau brațe sau urme rotunde, adânci de 1–2 mm, numite

scoop marks, care indică o prelevare de țesut, în unele cazuri până la os (la genunchi, de exemplu). O urmă pe sol bine cunoscută este cea din grădina lui Kathie Davis (Debbie Jordan), martor principal din a doua carte a lui Budd Hopkins, *Intruders*, publicată în 1987. Să ne amintim că este un „caz istoric" în ufologie, deoarece este primul care a dezvăluit „scenariul genetic", devenit clasic, cu prelevare de ovul, manipulare in vitro, implantare de embrion, prelevare de fetus apoi și, mai târziu, „prezentarea" unui copil hibrid mamei cu ocazia unei alte răpiri! Vom reveni mai târziu la acest caz dar, aici, să spunem doar că OZN-ul aterizat în grădină, în spatele casei, a lăsat o urmă în iarbă, urmă care a rămas vizibilă mult timp.

O altă experiență merită și ea să fie semnalată aici. Mereu în căutare de dovezi convingătoare, cele trei mari organisme americane (Mufon, Cufos și Fufor), unite în „UFO Coalition", au pus discret în aplicare un program de instalare a unor aparate de supraveghere la domiciliul câtorva răpiți, numite „Ambient Monitoring Project". Din păcate, încercările precedente de acest gen au eșuat, ca și cum acești misterioși „vizitatori" ar fi capabili să detecteze aparatele și să le neutralizeze!

Problema implanturilor

Problema micilor implanturi care ar fi fost găsite în diferite locuri ale corpului celor răpiți este una dintre cele mai controversate din tot dosarul OZN. Mai întâi, un mare număr dintre ele au fost pur și simplu aruncate de răpiți în cazul în care au fost respinse de corpul lor (este cazul domnului D. din Franța). La începutul anilor nouăzeci, o analiză de implant realizată de fizicianul Pritchard, profesor la MIT, era promițătore la început, dar s-a terminat într-un mod ciudat: eminentul profesor a declarat în cele din urmă, după câțiva ani de studiu, că era doar un fir de bumbac! În 1995, problema

implanturilor a revenit în actualitate în mod spectaculos, cu seria de opt operații – efectuate de o echipă: doctorul Roger Leir și investigatorul texan Derrel Sims – realizate în cursul anilor 1995 și 1996 în California, precum și analizele fizice și biologice conduse sub controlul institutului NIDS (National Institute for Discovery Science). Aceste studii sunt foarte interesante și, chiar dacă nu sunt decisive, par să întărească ipoteza realității implanturilor. Din păcate, doctorul Leir este un personaj controversat, iar asociatul său conjunctural, Derrel Sims (s-au despărțit la începutul anului 1999), și mai mult. I-am întâlnit pe cei doi separat și mi-au povestit fiecare versiunea proprie a diferendului dintre ei, dar mărturisesc că nu sunt în stare să-i departajez. Trebuie totuși semnalat faptul că, exact după una din operații, filmată de canalul NBC și difuzată la o oră de mare audiență la începutul anului 1999, doctorul Leir a fost atacat brusc de Asociația Medicilor din California, care a dezgropat o plângere veche făcută de un client, pe care acesta și-o retrăsese totuși! Puțin după aceea, Leir a fost victima unui grav accident cardiac. Și-a revenit însă, din fericire, și a putut să-și reia activitatea medicală. Dar nu are importanță părerea pe care o poți avea despre om. Operațiile au avut într-adevăr loc, de față cu martori. Leir a realizat chiar o nouă operație, în februarie 2000, prezentată la congresul de la Laughlin din luna martie. Operatul, Tim Cullen, se afla acolo și am stat de vorbă de câteva ori cu acest bărbat simpatic și curajos, care mi s-a părut cât se poate de credibil.

Au fost realizate analize autentic științifice ale implanturilor extrase și rezultatele au fost publicate în cartea lui Roger Leir *The Aliens and the Scalpel*, publicată în 1998, cu ajutorul financiar al lui Robert Bigelow. Implanturile extrase de Leir și echipa sa, majoritatea din mâinile și picioarele pacienților (Leir este chirurg de picioare iar la mâini a operat un alt chirurg), sunt de fapt, de două feluri: unele conținând o parte metalică, altele pur biologice. Actualmente, se pare că primele sunt singurele care au fost studiate. Sunt foarte mici, de formă rotunjită, dar structura lor este

complexă. Implantul extras din antebrațul lui Tim Cullen este de acest tip. Din punct de vedere biologic, primul fapt notabil este că prezența acestor corpuri străine nu a provocat nici o inflamare, ceea ce s-ar putea datora membranei externe ciudate care înglobează obiectele, pe care Leir o descrie astfel: „Membrane bine organizate, cu aspect cenușiu-închis și strălucitor". Țesuturile adiacente comportă numeroase celule nervoase, ca acelea pe care le găsim în vârful degetelor. În interiorul implantului se află un mic obiect metalic în formă de T, cu o structură complexă.

O primă analiză metalurgică a fost făcută prin spectroscopie laser pe mai multe eșantioane, analiză condusă de NIDS și colonelul Alexander, la laboratorul național de la Los Alamos. Eșantioanele comportau peste douăsprezece elemente, în principal aluminiu, calciu, cupru și fier. Acest raport recomanda studii mai complete, care au fost atunci încredințate de Alexander unui alt laborator, New Mexico Tech. Eșantioanele le-au fost încredințate fără să li se precizeze originea. Or, al doilea raport oferă un diagnostic cel puțin surprinzător: pentru acest laborator, acele bucăți de metal păreau provenite dintr-un meteorit! Citind asta, doctorul Leir l-a sunat pe chimist și i-a dezvăluit faptul că fragmentele erau extrase dintr-un corp omenesc. Analistul a presupus atunci că ar fi putut să fie vorba de un material ceramic care provocase o calcifiere, dar doctorul Leir a pus sub semnul întrebării această ipoteză, deoarece ceramicele provoacă o inflamație puternică. Leir a conchis: „Câțiva indivizi care au fost răpiți au în corpurile lor obiecte artificiale, fabricate, a căror origine extraterestră a fost stabilită".

Dar nu toată lumea este de aceeași părere. I-am cerut opinia colonelului Alexander în martie 2000 la Laughlin: „Deloc convingător!" mi-a răspuns el. Acest răspuns negativ m-a intrigat, deoarece tocmai aflasem părerea unui metalurg care considerase aceste analize de implanturi foarte interesante. S-ar putea ca institutul NIDS și colonelul Alexander să refuze dezvăluirea

unor dovezi prea convingătoare despre răpiri, ca și despre mutilarea vitelor?

Dar să vedem acum un alt punct fierbinte, foarte fierbinte chiar, al dificilului dosar al răpirilor: cel al supravegherii militare care pare să fie exercitată, în mare secret, în anumite cazuri de răpiri multiple.

Supravegherea militară a răpirilor

Un anumit număr de mărturii sugerează cu tărie existența, în Statele Unite, a unei supravegheri militare a răpirilor. Mai întâi se impune o remarcă. Dacă răpirile ar fi operațiuni punctuale, asupra unor victime ocazionale, orice supraveghere ar fi probabil imposibilă, chiar dacă militarii ar avea mijloace de detectare și de urmărire a OZN-urilor în mod sistematic (au cu siguranță mijloace, dar până unde merge eficacitatea lor?). Or, una din concluziile ce se poate trage din dosarul răpirilor este că ele sunt deseori operațiuni repetitive, afectând eventual mai mulți membri ai aceleiași familii și chiar mai multe generații. Se poate crede că serviciile de supraveghere, militare sau civile, dacă își fac treaba cel puțin la fel de bine ca investigatorii particulari, sunt la curent cu această situație neliniștitoare și că încearcă să facă ceva! Nu au misiunea să protejeze cetățenii? Primul indiciu al acestei posibile supravegheri este hora faimoaselor elicoptere neidentificate care survolează, uneori cu insistență, casele acestor victime, uneori exact după o răpire, ca și cum ar fi reperat OZN-ul. Există cazuri foarte cunoscute: Betty Andreasson, Kathie Davis, Whitley Strieber, Leah Haley și mai ales Karla Turner, autoarea a câtorva cărți remarcabile. Dar poate că este mai mult decât o simplă supraveghere de la distanță. În cartea sa *Taken*, publicată în 1994, Karla Turner prezintă opt cazuri de

femei, victime ale unor răpiri multiple, dintre care unele cu aspect foarte tulburător, sugerând operațiuni militare de răpire. În acest caz, amintirile diferă de o răpire extraterestră: nu apare sala rotundă cu lumină discretă, lucrurile se petrec în încăperi pătrate, cu militari în uniformă și medici în bluze albe care administrează injecții. S-ar părea astfel că niște servicii ultrasecrete și specializate încearcă să contracareze operațiunile *alien*, răpind la rândul lor victimele, pe care le-ar interoga cu ajutorul unor seruri, încercând să obțină informații. Ba chiar ar fi pus implanturi, umane de data asta, în încercarea de a spiona operațiunile!

Să mai facem un pas pe drumul speculațiilor. Unii extratereștri, care dezaprobă acțiunile semenilor lor, ar fi venit în ajutorul nostru, făcând echipă cu militarii! După Karla Turner, asta i-ar fi explicat o femeie extraterestră lui Amy, cu ocazia unei răpiri de o echipă mixtă militară/alien. Aceste mărturii, povestite astfel pe scurt, pot să pară destul de delirante, dar există totuși unele, provenind de la persoane care nu se cunosc și care, deci, se susțin reciproc. Problema se complică și mai mult în cazul Leah Haley. Aceasta și-a amintit, în cursul unei ședințe de regresie hipnotică cu John Carpenter, de o răpire de tip militar cu prezența unui mic extraterestru. A fost interogată cu o oarecare brutalitate ca să afle ce i-au făcut extratereștrii – ceilalți, extratereștrii răi! – cu ocazia unei răpiri precedente, dar Leah Haley a refuzat să vorbească, din lealitate față de ei. De ce asta? Ea povestește în cartea ei *Lost Was the Key* că primele experiențe datează din copilărie și că a dobândit o legătură afectivă cu răpitorii săi extratereștri! Vedem apărând aici problema relațiilor noastre cu acești misterioși vizitatori, despre care vom vorbi mai târziu. Dar deocamdată se pune problema realității unei astfel de mărturii.

Trebuie să punem asta, încă o dată, pe seama paranoiei sau a serialului *X Files*? În realitate, speculații de acest gen zguduiseră deja puternic ufologia americană în anii optzeci, fiind respinse de o mare majoritate de ufologi, cu atât mai mult cu cât existau

suspiciuni de manevre de dezinformare pentru protejarea adevăratelor secrete. Acest context explică marea reticență a numeroși investigatori față de astfel de mărturii. John Carpenter însuși, pe care l-am întâlnit în martie 2000, nu pare convins de o astfel de cooperare umană-alien, formulând ipoteza destul de ciudată că, în cazurile în care răpiții văd militari, aceștia ar putea să fie ei înșiși niște răpiți! În general, investigatori precum Budd Hopkins și David Jacobs afișează un mare scepticism față de ipoteza secretelor militare în privința OZN-urilor, inclusiv asupra recuperării unor OZN-uri accidentate. Am discutat cu ei la sfârșitul anului 1997 și am descoperit cu surprindere că erau total ostili acestei idei (Hopkins, totuși, și-a nuanțat poziția mai recent). Pentru ei, ființele cu aparență umană observate de victimele răpirilor ar fi de fapt niște hibrizi, cu o aparență din ce în ce mai umană după două-trei generații, astfel încât să poată fi luați drept oameni! Iar acești hibrizi ar fi cu totul devotați cauzei răpitorilor extratereștri. În privința problemei care ne interesează în momentul de față – cea a realității operațiunilor militare – iată o altă speculație, și mai năucitoare decât precedentele, datorată în mod ciudat unui om de știință austriac.

MILAB: speculațiile doctorului Lammer

Dezbaterea despre aceste eventuale operațiuni ultrasecrete a fost înveninată de speculațiile provocatoare ale unui fizician austriac, doctorul Helmut Lammer de la Institutul Austriac de cercetare spațială, care merg și mai departe decât ce s-a spus mai înainte, provocând oarecare agitație în Statele Unite. Ideile sale au apărut mai întâi sub formă de articole în 1996 și 1997, apoi în 1999 într-o carte publicată direct în engleză: *MILAB. Military Mind Control and Alien Abduction.* Sigla MILAB înseamnă „military abductions of alleged abductees”, adică: răpiri militare! Doctorul Lammer nu s-a mulțumit cu ipoteza unei supravegheri militare a răpirilor extraterestre.

Ca să rezum lucrurile, să spunem că formulează în cartea sa trei ipoteze:

1. Serviciile secrete conduc experiențe de control mental asupra victimelor răpirilor și își camuflează operațiunile cu ajutorul poveștilor de răpiri făcute de extratereștri, abătând astfel atenția cercetătorilor.
2. Aceste agenții conduc cercetări clandestine de inginerie biologică și genetică și fac experiențe în acest domeniu pe răpiți, în laboratoare subterane.
3. Echipe militare supraveghează clandestin victimele răpirilor extraterestre.

Astfel, în mintea autorului, ipoteza supravegherii extratereștrilor ocupă doar poziția a treia. Întreaga sa carte este axată, de fapt, pe ideea că serviciile secrete americane au dezvoltat de mulți ani tehnici de control mental dintre cele mai sofisticate, cu obiective care rămân obscure dar care ne amintesc de bănuielile alarmante – apărute în anii optzeci – despre o conspirație mondială pentru preluarea puterii. Fără a împărtăși neapărat niște vederi atât de pesimiste, trebuie totuși să admitem că astfel de studii despre controlul mental există, și de mult timp. Cercetările deja vechi despre acțiunea unor droguri precum LSD-ul, despre manipularea minților, despre manipulările electrice ale creierului cu fixarea de electrozi sau a unor implanturi au fost mai mult sau mai puțin dezvăluite în ultimii ani. Nu există nici o îndoială că astfel de cercetări continuă și că au atins un înalt nivel de eficacitate. O ipoteză interesantă formulată de Helmut Lammer este că unii răpiți ar fi fost manipulați mental ca să devină spioni inconștienți, cu ocazia unor răpiri ulterioare de către extratereștri!

Colonelul Alexander, care a fost unul dintre cercetătorii militari în acest domeniu ultrasecret de control al minții (a lucrat la Los Alamos), a criticat în mod violent cartea lui Helmut Lammer. În două mesaje lungi pe Internet – unul scris de soția lui, Victoria și al doilea chiar de el – Alexander a denunțat ceea

ce a numit el resurgența catastrofală a delirurilor conspiraționiste din anii optzeci.

Argumentul principal al lui Alexander este foarte simplu: este absurd, zice el, să-ți imaginezi că niște servicii secrete ar putea să se angajeze ani de zile și cu mijloace considerabile (echipe numeroase, baze subterne, elicoptere etc.), în operațiuni care violeză atât de vădit drepturile elementare ale cetățenilor și care, dacă ar fi dezvăluite, i-ar costa foarte scump pe autorii lor. Din păcate, știm astăzi că unele studii secrete au avut într-adevăr loc timp de ani de zile, fără știrea subiecților și punându-li-se în pericol sănătatea: doze masive de droguri precum LSD-ul, lăsând unele victime într-o stare cât se poate de jalnică, doze mortale de radiații, diseminare de bacterii în orașe etc. Argumentul lui Alexander pare slab în acest context. Alexander mai spune că nu există nici o tehnologie de implanturi minuscule pentru a servi reperării la mare distanță a subiecților implantați. Dar după spusele lui Lammer, tehnologia unor astfel de implanturi ar exista, ținută sub un mare secret, evident. În ceea ce privește detectarea la distanță, ne putem pune tot felul de întrebări despre acele elicoptere camuflate care execută zboruri staționare la mică altitudine deasupra locuințelor celor răpiți, după cum au mărturisit unii dintre ei. Atunci, cine are dreptate?

Poate că adevărul este undeva la mijloc! În această stare de spirit, propun să ne întoarcem acum, ca să revedem filmul „dezvăluirilor" din ce în ce mai spectaculoase, unele îngrijorătoare, care s-au revărsat peste ufologia americană (și mondială) în cursul anilor optzeci și nouăzeci.

VII
Dezvăluiri spectaculoase și dezinformare

Deceniul optzeci s-a terminat, în Statele Unite, cu un adevărat foc de artificii al dezvăluirilor spectaculoase, care vor tulbura profund ufologia, nu numai cea americană, ci și mondială. Singurul fenomen de amploare comparabil va fi după aceea prea celebrul film al autopsiei, din 1995, „scandal" de pe urma căruia ufologia începe să-și revină abia la începutul secolului XXI. Aceste dezvăluiri sunt mai întâi niște documente foarte controversate, care au apărut în 1986-1987 vrând să dezvăluie existența unui grup ultrasecret de studiere a OZN-urilor, intitulat „Majestic-12". Tot în cursul acestor ani capătă formă zvonurile despre contacte secrete și mai ales despre o înțelegere, imposibil de recunoscut, în urma căreia ar fi fost cedate baze subterane unor rase de extratereștri nu prea simpatice – „cenușii" –, precum și „dreptul" de a face câteva răpiri discrete în scopul unor studii genetice sau de altă natură, în schimbul unor informații științifice și tehnologice. Nu a fost prezentată nici o dovadă decisivă în sprijinul tuturor acestor afirmații, astfel încât pentru mulți ufologi, ar fi vorba, în cel mai bun caz, de zvonuri lipsite de temei, iar în cel mai rău caz, de dezinformare pentru protejarea unor adevărate secrete.

Dar este posibil ca în toate astea să existe o parte de adevăr și să fim supuși unui proces de divulgare progresivă, informațiile adevărate fiind împănate cu destule „erori" și minciuni ca să se împiedice o panică mediatică.

Cum au apărut aceste dezvăluiri și cine le-a lansat? Nu e deloc ușor să răspunzi la această întrebare interesantă, deoarece

cele mai multe documente provin din surse neidentificate. Să reamintim mai întâi, pe scurt, deoarece este foarte cunoscut, documentul de informare pentru președintele Eisenhower imediat după ce a fost ales, datat noiembrie 1952, „divulgat" în 1987 și dezvăluind crearea în 1947, de către președintele Harry Truman, a grupului ultrasecret „Majestic-12". Mai recent au apărut documente noi astfel încât, la sfâritul anului 1999, existau peste 2000 de pagini având legătură cu aceste operațiuni secrete.

Saga decumentelor „Majestic-12"

Ufologul William „Bill" Moore, cunoscut până acum prin investigarea cazului Roswell, este omul care a declanșat lungul scenariu de divulgare a unei serii de documente foarte controversate, ce ar dezvălui primele operațiuni secrete de recuperare ale unor OZN-uri accidentate în Statele Unite. Moore a publicat primul document al seriei în 1987, apoi a trebuit să se aștepte anul 1992 ca să apară alte documente, tot la fel de misterioase, în mai multe etape. Să citām alți câțiva protagoniști din primii ani: investigatorul Jaime Shandera, Stanton Friedman, Timothy Good și Linda Moulton Howe (ea văzând numai un singur document) și, pe de altă parte, „agentul special" Richard Doty. Doty, un personaj ciudat, a fost sursa multor informații îndoielnice, nefiind singurul care a activat la baza Kirtland de la Albuquerque, în cadrul serviciului de Anchete Speciale al Air Force. William Moore a spus că începuse să colaboreze cu Doty din 1980, împreună cu colegul său Jaime Shandera, producător de cinema la Los Angeles și că aveau alți oameni de legătură în serviciile secrete. Cazul, care mocnea de un anumit timp, a izbucnit la lumina zilei în luna iulie a anului 1987, când William Moore a prezentat la simpozionul anual

organizat de Mufon un document ultrasecret de cinci pagini, „Numai pentru ochi” (*Eyes Only*), intitulat *Briefing Document: Operation Majestic 12. Prepared for President-Elect Dwight Eisenhower.* Acest document a fost publicat simultan și de autorul britanic Timothy Good, în cartea sa *Above Top Secret.* Good a spus că l-a primit de la un agent CIA, căruia a refuzat să-i dea numele.

Briefing-ul poartă data de 18 noiembrie 1952, dată la care Eisenhower se afla în perioada intermediară între alegere și preluarea funcției. Documentul a fost primit de Jaime Shandera, prin poștă, într-un plic anonim, în decembrie 1984, sub forma unui film nedevelopat. Shandera și Moore îl vor asocia descoperirii lor pe Stanton Friedman, iar acesta va deveni apoi cel mai înflăcărat apărător – și ultimul poate – al autenticității documentului, chiar și după ce Moore însuși a devenit sceptic, în anii nouăzeci, raliindu-se astfel, tardiv, la opinia majorității ufologilor.

Să rezumăm foarte pe scurt conținutul celor cinci pagini. *Briefing Document* dezvăluia crearea, în septembrie 1947, de către președintele Truman, a unui grup ultrasecret numit „Majestic-12” (deseori numit după aceea „MJ-12”) format din doisprezece membri, militari și oameni de știință de înalt nivel, condus de viceamiralul Roscoe Hillenkoetter (primul director al CIA, care tocmai fusese creată), ca să studieze fragmentele de OZN și cadavrele găsite la Roswell în luna iulie. Primele studii ale aparatului, conduse de generalul Nathan Twining și de doctorul Vannevar Bush (membru al Majestic-12), au confirmat natura lui de navă extraterestră. Doctorul Detlev Bronk (alt membru al Majestic-12), care a făcut autopsia cadavrelor, le-a dat denumirea, făcută celebră mai târziu de serialul *X Files*, de „Entități biologice extraterestre” sau „EBE”. Era menționat și un al doilea accident de OZN, petrecut la 6 decembrie 1950 la El Indio-Guerrero, la frontiera Texasului cu Mexicul, aparatul fiind distrus aproape în întregime. Documentul avea o serie de anexe, nedezvăluite, fiind în schimb însoțit de un memorandum al

președintelui Harry Truman către ministrul Apărării, James Forrestal, datat 24 septembrie 1947, care îi dădea undă verde pentru operațiunea Majestic-12. Autenticitatea acestui *Briefing Document* va fi pusă imediat sub semnul întrebării, nu fără argumente serioase; la fel și cea a altor documente care circulau deja în acea perioadă, făcând aluzie la aceste cercetări secrete și la acest grup de studiu. Este vorba îndeosebi de un telex adresat de cartierul-general al AFOSI serviciului de la Kirtland, în 1980, care menționa un program de cercetare – „Aquarius" – asupra OZN-urilor și făcând aluzie la MJ-12: „politica oficială a guvernului american și rezultatele Proiectului Aquarius sunt în continuare clasificate ultrasecret, fără difuzare în afara circuitelor de informații oficiale și cu acces limitat la MJ-12".

Un alt document care a făcut să curgă multă cerneală de-a lungul anilor optzeci și nouăzeci a fost un memorandum pe care William Moore spune că l-a găsit în 1985, împreună cu co-investigatorul său Jaime Shandera, în Arhivele Naționale de la Washington. Purtând data de 14 iulie 1954, acest memorandum ultrasecret era adresat de Robert Cutler, asistent special al președintelui Eisenhower, generalului Twining ca să-i confirme o reuniune despre MJ-12.

Unde s-a ajuns astăzi cu analiza acestor documente? În primul rând, au fost denunțate ca false (*bogus*), atât de CIA cât și de Pentagon. Acest lucru merită să fie subliniat, căci asta nu se întâmplă totdeauna. Cartea colonelului Corso, de exemplu, nu a fost niciodată dezmințită. Numeroasele critici care au luat drept țintă acest document au făcut să se admită, într-adevăr, că sunt niște făcături, ceea ce nu înseamnă însă că întreg conținutul lor este fals: cazul este poate mult mai subtil. Criticile vizează atât forma cât și fondul. Spre exemplu, semnătura președintelui Truman pe memorandumul trimis generalului Twining pare să fi fost copiată de pe un alt document, acela fiind autentic. Scrisul datei seamănă mai mult cu obiceiurile lui Bill Moore decât cu

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

001

NATIONAL SECURITY INFORMATION

* TOP SECRET *

EYES ONLY

COPY ONE OF ONE.

BRIEFING DOCUMENT: OPERATION MAJESTIC 12

PREPARED FOR PRESIDENT-ELECT DWIGHT D. EISENHOWER: (EYES ONLY)

18 NOVEMBER, 1952

WARNING! This is a TOP SECRET - EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to those possessing Majestic-12 clearance level. Reproduction in any form or the taking of written or mechanically transcribed notes is strictly forbidden.

* TOP SECRET *

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

EYES ONLY

T52-EXEMPT (E) 121

001

Prima pagină a controversatului document *Briefing Document*: Operațiune Majestic-12, destinat președintelui ales Dwight Einsenhower.

practica militară din acea perioadă. În privința fondului, s-a remarcat citarea lui El Indio Guerrero ca sit al prăbușirii unui OZN în 1950, în timp ce mărturiile cunoscute se referă la Del Rio.

Authentic

Sincerely yours,

Questioned

Semnătura președintelui Truman, cea adevărată și presupusa copie.

La drept vorbind, aceste critici lasă ușa deschisă unei ipoteze pe care am face bine să o păstrăm în minte: cea a unei politici de divulgare progresivă de informații despre secretul OZN-urilor, acestea fiind presărate cu destule „erori" ca să se evite o ambalare prematură a publicului. Dar sunt puse în circulație informații și idei. În acest context, serviciul de informații – și de dezinformare – care era AFOSI de la Kirtland, Albuquerque, a putut să fie foarte bine expeditorul documentului trimis prin poștă lui Jaime Shandera. Acum știm că plicul a fost trimis de la poșta din Albuquerque, un detaliu foarte revelator pe care Moore și Friedman l-au ascuns mult timp! Pe de altă parte, Barry Greenwood, un investigator care publicase în 1984 cartea *Clear*

Intent, despre problema secretului, a devenit foarte sceptic în privința tuturor acestor lucruri. El a reușit să demonstreze, comparând cele două versiuni publicate – cea a lui Moore și cea a lui Timothy Good – că proveneau de la același xerox, cel al lui Bill Moore! Good vorbise de un agent CIA, dar circulase zvonul, dintr-o sursă valabilă, că acesta fusese cazul lui Shandera: poate că el fusese misteriosul expeditor al britanicului?

Naufragiul lui William Moore

Criticile împotriva lui William Moore s-au adunat începând din 1987, îndeosebi când s-a adus dovada că el pusese în circulație faimosul telex „Aquarius", pe care i-l dăduse Richard Doty și pe care îl falsificase. A fost începutul căderii lui William Moore, care a dus la mărturisirile sale de la simpozionul Mufon de la Las Vegas, din iulie 1989. Vrând să se justifice, Bill Moore a explicat că, în urma cărții sale despre Roswell, care a avut un oarecare succes în 1980, fusese abordat discret, la puțin timp după aceea, de un agent de informații cu o funcție importantă, care i-a propus să colaboreze cu un mic grup din care făcea parte, grup care nu era de acord cu menținerea secretului și încerca să divulge treptat informații. În schimb, Moore a acceptat să spioneze îndeosebi APRO, care îl făcuse membru al comitetului său director în urma investigației sale asupra cazului Roswell. Recunoașterea cea mai șocantă, care a provocat rumoare în sală, în rândul participanților indignați, a fost că a participat la manevrele de dezinformare ale AFOSI vizând un investigator din Albuquerque, Paul Bennewitz, ale cărui investigații erau foarte prost văzute. Manevra, a explicat Moore, conta în a-i furniza informații false, foarte îngrijorătoare, amplificând bănuielile pe care le avea deja – după cum vom vedea mai departe – despre operațiuni secrete de nemărturisit. Această manevră a reușit foarte bine, deoarece l-a dus pe Bennewitz la o stare de dezechilibru care a necesitat îngrijiri medicale psihi-

atrice, retrăgându-se complet din cercetarea ufologică. Scandalul l-a constrâns și pe Bill Moore să se retragă.

Dar cine era acel misterios personaj, cu funcție importantă, care îl angajase în 1980? Moore nu a dezvăluit niciodată numele acestui agent, căruia i-a zis „Șoimul". O legătură permanentă avea să fie asigurată de agentul Richard Doty de la AFOSI Kirtland, supranumit și el „Vrabia". Pentru a proteja identitatea Șoimului, Moore și Doty au făcut să se creadă că Doty era *Șoimul*, ceea ce nu a dus deloc la clarificarea lucrurilor! De-a fir a păr, li s-au atribuit nume de păsări și altor personaje, ufologii botezându-i cu porecla „colivia", grup mai mult sau mai puțin structurat de oameni acționând pentru divulgarea progresivă a secretelor despre OZN-uri.

Al doilea „Briefing Document" arătat investigatoarei Linda Howe

Briefing Document pentru președintele Eisenhower fusese deja publicat, cu un an în urmă, dar destul de confidențial în cartea lui William Steinman și Wendelle Stevens, *UFO Crash at Aztec*. Dar Steinman era un prieten al lui Moore și se ajungea deci la aceeași sursă. Mai interesantă a fost surpriza provocată de dezvăluirile investigatoarei Linda Moulton-Howe, în același an, publicate apoi în cartea sa *An Alien Harvest*. Linda Howe a dezvăluit, în urma publicării Briefing-ului de către Moore, că fusese primită de agentul AFOSI Richard Doty de la Kirtland în 1983. Acesta scosese din sertarul biroului șefului său un alt *Briefing Document*, după toate aparențele mai recent și mai complet decât cel al lui Moore, intitulat „Briefing Paper for the President of the United States of America". S-a presupus că fusese destinat lui Jimmy Carter, dar Linda Howe mi-a confirmat faptul că nu exista nici un nume. De data asta se cunoștea originea „scurgerii de informații", dar Linda Howe nu putuse să plece cu o copie a documentului, pe care a trebuit să se mulțumească să-l memoreze.

Acel document arătat investigatoarei Linda Howe depăşea un nou palier în escaladarea „dezvăluirilor", adevărate sau false. Sau adevărate cel puţin în parte căci, ce joc absurd ar fi fost acela, pentru aceste servicii secrete, să lanseze minciuni de atare calibru într-o perioadă (1983) în care nimeni nu avea despre asta nici cea mai mică idee? Se poate afla astfel că un „EBE" fusese găsit viu în urma unei prăbuşiri de OZN în 1949 (tot în regiunea Roswell!), fiinţă ce putuse să fie menţinută în viaţă până în 1952 în centrul de la Los Alamos. Un colonel din Air Force, care se ocupase de el, putuse să comunice cu această fiinţă, care i-ar fi făcut dezvăluiri extraordinare. Civilizaţia sa provenea din steaua binară Zeta Reticuli 1 şi 2, situată la 55 ani-lumină de Soare (dar se ştie că se află, în realitate, la 37 ani-lumină). Această civilizaţie ne-ar cunoaşte de 25 000 de ani, ar dispune de o bază subterană şi ne-ar fi manipulat ADN-ul de mai multe ori, în urmă cu 25 000, 15 000, 5 000 şi 2 500 de ani! „Sufletele noastre pot să fie reciclate, reîncarnarea este o realitate, ea fiind maşinăria universului!"

Mai târziu, acest contact ar fi avut loc îndeosebi la baza aeriană Holloman (lângă White Sands) în 1964 şi s-ar fi stabilit o politică de colaborare. Ar fi fost chiar furnizate vehicule pentru studiu. Ghiciţi unde? La Groom Lake, alias S-4, în celebra „Zonă 51" situată în Nevada, la nord de Las Vegas. Documentul mai menţiona, pe scurt, existenţa unei alte rase numită *The Talls*. Întrebat de Linda Howe, Doty i-a precizat că „cenuşii" şi „marii", se „tolerează" reciproc. Linda l-a mai întrebat de ce i se dădeau ei aceste informaţii şi nu unor ziare mari. „Pentru că vă putem manipula mai uşor", a răspuns el. De altfel, în acel moment a băgat de seamă că Doty înregistra convorbirea lor, un detaliu care a indicat foarte bine faptul că nu acţiona de unul singur. Trebuie să subliniem, încă o dată, că aceste informaţii extraordinare proveneau dintr-un birou al unei baze Air Force americane!

Mai târziu, Doty a negat acest lucru, dar Linda Howe l-a confirmat printr-o declaraţie scrisă sub jurământ şi nimeni nu a

mai avut vreo îndoială. În schimb, conținutul a fost foarte criticat, cum puteam să ne așteptăm. De altfel, William Moore, trecut de partea criticilor, i-a aplicat lovitura cea mai severă în discursul său din 1989. În acel document erau citate alte accidente de OZN-uri, dintre care unul este considerat a fi fals: Aztec în 1948 (celelalte locuri citate erau: Kingman în Arizona și un sit din Mexic, lângă frontiera cu Texasul). Or, Moore, care investigase asupra Aztecului, îl informase pe Doty cu câteva luni mai înainte că era vorba de o farsă. De unde concluzia sa: Doty fusese cel care fabricase un document fals, citând Aztec ca să o facă să „cadă" pe Linda Howe, ale cărei investigații îi jenau pe militari, îndeosebi proiectul ei de a face un film despre OZN-uri, pe care îl pregătea atunci pentru HBO. Totuși, Doty confirmase că avea să i se furnizeze pentru documentarul ei – după cum îi fusese promis lui Emenegger cu zece ani în urmă – un ansamblu de imagini cu prăbușirea unor OZN-uri și cu primul contact cu extratereștrii, la Holloman. Dar acest film nu a fost produs niciodată, lucru care a dus la eșuarea proiectului: poate că acesta era și obiectivul dezinformării.

Deci, alt document falsificat? Dar de cine și de ce? Numeroși sceptici par deciși să arunce vina pe Richard Doty singur (aceasta fiind, de exemplu, părerea sociologului francez Pierre Lagrange), pretinzând că ar fi fost sancționat pentru glumă proastă, lucru neadevărat. Doty a fost într-adevăr sancționat, dar asta s-a întâmplat cu ani de zile mai târziu, în Germania, pentru comportare proastă. Ba chiar a fost reintegrat un timp la Kirtland, înainte de a părăsi armata ca să devină polițist în New Mexico. Acest episod ilustrează poate, și el, acest proces de divulgare progresivă, cu pași mărunți. Mai există și alte motive ca să credem că Doty nu a acționat singur în aceste demersuri delicate. Dacă e să citām numai un nume, atunci putem să spunem că superiorul său ierarhic, căpitanul Robert Collins, e și el puternic implicat, după cum vom vedea mai departe.

1992–1993: „Manualul de operațiuni speciale SOM 1-01" relansează polemica

După o lungă absență, saga documentelor „Majestic-12" a renăscut din propria-i cenușă începând din 1992, ca să ajungă la o adevărată avalanșă în 1998-1999. Între timp, multe lucruri s-au petrecut în materie de „dezvăluiri" senzaționale, dar înainte de a ajunge la ele, să sfârșim cu istorisirea acestei povești ciudate, chiar dacă încălcăm cronologia faptelor.

Fizicianul Stanton Friedman, devenit unul dintre marii susținători ai ufologiei americane, cu investigațiile sale asupra cazului Roswell și *Briefing Document*, a detaliat urmarea evenimentelor în cartea sa *Top Secret Majic*, apărută în 1996. Într-o primă fază, un cercetător californian puțin cunoscut până atunci, Timothy Cooper (fără nici o legătură cu William „Bill" Cooper, care va apărea mai departe), i-a transmis lui Friedman în 1992 mai multe documente despre Majestic-12, printre care și un memorandum pentru președintele Harry Truman, semnat de amiralul Hillenkoetter. Friedman avea încredere în Tim Cooper, pe care îl cunoștea. Acesta fusese foarte activ pentru obținerea de documente oficiale în virtutea legii FOIA și avea relații în mediile militare. Propriul său tată, în 1947 șef al serviciului de tipărire de la baza Alamogordo (White Sands), tipărise un raport ultrasecret despre un OZN accidentat! Totuși, Friedman era circumspect, pentru că acele documente i se păreau „prea frumoase ca să fie adevărate". În plus, i-a sărit în ochi ceva neverosimil. Amiralul îi anunța lui Truman că îi va trimite în mod regulat broșuri tehnice despre OZN-urile studiate. Prin ce ar fi putut să-l intereseze asta pe președintele Statelor Unite? Apoi Cooper i-a trimis alte documente, care erau vădit false. Ce s-a întâmplat?

Cazul documentelor „Majestic-12" a evoluat în mod spectaculos când un film nedevelopat a ajuns în 1994 în cutia de scrisori a altui ufolog, Don Berliner de la FUFOR, grup reputat pentru seriozitatea sa. După developare, s-a văzut că filmul conținea vreo

RESTRICTED **SOM 1-01**

TO 12D1—3—11—1

MAJESTIC—12 GROUP SPECIAL OPERATIONS MANUAL

EXTRATERRESTRIAL ENTITIES AND TECHNOLOGY, RECOVERY AND DISPOSAL

TOP SECRET/MAJIC EYES ONLY

WARNING! This is a TOP SECRET—MAJIC EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to personnel possessing MAJIC—12 CLEARANCE LEVEL. Examination or use by unauthorized personnel is strictly forbidden and is punishable by federal law.

MAJESTIC—12 GROUP • *APRIL 1954*

Coperta documentului controversat *SOM 1-01 Majestic-12 Group Special Operations Manual.*

douăzeci de pagini dintr-o broșură tehnică intitulată „SOM 1-01. Grupul Majestic-12. Manual de operațiuni speciale". Câțiva cercetători între care și fizicianul Bruce Maccabee, tot de la FUFOR, s-au înhămat să reconstruiască textul, foarte puțin lizibil pe fotografii, mergând până la a-l recompune în stilul epocii. Acest text recompus apare în cartea lui Stanton Friedman. Descoperirea părea importantă, dar nu a întârziat să plouă cu critici. Unul dintre cei mai feroci, Kavin Randle (era clar că Randle și Friedman, concurenți în privința cazului Roswell, nu se simpatizau) a anunțat că a găsit același document, cu difuzare liberă, într-o armurerie! Negustorul nu-i cunoștea proveniența. Randle nu a spus dacă se găsea și în alte magazine. Mai serioase, criticile aduse formei și conținutului îndeosebi în privința absenței codurilor și numerotărilor care trebuiau să figureze pe un document atât de secret, s-au adunat atât de multe încât FUFOR a publicat ea însăși o declarație care respingea în mod solemn acest document, considerat de ea fals: „Credem că acest document este un fals, conceput ca să dezorienteze publicul și să implanteze informații false în comunitatea de cercetare ufologică, de către o persoană sau mai multe, având motivații necunoscute". În ceea ce privește fondul, această broșură pare ciudată, amestecând directive despre modul de ambalare a pieselor cu informații despre „entitățile biologice extraterestre" (EBE) și despre tehnologia extraterestră. Ufologii serioși le-au considerat necredibile. Acestea fiind zise, informațiile despre existența a două tipuri de entități extraterestre apar pentru prima dată și, adevărate sau false, merită să fie semnalate. Încă o dată, avem de-a face cu informații care sunt poate în parteadevărate.

Manualul SOM 1-01 descrie două tipuri de EBE:

– *EBE-urile de tip 1* sunt umanoizi cu o aparență mai umană decât descrierea foarte popularizată a „micilor cenușii". Chiar am putea, de departe, să-i luăm drept orientali. Cu o înălțime de 1,50–1,60 m, sunt proporționați ca noi, cu capul puțin mai mare totuși și fără păr. Au tenul foarte palid. Ochii sunt în formă de

migdală dar foarte mici; au nasul lung și subțire, gura fiind mai largă decât a noastră, dar fără buze. Acest detaliu al nasului lung trebuie subliniat: extratereștrii care ar fi aterizat la Holloman aveau și ei un nas lung, dar poate că nu sunt aceiași! Au musculatura bine dezvoltată, mâinile sunt mici, cu patru degete, fără deget mare opozabil.

– *EBE-urile de tip II* seamănă mai mult cu descrierea „clasică" a „micilor cenușii". Sunt înalți de 1-1,30 m, foarte slabi, capul fiind disproporționat de mare, ochii sunt foarte mari, negri și oblici, au două mici fante în loc de nas și nu prezintă urechi externe. Pielea lor este gri-albastru palid, foarte fină și netedă. Mâinile, la capătul unor brațe lungi, au patru degete, dintre care un deget mare opozabil.

În aceste descrieri pe scurt nu se spune dacă sunt sexuați, dar impresia este că cel puțin EBE II ar putea să fie un fel de „androizi", creații de laborator. Linda Howe, care a comentat aceste descrieri în remarcabila sa carte *Glimpses of Other Realities, Volumul II High Strangeness*, apărută în 1998, semnalează faptul că aceasta este părerea câtorva informatori guvernamentali (*insiders*) cu care s-a întâlnit. După opinia lor, aceste entități de tip II ar fi fost create de „inteligențe mai avansate" – poate de EBE de tip I? – ca să lucreze pe planeta noastră! O altă informație interesantă a Lindei Howe este că Don Berliner a obținut, în ianuarie 1993, o altă copie a manualului SOM 1-01, prin intermediul unui angajat de la NASA. Linda Howe a primit confirmarea existenței manualului din partea unui fost angajat CIA, care avusese în mână o versiune din 1970. Versiunea aflată în circulație conține doar câteva extrase, ceea ce ar putea să explice caracterul ei dezlânat. Poate că scepticii l-au îngropat prea repede.

1998–1999: o avalanșă de documente noi

Criticile virulente împotriva documentului SOM 1-01 au îngropat cazul Majestic-12? Deloc, căci nu a întârziat să apară

un nou val, și mai consistent: un prim lot de 125 de pagini în 1998, apoi un pachet și mai mare în 1999, totalul ajungând la aproape două mii de pagini. Conținutul primului lot se referă tot la descoperirea și studierea secretă a OZN-urilor accidentate, începând din 1947. Doctorul Robert Wood și fiul său Ryan au dezvăluit existența lor la o conferință la New Haven, în ziua de 11 octombrie 1998. Doctorul Wood este unul dintre cercetătorii cei mai reputați în ufologie. Doctor în fizică la universitatea Cornell, a avut o carieră formată numai din posturi de responsabilitate în industria aerospațială americană, îndeosebi la societatea McDonnell-Douglas. Fiul său Ryan este inginer în informatică și a lucrat în companii mari: Intel, Digital, Toshiba.

Cei doi studiau de un anumit timp aceste documente, care le fuseseră furnizate de cercetătorul californian Timothy Cooper. Acesta spunea că le primise de la un agent al serviciilor secrete, numit de el „Cantwheel", dar căruia nu-i dezvăluie adevărata identitate. Aceste documente au ajuns disponibile în noiembrie pe Internet, pe situl lui Joseph Firmage, acel tânăr și strălucit om de afaceri care s-a îmbogățit activând în domeniul informaticii în „Silicon Valley" și care s-a reprofilat în mod spectaculos în cercetarea OZN. Apoi doctorul Wood le-a publicat sub forma unei broșuri de 190 de pagini de format mare, *The Majestic Documents*, reluând și documentele precedente.

Încă o dată a plouat cu critici. Unele sunt grave și a devenit repede evident că aceste documente sunt, în majoritatea lor, dacă nu în totalitate, fabricate, în ciuda argumentelor prezentate de Wood tatăl și fiul. Ne-ar lua prea mult detalierea lor, dar să oferim totuși o idee despre această dezbatere și despre conținutul acestor documente, care nu sunt nici ele lipsite de interes.

Primul document este un studiu ciudat, datat iunie 1947 și semnat de cei doi mari fizicieni Robert Oppenheimer și Albert Einstein, intitulat „Relații cu locuitorii unor corpuri cerești". Textul este interesant, dar cuprinde greșeli ciudate, chiar din titlu. Cuvântul „ceresc" este scris în engleză : „celestrial" în loc

de *celestial.* Într-o analiză convingătoare, fizicianul Bruce Maccabee a declarat documentul fals. La aceasta Wood a răspuns că Einstein, adevăratul autor, nu stăpânea bine engleza şi nici secretara lui!

Următorul document se învârte în jurul descoperirii unuia sau mai multor vehicule accidentate în iulie 1947. Este vorba, bineînțeles, de Roswell, dar lucrurile se complică puțin. Este vorba de:
- o instrucțiune dată la începutul lui iulie unei unități speciale – „Interplanetary Phenomenon Unit (IPU)" – de a se deplasa imediat la fața locului;
- „rezumatul" IPU-ului, document de şapte pagini datat 22 iulie. Acesta descrie sumar descoperirea a două obiecte zburătoare între 4 şi 6 iulie, unul lângă Corona, situl „LZ-1" (LZ de la *Landing Zone*) – recunoaştem aici ferma lui Brazel – şi celălalt la aproximativ 30 km la sud-vest de Socorro, lângă Oscura Peak (în apropiere de situl exploziei primei bombe atomice: vezi harta statului New Mexico din capitolul IV). În acest al doilea loc au fost găsite cinci cadavre, înalte de aproximativ 1,50 m, cu pielea gri-roz, fără păr, corpul subțire, îmbrăcate cu combinezoane strânse pe corp, rezistente la foc. Erau sexuați dar într-un mod puțin vizbil. Alte cadavre fuseseră găsite lângă situl LZ-1, precum şi părți de corpuri de animale în interiorul aparatului de la LZ-2. La puțin timp după descoperire, patru tehnicieni s-au îmbolnăvit grav şi trei au murit de hemoragie;
- o instrucțiune dată la 8 iulie generalului Twining de a se deplasa la White Sands ca să facă o evaluare a OZN-urilor care erau păstrate acolo;
- un raport de trei pagini al lui Twining din 16 iulie, intitulat „Air Accident Report", care descrie OZN-ul găsit lângă Victorio Peak (sit absent de pe harta rutieră a statului New Mexico. Trebuie să înțelegem Oscura Peak?), având un diametru de 10 metri. În interior, un compartiment sugera

prezența posibilă a unui „motor atomic". Oamenii de știință germani de la Fort Bliss și White Sands (acolo se afla von Braun) nu au putut să identifice acel aparat ca fiind un aparat secret construit de om. După Oppenheimer și von Karman, corpul însuși al aparatului putea să facă parte din sistemul de propulsie (o idee care va reapărea mai târziu în cartea colonelului Corso: aparatul ar putea să se încarce electric);

- un memorandum al CIG („Central Intelligence Group", precedând CIA, care va fi înființată la 18 septembrie, în aceeași zi cu Air Force). Datat 19 septembrie și semnat de Hillenkoetter (Director CIG, apoi CIA), acest text de o singură pagină, dezvăluie existența unui al treilea sit, la 50 km est de terenul de aviație de la Almogordo (mai târziu Holloman), descoperit în ziua de 5 iulie!
- urmează o „Mission Assessment" de 19 pagini, datată 19 septembrie, care inaugura abrevirea „ULAT" pentru a desemna OZN-urile („Unidentified Lenticular Shaped Aerodyne"). Aici există o mică problemă: cele două zone de prăbușire sunt inversate. LZ-1 e plasat lângă Socorro;
- în sfârșit, un document important, nedatat dar scris, după context, în 1953: „Primul raport anual" al Grupului Majestic-12. Erau aduse noi precizări, fără totuși să se clarifice complet acest scenariu de accidente în serie. Se amintește de ejectarea la mare altitudine a unui „cilindru de salvare", în urma unei coliziuni între două OZN-uri de origine interplanetară. Din cele cinci cadavre găsite, două se aflau în cilindru. Dar urmarea nu este clară, luând în seamă ipoteza destul de incredibilă a unei coliziuni cu un aparat experimental (s-a observat fuzionarea a trei spoturi radar). Dar, la urma urmelor, ce știm noi?

Aceste pagini au fost studiate de sceptici și, din primele zile, a izbucnit prima grenadă: cuvântul „retrovirus" care apare în documentul din 1952. Or, cuvântul încă nu exista la acea dată. Fizicianul Jack Sarfatti, care se situează în aripa „avansată" a

ufologiei americane (a avut o întâlnire de gradul II impresionantă în copilărie) a recomandat celor doi Wood să recunoască eroarea, dar aceștia nu au vrut să dea înapoi, nici în privința acestui punct. Altă eroare a fost menționarea unei vechi legende ufologice, dispariția unui regiment neo-zeelandez la Gallipoli, în timpul războiului Crimeei, în 1917. Or, s-a putut dovedi că această poveste este falsă. „Eroare fatală", a proclamat Barry Greenwood în buletinul său „Just Cause"!

Ca o încununare a tuturor criticilor, Timothy Cooper a fost bănuit că le-a fabricat el, inclusiv documentul SOM 1-01. Britanicul Timothy Good a dezvăluit în septembrie 1999 că unele defecte tipografice apar identic în scrisorile primite de la Cooper. Să fie asta lovitura de grație? Unii o anunță deja, precum Jan Aldrich, fost militar, foarte ostil tuturor acestor povești (inclusiv Roswell). Acestea fiind zise, despre problema defectelor tipografice sesizate de Timothy Good, doctorul Wood a răspuns că a pus un expert să studieze această problemă, iar acesta nu a considerat argumentul decisiv, căci acest tip de defect poate să fie comun multor mașini.

Dacă aceste documente sunt false, urmează o întrebare logică. Cine le-a fabricat și în ce scop? Cei mai mulți dintre sceptici nu merg prea departe în acest sens: pentru ei, este vorba de niște falsuri fabricate de escroci care vor să facă lumea să creadă în aceste extravaganțe!

Ce să credem? În realitate, această cantitate enormă de documente, apărută în mod misterios în anii din urmă, ar putea foarte bine să ilustreze procesul de divulgare treptată a informațiilor, deja amintit mai sus, care ar fi practicat de unele servicii secrete doritoare se deblocheze secretul, dar fără să provoace o explozie mediatică. Jocul ar consta în a menține permanent îndoiala prin fabricarea de documente în mod deliberat pline de erori. Astfel, informația este pusă în circulație dar publicul nu se ambalează. Am putea compara asta cu barele de control ale unei pile atomice, care o împiedică să explodeze (dacă totul merge bine).

La congresul internațional de la Laughlin, Nevada, din martie 2000, cei doi Wood și-au apărat din nou în mod energic punctul de vedere radical, anume că acele documente sunt esențialmente autentice. De altfel, s-au înhămat la o sarcină grea: analiza a peste o mie de pagini de documente noi pe care le-au primit de la Timothy Cooper în 1999, pe care au intenția să le dezvăluie treptat pe Internet. I-am vorbit lui Ryan Wood despre această idee a divulgării progresive cu erori deliberate, dar nu mi s-a părut tulburat. Viitorul ne va spune poate dacă această ipoteză este valabilă. Cealaltă ipoteză, mai brutală, rămâne cea pur și simplu a dezinformării, pentru discreditarea ufologiei. Aceasta are să fie corectă în alte cazuri, precum cazul Bennewitz și alte câteva episoade de dezvăluire prea senzaționale, pe care trebuie să le amintim acum, revenind la anii optzeci.

Inginerul Bennewitz și baza fantomă Dulce

Paul Bennewitz era un excelent inginer electronist, patronul unei întreprinderi prospere, „Thunder Scientific Corporation”, din Albuquerque, New Mexico. Locuia foarte aproape de un mare complex militaro-științific, care se întindea la periferia de sud-est a orașului, cuprinzând baza aeriană Kirtland, laboratoarele Sandia, specializate în armament de vârf (nuclear, lasere etc.) și un depozit de arme nucleare, mai departe, spre lanțul muntos Manzano. Ansamblul este un foarte important obiectiv nuclear militar amercian, unde se află și „Atomic Museum”, deschis publicului.

Paul Bennewitz se interesa de OZN-uri și era corespondent APRO. La sfârșitul anilor șaptezeci începuse să observe și să filmeze lumini ciudate deasupra depozitului nuclear de la Manzano și să recepționeze emisii radio de joasă frecvență

în preajma complexului Kirtland-Sandia. A adus toate acestea la cunoștința militarilor de la bază, care l-au primit. Un raport al acestei convorbiri, redactat de serviciile speciale ale bazei, AFOSI și divulgat prin aplicarea legii FOIA, confirmă faptul că aceste observații ale lui Bennewitz fuseseră luate în serios. Un alt document declasificat a confirmat observarea unui OZN în zona Manzano.

În 1980, Bennewitz a fost informat de APRO despre un caz remarcabil, cel al lui Judy Doraty și al fiicei sale Cindy, petrecut în 1973 în Texas, dezvăluit cu ocazia unor ședințe de hipnoză, mai întâi în 1978, apoi în martie 1980, cu doctorul Sprinkle și Linda Howe. Judy Doraty observase răpirea unui vițel, tractat de un OZN într-un fascicul de lumină galbenă, apoi fusese și ea răpită împreună cu fiica ei și asistase, îngrozită, la tăierea animalului la bordul OZN-ului de niște extratereștri mici de statură. Urmase examinarea medicală a propriei sale fiice: crezuse un moment că și aceasta avea să fie tăiată! Această ședință de hipnoză a fost filmată și a fost prezentată în emisiunea televizată a Lindei Howe, *A Strange Harvest*. Se poate spune că emoția acelei mame cuprinsă de panică nu este prefăcătorie. Dar mai trebuie semnalată și stranietatea relatării sale căci, la un moment dat, se vedea încă în mașină ca și cum spiritul ei ar fi ieșit din corp. Ne putem întreba dacă nu este aici o formă subtilă – și crudă – de înscenare, din partea acelor extratereștri misterioși. Pe de altă parte, realitatea incidentului a fost coroborată, mai târziu, în mod foarte convingător, de fiica lui Judy Doraty, Cindy. Aceasta avea paisprezece ani în momentul incidentului și mama ei refuzase să fie supusă regresiei hipnotice. Dar zece ani mai târziu, Cindy a dorit să se expună acestei experiențe, care a fost atunci organizată de Linda Howe și John Carpenter, terapeut profesionist, în 1990. Transcrierea acestei ședințe a fost publicată de Linda Howe într-o altă carte, *Glimpses of Other Realities*, volumul I, publicată în 1993. Un punct ce tre-

buie subliniat este faptul că nici mama și nici fiica nu-și amintesc să fi fost duse într-un laborator subteran, contrar a ceea ce au spus unii. Abia în mărturia următoare a apărut această dezvăluire nouă și îngrijorătoare.

O mărturie explozivă: răpirea de la Cimarron

La 5 mai 1980, o femeie de douăzeci și opt de ani care se deplasa cu mașina, împreună cu fiul ei de șase ani, pe un drum de țară în apropiere de Cimarron, în partea de nord-est a statului New Mexico, a observat răpirea aeriană a unui vițel de către un OZN. După care au fost și ei răpiți, suferind un *missing time* de patru ore! Acest caz semăna mult cu cel al lui Judy Doraty, dar ședința de hipnoză făcută de doctorul Sprinkle în prezența lui Paul Bennewitz, la 11 mai, a dezvăluit un scenariu și mai înspăimântător. O transcriere detaliată a ședinței de hipnoză figurează în cartea Lindei Howe *An Alien Harvest*. Această femeie, al cărei nume este astăzi cunoscut, Myrna Hansen, și-a amintit că a fost dusă împreună cu fiul ei într-un mare complex subteran de niște ființe cu ochii mari și negri: „Pot să le văd fața – niște ochi enormi, ocupând mai mult de jumătate din față. Ca niște găuri goale. E ceva oribil, ceva care mă blochează... Nu erau toți la fel. Unii erau mai respingători. Unii au ochii răi, fără pupilă, nimic în ochi... ca niște găuri negre". Cel care îi ține brațele este diferit, cu ochi lungi și oblici. Ea vede apoi alte ființe, tot diferite, una foarte vioaie, cu degetele foarte lungi, alta cu un cap rotund și un ten gălbui, altele cu o alură austeră, îmbrăcate în veșminte lungi și albe. Unele poartă o uniformă cu cizme, dar alta poartă un fel de straie lungi ca un călugăr, cu un guler înalt mototolit, care nu pare prea practic. Myrna este dusă într-o sală de operații unde este supusă unui examen, cu punerea unui implant, la fel ca fiul ei. Prezența acestor implanturi metalice a fost confirmată de examinări ulterioare. După spusele Lindei Howe, care a stat de vorbă cu doctorul ei, a fost grav amenințantă de o infecție vaginală, pe care o putuse trata cu

doze masive de gamaglobulină, ca să-i întărească sistemul imunitar. Să ne oprim la partea cea mai dramatică a mărturiei. Myrna își mai amintește că a văzut, în acea bază subterană, un fel de cuvă conținând părți de animale plutind într-un lichid. Apoi a văzut, în altă cuvă, ceea ce i s-a părut a fi niște părți de corp uman! Dar nu este sigură: la sfârșitul ședinței de hipnoză, ea a crezut că a văzut bucăți de extraterestru și a spus: „Cu siguranță că nu se mănâncă între ei". La sfârșit i s-a explicat, prezentându-i-se scuze, că fusese răpită din greșeală, pentru că se afla în acel loc și au avut grijă să-i ducă acasă, pe ea și pe fiul ei, împreună cu mașina! I s-a mai explicat că acele mutilări de vite sunt regretabile dar necesare...

Această mărturie îngrijorătoare, culeasă de Sprinkle și Bennewitz, a constituit unul dintre punctele de plecare ale zvonurilor catastrofale care au tot luat amploare de atunci. A apărut mai întâi la începutul anului 1984, în buletinul *Stigmata* a lui Thomas Adams, anchetator din Texas, specializat în mutilările de vite. Articolul a atras atenția unui ufolog reputat din San Francisco, Jim McCampbell, care a luat legătura cu Bennewitz în iulie și a întregistrat o convorbire telefonică lungă, căreia Bennewitz i-a validat transpunerea scrisă. Aceasta a fost publicată în 1986 în cartea lui William Steinman, *UFO Crash at Aztec*, care a asigurat o difuzare deja puțin mai largă acestei povești sumbre. În convorbirea cu McCampbell, Bennewitz explică faptul că crede a fi reperat amplasarea geografică a acelui laborator misterios (datorită unor mesaje primite pe computerul său!): foarte aproape de orășelul Dulce, în nordul statului New Mexico, sub platoul Archuleta, care aparține rezervației indiene a apașilor Jicarilla. El spune că a vizitat locul cu un polițist și a văzut un OZN decolând de pe acel platou. Spune chiar că ar fi survolat zona cu elicopterul, împreună cu ofițeri de la baza Kirtland și că reperase fragmente de OZN-uri pe platou. Citează numele unor ofițeri cu care era în contact: un maior

Edwards, însărcinat cu securitatea la Manzano și un colonel Carpenter. Mai menționează și un agent OSI (alias AFOSI), fără să-i dea numele: probabil Richard Doty.

Aceste „dezvăluiri” sunt, evident, foarte suspecte. Nu se potrivesc, de altfel, cu realitatea lui Myrna Hansen, care indicase în cursul regresiei hipnotice o altă localizare a laboratorului subteran, undeva între Las Cruces și Roswell, exact în sudul statului New Mexico. În afara unui lanț de munți, nu găsești în această zonă destul de deșertică, apropiată de Texas și de Mexic, decât marea tabără militară Fort Bliss. Avea ea dreptate, iar Benewitz fusese indus în eroare de misterioșii săi corespondenți, cărora nu le dă numele? În orice caz, aceștia i-au „dezvăluit” că acel complex era ocupat împreună cu niște extratereștri, conform unei înțelegeri făcute cu guvernul american. După un prim contact cu ani în urmă, extratereștrii acceptaseră să ne ofere unele rezolvări tehnologice avansate în schimbul acelei baze și a „cel puțin altora trei”. În plus, extratereștrii primiseră acceptul de a proceda la un anumit număr de răpiri de oameni și de mutilări de animale, fără intervenția noastră. Datorită aporturilor tehnologice ale extratereștrilor, a contiuat Bennewitz, am putut să construim aparate zburătoare cu motor atomic. Cu plutoniu, a precizat el. Totul miroase rău de tot a dezinformare! Dar să nu râdem prea tare și să ne amintim accidentul foarte grav suferit de Betty Cash și Vicky Landrum, iradiate în decembrie 1980, în Texax, de un aparat zburător care părea aflat în dificultate, înconjurat de o puzderie de elicoptere. Să fi fost el unul dintre acele aparate, folosind o tehnologie împrumutată sau prost stăpânită? Asta li s-ar fi și spus! Aceste aparate ar fi construite la Kirtland, la Holloman și în alt loc din Texas. După spusele unui agent OSI, au fost plătite în mod discret cheltuielile de spitalizare ale lui Cash și Landrum, numai că investigatorii și avocații acestor două femei spun că nu au obținut nimic niciodată. A fost spitalul plătit în secret?

În afara aparatelor atomice, care nu merg foarte bine, extratereştrii ne-au ajutat să fabricăm şi arme „cu fascicul" (nu ne spune cu ce ar fi acest fascicul) şi poate chiar şi „fascicule mentale". Printre numeroasele şi stupefiantele dezvăluiri făcute lui Bennewitz, i s-a spus că suntem vizitaţi de şase civilizaţii diferite. Unii extratereştri provin din sistemul binar Zeta Reticuli. Ar exista şi trei mari nave pe orbită, la o altitudine de 50 000 km. OZN-urile pe care le observăm nu zboară decât în atmosferă. Şi iată informaţia cea mai şocantă: extratereştrii folosesc materialul genetic al animalelor ca să fabrice umanoizi, cu o aparenţă mai mult sau mai puţin umană. Cresc embrioni care au doar o viaţă efemeră şi sunt reciclaţi, de unde bucăţile de corp văzute în cuvele mari! Lucrurile au luat o întorsătură gravă în 1979. A avut loc un conflict care a provocat moartea a peste o sută de persoane (dar mai departe se dă cifra de 66 morţi!).

Să ne oprim aici. Este sigur că Paul Bennewitz a început să dea semne de dezechilibru mental în cursul anilor următori, crezându-se hăituit de extratereştri şi chiar că se află în pericol de moarte. Epuizat, a trebuit să fie îngrijit într-o clinică psihiatrică şi a dispărut de pe scena ufologiei. Or, William Moore, care îi urmărea îndeaproape cercetările, a mărturisit în 1989, după cum am văzut, că a participat la o acţiune de intoxicare a lui Bennewitz de către AFOSI, tocmai ca să-l facă să-i piardă judecata! Cel mai trist este că unii comentatori nu au vrut să reţină decât un singur lucru din această poveste: paranoia lui Bennewitz, venind să ilustreze în mod oportun că toate astea, înţelegeţi dumneavoastră, sunt nişte poveşti de oameni nebuni!

Jim McCampbell fusese foarte mirat de convorbirea sa cu Bennewitz, drept pentru care s-a dus la Dulce, unde nu a văzut însă nimic suspect. Poliţistul Gabe Valdez, unul dintre cei mai buni investigatori asupra mutilării vitelor, cunoscând bine acea regiune, unde fuseseră constatate multe cazuri, a spus că, în ciuda multor căutări, nu găsise niciodată în jurul localităţii

Dulce nimic care să semene cu intrarea unei baze subterane, în acea zonă muntoasă unde nu există decât poteci. Dar s-a declarat totuși intrigat, pentru că s-a observat multă activitate militară pe acel platou, ca zborul a numeroase elicoptere grele Chinook. Și a mai spus că a văzut el însuși OZN-uri în acele locuri și că are cunoștință de alți martori care au dezvăluit informații asemănătoare sub hipnoză. Pentru el, problema unei baze subterane lângă Dulce rămâne deschisă.

O altă mărturie este cea a jurnalistului Ed Conroy, care a vizitat Dulce și a întâlnit mulți locuitori, îndeosebi indieni. Aceștia i-au confirmat, în 1989, observarea unor OZN-uri și manejul elicopterelor, dar nu știau nimic despre o astfel de bază, despre care vorbeau atunci oamenii care nu puseseră niciodată piciorul la Dulce. În schimb, bătrânii satului vorbesc de prezența „zeilor răi" și de o zonă aflată la marginea unui lac unde numeroase persoane au avut halucinații vizuale, fiind de câteva ori pe punctul de a cădea în apă! Iată-ne, încă o dată, confruntați cu aspecte de o mare stranietate. În ufologie trebuie să te obișnuiești cu ideea că am putea să fim confruntați cu ființe având – ca să dăm o cifră – o vechime de milioane de ani față de omenire. De ce sunt în stare și de când sunt aici?

Aici intervine o altă mărturie de mare calibru, în care e vorba de Dulce: cea făcută de Christa Tilton, publicată în 1989.

Christa Tilton, o nouă mărturie îngrijorătoare

În 1989, Christa Tilton și-a publicat mărturia, mai impresionantă și mai detaliată decât precedentele, care dezvăluia îndeosebi cum fusese răpită în 1987 și dusă într-un laborator subteran. Relatarea ei comportă un nou aspect important: supravegherea ei de către un agent secret, care pare că știe totul despre ea și despre răpirea ei! Relatarea începe în 1984, când a devenit conștientă că era tulburată când auzea de experiențe legate de OZN-uri. Ea și-a amintit, sub hipnoză, despre o primă răpire în copilărie, când avea zece ani, la care a participat un „mic cenușiu" și o ființă

umană. Aceasta i-a spus că va trebui să-şi amintească de ea ca fiind „Doctorul". Şi-a amintit mai târziu, în 1987, de alte răpiri, în 1971 şi 1975, cu scenariul „clasic" al unor sarcini ciudate şi avortate. A fost susţinută de Wendelle Stevens şi apoi de Budd Hopkins cărora le-a adus un omagiu pentru ajutorul lor în acea perioadă, când era foarte tulburată de amintiri. În acelaşi an, în iulie 1987, are loc experienţa de răpire cea mai importantă, de către doi extratereştri ieşiţi dintr-un OZN, pe când se deplasa cu maşina în regiunea deşertică Tucson din Arizona. Răpirea ei prezintă un gol de memorie de trei ore. Sub hipnoză, ea avea să-şi aducă aminte că pătrunsese într-o bază subterană din coasta muntelui, însoţită de un om în uniformă. A traversat, împreună cu ghidul ei, un adevărat oraş subteran, cu ajutorul unui vehicul ciudat şi a văzut oameni în uniformă sau în bluză de medic; a trecut prin faţa unui OZN şi a unor serii de „rezervoare", prea înalte ca să vadă ce era înăuntru. Apoi, ghidul ei a dus-o într-o sală de operaţii. Medicul a chemat un asistent şi a văzut intrând un extraterestru! A fost adormită, apoi s-a trezit fiindu-i foarte rău şi i s-a spus să uite totul. În alt loc a văzut lucrul cel mai ciudat dintre toate: o serie de persoane de toate rasele, conservate în recipiente de sticlă de-a lungul unui perete, ca nişte „figuri de ceară". A atins un recipient: era rece ca gheaţa...

Dar unde se afla acest laborator subteran? La sfârşitul anului 1987, spune Christa Tilton, nişte prieteni au dus-o să viziteze Dulce şi a avut un moment de panică şi impresia puternică că acolo fusese dusă, lângă acel lac unde se văd lucruri ciudate! În august 1987, la o lună după această răpire înspăimântătoare, a fost contactată telefonic de un necunoscut, pe când era găzduită la Wendelle Stevens, la Tucson. Acel bărbat, căruia îi spune John Wallis (pseudonim), a vizitat-o şi ceea ce i-a spus i-a dovedit că ştia totul despre ea şi despre experienţele ei de răpire, îndeosebi cea din 1987 de lângă Tucson. Wallis a făcut-o să înţeleagă că făcea parte dintr-un serviciu secret şi că avea misiunea să o protejeze. I-a spus că au văzut răpirea ei şi chiar au fil-

mat-o. Ea l-a întrebat de ce nu i-au venit în ajutor, iar el i-a explicat că știau unde avea să fie dusă și că nu era expusă nici unui pericol! Acest John Wallis, va scrie Christa doi ani mai târziu, a rămas în contact cu ea, cerându-i să-l informeze și oferindu-i și el câteva frânturi de informație, destul ca să o convingă de existența unui fel de program din cadrul relațiilor cu extratereștrii.

Să fie vorba de niște fantasme delirante, așa cum sunt convinși nu numai marii sceptici, ci și marea majoritate a ufologilor care se doresc „raționali"? Indiferent de semnificația lor, realitatea acestor mărturii nu poate să fie pusă la îndoială. În schimb, există toate motivele să credem că – după cum vom vedea – în aceste mărturii sincere și autentice s-au amestecat informații false, într-un demers clasic de dezinformare, constând în „înecarea peștelui". Astfel se vor răspândi, spre sfârșitul deceniului, zvonurile cele mai smintite despre niște acorduri secrete încheiate cu niște extratereștri îngrozitori mâncători de oameni! O altă sursă aflată la originea acestor speculații a fost mărturia, din 1981, a unui ofițer american despre misteriosul „Raport Grudge 13", al comisiei de anchetă a Air Force, în care ar fi descris un caz îngrozitor de mutilare umană.

Raportul „Grudge 13": un caz de mutilare umană?

Trebuie subliniat aici faptul că acest episod se bazează pe o mărturie mai fragilă decât precedentele. Sau ar trebui să spunem și mai fragilă? Mărturia pare neverosimilă dar, pe de altă parte, pare să prezinte aspecte credibile. Conform mai multor surse care concordă bine între ele, un ofițer american repartizat în Marea Britanie într-un post informativ avusese cunoștință, în 1977, de un dosar gros care nu era altul decât miticul „Raport Grudge 13", a cărui existență era negată de Air Force. Se bănuia că acest raport conține toate informațiile secrete ale Air Force. Comisia de anchetă, înainte de a se numi „Cartea albastră" începând din 1952, purtase un timp numele ciudat de *Grudge*, adică „Ranchiună", cu care fusese botezată la puțin timp după acci-

dentul mortal al pilotului Thomas Mantell, la începutul anului 1948. Erau cunoscute celelalte rapoarte ale comisiei, care fuseseră publicate până la numărul 12, apoi raportul 14, care fusese dezvăluit în 1976. Acesta conținea studiile statistice ale Institutului Batelle, care dovedeau, în treacăt fie zis, realitatea OZN-urilor într-un mod foarte științific. Dar nici urmă de raportul numărul 13! Singura explicație dată vreodată pentru această absență a fost că nu fusese agreată cifra 13, dar asta îi face să râdă în hohote pe cei care cunosc cum merg treburile în armată. Este mai curând un frumos exemplu de stângăcie militară: dacă se dorea ascunderea existenței acestui raport, trebuia să nu i se dea deloc număr!

În 1978, acest martor a venit să depună mărturie la APRO, în Tucson, Arizona. Mai înainte luptase în Vietnam, între 1969 și 1972, într-o unitate de Berete Verzi, ca specialist în „arme speciale". Foarte zguduit de această experiență, fusese după aceea repartizat la un serviciu de supraveghere radio în Marea Britanie ca „analist informații", într-o zonă de înaltă securitate, unde erau analizate rapoartele ultrasecrete despre țările din Est. Or, într-o zi a trebuit să studieze raportul Top Secret numărul 13 al „proiectului Grudge", după care nu se putea face nici o copie. Prin urmare, acest ofițer avea să reconstituie din memorie sumarul și conținutul acestui dosar gros de 624 de pagini, pe care îl studiase timp de patru zile. Trebuie precizat că, la puțin timp după această lectură, i s-a mulțumit brusc și a fost expulzat din Marea Britanie ca element „indezirabil". Reîntors în viața civilă în Statele Unite, avea să-i reîntâlnească după aceea pe colonelul Black, care îl dăduse afară și pe sergentul Horne, care îi dăduse dosarul: și ei avuseseră aceeași soartă, ceea ce ne face să credem că ambii comiseseră o foarte mare greșeală transmițând acel dosar. Dar – parcă poți să știi? – e posibil ca acea „greșeală" să fi fost voită de cineva?

În prima fază, întâmplarea lui a fost dezvăluită sub pseudonimul „Toulinet", dar numele său adevărat, William

„Bill" English a fost dezvăluit nu după mult timp. Acest martor era un impostor, aşa cum au crezut mulţi? E posibil, căci nu a oferit nici o dovadă materială a afirmaţiilor sale, dar s-a putut verifica realitatea carierei sale militare. După spusele lui Bill English, acest raport 13 cuprinde o primă parte – „Activitatea OZN" – care cuprindea nu numai observaţii de OZN-uri clasificate secrete, dar şi accidentele unor OZN-uri, studiul tehnic al vechiculelor şi un dosar despre răpiri. Urma o parte fotografică, apoi o parte despre extratereştri: „specii umanoide", autopsie, primele legături cu un extraterestru trăind în captivitate. Partea cea mai „fierbinte" era secţiunea fotografică, cu fotografii de extratereştri, dintre care trei vii şi fotografii a două cazuri de mutilări umane! Una dintre ele ar fi avut loc în 1958 pe terenul de încercări de la White Sands. După spusele lui Bill English, maiorul William Cunningham îl văzuse pe sergentul Jonathan Lovette (sau Louette, în funcţie de sursă) fiind răpit de un OZN, apoi i se găsise cadavrul trei zile mai târziu, cumplit mutilat, la fel ca animalele! Tentativele de a da de urma lui Cunningham au eşuat, ceea ce face să planeze îndoiala asupra acestei poveşti. Oricum, English a reconstituit sumarul raportului împreună cu Wendelle Stevens, care l-a dezvăluit difuzând un „memorandum" câtorva investigatori, printre care şi Tom Adams, specializat în mutilări de animale. Acesta a publicat acest document în 1981, fără să citeze sursa. Apoi Wendelle Stevens şi William Steinman l-au publicat în 1986, în cartea lor *UFO Chrash at Aztec*, cu informaţii suplimentare, şi mai înspăimântătoare, primite de la English. Revenit în Statele Unite, acesta pretindea că investigase el însuşi şi că avusese cunoştinţă de alte cazuri de mutilări umane.

Apoi, după spusele lui Steinman şi Stevens, lucrurile luaseră o întorsătură dramatică pentru Bill English. În urma unor informaţii confidenţiale, întreprinsese o expediţie nocturnă pe terenul de la White Sands împreună cu colonelul Black şi sergentul Horne, dar aceştia fuseseră ucişi imediat după sosirea la faţa

locului, în urma exploziei unei rachete care țintise mașina. English, care se depărtase, a rămas în viață și a reușit să revină cu mare greutate la Tucson, unde a fost găzduit de Stevens. Mai târziu, simțindu-se amenințat (casa i-a fost incendiată), a dispărut complet! După unii, ar fi reapărut mai târziu și ar fi continuat să-și dezvolte povestea. Ultima dezvăluire a acestui martor foarte controversat: a povestit că, în timpul serviciului său în Vietnam, echipa sa găsise în pădure un bombardier B-52, aterizat aproape intact pe copaci. În interior au descoperit, îngroziți, întreg echipajul mutilat, așa cum sunt mutilate animalele! Astfel, din 1986 erau cunoscute deja elementele majore ale celor mai înspăimântătoare scenarii, care apoi aveau să circule, semnate îndeosebi de John Lear, John Grace și William Cooper.

1987-1989: valul de „dezvăluiri" înspăimântătoare

Sfârșitul anului 1987: „Dulce Papers"

Primul document de acest gen, de origine necunoscută dar al cărui autor ar fi John Grace (vezi mai jos), a fost pus în circulație fiind transmis unui anumit număr de ufologi la sfârșitul anului 1987. Intitulat „The Dulce Papers", el era un fel de dosar de informații tehnice disparate despre misterioasa bază subterană de la Dulce, cuprinzând douăzeci și cinci de fotografii alb-negru, o bandă video fără sunet și un set de documente tehnice despre aliajele diferitelor metale, cât se poate de indescifrabile pentru ufologii care le-au primit. Fotografiile și banda video ar fi arătat interiorul bazei. Dezvăluirile făcute lui Bennewitz erau reluate într-un mod puțin mai elaborat. Fabricarea de ființe artificiale ar produce în primul rând „creaturi de tip 1", care ar fi pur și simplu animale de laborator. Apoi s-ar fabrica ființe cu o aparență

aproape umană, „puțin cam stângace”, dar putând fi ameliorate cu ADN-ul uman. S-ar fi ajuns astfel la o ființă de „tip 2”, care însă ar avea o speranță de viață doar de un an! Pe scurt, o „bucătărie” de laborator terifiantă, un adevărat coșmar SF. Acest document va circula totuși mulți ani și va fi integrat în multe pseudorevelații.

1988: John Grace, alias O.H. Krill, alias Val Valerian

În ianuarie 1988 regăsim *Dulce Papers* și documentul lui John Lear în *Situation Report*, semnat de un enigmatic O. H. Krill, apoi, în septembrie, într-un volum mai copios, o adevărată „adunătură” a tuturor zvonurilor care circulau atunci, intitulată *The Matrix*, semnat de un anume „Valdamar Valerian”. Valerian și Krill sunt unul și același. Ele sunt pseudonimele unui ofițer de informații militare (încă unul) care ține mult să-și protejeze identitatea, depoarece este încă activ în acest moment. Dar numele său este acum cunoscut: John Grace, prieten apropiat al lui John Lear.

The Matrix integrează o altă sursă de „dezvăluiri”, complet diferită, cea a „canalelor” care pretind că intră în comunicare mentală cu tot felul de entități, „ghizi spirituali” de cele mai multe ori, dar și extratereștri. Aflăm, de exemplu, că există trei feluri de „cenușii”. Mai întâi cenușiii de tip 1 (să nu se confunde cu avortonii din *Dulce Papers*!), care sunt fizici și totodată nefizici, aflându-se la originea religiilor noastre. Cenușiii de tip 2, numiți și „reticulieni”, sunt „micii cenușii” clasici, cu ochi mari și negri, al căror portret ne este acum familiar. Aici apare o terminologie provenită din fondul esoteric: pot să existe în al treilea, al patrulea sau al cincilea nivel de „densitate”. Să încercăm o decodificare. A treia densitate este densitatea noastră, greoaie fizic; în a patra ești telepat, în a cincea îți părăsești corpul fizic, dar încă mai poți apărea fizic „locuind”, de exemplu, în corpul unui „android bionic”. În sfârșit, urmează cenușiii de tipul 3, numiți și „rigelieni”, cu pielea cenușie dacă sunt bolnavi sau gălbuie dacă sunt sănătoși: ei sunt vinovați pentru toate tul-

burările, cei cu care guvernul a încheiat o înțelegere prin care a fost păcălit, cei care caută animale ca să facă rost de material genetic! Se mai presupune că se hrănesc cu sângele lor, punându-și brațele în el... Apare aici o nouă versiune a conflictului de la Dulce: s-ar fi produs atunci când militarii și-ar fi dat seama că cenușiii nu respectau înțelegerea, răpind și mutilând un număr mult mai mare decât fusese prevăzut. A crescut și numărul civilizațiilor care ne vizitează: acum sunt șaptezeci, dintre care cinci sau șase în mod predominant. Din întâmplare, acest număr de șaptezeci de rase extraterestre figurează și în prima carte despre celebra Betty Andreasson, *The Andreasson Affair*, apărută cu zece ani în urmă, în 1979.

Bomba lui John Lear, „Oribilul adevăr"

John Lear, prietenul lui John Grace, este fiul excelentului constructor de avioane pentru oamenii de afaceri *Lear Jet*. Fiul este un aviator foarte bun, deținător a numeroase recorduri și a lucrat mult timp pentru CIA în Vietnam și în America centrală. Ce a transportat? Asta e o întrebare care nu se pune! Deci acest fost agent CIA, care a participat pe teren la operațiuni foarte clandestine, a aruncat în 1987 bomba cea mai zgomotoasă despre „urâtele" secrete despre OZN-uri ale guvernului american. Asta ne face imediat să ne întrebăm dacă a făcut propriul său joc sau a fost din nou un pion într-un joc complex, amestecând informația cu dezinformarea? Efectul cel mai evident al acestui gen de dezvăluiri a fost acela de destabilizare gravă a ufologiei.

Într-o „Declarație" datată din 29 decembrie pe care o va scoate la iveală în martie 1988, John Lear pretindea că dezvăluie totul despre ceea ce numește „oribilul adevăr": guvernul „ne-a vândut extratereștrilor"! El face aluzie, bineînțeles, la acordul secret încheiat cu cenușiii spre sfârșitul anilor șaizeci, un acord prin care am fost înșelați și care ar fi luat o întorsătură proastă. Lear spune că a început să se intereseze de OZN-uri în urmă cu

numai treisprezece luni, după ce a întâlnit un militar din Air Force care spunea că asistase la aterizarea unui OZN lângă baza Bentwaters din Marea Britanie, la sfârşitul anului 1980, unde văzuse trei extratereștri mici de statură intrând în contact cu colonelul care comanda baza. Să facem o mică paranteză ca să recunoaştem că Lear face aici aluzie la un caz solid – cel puțin în ceea ce priveşte aterizarea unui OZN în pădurea Rendlesham din vecinătatea bazei – având în vedere calitatea martorilor. Este vorba îndeosebi de colonelul Halt, comandantul-adjunct al bazei, care a dat o declarație scrisă în care confirma observarea unui OZN la sol, dar contestă pretinsul contact cu extratereştrii. Numai un martor afirmă acest lucru, tânărul Larry Warren, care făcea atunci parte din poliția militară a bazei. După spusele lui, nişte ființe mici ar fi ieșit din aparatul lor de formă conică, în plină pădure, într-o scenă foarte ciudată, suprarealistă. Warren și-a expus povestea într-o carte excelentă, scrisă împreună cu Peter Robbins, dar există îndoieli asupra mărturiei sale, după cum a subliniat investigatoarea britanică Georgina Bruni, care a reluat întreaga investigație și a scris și ea o carte, apărută în 2000, *You can't Tell the People*.

Ca să revenim la John Lear și la „oribilul adevăr" invocat de el, trebuie să spunem că treisprezece luni este un timp cam scurt pentru dezlegarea secretelor OZN-urilor, în timp ce ufologi încercați bat pasul pe loc de decenii. În realitate, se vede bine că s-a folosit de unele lucruri deja cunoscute, îndeosebi „descoperirile" lui Paul Bennewitz, despre care știm că au fost afectate de dezinformarea celor de la AFOSI. El a recopiat „erorile" documentelor Majestic-12, citând false accidente de OZN-uri la Aztec, Laredo, Spitzberg în 1952, ba chiar și o prăbușire în Germania, în 1939! Totuşi, munca lui John Lear nu se reduce poate la acest rol de simplu copist. A adăugat câteva note la apariție. Trei extratereştri vii, EBE 1, 2 și 3 au stat adăpostiți succesiv la Los Alamos, într-o clădire numită YY-II. O altă clădire de acest tip, numită „sigură din punct de vedere electro-

magnetic", există numai la Edwards, în California. Mai aflăm că programul „Războiul stelelor" este doar o fațadă. Ar fi vorba în realitate de a construi un sistem de apărare împotriva extratereștrilor, temă care va fi reluată mai târziu de colonelul Corso. Lear ne zugrăvește aici portretul doctorului Edward Teller, părintele bombei H și conducătorul programului SDI, lucrând „ca un om posedat" pentru accelerarea programului!

De unde avea aceste „informații"? Poate că William Moore ne-a oferit o dezlegare când și-a prezentat părerea despre „declarația" lui John Lear, părere care merită să fie citată: „Unul dintre punctele esențiale ale acestui dezastru, cel puțin după părerea mea, este că am putut să verific că există o legătură directă între una dintre sursele „confidențiale" ale lui Lear și însuși biroul care era răspunzător la Washington de acțiunile împotriva lui Bennewitz. Acesta se adaugă faptului că o mare parte dintre documentele lui Lear sunt esențialmente o regurgitare înfrumusețată a aceluiași aluat cu care a fost hrănit Paul, ceea ce mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu despre Lear".

Care era deci acest birou misterios de la Washington, despre care avea cunoștință William Moore? Nu ne-a spus mai multe. Alt punct interesant. Moore spune în discursul său din 1989, ținut la Mufon, că există o bază cu numele Dulce, dar care nu se află la Dulce! O explicație a acestei informații în formă de calambur va fi oferită mai târziu. Să anticipăm un moment, ca să propunem cititorului vizitarea sitului web actual al lui... Robert Collins, fostul șef al lui Doty, supranumit de el *Condor*. Ciudat personaj! Acest fost ofițer dezvăluie acum informații pe Internet, după ce a fost în centrul unor manevre de dezinformare în cadrul AFOSI de la baza Kirtland! Pe situl său găsim, de exemplu, pe lângă „O scurtă istorie a sanctuarului Păsărilor" (este vorba, bineînțeles, de faimoasa colivie, *The Aviary*), un plan al instalațiilor subterane de la Los Alamos. Chiar așa! Zonele A, B și C, explică Robert Collins, sunt trei amenajări subterane mari consacrate studierii OZN-urilor. Zona A, cea mai

veche, datează de la începutul anilor cincizeci și se numește *Dulce Complex*! După toate aparențele, William Morre era destul de bine informat ca să știe asta în 1989, doar dacă nu e vorba, încă o dată, de pură dezinformare.

John Lear l-a atacat în „declarația" lui pe William Moore, atac care nu este lipsit de interes. După spusele lui Lear, Moore ar fi acuzat-o pe Linda Howe că a inventat poveștile cu mutilări de vite ca să-și facă publicitate! Să nu fim surprinși: știm că mutilările și răpirile sunt două subiecte care îi enervează în mod deosebit pe militari. Moore ar mai fi spus că are o bandă video cu convorbirea cu doi ofițeri având legătură cu MJ-12, care fac dezvăluiri, bandă ce avea să fie prezentată la începutul anului 1988 sau poate în octombrie 1987: aceasta fiind data unei emisiuni de televiziune foarte controversate, în cursul căreia doi ofițeri de informații, mascați, au făcut dezvăluiri ciudate.

Octombrie 1988: uimitoarea emisiune „UFO Cover Up? Live!"

În ziua de 14 octombrie 1988 a fost fixată o emisiune de două ore despre OZN-uri, intitulată în mod ciudat *UFO Cover-Up? Live!* – titlu pe care l-am putea traduce prin „În direct despre disimularea OZN-urilor!" Era o emisiune importantă, făcută în direct de la Washington și difuzată pe întreg teritoriul nord-american. În ea apăreau mulți invitați de marcă: de exemplu, doi oameni de știință ruși în duplex, Serghei Balanțev și Leonard Nikișin. Era organizat și un sondaj pentru apelurile martorilor, mobilizând cinci linii telefonice. Partea cea mai tare a emisiunii moderată de un profesionist reputat, Mike Farrell, era participarea a doi agenți de informații, mascați și cu vocea deformată, supranumiți *Falcon* și *Condor* (reluând astfel numele inventate de Moore și Shandera, care participaseră în mod activ la pregătirea emisiunii). Convorbirea fusese înregistrată în prealabil ca să li se păstreze anonimatul. Despre Condor știm acum că era căpitanul Robert Collins, șeful direct al lui Richard Doty,

dar nu cunoaștem nici astăzi adevărata identitate a lui Falcon, omul important care îl angajase pe Bill Moore în 1981 și care, după spusele lui, conducea operațiunile. În privința acestui punct, un responsabil CBS din Los Angeles, Peter Leon, ne-a adus la cunoștință că îi știa identitatea și că îl verificase după ce îl întâlnise în 1983: era într-adevăr cel care susținea că este: un membru activ al serviciilor de informații militare. Emisiunea începea în mod clasic, cu martori cu greutate, îndeosebi căpitanul Daniels de la United Airlines și doi foști responsabili din comisia „Cartea Albastră", coloneii în retragere Robert Friend și William Coleman. Coleman a spus că văzuse el însuși un OZN în formă de disc, cu diametrul de aproximativ 25 m, executând manevre stupefiante, pe când zbura la bordul unui bombardier B-25. Făcuse un raport, dar după ce devenise membru al comisiei *Blue Book*, nu l-a mai găsit în arhive! Friend a confirmat și el realitatea OZN-urilor și existența unei politici a secretului. Betty Cash și Vicky Landrum, cele două victime ale unei iradieri de către un OZN, erau și ele prezente în emisiune. Mike Farrell i-a dat cuvântul lui *Falcon*, care a dezvăluit că era vorba de o navă de origine extraterestră, oferită de extratereștri, căreia i se pierduse controlul în cursul unor încercări! Era clar că asta nu o făcea deloc să râdă pe Betty Cash, care își reținea cu greu furia. Problema răpirilor a fost abordată într-un mod cât se poate de serios, având invitați în platou pe doctorul Rima Laibow și Budd Hopkins (care a povestit că fusese nevoit să facă o repetiție). William Moore a fost și el acolo o bună parte din emisiune, împreună cu partenerul său Jaime Shandera, precum și Stanton Friedman, care a prezentat cazul Roswell.

După care a venit rândul a doi invitați foarte interesanți, Robert Emenegger și Paul Shartle. Să ne amintim: Paul Shartle era un responsabil al securității și arhivelor cinematografice ale Air Force, la baza Norton, care îi propusese în 1973 lui Robert Emenegger un film cu primul contact cu extratereștrii la baza Holloman, lângă White Sands. Or, Shartle a confirmat în seara

aceea, în fața camerelor de luat vederi, că văzuse el însuși acest film arătând trei OZN-uri, dintre care unul aterizat, din care au ieșit trei extratereștri. Desenul acestor ființe, care apare în cartea lui Emenegger, ne arată niște ființe cu nas lung: nu e vorba de clasicii „cenușii"! Shartle a respins explicația formulată de unii, conform căreia ar fi vorba de o regie de ficțiune (*theatrical*) de natură pedagogică: răspundea de arhive și știa că filmul era autentic.

Nu era deloc rău pentru o seară de televiziune cu public mare, dar era doar un preludiu la dezvăluirile celor doi agenți mascați, care au confirmat în bună parte, am putea zice, zvonurile aflate deja în circulație. Da, a existat un acord secret de cooperare cu extratereștrii „cenușii" veniți din Zeta Reticuli. Ba chiar era sugerat că avuseseră loc contacte și cu alte rase. *Condor*, adică căpitanul Collins, a oferit câteva precizări. După primul extraterestru viu, găsit în 1948 în urma accidentării unui OZN, care supraviețuise timp de trei ani în laboratoarele de la Los Alamos, alți doi extratereștri viețuiseră ca „oaspeți", în virtutea acordului încheiat. Al doilea adusese o „Carte Galbenă" care descria lumea acestor extratereștri. Aceștia ar trăi 350–400 de ani. Fiziologia lor ar fi foarte diferită de a noastră, îndeosebi creierul, care ar avea șapte lobi. IQ-ul lor ar fi mai mare de 200. Ar adera la un fel de „religie universală", cosmică. Ei mai aduseseră și un obiect ciudat, un fel de cristal octogonal care proiecta scene, nu numai din civilizația lor, ci și din istoria noastră! Al treilea rezident, sosit în 1982, încă se mai afla acolo în 1988. Collins a precizat natura acordului încheiat: militarii vor dezvălui prezența lor cu condiția să nu interfereze în activitățile umane. Dar nu a spus nici o vorbă despre concesiile acordate de a mutila vite și a răpi oameni! În schimb, a recunoscut că le fusese cedată o bază subterană în „zona 51" din Nevada. El a mai semnalat și rolul important al Marinei în toate aceste operațiuni.

Astfel, cel puțin o parte dintre zvonurile care circulau și-au găsit în acea seară confirmarea din partea unor agenți ai serviciilor

secrete. Falcon și Condor au mai dat și alte amănunte despre extratereștri, dar lucrurile s-au stricat când a fost vorba de gusturile lor: le-ar plăcea muzica tibetană, ar mânca multe legume și le-ar plăcea înghețata, mai ales cu căpșuni! Acest detaliu a făcut toată lumea să izbucnească în râs și aproape toți au ajuns la concluzia că acea emisiune era doar o dezinformare vulgară. Emisiunea a avut puțin succes la public iar aceste dezvăluiri au fost repede uitate, deoarece erau prea incredibile. Am revăzut de două ori această emisiune, iar pentru mine este evident că a fost pregătită cu grijă, contrar părerii exprimate de Jacques Vallée, care a considerat că „se dăduse rasol". S-a răspândit apoi zvonul că această emisiune fusese subvenționată de serviciile secrete, dar fără dovezi. În schimb, prezența acelor agenți pe platou indică cu claritate mâna serviciilor secrete. O ipoteză deseori formulată este că avea drept obiectiv – obiectiv ce fusese atins – ridiculizarea tuturor zvonurilor despre OZN. Atunci, pentru ce le alimentaseră inițial chiar ei spunându-i minciuni lui Paul Bennewitz? Poate că, după ce provocaseră aceste zvonuri înspăimântătoare despre extratereștri băutori de sânge din bazele lor subterane, își dăduseră seama că venise timpul să le pună capăt! O altă ipoteză este că avuseseră loc disensiuni interne în privința atitudinii ce trebuia adoptată. Oricum, rezultatul global al acestei manevre a fost efectiv ridiculizarea lor.

1989: Bill Cooper, omul care a adus scandalul

Un alt personaj zgomotos, pe nume Milton William „Bill" Cooper, a apărut pe scena ufologiei exact după această emisiune. Ufologul Don Ecker de la revista *UFO Magazine* a povestit că acest necunoscut îi spusese, cu o mare siguranță, că totul fusese fals în emisiunea *UFO Cover-Up? Live!*, la numai câteva zile după difuzarea ei. În realitate, acest Bill Cooper nu a întârziat să dea pe față ceea ce era, un agitator lăudăros care voia să-și facă publicitate. Cariera sa ufologică a fost scurtă, dar destul de lungă ca să contribuie în mod eficace la naufragiul

tuturor acelor zvonuri înspăimântătoare, la sfârşitul anilor optzeci. El a spus că poate să confirme „150%" ipoteza lui John Lear despre „oribilul adevăr" în privinţa unui acord de nemărturisit cu extratereştrii. Ştia asta pentru că văzuse nişte documente foarte secrete pe când era militar în serviciul de informaţii al Marinei, în 1972. El a publicat în 1989 propriul său document, intitulat *Operation Majority*, o expresie ştiinţifică însemnând după părerea lui „operaţiunea răspunzătoare de toate aspectele, proiectele şi consecinţele prezenţei extraterestre pe Pământ". O vreme, Cooper s-a bucurat de o anumită credibilitate – Linda Howe a publicat o convorbire cu el, în acelaşi an, în prima sa carte, *An Alien Harvest* – dar asta nu a durat. În realitate, chiar John Lear l-a prins în flagrant delict de fabulaţie totală, când au fost invitaţi amândoi la o emisiune de radio a lui Bill Goodman la Las Vegas, în mai 1989. Lear a menţionat raportul lui O. H. Krill apărut în 1988, iar Cooper a spus imediat că îl văzuse între documentele secrete ale Marinei în 1972. Or, Lear îl cunoştea pe autorul raportului, prietenul său John Grace, pe care îl ajutase să-l scrie! Mai târziu, Cooper şi-a agravat cazul pretinzând că preşedintele Kennedy fusese omorât de şoferul său, afirmaţie făcută pe baza unui film pe care i-l împrumutase confidenţial şi imprudent jurnalistul Lars Hansson, film, care s-a dovedit fals şi chiar fraudulos, după cum acesta a recunoscut. Scandalizat, Hansson a povestit totul într-o broşură groasă, în 1991. În anii nouăzeci, Cooper, complet respins de ufologia „serioasă", a trecut în rândurile militanţilor de extremă dreaptă. Mai trebuie semnalat faptul că afirmaţiile categorice ale lui Lear şi Cooper au inspirat o întreagă literatură „conspiraţionistă", care se împacă foarte bine cu această extremă-dreaptă americană şi care denunţă un complot pentru aservirea omenirii, în care ar fi amestecate şi ONU, comisia trilaterală, grupul „Bilderberg" şi nu mai ştiu cine! După unul dintre autori, Phil Schneider, ar fi fost construite sute de baze subterane legate între ele de o reţea de trenuri de mare viteză cu

levitație magnetică, iar baze secrete ar exista și pe Lună și planeta Marte! Guvernul american ar avea o armada de 64 000 de elicoptere, care vor servi unor trupe de elită ca să instaureze curând o dictatură de fier: „Noua Ordine Mondială!" Acestea fiind zise, se pare că Phil Schneider a murit în împrejurări ciudate, care miros rău de tot a sinucidere „organizată".

Unul dintre autorii cei mai prolifici în această direcție a fost Jim Keith, care a publicat câteva cărți de scandal, unele în colaborare sub numele colectiv de „Commander X": o echipă organizată de Bill Beckley. El a murit în 1997: Dumnezeu să-l odihnească! Tot într-o direcție asemănătoare se înscriu și dezvăluirile lui David Icke, conform cărora bancherii internaționali de pe Wall Street au intrat în colaborare cu o rasă de „reptilieni" ce provin de pe planeta „Typhon", care se rotește în jurul stelei „Alpha Draconis", de unde și numele lor de „draconieni". Încă un complot care să ducă în sclavie omenirea. Invazia este prevăzută în 2003–2004!

Aprilie 1989: Bob Lazar, martor îndoielnic al Zonei 51

Etapa următoare pe acest drum presărat cu capcanele dezvăluirilor zgomotoase despre secretele americane este cunoscută și de aceea o pot numi pe scurt: este etapa revelațiilor – citate de mii de ori – ale lui Robert „Bob" Lazar despre Zona 51, un nume devenit la fel de celebru ca și Roswell. John Lear l-a adus în atenție în 1989 pe Bob Lazar, până atunci necunoscut, prezentându-l unui jurnalist de televiziune din Las Vegas, George Knapp. Acesta l-a prezentat pentru prima dată – în mai 1989 – la televiziunea Klass TV, mai întâi mascat. Dar pentru că Lazar se credea amenințat, nu va întârzia să apară cu fața descoperită: ar fi fost astfel mai greu de suprimat! Să-i rezumăm mesajul. Spunea că e fizician, că a lucrat la Los Alamos, după care fusese angajat să lucreze pentru scurt timp la o bază subterană ultrasecretă numită S-4, lângă Papoose Lake, nu departe de

Groom Lake, în Zona 51. Aceasta era partea vestică a unei mari zone militare din Nevada, situată la nord de Las Vegas, care cuprindea în mare baza aeriană Nellis la vest şi o veche zonă de teste nucleare la nord. La S-4, Lazar ar fi văzut, în nişte hangare mari, câteva modele de vehicule extraterestre şi ar fi participat la studierea lor. Ba chiar – dar nu e sigur de asta – ar fi zărit din spate un extraterestru, printr-o uşă de sticlă, în timp ce vorbea cu un inginer!

Ce să credem despre această mărturie? Pe de o parte, existenţa bazei de la Groom Lake, după numele lacului secat, nu mai este un mister. A fost instalată din anii cincizeci ca să fie puse la punct avioanele-spion ultrasecrete U-2 şi SR-71, iar existenţa ei a fost în cele din urmă recunoscută în mod public. Ea este încă folosită şi serveşte, se pare, la testarea unor noi modele dintre care unele, în formă de triunghi, ar putea să fie luate drept nişte OZN-uri. În schimb, nu există nici o confirmare în ceea ce priveşte existenţa acelei S-4, după cum subliniază chiar George Knapp, care a investigat îndelung acest caz. Ceea ce nu dovedeşte că n-ar exista! Bob Lazar spune că a observat el însuşi un OZN pe cerul nocturn al Zonei 51, şi mai sunt şi alţi martori. Partea cea mai interesantă a relatării lui Bob Lazar este, poate, că fusese pus să studieze nişte documente foarte ciudate, descriind îndeosebi civilizaţia extratereştrilor. Şi regăsim aici elemente care ne sunt deja familiare. Cunosc Pământul de mii de ani. Există mai multe rase de extratereştri. Una dintre ele, de talie mică, numită aici *The Kids* (alias „micii cenuşii"), vine din Zeta Reticuli şi ei sunt cei care ne-au oferit spre studiu câteva OZN-uri. Ne-au manipulat genomul de nu mai puţin de şaizeci şi cinci de ori! Într-un document despre religii se spune că corpul nostru este doar un „container" şi că sufletul sau spiritul îi poate supravieţui (o idee pe care o vom regăsi în mărturiile unor persoane răpite). În mod ciudat, puţini ufologi au comentat aceste „dezvăluiri" extraordinare. În schimb, viaţa lui Bob Lazar a fost studiată cu mare atenţie, expunându-se fără milă punctele slabe, făcându-l să apară ca un

tip căruia îi place să fabuleze, ba chiar ca un mic escroc. Adevărata problemă, pe care trebuie să ne-o punem, este, încă o dată, cea a dezinformării care își arată nasul în spatele acestei povești. Unele aspecte ale mărturiei sale sunt rizibile pentru oamenii de știință. De exemplu, când povestește că i s-au dat câteva scule rudimentare ca să „studieze" un OZN. Sau că a avut în mână (ba chiar a dus și acasă o dată!) o bucată din „combustibilul" OZN-urilor, elementul super greu 115, care ar fi stabil. De culoare portocalie, precizează el. Teoretic, elementele foarte grele sunt deosebit de instabile, adică se dezintegrează imediat ce se formează. Dar s-a întâmplat ca unii cercetători să reușească să izoleze recent un izotop relativ stabil al elementului 114, care ar prezenta o anumită plajă de stabilitate. Vor fi confirmate într-o zi spusele lui Bob Lazar? Confirmarea unui element 115 stabil, de culoare portocalie ar fi acel *smoking gun* care încă ne lipsește! O examinare atentă a relatării sale te face să crezi că a fost supus unui tratament de manipulare mentală cu ajutorul unor droguri și, de altfel, mărturisește că nu-și amintește în întregime șederea sa la baza S-4. Bob Lazar era oare omul ideal, ales pentru slăbiciunile sale, al cărui rol ar fi fost să discrediteze încă o dată mărturiile serioase? Există multe motive să credem acest lucru.

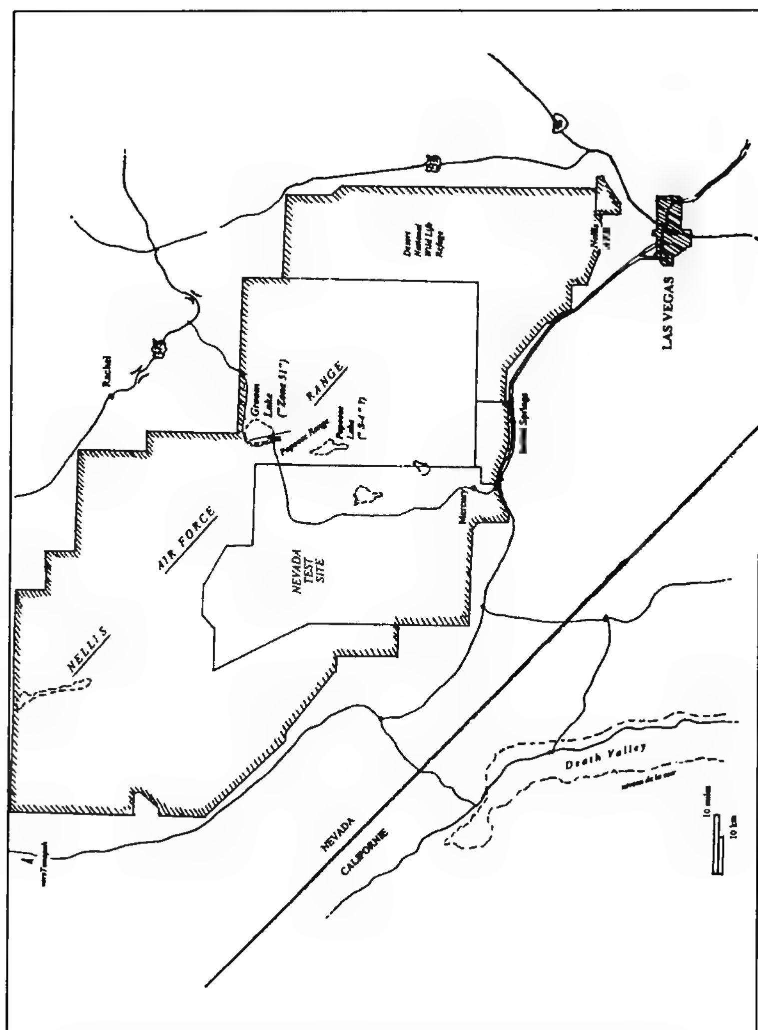
Să rezumăm bilanțul tuturor acestor „dezvăluiri" din anii optzeci. La sfârșitul acestui deceniu agitat, ufologii serioși nu au mai vrut să audă de toate aceste provocări, care contribuiseră atât de puternic, după părerea lor, la discreditarea propriei lor munci. Asta nu vă amintește nimic? În anii cincizeci, după „scandalul" cărții lui Scully despre accidentele unor OZN-uri și mărturiile extravagante ale „contactaților", ufologii serioși nu au vrut să mai audă de astfel de povești. Totuși, ca în cazul accidentelor de OZN-uri, în anii nouăzeci vor apărea noi mărturii despre aceste operațiuni secrete, și cu siguranță că lucrurile nu se vor opri aici.

Anii nouăzeci: „dezvăluirile" continuă

Multe dezvăluiri și zvonuri, de valoare foarte inegală, s-au adunat de vreo zece ani despre tot felul de operațiuni secrete. Multe sunt îndoielnice, când nu sunt farse dovedite. Dar există și mărturii – nu prea numeroase – care par mai solide. În ansamblu, volumul lor este considerabil, îndeosebi pe Internet, devenit cea mai mare cafenea comercială mondială a ufologiei. Există sute de site-uri web despre OZN-uri și numeroase liste de discuții, cele mai multe în engleză, astfel încât nu putem propune decât o spicuire, încercând să extragem câteva cazuri interesante.

Două mărturii despre Werner von Braun

În 1999, un fost inginer de la NASA, Clark McClelland a dezvăluit faptul că într-o zi a avut o scurtă convorbire despre OZN-uri cu Werner von Braun, pe care îl cunoștea bine. Von Braun i-a confirmat prăbușirea de la Roswell: participase la examinarea fragmentelor și cadavrelor în acea zonă! Pereții aparatului nu erau „metalici" în sensul în care îl înțelegem noi. Ei semănau mai curând cu un fel de „piele", din material biologic. Descrierea făcută de el cadavrelor – instalate provizoriu într-un cort medical – este conformă cu celelalte mărturii: mici, fragili, cap mare, ochi mari, piele cenușie și cu textură „reptiliană". În schimb, acest detaliu al corpului nu corespunde cu alte mărturii despre Roswell, conform cărora cadavrele ar fi fost rapid evacuate, dar ele sunt fragile. Care este adevărul? Bineînțeles, această mărturie a fost imediat bombardată de critici pe Internet (căci scepticii sunt cel puțin la fel de zgomotoși ca susținătorii), dar unii au apărat-o, precum jurnalistul Don Ecker, de obicei foarte circumspect, care l-a întâlnit pe von Braun și i-a verificat CV-ul.

Harta statului Nevada, arătând amplasamentul „Zonei 51",
în *Nellis Air Force Range*, la nord de Las Vegas (Gildas Bourdais).

Maiorul George Filer, editorul excelentului buletin de informare pe Internet *Filer's Files*, a publicat în martie 2000 mărturia indirectă a lui Bruce Jessop, care spune că a cules în noiembrie 1998 mărturiile unui medic german reputat, emigrant în Statele Unite, doctorul Hans Nieper, azi decedat. Nieper studiase și el astrofizica și discutau despre propulsia prin antigravitație, despre care scrisese o carte. Nieper avea în biroul său fotografii în care apărea alături de oameni cunoscuți, printre care și președinți americani. Deodată a abordat subiectul OZN-urilor și i-a spus că erau problema cea mai secretă cu putință în Statele Unite: guvernul american, l-a asigurat el, a intrat în contact cu patru rase extraterestre: două specii de cenușii (înalți și mici de statură), „reptilieni" și ființe înalte cu tenul deschis, cu aparență umană. Jessop l-a întrebat de unde avea aceste informații, iar Nieper a arătat spre o fotografie unde apărea alături de von Braun. Lucrase cu el în perioada de început a agenției NASA și erau prieteni apropiați. În aceeași scrisoare de informare, George Filer relatează tot o mărturie personală. În timp ce își revenea, la spital, după o operație gravă la inimă, o infirmieră i-a mărturisit că un prieten apropiat lucrase cu extratereștrii, într-o bază din vest! Era angajatul companiei General Electric și nu-i putea da numele.

Aterizare confirmată la Holloman?

Povestea senzațională a aterizării unui OZN la baza Holloman, lângă White Sands, urmată de un prim contact cu extratereștrii, a primit o scurtă confirmare în 1998, venind de data aceasta din partea responsabilului listei de discuții „UFO Updates", canadianul Errol Bruce-Knapp. Acesta, de obicei puțin vorbăreț, a relatat despre o convorbire pe care o avusese cu unul dintre ufologii cei mai reputați din anii șaizeci-șaptezeci, James McCampbell. Acesta aflase că, cu ocazia acestei întâlniri, trei colonei din Air Force, pe care îi botezase *Bird Colonels* – făcând astfel aluzie la faimoasa „colivie" a lui William Moore –

plecaseră cu extratereştrii. După reîntoarcerea lor pe Pământ unul dintre ei înnebunise, altul murise, dar McCampbell nu ştia ce se întâmplase cu al treilea! Scurtă, dar extraordinară dezvăluire, provenind din partea unui autor reputat pentru seriozitatea sa!

. . .

Robert Collins: convorbire cu „un oaspete de pe o altă planetă"

Dintre următoarele mărturii, cea a lui Robert Collins, pe care îl reîntâlnim întors la viaţa civilă după o carieră în cadrul serviciului secret al Air Force, este destul de interesantă: el pretinde că a asistat, în 1983, la o convorbire cu un extraterestru, la Los Alamos! Iată relatarea sa rezumată, publicată pe Internet.

În ziua de 5 martie, Collins se afla în laboratorul de la Los Alamos pentru un proiect de constraspionaj. În timpul vizitei, o „sursă", pe care o numeşte LANL-1, i-a cerut să asiste la o convorbire specială (LANL este sigla pentru *Los Alamos National Laboratories*). LANL-1 l-a dus într-un local subteran situat în partea de vest a terenului: situl 31, acces prin zona 49, intrarea în amenajarea subterană prin clădirea nr. 49-2091! (se cuvine să precizăm că această clădire nu figurează pe planul oficial al centrului). După ce au străbătut subsolurile, au ajuns într-o încăpere mare. După zece minute au intrat trei persoane, printre care un colonel Air Force, care l-a pus să semneze un document de securitate: „TS/SCI/ Group-MJ-B-3/clearance". I-a spus doar să asculte şi să nu facă zgomot în timpul convorbirii „cu un oaspete de pe o altă planetă"! După cinci minute a intrat o fiinţă neumană, fără păr, înaltă de aproximativ 1,50 m, îmbrăcată cu haine de culoare crem, foarte lipite pe corp. Era un EBE 2, al doilea oaspete extraterestru de la Los Alamos! A luat loc la o masă şi trei persoane i-au pus întrebări despre planeta de origine, îndeosebi despre climă şi anotimpuri. EBE 2 a răspuns într-o engleză perfectă, care părea că provine de la o maşină. Descrierea climei, a anotimpurilor şi a ciclului diurn, aşa cum le povesteşte Collins, pune o mare problemă de credibilitate prin

ea însăşi. El spune că erau 35 de ore de zi şi 3 ore de noapte, ceea ce pare greu de explicat, din punct de vedere astronomic. Poate că planeta era luminată de o stea dublă, care prelungea durata zilei? Collins nu spune nimic şi asta a fost de ajuns pentru unii ca să arunce la coş această mărturie. Convorbirea a durat în jur de o oră, apoi EBE 2 s-a retras. În momentul plecării a aruncat spre Collins o privire care i s-a părut amicală şi i-a provocat un sentiment de linişte sufletească... Ce să credeam despre o astfel de mărturie? Collins este ofiţer în retragere. Dacă se distrează să întreţină o farsă, cum se face că este lăsat s-o facă, că nu este sancţionat? Dar dacă povestea lui este adevărată, armata nu îl poate acuza de minciună. Nu îl poate acuza că a divulgat secretul, se va feri să facă asta. Rămâne ipoteza unei continuări a dezinformării *made in AFOSI*. Dar de ce să faci, atunci, ca mărturii de acest gen să fie complet discreditate?

„Informaţii" de la Collins despre „Cartea Galbenă"

Pe situl web al lui Robert Collins (adus la zi la 19 mai 2000) găsim o pagină ciudată despre misterioasa „Carte Galbenă" (*Yellow Book*), care ar fi fost adusă de „ebeni" la Holloman în 1964. După spusele lui Collins, ebenii nu au nici o legătură cu cenuşiii. Există trei exemplare ale Cărţii Galbene. Una este sau era păstrată de „EBE 2", o alta într-o cameră blindată situată lângă esplanada din Washington şi ultima într-o cameră specială de la Los Alamos. Se spune că această Carte este un fel de disc compact holografic, care poate să proiecteze în imagini informaţiile pe care le conţine, combinând texte şi holograme. Se citeşte pe un fel de tăbliţă transparentă, care trece automat la pagina următoare când ochii ajung la baza unei pagini. După spusele celor care au putut să o citească, ar fi nevoie de o viaţă întreagă ca să o citeşti în întregime. Cartea Galbenă este o istorie a universului şi a prezenţei ebenilor de 10 000 de ani. Pământul este o „staţie" puţin mai depărtată de unul dintre drumurile lor comerciale. Există alte cinci „grupuri" – sau mai

multe – de extratereştri care vizitează Pământul. Aceşti „ebeni" nu ar fi fiinţele cu nas lung văzute la Holloman, ci acei „EBE" de tip 1 descrişi în documentul SOM 1-01.

Filmul îndoielnic al unei convorbiri cu un extraterestru

În august 1997, emisiunea de televiziune americană *Strange Universe* a prezentat, într-un episod despre Zona 51, o secvenţă misterioasă de trei minute care voia să arate o convorbire cu un extraterestru cu ochii mari şi negri. Am văzut acest film şi mi s-a părut foarte puţin convingător. Se vede capul în penumbră, cu un medic în spate, pe o înregistrare video de proastă calitate. De unde provine această bandă video? Ar fi fost furată, de pe un computer, de către un angajat din Zona 51, cu pseudonimul de Victor. El ar fi reuşit să o vândă societăţii de producţie Rocket Pictures Home Video din Los Angeles. Revista *Factor X* povesteşte că a renunţat la contactarea lui Victor, pentru că cerea o sumă foarte mare pentru o discuţie! Toate acestea sunt, evident, foarte exagerate: fie farsa mercantilă, fie operaţiunea bine urzită de dezinformare.

Robert Dean şi documentul „An Assessment"

Să amintim pe scurt această mărturie care a făcut să curgă multă cerneală, dar care este „afectată" de o mare incertitudine. În 1991, un fost militar american, Robert „Bob" Dean a dezvăluit că, pe când se afla la post ca sergent-major, începând din 1963, la cartierul general al forţelor NATO din Europa (SHAPE, care încă mai era în Franţa în acea perioadă), putuse să citească un document lung, ultrasecret, despre OZN-uri, intitulat „O evoluţie" . Cum putuse acest sergent-major să pună mâna pe un astfel de document? Pentru că, explică el, fusese repartizat la un seviciu de informaţii. Acest dosar era rezultatul unui studiu care fusese făcut în urma unor observaţii spectaculoase în 1961 şi

fusese încheiat în 1964. Dean ar fi putut să citească liniştit documentul, în timpul orelor neocupate! După spusele lui, fuseseră difuzate doar cincisprezece exemplare, dintre care unul pentru Franţa, care „hotărâse după câteva luni" să înfiinţeze GEPAN. Această afirmaţie aruncă o îndoială serioasă asupra spuselor sale, GEPAN fiind înfiinţat zece ani mai târziu, în 1977. Ufologul britanic Timothy Good, la început foarte interesat, a pornit o investigaţie foarte aprofundată datorită cunoştinţelor pe care le avea, în special amiralul lord Hill Norton. Această investigaţie – în Franţa a stat de vorbă cu un fost angajat al SHAPE, colonelul d'Arcier – nu a dat nici un rezultat, în ciuda unor nume oferite de Dean. S-a stabilit că Dean nu făcuse parte dintr-un serviciu de informaţii, ci doar de traducere, iar documentul furnizat de el în această privinţă era probabil fals.

Povestea ciudată a sergentului Stone

Clifford Stone, fost sergent american locuind la Roswell, este un bărbat foarte simpatic şi curajos, care s-a luptat ani de zile cu aparatul militar ca să-i smulgă informaţii despre OZN-uri. El a publicat două broşuri pline de documente, preţioase pentru toţi cercetătorii. Dar activitatea sa ufologică a luat o nouă întorsătură în 1998, când a dezvăluit că a jucat un rol ultrasecret în privinţa OZN-urilor, pe când se afla la post în Vietnam. O poveste, trebuie să recunoaştem, greu de crezut. Clifford Stone începe prin a dezvălui că în timpul celor douăzeci şi doi de ani ai carierei sale militare a jucat totdeauna un rol de expert neoficial în privinţa OZN-urilor, asta incluzând şi cei patru ani petrecuţi în Vietnam, începând din ianuarie 1970. I se repartizase un birou, dar făcea escapade seara, trecând pe sub sârma ghimpată a taberei. Să spunem imediat că acest punct este puternic criticat de jurnalistul Don Ecker, care i-a publicat totuşi povestea în *UFO Magazine*. Don Ecker, care a fost şi el doi ani în Vietnam, servind într-o unitate de „operaţiuni speciale" a Agenţiei de Securitate, spune că

nici nu putea fi vorba să te duci la plimbare în zona din jurul taberelor întărite, unde era voie să tragi fără somație!

Clifford Stone istorisește totuși cum i s-a întâmplat o poveste ciudată pe când făcea o astfel de escapadă. O echipă militară îl aștepta acolo, ba chiar îi spusese că întârziase! Au urcat la bordul unor elicoptere mari Chinook și s-au îndreptat spre munți. Acolo au inspectat o rețea de galerii subterane făcute probabil de vietnamezi. Dar povestea lui capătă aici o dimensiune de „mare stranietate". Au ajuns într-o grotă mare, puternic luminată, parcă electrificată, iar cei douăzeci-douăzeci și cinci de soldați prezenți erau foarte neliniștiți. Atunci a apărut o lumină verde, lată de aproximativ un metru, arătând un fel de tablou de bord, ca o hologramă. Colonelul care conducea operațiunea i-a spus să atingă imaginea, ceea ce Stone a și făcut, învingându-și frica. Grota s-a luminat complet și au văzut atunci un fel de vehicul în formă de trabuc. În această relatare, care devine foarte confuză, grota se dovedește a fi un fel de laborator biologic unde se găsesc organe umane, cadavre de americani și de vietnamezi! Apoi pereții au devenit transparenți și au putut să vadă cerul înstelat.

Dacă povestea este inventată, este cel puțin o superbă povestire SF, demnă de un Lovecraft. Să o scurtăm totuși. Clifford Stone s-a jucat un moment cu panoul de control, dar a fost rănit foarte dureros la ochi de un fascicul de lumină roșie intensă. A avut impresia că i-a luat foc spatele și că leșină. S-a pomenit la intrarea grotei, împreună cu ceilalți soldați și a fost dus la spitalul militar. La puțin timp după aceea, colonelul i-a pus întrebări despre ce se întâmplase. Voia să afle dacă avusese un contact oarecare cu extratereștrii și astfel aflase că nu leșinase, ci dispăruse timp de patruzeci și cinci de minute! Un medic care participa la discuție i-a făcut o injecție și atunci și-a amintit că văzuse apărând niște ființe semănând cu niște lăcuste, pe care își amintise că le cunoscuse în copilărie, ființe care i-au îngrijit medical ochii. Discuția s-a terminat cu avertismentul de a nu vorbi niciodată de cele întâmplate. Cu ocazia altei discuții, colonelul i-a explicat că acele cadavre erau cele ale unor oameni uciși în luptă. Dar erau

acolo şi corpuri „sintetice"! Putem, fireşte, să nu luăm deloc în seamă povestea sergentului Stone. Şi mai putem să ne întrebăm cum a apărut ea în mintea lui. A inventat Stone toate astea, există vreo părticică de adevăr în spusele lui? A fost supus vreunei experienţe militare sofisticate de *Mind Control*? Sau de manipulare de către extratereştri? Îl las pe cititor să aleagă.

Confruntare cu extratereştrii în Cambodgia?

O altă mărturie militară foarte ciudată este cea a unui fost ofiţer din „Trupele Speciale", care a servit în Cambodgia în timpul războiului din Vietnam. Linda Howe a publicat-o în cartea sa *Glimpses of Other Realites* – volumul II, apărut în 1998. Să rezumăm în câteva cuvinte punctul forte al acestei mărturii impresionante (la fel de imposibil de verificat). Acest ofiţer cu pseudonimul Joe fusese confruntat în 1971, împreună cu patrula sa, în mijlocul pădurii, cu... extratereştri care se agitau într-un luminiş în jurul unui OZN cu diferite instrumente şi nu-i văzuseră venind. OZN-ul era un aparat mare de formă rotundă, lat de aproximativ 15–20 m. Fiinţele erau de statură mică, sub 1,50 m, dar bine proporţionate. Moment dramatic: deşi acei extratereştri nu erau înarmaţi, după toate aparenţele, unul dintre soldaţi, cuprins de panică, a tras, făcând să cadă la pământ unul dintre extratereştri. Joe a vrut să împiedice un măcel, făcând gestul de a ridica ţeava puştii omului care trăsese. Atunci, cel care părea să fie şeful lor s-a întors spre Joe, a ridicat o mână într-un gest de pace, s-a apropiat de soldatul care trăsese şi l-a lovit peste obraz, fără brutalitate. Soldatul a căzut ca în urma unui şoc electric, dar s-a ridicat rapid, ca şi extraterestrul care fusese împuşcat. Apoi toţi extratereştrii şi-au strâns instrumentele în faţa soldaţilor înmărmuriţi şi au urcat în aparatul care a decolat imediat, aproape fără zgomot, provocând doar un mic curent de aer. La întoarcerea la bază, oamenii, foarte tulburaţi, au fost interogaţi timp de câteva ore de agenţi în civil, care s-au identificat doar ca fiind reprezentanţi „MAJIC".

„Above Black", cartea ciudată a sergentului Dan Sherman

Deloc banală, această poveste a modestului „sergent tehnician" Dan Sherman prezintă amănunțit cum a devenit „comunicator intuitiv", o activitate foarte secretă care consta în a primi prin telepatie, dar afișându-se pe o consolă informatică, mesaje extraterestre a căror origine exactă nu este, de altfel, deloc precizată. Sherman, care a servit doisprezece ani în Air Force, povestește cum a fost selectat, după care a fost supus unui antrenament laborios destinat dezvoltării calităților sale mentale paranormale. Titlul complet al cărții sale, apărută în 1998, este enigmatic: *Above Black. Project Preserve Destiny. Insider Account of Alien Contact and Government Cover-up* (Dincolo de negru. Proiect Protecție a destinului. Relatare din interior despre un contact extraterestru și despre disimularea guvernamentală). În cursul antrenamentului – foarte sever și solitar – a trebuit să învețe să influențeze mental o curbă, apoi niște modele mai complexe afișate pe un ecran. Obiectivul era stăpânirea unui mod de comunicare mentală, telepatic sau „paranormal", dacă vrem. Și a reușit, pentru că a fost selectat pentru calitățile sale în materie. Devenit agent operațional, el a intrat în contact cu un extraterestru cu numele de Bones, de la care ne transmite câteva destăinuiri, cu zgârcenie, e adevărat. Ele se referă mai ales la natura timpului: „extratereștrii sunt în stare să călătorească prin timp, dar nu în jurul timpului". Sherman mărturisește că nu înțelege nimic, dar amatorii de călătorii temporale vor fi dezamăgiți: nici vorbă de deplasare în trecut! Lucrurile nu sunt clare nici în privința religiei. Sherman a întrebat entitatea dacă avem un suflet, la care aceasta a răspuns că „orice entitate care este conștientă că există are un intelect și un suflet". Sherman a aflat că aceste ființe cunosc Pământul de foarte mult timp, că ni s-au arătat în multe ocazii și că ne-au ajutat cu aporturi tehnologice. Despre eventualitatea încrucișării genetice cu extrate-

reștrii, bascii sunt candidați buni! După spusele lui Bones, există un număr considerabil de alte „inteligențe" în univers. Bones e reticent când e vorba să explice sensul expresiei „Project Preserve Destiny". În cele din urmă i-a spus că „Pământul se află în perioada copilăriei sale geologice și că trebuie să ne așteptăm la schimbări importante". Asta nu e deloc liniștitor! La fel și ceea ce află până la urmă Sherman de la superiorul său ierarhic, singurul lui om de contact: are calități speciale pentru că mama sa a fost manipulată genetic! După ce a aflat asta, Sherman s-a revoltat, a demisionat și în cele din urmă s-a hotărât să vorbească...

Inutil să mai spunem că această mărturie a fost ținta celor mai virulente critici pe Internet, după cum era și cazul, dar lectura acestei cărți lasă o impresie de tulburare și totodată de sinceritate.

Misteriosul „Doctor Michael Wolf"

Dezvăluirile extraordinare făcute de Michael Wolf (pe adevăratul nume Wolf Kruvant) în 1996, într-o carte ciudată, *The Catchers of Heaven*, au provocat o polemică violentă. Relatarea lui este romanțată – după propria sa mărturisire – și e greu să deosebești realul de fals, Wolf încetând din viață la 16 septembrie 2000, în urma unei lungi maladii. Totuși, chiar dacă punem la îndoială unele aspecte ale acestei cărți, rămâne o poveste stupefiantă care ar putea să conțină o parte de adevăr. Parcă poți să știi!

Michael Wolf istorisește în carte viața sa de om de știință de înalt nivel – pretinde că este medic, fizician și informatician! – în cursul căreia spune că a participat, din 1972 până în 1977, la cercetări ultrasecrete în legătură cu extratereștrii. Unde? În acele laboratoare subterane, îndeosebi S-4 și Dulce!

Wolf dezvăluie totodată participarea sa la experiențe biologice în colaborare cu extratereștrii „cenușii" veniți din Zeta Reticuli, care erau, ne spune el, prietenii lui! Wolf lasă să se înțeleagă că este el însuși un „hibrid" și că pentru asta fusese selectat pentru această carieră de studii secrete. Spune că a veri-

ficat el însuşi prezenţa în genomul său a unor secvenţe genetice ne-umane, care făceau din el un „intermediar". Din 1979, Wolf spune că a fost consultant ştiinţific al preşedinţilor americani, al Consiliului American de Securitate şi al miticului grup MJ-12, unde conducea echipa „Alphacom", grup de reflecţie asupra relaţiilor cu extratereştrii.

Aceste dezvăluiri au provocat un scandal uşor de imaginat în sânul unei ufologii americane fragilizate de polemicile din anii optzeci. Ca şi în cazul lui Bob Lazar, a fost imposibil să i se verifice diplomele. Fizicianul Bruce Maccabee, care este doctor în fizică, spune că este imposibil să colecţionezi două sau trei doctorate, cum pretindea Wolf, fiind şi aşa destul de dificil să obţii unul! Asta înseamnă că acest Michael Wolf este un impostor? Excelentul investigator Jim Courant (pilot şi intructor de avioane de linie), cu care am discutat acest subiect, a putut totuşi să verifice o parte din studiile sale şi mai ales – după spusele unor informatori bine plasaţi – că a lucrat într-adevăr la baza S-4 (a cărei existenţă rămâne totuşi nedovedită). Wolf avea şi relaţii de înalt nivel în lumea ştiinţifică, precum fizicianul Harold Puthoff care a participat el însuşi la cercetări ultrasecrete, precum „vederea la distanţă", despre care vom vorbi mai departe.

Relatarea lui Michael Wolf devine pe alocuri confuză, pentru că mărturiseşte că a luat parte la cercetări biologice pentru care îi este ruşine precum tentativele de fabricare a unor fiinţe hibride oameni-extratereştri... Wolf mai explică faptul că prelevarea de ţesuturi animale de la vitele mutilate are drept scop prepararea de „organite", putând să se adapteze corpului uman şi servind la filtrarea particulelor care ne ucid pe măsură ce poluăm planeta. Wolf denunţă cu virulenţă uneltirile unei „cabale" anti-alieni în cadrul serviciilor secrete, care ar fi condusă de ofiţeri extremişti, mai ales de la Marină. Aceştia ar duce un război secret împotriva prezenţei extraterestre şi a înţelegerilor încheiate. Aceşti oameni, spune el, le-au încălcat maltratând

extratereştrii şi încercând să doboare OZN-uri!

Se vede că această carte a lui Wolf este plină de „dezvăluiri" stupefiante. La urma urmelor, Michael Wolf era un bărbat plin de căldură (am putut constata acest lucru vorbind cu el la telefon) şi un avocat al păcii, care a creat o fundaţie pentru ajutorarea copiilor. Mai pot cita aici şi mărturia personală a doi investigatori cunoscuţi de mine care, fiecare, mi-au spus – separat şi în scris – aceeaşi poveste. Îl vizitaseră împreună timp de două zile pe Michael Wolf. Noaptea, în camera lor de la hotel, au fost treziţi de o sferă de lumină albastră, care le-a apărut în dormitor. Unul dintre martori s-a simţit complet paralizat, celălalt a ţipat de groază, dar sfera a dispărut. A doua zi de dimineaţă au primit un telefon de la Wolf: „Ce vi s-a întâmplat noaptea trecută?" I-au povestit incidentul iar el le-a explicat că le ceruse „prietenilor lui" să le facă o demonstraţie a prezenţei lor!

Alte „dezvăluiri", din ce în ce mai problematice

Mai există şi alte nume pe lista lungă a „dezvăluirilor" care s-au adunat în cursul anilor nouăzeci, la fel de spectaculoase şi imposibil de verificat. De exemplu, relatarea unui anume colonel Steven Wilson, mort în 1997, care a făcut dezvăluiri extraordinare despre cele mai secrete activităţi, la care participase chiar el. Wilson formase un grup ufologic foarte „avangardist" – *Sky Watch International* – ale cărui idei erau publicate pe un site Internet cu acelaşi nume. El a povestit cum a fost salvat de la un accident de către extratereştri, pe când era aviator militar, apoi fusese angajat în activitatea ultrasecretă a aşa-numitului „Project Pounce", care avea sarcina să recupereze OZN-urile accidentate. Povestea lui este plină de cei mai periculoşi specialişti în operaţiuni negre, numiţii *black ops*: *Delta Force, Black Berets* şi... *Men in Black*, lucrând, fireşte, pentru MJ-12 şi şefii lui, „MAJI". Ba chiar spune că a asistat, în baza subterană S-4, la o şedinţă care l-a uluit: în faţa unui grup de astfel de specialişti, o blondă înaltă şi slabă, cu ochi albaştri, vădit extrateres-

tră, a mânuit un cristal din care ieşeau holograme care ilustrau istoria Pământului şi a intervenţiilor extraterestre! O şedinţă care aminteşte foarte mult de serialul *Stargate*.

Să menţionăm în acelaşi sens cartea lui Edgar Rothschild Fouché şi Brad Steiger, *Alien Rapture. The Chosen*, apărută în 1998. Steiger este un veteran al aşa-zisei *Lunatic fringe*, care povesteşte de decenii mărturii extraordinare ale unor contactaţi (îndeosebi cu Semjase, frumoasa extraterestră venită din Pleiade!) şi ale unor „canale" care intră în contact mental cu tot felul de entităţi. Fouché, care spune că este – oricât ar putea să pară de incredibil – un descendent autentic al ministrului poliţiei lui Napoleon, îşi istoriseşte propria poveste romanţată de agent secret şi militar din cadrul *forţelor speciale*, asemănătoare cu relatarea colonelului Wilson. Dar ce să credem despre toate astea? Spune el însuşi că această carte e un roman.

Linda Howe a prezentat câteva mărturii din ultima sa carte la postul de radio cu mare audienţă Art Bell şi pe Internet, mărturii care lasă să se întrezărească că a fost o ţintă ideală a specialiştilor în dezinformare, pentru a fi discreditată, căci toţi au puncte slabe. Virulenţa criticilor la adresa ei pe Internet, unde toate loviturile sunt permise, nu face decât să întărească aceste temeri. În ultima sa carte, *Glimpses of Other Realities* (volumul II), ea reproduce o scrisoare lungă care îi fusese trimisă, în urma apariţiei precedentei sale cărţi, de doi agenţi anonimi. Aceştia îl contactaseră mai întâi pe colegul ei, Ray Boeche, căruia îi arătaseră legitimaţiile de la Ministerul Apărării din Washington. Or, scrisoarea lor, care începe prin a o felicita pe Linda Howe pentru excelenta ei carte, este foarte ciudată. Referindu-se la fizicianul britanic David Boehm (autorul unei teorii foarte avansate despre natura „nelocală" a universului) şi la ideile lui Jacques Vallée, ei sugerează că ipoteza prezenţei unor extratereştri ar putea să fie o manevră amplă de dezinformare guvernamentală, pentru a ne ascunde adevărata natură a

„entităților neumane”, sau NHE: acestea ar fi niște călători imateriali care se deplasează în timp și în alte dimensiuni, care înșeală și manipulează omenirea de la origini!

Ne putem întreba, încă o dată, dacă aceste revelații conțin o parte de adevăr. Linda Howe, pe care am întâlnit-o în iunie 2000 la conferința de la San Marino, poate să fie convinsă de asta. Regăsim aici abordarea foarte esoterică a lui Jacques Vallée, John Keel și mulți alții, asupra cărora voi reveni. Totuși, Linda Howe, contrar lui Vallée și Keel, nu exclude prezența extraterestră, dimpotrivă.

Oare aceste idei esoterice nu au drept scop să ne ascundă prezența extraterestră? Acesta ar putea să fie obiectivul principal al dezinformării guvernamentale. Ar exista astfel în acțiune, în lumea serviciilor secrete, pe de o parte oameni care fac eforturi pentru dezvăluirea secretelor legate de extratereștri („colivia” martorilor din interior) și, pe de altă parte, cei care vor cu orice preț menținerea secretului despre extratereștri. Acestea fiind zise, tehnica utilizată curent pentru a semăna îndoiala și confuzia despre prezența acestor extratereștri rămâne cea a mărturiilor necredibile, denunțate repede cu virulență de numeroșii sceptici. Câteva relatări culese de Linda Howe intră poate în această categorie. Acestea sunt, de exemplu, mărturiile lui „Kewper” (anonim) din 1998 și ale lui Glen Pace din 1999, foarte îndoielnice, despre Zona 51. Kewper spune că a văzut prototipul avionului-spion SR-71 la Groom Lake în 1958, deși aparatul a făcut primul său zbor în 1962: cu patru ani mai târziu!

Trebuie să știm că o cantitate incredibilă de „dezvăluiri” și de documente îndoielnice au circulat în ultimii ani nu numai provenind din Statele Unite, ci și din Rusia. Sunt – ca să amintim doar două – pretinse semnale extraterestre care ar fi fost captate în octombrie 1998, provenind din sistemul stelar EQ Pegasi, care anunțau o debarcare extraterestră la 7 decembrie în Arizona. Această știre senzațională, propagată imediat cu aju-

torul Internetului şi radioului, îndeosebi de Richard Hoagland şi Peter Gerstern (avocat valoros al *Just Cause* în anii şaptezeci, devenit un guru New Age la Sedona în anii nouăzeci), s-a prăbuşit în ridicol, Arizona fiind în acea zi cuprinsă de o furtună de zăpadă. În schimb, dramatică a fost sinuciderea colectivă, în împrejurări care rămân stranii, a sectei „Heaven's Gate" în 1997.

Un alt exemplu, care pare să fie doar o farsă cu scop comercial – să nu uităm că există şi aşa ceva – a fost emisiunea televiziunii americane TNT, care pretindea că dezvăluie, în decembrie 1998, documente secrete despre OZN-uri din fosta Uniune Sovietică. Partea cea mai tare a filmului – repede comercializată pe casete video în lumea întreagă – era recuperarea unui OZN şi o şedinţă de autopsie. Totul era fals, după cum a putut să constate după verificări ufologul rus Boris Şurinov, căruia i-am trimis versiunea franceză spre examinare. Turnarea filmului fusese făcută de o echipă americană, la Moscova şi în regiune, echipă care pretinsese că face un film SF! Să fi fost o farsă comercială sută la sută? Nu este foarte sigur, deoarece există motive să bănuim o manevră de dezinformare. O indicaţie în acest sens este faptul că ufologului ultrasceptic Kal Korff i-a fost încredinţată o aşa-zisă bucată din OZN-ul expertizat. Dacă singurul obiectiv era doar obţinerea de bani, ultima mişcare nu era deloc o idee bună! Manevra era atât de insolită încât, după câteva declaraţii gălăgioase ale acestui „investigator", prin care ne asigura că va merge până la capăt, nu s-a mai auzit nimic despre asta. În schimb, un investigator adevărat, rus de origine, care trăieşte la New York şi care începuse să pună public la îndoială caseta cu argumente solide, a fost nevoit să nu mai spună nimic după ce canalul respectiv de televiziune l-a ameninţat că îi va intenta un proces.

VIII
Cine sunt?
Ce vor?

Adevăratele întrebări încep din momentul în care ai devenit conștient de realitatea OZN-urilor, ca fiind manifestări „inteligente" de origine ne-umană. Care este natura acestor „vizitatori" care pilotează sau manipulează aceste OZN-uri? Sunt ființe de origine extraterestră sau „entități" de natură și mai misterioasă? Se află aici de mult timp? În caz afirmativ, dețin baze fizice pe Pământ sau în sistemul solar? Există sau călătoresc în „altă dimensiune", de unde pot să se ivească prin „porți interdimensionale"? Ce vor? Sunt binevoitori, neutri sau ostili? Au intervenit în istoria noastră? Se află – așa cum avem multe motive să credem – la originea multor mituri și religii? Sunt manifestări „supranaturale" angelice sau diabolice? Sau – întrebare dintre cele mai deranjante, de ajuns ca să explice înverșunarea menținerii secretului – au manipulat genomul uman în cursul istoriei noastre? Au avut loc contacte secrete? Au fost încheiate înțelegeri secrete? Întrebări numeroase la care mulți au încercat de zeci de ani să găsească răspunsuri.

În privința întrebării cheie, anume aceea de a ști dacă sunt ostili, neutri sau binevoitori (indiferent de adevărata lor natură) am făcut o recenzare a opiniilor, de la începutul anilor cincizeci și până astăzi. Diversitatea era destul de mare de la început, dar ea s-a radicalizat în anii optzeci și nouăzeci. Fie în mod negativ, o dată cu creșterea îngrijorării din anii optzeci, fie printr-o întărire a opiniilor „pozitive", prin mișcarea culturală New Age din America. Dar alte opinii care s-au conturat treptat și care con-

tinuă să fie discutate se îndreaptă spre ipoteze mai complexe, unde nimeni nu este complet negru sau alb. Viața noastră omenească este complexă. De ce n-ar fi așa și „cerul"? Poate că suntem cunoscuți, vizitați episodic sau în mod mai susținut, de zeci de civilizații, cum sugerează multe mărturii! Ele ar putea să fie independente sau să coopereze între ele, sau ar putea să fie rivale, și asta de mult timp. Poate că ne aflăm sub supravegherea permanentă a două-trei dintre ele: unele mărturii ne îndreptățesc să credem asta. Poate că unii „extratereștri" sunt bine voitori, alții neutri, iar alții sunt mult mai puțin simpatici! Cuvântul „Alien" a căpătat o conotație destul de negativă, mai ales după fimul cu același nume. Unii par să aibă un foarte dezvoltat simț al umorului: asta ar fi în tradiția acelor *Tricksters,* „zei răutăcioși" care joacă feste urâte, prezenți în toate credințele primitive.

Extratereștrii farsori, „aliens" care umblă cu înșelăciuni

August 1998: un OZN cântă în Ardeni

Vara anului 1998 a fost, fără ca marea majoritate a francezilor să bănuiască, o vară „fierbinte" pentru OZN-uri. Un episod interesant al acestui val de observații ne oferă ocazia să reflectăm la o dimensiune deja veche a fenomenului OZN, pe care am putea-o numi „raionul de farse și păcăleli ET". Regiunea Ardenilor a cunoscut cea mai mare concentrare de observații, foarte bine investigate de Jean-Luc Lemaire de la Charleville-Mézières, împreună cu o echipă de investigatori care au recenzat peste două sute de mărturii, descriind cu o convergență remarcabilă evoluțiile nocturne ale unui OZN de formă triunghiulară. În fond, un dosar clasic, lăsând ușa deschisă ipotezei unui avion secret. Or, în mijlocul acestui val, un grup de tineri cât se poate de credibili au relatat un caz mai mult decât

insolit. În seara zilei de 10 august, pe la orele 23:00, Frank Perrin și șase prieteni de-ai săi au observat o sferă roșie, spre Vrigne-aux-Bois. Au luat hotărârea să se țină după ea și s-au înghesuit într-o mașină. La capătul a ceea ce lor li s-a părut o lungă partidă de-a v-ați-ascunselea, au descoperit OZN-ul, în zbor staționar deasupra unui câmp, dinspre care se auzea o muzică foarte violentă! Au recunoscut o melodie a lui Mike Brant, „Așa te iubesc", foarte deformată.

Dacă așa ne iubesc, suntem siguri de cel puțin un lucru: își bat joc de noi. O tentativă de explicare ar fi, poate, prin analogie cu acele false-adevărate documente militare, totdeauna anulate de vreo prostie, care ar constitui bomboana cu piper din frumoasa prăjitură a acestui val de OZN-uri. Incident ideal pentru a ridiculiza, ceea ce a și făcut canalul FR-3. Este vorba de canalul național, căci FR-3 Nancy a făcut o anchetă de calitate, cu intervievarea lui Frank Perrin. Dar aceeași secvență, preluată pe postul național, a fost ridiculizată, fiind prezentată cu un decor de marionete și pe fondul râsetelor persoanelor prezente, jurnalista Marie-Laure Augris și astronautul nostru național, generalul Jean-Loup Chrétien. Pentru cei câțiva spectatori care au văzut această emisiune prezentată la o oră matinală, a fost, încă o dată, o poveste ridicolă a „celor care cred în OZN-uri". Nimeni nu s-a întrebat ce interes avea acel băiat, care se vedea bine că avea capul întreg pe umeri, să inventeze o poveste atât de ridicolă? Aimé Michel, marele pionier al ufologiei franceze, a inventat expresia „festival de absurdități" referitor la acest gen de povești. Iată câteva exemple.

Florile doamnei Lotti

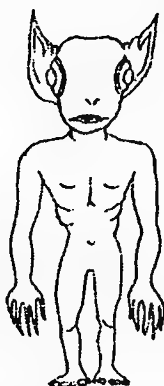
Scena s-a petrecut la Cennina, în Toscana, în ziua de 1 noiembrie 1954. Doamna Rosa Lotti, care se plimba cu un buchet de flori, a întâlnit două personaje mici de statură, cu aparență umană, dar îmbrăcate în mod comic cu capă și o cască, aflându-se

alături de un aparat ciudat: două conuri lipite și așezate pe pământ vertical, pe un trepied. Cele două ființe s-au apropiat de ea zâmbind și i-au smuls florile, precum și ciorapul pe care îl scosese ca să le lege! În fața protestelor ei, i-au înapoiat ciorapul și femeia a fugit înspăimântată. Toate astea sunt de ajuns ca să ridiculizezi martorul și OZN-urile o dată cu el.

1973: Un ET escaladează zidul unei grădini

Acum ne aflăm în Belgia, la jumătatea lunii decembrie a anului 1973, în orașul Vilvorde, la 12 km nord-est de Bruxelles, unde se va derula o mică scenă ciudată și ridicolă totodată, dar a cărei realitate a fost confirmată de o investigație aprofundată făcută de SOBEPS (Societatea Belgiană de Studiere a Fenomenelor Spațiale). Martorului, domnul V.M., care a preferat să-și păstreze anonimatul, i-a fost atrasă atenția, pe la orele două dimineața, de o lumină ciudată din mica sa grădină, înconjurată de ziduri înalte și, în mod normal, cufundată într-un întuneric total. În spatele zidului din fund se afla o altă grădină aparținând mănăstirii. Martorul nostru s-a uitat pe fereastră și a descoperit, cu stupoare, o ființă înaltă cam de 1,10 m, purtând haine care luceau, o cască sferică transparentă și degajând o luminozitate verzuie. Un tub lega casca de un fel de rucsac, ca un aparat respirator. Acest „ufonaut" ținea în mâini un aparat care semăna cu un aspirator, pe care îl plimba deasupra unei mici stive de cărămizi. Domnul M, care vedea ființa din spate, a avut ideea să-i transmită semnale cu o lanternă. Acesta s-a întors cu o mișcare stângace, de parcă ar fi avut capul înțepenit pe umeri. Martorul a descoperit atunci o față incredibilă, cu ochi mari și galbeni lucind, ce păreau că luminează întreaga față. În schimb, nu se vedea nici nas și nici gură. Ufonautul a răspuns la semnalele lanternei făcând semnul „V" cu două degete. Apoi s-a îndreptat spre zidul din fund și a început să-l escaladeze *rămânând tot timpul perpendicular pe zid*, ca într-o glumă de desene animate. La puțin timp după aceea, martorul, năucit, a văzut apărând în spatele zidului un halo de

lumină albă, a auzit un zgomot uşor, apoi a văzut ivindu-se lent un obiect rotund şi luminos, lat de vreo 5 m, care a rămas un moment în zbor staţionar. Partea de sus a OZN-ului bătea în portocaliu fosforescent, având deasupra o cupolă transparentă, sub care martorul l-a putut zări pe umanoid, scăldat într-o lumină verde. OZN-ul s-a mai ridicat încă vreo douăzeci de metri, s-a legănat uşor, emiţând în jur jeturi de scântei şi un fel de şuierat, apoi a dispărut în mare viteză. În câteva secunde, nu mai era decât un punct luminos printre stele.

„Spiriduşul” de la Kelly-Hopkinsville. Copie a unui desen de Pauline Bowen, realizat după ancheta USAF.

Micul „diavol” văzut în Italia, în 1978.

1974: Roboţii de la Warneton

Iată alt caz de mare stranietate, dar bine studiat și a cărui realitate nu poate fi pusă la îndoială. În ziua de 7 ianuarie 1974, domnul X, care și el a vrut să-și păstreze anonimatul (e lesne de înțeles), se deplasa cu maşina pe la 20:40 pe drumul spre Warneton, lângă frontiera franco-belgiană, când farurile, apoi motorul a încetat să mai funcționeze, obligându-l să se oprească. Martorul a văzut în dreapta sa, la 150 m, pe un câmp, un obiect

ciudat sprijinit pe trei picioare, semănând cu „casca unui soldat englez din primul război mondial". Apoi a văzut venind spre mașina sa două ființe ciudate, care s-au apropiat până la patru metri de vehicul. Prima, înaltă de 1,20-1,30 m, semăna vag cu un „omuleț Michelin", cu o cască mare și rotundă, având în mână un fel de riglă mică, cu un vârf în formă de piramidă, îndreptat spre mașină. Al doilea era mai înalt, cu o cască de formă cubică și un fel de uniformă destul de ridicolă, cu două rânduri de nasturi, o centură și un toc de piele pentru armă. Amândoi aveau aceeași față în formă de pară, având aspectul îngrijorător al unui cap de mort, dar cu ochi mici și rotunzi. Domnul X a simțit brusc un șoc slab în partea din spate a capului și a auzit un sunet modulat. Experiența a fost întreruptă de sosirea unei mașini. Cele două entități au întors capul cu o mișcare perfect sincronizată – ca niște roboți – și au ajuns la aparatul lor, dar martorul nu-și amintește cum. Celălalt automobilist, care văzuse scena, s-a oprit ca să-l întrebe dacă fusese agresat, găsindu-l aplecat peste volan, într-o stare de năuceală. Dar lucrul cel mai incredibil poate a fost faptul că incidentul s-a repetat, după cinci luni, în același loc. De data asta, cele două ființe se aflau pe marginea drumului, ca niște autostopiști! Martorul a simțit același șoc, a auzit același sunet, apoi a văzut entitățile dispărând brusc, ca și cum s-ar fi dezintegrat. Astfel a fost publicată întâmplarea dar, după Joël Mesnard, directorul revistei *Lumières dans la nuit*, martorul precizase investigatorului Jean-Marie Bigorne că primise un mesaj telepatic aiuritor, debitat de o voce mecanică: „Du-te.... și spune... că... vom... invada... Pământul!" Altă glumă?

Apariții monstruoase și fantastice

Istoria OZN-urilor este presărată cu apariții monstruoase, terifiante sau fantastice, amintind de legendele antice și medievale: pitici, spiriduși, giganți, ciclopi și, bineînțeles, „demoni" care miros a pucioasă. Unii fac parte din folclorul bine cunoscut al ufologiei mondiale și nu voi face decât să-i amintesc. E vorba, de

exemplu, de „monstrul" care a speriat un grup paşnic de cetăţeni americani în orăşelul Flatwoods, în vârful unei coline, în 1952: „Un monstru care scuipa foc, înalt de trei metri, cu un corp verde-strălucitor şi capul roşu ca sângele, plutind deasupra solului şi degajând un miros groaznic care îi îmbolnăvise"! Mai sunt şi spiriduşii verzi, cu ochi şi urechi mari, de la Keely-Hopkinsville, care au terorizat o noapte întreagă nişte ţărani la ferma lor din Kentucky, în 1955. Un caz solid, bine investigat de un ofiţer din Air Force, dar o povestre delirantă, bine făcută ca să ridiculizeze OZN-urile. În 1966, o altă poveste de adormit copiii a fost cea a „omului-molie" din Virginia. Timp de peste un an, o fiinţă zburând cu nişte aripi de liliac şi cu ochii roşii a bântuit regiunea Point-Pleasant, o regiune fertilă în apariţii de OZN-uri.

Europa a avut şi ea parte de apariţiile ei. Să cităm un caz italian. În 1978, un drăcuşor ridicol cu urechi mari a apărut lângă un OZN aterizat, la Angelo di Ambros, în regiunea Gallio.

Acestui bestiar incredibil îi putem adăuga pe pseudoextratereştrii prinşi la Varginha, în Brazilia, în 1996. Şi aici avem de-a face cu un caz foarte solid, bine investigat şi cu descrierea unor fiinţe de coşmar, goale şi mirosind cumplit a amoniac! Perfect pentru ridiculizarea poveştilor cu OZN-uri prăbuşite. Şi totuşi ştim, de exemplu, că unul dintre soldaţii însărcinaţi cu capturarea, tânăr şi sănătos, a murit peste trei zile de o aşa-zisă bronşită, în plină vară, fiind îngropat fără ca familia să-i poată vedea corpul. Putem aminti aici şi apariţia unor animale monstruoase, care ucid şi beau sângele animalelor de ogradă în Porto Rico, numite din această pricină „ciupacabras", „băutorii de sânge". În ultima vreme le vedem în alte ţări din America Latină, în Mexic, în Brazilia şi în Chile. Psihoză colectivă sau o vastă operaţiune de înscenări înşelătoare, demne de „vampirii" din secolele trecute? Se doreşte întreţinerea credinţei în fiinţe demonice, creaturi ale lui Satan?

Misterioșii „oameni în negru"

Atașate dosarului OZN au existat totdeauna povești misterioase despre „oameni în negru" (în engleză: *Men in Black* sau MIB), care ar veni să intimideze martorii și să le interzică să vorbească. În filmul *Men in Black*, care a avut un mare succes în 1997, aceste personaje îngrijorătoare, îmbrăcate în întregime în negru, erau prezentate ca fiind niște agenți secreți având misiunea să demaște extratereștrii clandestini periculoși, capabili să ia o aparență umană. Acest scenariu extravagant a fost inspirat dintr-o poveste de benzi desenate de succes, publicată începând din 1990 în Statele Unite. Dar la originea mitului există povești „adevărate" cu oameni în negru. Ce înseamnă ele? Sigur e faptul că intervenția acestor personaje misterioase este totdeauna legată de observarea unui OZN.

Prima poveste cu „oameni în negru"

Prima poveste cu „oameni în negru" datează din iunie 1947, în Statele Unite. Ea a fost investigată de Kenneth Arnold, omul care a făcut prima observație celebră a unor „farfurii zburătoare" cu câteva zile mai înainte, lângă muntele Rainier. A povestit chiar el această întâmplare stranie în cartea sa, *The Coming of the Saucers*. Un mic editor de SF, Ray Palmer, i-a propus lui Arnold printr-o scrisoare datată 20 iulie să investigheze pentru el, cu achitarea cheltuielilor, o observație spectaculoasă a unor OZN-uri care fuseseră semnalate în regiunea sa. Doi paznici din portul Tacoma, la sud de Seattle, în statul Washington, spuneau că au văzut de aproape șase OZN-uri mari survolând golful, lângă Maury Island. Unul dintre aceste aparate, care părea aflat în dificultate, ar fi dat drumul unei adevărate ploi de bucăți metalice, dintre care unele loviseră ambarcațiunea unde se aflau cei

„Ciupacabra", care ar fi fost văzut la Porto Rico și în alte țări din America Latină.

Creatura de la Varginha, Brazilia.

doi. În timp ce Arnold încă mai ezita să înceapă această investigație – propria sa mărturie luându-i destul timp –, a fost în mod ciudat încurajat, cu ocazia unei conferințe ținute în orașul său natal, Boise (Idaho), de un necunoscut care cunoștea pe unul dintre paznicii din port, Harold Dahl. Atunci s-a hotărât să se ducă, dar când a ajuns la Tacoma, toate hotelurile erau pline. Atunci și-a încercat norocul la marele hotel din oraș, Wintrop, unde a descoperit cu stupefacție că cineva – nu a știut niciodată cine – îi rezervase o cameră! Nici măcar nu avea adresa lui Dahl, dar l-a găsit în cartea de telefon. La telefon, Dhal s-a arătat la început foarte reticent, sfătuindu-l chiar să se întoarcă acasă. „Cazul ăsta de farfurii zburătoare este lucrul cel mai complicat pe care îl vei întâlni vreodată" i-a spus el, după care s-a răzgândit și au fixat o întâlnire.

Harold Dahl i-a povestit lui Kenneth Arnold aventura sa, care avusese loc în realitate la 21 iunie, cu trei zile înainte de observația istorică a acesteia. Fragmentele metalice aruncate de OZN păreau de două feluri: unele erau ca niște foi de aluminiu, altele semănând cu niște bucăți de rocă vulcanică. Acestea erau probabil foarte calde, căci scoteau fum după ce cădeau în apă. Văzând asta, Dahl și echipajul s-au depărtat cât mai repede, dar fragmentele loviseră ambarcațiunea, rănindu-i fiul și omorându-i câinele! La întoarcere, Dahl și-a informat imediat șeful, Fred Crisman. Acesta nu l-a crezut, dar a luat fragmentele metalice căzute pe punte, precum și filmul cu fotografiile pe care avusese timp să le facă. Mai târziu, nici un investigator nu a putut să vadă acest film, care fusese „pierdut" câteva zile mai târziu. S-a știut doar că era pătat, ca și cum ar fi fost expus la raze X. Crisman s-a dus să inspecteze malul unde, după spusele lui Dahl și ale oamenilor săi, căzuseră multe bucăți metalice. Atunci a apărut primul „om în negru".

A doua zi, 22 iunie, la orele șapte dimineața, un om s-a prezentat la casa lui Dahl și i-a cerut să meargă să ia micul dejun cu el. Dahl a acceptat, sperând că va cumpăra din fragmentele pe

care le avea. Bărbatul avea vreo patruzeci de ani şi era îmbrăcat în negru. El l-a dus pe Dahl, cu o maşină de culoare închisă, la o cafenea depărtată de port şi a început să-i spună întreaga poveste din ajun cu o precizie incredibilă. „Cunosc mult mai mute lucruri despre experienţa ta, a zis el, pe care n-ai să le crezi niciodată." El a explicat în termeni misterioşi că acea observaţie n-ar fi trebuit să aibă loc şi că, dacă Dahl ţinea la viaţa lui şi îşi iubea familia, ar face bine să nu sufle o vorbă despre cele întâmplate. Dar Dahl nu a ţinut cont de avertisment şi a povestit întâmplarea altor muncitori din port.

Dahl i-a arătat lui Arnold câteva fragmente păstrate de el, dar în această privinţă Arnold a fost foarte dezamăgit recunoscând imediat bucăţi de rocă vulcanică foarte banale. Atunci a început să bănuiască că era vorba de o farsă. Dahl i-a propus atunci să meargă să-i arate celelalte fragmente, de metal „alb", pe care şeful său Crisman le găsise pe insula Maury Island, dar şi acestea i s-au părut foarte obişnuite. Or, Crisman a venit la hotelul său împreună cu Dahl a doua zi dimineaţă şi i-a povestit că nu avea nici o îndoială asupra relatării lui Dahl căci, când se dusese să adune acele obiecte, văzuse şi el trecând OZN-uri deasupra malului! Arnold a chemat în ajutor un aviator – căpitanul E.J. Smith – care văzuse şi el recent un OZN, aflându-se la bordul avionului său aparţinând companiei United Airlines. Smith a acceptat şi a sosit la 30 iulie la Tacoma. Acum misterul devine şi mai mare, căci şeful agenţiei United Press de la Tacoma a început să primească tot felul de telefoane anonime care povesteau în amănunt convorbirile lui Arnold şi Smith cu Dahl şi Crisman, din camera de hotel de la Wintrop, ca şi cum ar fi fost ascultate. Dahl şi Crisman nu puteau să fie suspectaţi, căci unele dintre apeluri avuseseră loc pe când se aflau la hotel. Cei doi investigatori au decis atunci să cheme doi ofiţeri cunoscuţi de ei – Brown şi Davidson – specialişti în informaţii, de la baza Hamilton din California. Spre marea surpriză a lui Arnold şi Smith, aceştia au sosit chiar în aceeaşi seară cu

avionul, după un zbor de două ore. Povestea ia o întorsătură tragică, deoarece amândoi au vrut să plece în aceeași seară, după miezul nopții, cu o încărcătură de fragmente. Or, avionul lor, un bombardier B-25, a luat foc în zbor. Echipajul a sărit cu parașuta, cu excepția celor doi ofițeri, care au refuzat și au pierit în scurt timp în accident. Această poveste mai are și alte aspecte ciudate, dar ne-ar lua prea mult timp să le prezentăm aici. Arnold a rămas convins că era adevărat, dar Air Force a tras concluzia că era o înșelătorie vulgară care luase o întorsătură proastă, provocând moartea a doi ofițeri. Oricum, nimeni nu i-a mai revăzut pe Dahl și Crisman. S-a aflat de la un informator anonim că Crisman fusese mutat în Alaska. La rândul său, Arnold a scăpat ca prin minune dintr-un accident, avionul său având pană la decolare, în ciuda grijii deosebite cu care fusese verificat. Ancheta a stabilit că cineva închisese valva de alimentare! Dacă era vorba de o farsă, atunci era foarte elaborată și foarte periculoasă! În ultimii ani, Fred Crisman a făcut să se vorbească iar despre el, într-un mod nu mai puțin suspect. În 1968, judecătorul de instrucție Jim Garrison, care anchetase asasinarea președintelui Kennedy, l-a identificat pe Crisman ca unul dintre personajele văzute la locul împușcăturilor, bănuindu-l că fusese amestecat în complot... Dar o altă poveste ciudată, din 1952, a dus cu adevărat la nașterea legendei „oamenilor în negru".

1952: Bender și cei trei oameni în negru

Anul 1952 a fost foarte fertil în observații de OZN-uri. În aprilie, americanul Albert Bender, un tânăr investigator entuziast, a creat o asociație – „Biroul internațional al farfuriilor zburătoare" – care a cunoscut rapid un mare succes, probabil pentru că preconiza o atitudine primitoare pentru misterioșii vizitatori sosiți la bordul OZN-urilor. Acest grup a avut o durată de viață foarte scurtă căci, în septembrie 1953, Bender a anunțat brusc, în buletinul său *Space Review*, că înceta orice activitate, cu această declarație ciudată: „Misterul farfuriilor zburătoare nu

mai este un mister. Originea este cunoscută, dar orice informație despre acest subiect este suprimată din ordinul unei autorități superioare". Bender recomanda cea mai mare prudență investigatorilor ufologi.

La începutul anului 1953, Bender îl numise responsabil de investigații pe Grey Barker, un alt pasionat al OZN-urilor, care avea să depună mărturie mai târziu despre acest episod ciudat într-o carte publicată în 1956: „Știau prea multe despre farfuriile zburătoare". Bender îi povestise lui Barker, precum și altor câtorva colaboratori de încredere, că primise în august vizita a trei „oameni în negru" care îl înspăimântaseră și îl convinseseră să înceteze orice activitate legată de OZN-uri! Or, tocmai scrisese unui corespondent o scrisoare, în care dezvăluia secrete despre OZN-uri, pe care le aflase de la oamenii guvernului. Câteva zile mai târziu, acești trei oameni l-au vizitat acasă. Erau de vârstă mijlocie, îmbrăcați în negru, cu pălării, veniseră cu o mașină neagră și se aflau în posesia scrisorii sale! Bender a crezut că e vorba de agenți guvernamentali, pentru că l-au amenințat cu închisoarea dacă vorbea. A fost atât de speriat de această vizită încât a fost bolnav timp de trei zile. Unul dintre cei trei a revenit să-l vadă, de data asta într-un mod mai amical, ca să-l ajute să-și revină de pe urma traumatismului.

Cazul lui Bender a devenit și mai misterios după ce a scris o carte în 1962 – „Farfuriile zburătoare și cei trei oameni" –, carte în care pretindea că dezvăluie acel faimos secret al OZN-urilor. Or, relatarea lui era atât de neverosimilă – o poveste cu niște ființe malefice și periculoase, *dero*, care trăiau sub pământ în grote imense – încât nimeni nu l-a crezut, iar Barker însuși le-a recomandat ultimilor susținători să nu creadă în ce era scris în carte.

În ciuda tuturor dezmințirilor oficiale, poveștile cu oamenii în negru au continuat să apară în legătură cu OZN-urile și nu numai în Statele Unite. Ce sunt aceste personaje ciudate? Agenți secreți, ca în film, cu misiunea să supravegheze mișcările „vizita-

torilor" extratereştri, să ne protejeze şi mai ales să menţină secretul despre aceste poveşti? Aceasta este ipoteza care ne vine imediat în minte, având în vedere mărturiile. Totuşi, lucrurile poate că nu sunt chiar atât de simple, căci unii martori descriu „oamenii în negru" cu o alură mai ciudată, ajungând să ne întrebăm dacă unii n-ar fi chiar ei nişte... extratereştri! Toate aceste poveşti – care s-au adunat de decenii – cu pitici ridicoli, cu monştri groteşti şi personaje care stânesc teama i-au condus treptat pe mulţi investigatori din anii şaptezeci fie la analize de tip „psiho-sociologice", fie la ipoteze mai mult sau mai puţin esoterice, chiar religioase. Înainte de a merge mai departe, să facem o rapidă trecere în revistă a acestor diferite tentative de interpretare.

Câteva tentative de explicaţie

Pe la sfârşitul anilor şaptezeci, un număr crescând de observatori până atunci deschişi spre ipoteza extraterestră s-a retras în tabăra scepticilor, văzând în dosarul OZN doar fenomene de tip psihologic şi sociologic, precum fabulaţii, zvonuri şi halucinaţii colective, având sursa în poveştile SF. Bertand Méheust era autorul cel mai cunoscut în Franţa pe această temă, cu cele două cărţi ale sale: *Science fiction şi farfurii zburătoare* (1978) şi *Farfuriile zburătoare şi folclorul* (1985). Există cu siguranţă trăsături comune – am văzut deja asta – între poveştile cu OZN-uri (întâlniri de gradul II, răpiri) şi legendele folclorice sau miturile şi mai vechi! Dacă extratereştrii sunt prezenţi pe planeta noastră dintotdeauna – indiferent de adevărata lor natură – atunci au suscitat neapărat numeroase mituri. În plus, interpretările pur socio-psihologice sunt obligate să ia în considerare toate observaţiile comportând manifestări fizice: efecte asupra martorilor, urme pe sol, înregistrări radar etc. Şi ce să mai zicem de întreg dosarul secretului militar în privinţa OZN-urilor!

Interpretările de tip esoteric

Putem lega unele ipoteze despre OZN-uri de lunga tradiție a ideilor esoterice, care s-au dezvoltat din Antichitate mai mult sau mai puțin clandestin pe lângă religiile oficiale și care s-au bucurat de o revenire a interesului în epoca noastră, ca reacție la excesele raționalismului triumfalist. De exemplu, unii – călcând pe urmele lui Jacques Vallée și John Keel în Statele Unite – au vrut să interpreteze ceea ce au numit global „fenomenul OZN" ca fiind o manifestare multiformă a unei singure și aceeași „Inteligențe", misterioasă și manipulatoare, prezentă în spațiul terestru din cele mai vechi timpuri, dar ale cărei obiective rămân foarte obscure, poate chiar răuvoitoare. Această teorie, care amintește de unele idei gnostice din primele secole de după Hristos, a fost susținută în Franța îndeosebi de Jean Sider, autor al mai multor lucrări pe această temă și care are destul de mulți susținători. În această ordine de idei, Sider a făcut o descoperire foarte tulburătoare pe care se cuvine să o semnalăm: multe din numele de extratereștri citate de contactați seamănă foarte mult sau chiar sunt identice cu cele ale unor demoni (în sens larg) din religii și mituri. Studiul său a fost onorat de revista americană Mufon în iulie 2000, fiind deci o temă de reflecție cât se poate de actuală. Asta să însemne totuși că suntem confruntați cu niște entități demonice, în sensul religios al termenului? Jean Sider nu spune asta, dar este ideea pe care o apără alți autori, și asta de mulți ani.

Interpretările religioase

Religiile oferă o grilă de lectură mai clasică, dacă vrem. În acest spirit, OZN-urile sunt văzute deseori ca niște semne religioase, poate anunțătoare ale sfârșitului lumii. Pentru unii, de tendință fundamentalistă, sunt demoni care trebuie alungați: trebuie să recunoaștem, de altfel, că modelul „standard" de „mici cenușii" are un cap destul de demonic! În Franța, câțiva autori sunt deja susținători declarați ai naturii satanice a OZN-urilor și

ai „entităţilor" care le sunt asociate. Este cazul lui Jean Robin, cu a sa carte *Obiectele zburătoare neidentificate sau Marea Parodie* (1979) şi a lui Jean-Michel Lesage, cu cărţile sale *Manipularea ocultă* (1989) şi *Secretul diabolic al OZN-urilor* (1995). Jean Robin, în cartea sa cea mai recentă – intitulată în mod ciudat *Veghetorule, cum stăm cu noaptea?* –, îi critică pe nefericiţii ufologi care nu au înţeles nimic, incapabili să îşi dea seama cu ce forţe obscure au de-a face. Problema este că acest gen de analiză este reversibilă, ca şi în cazul argumentelor de tip folcloric. Ce ne dovedeşte că nu nişte extratereştri cât se poate de fizici se joacă cu noi, de la începutul timpurilor, făcându-ne să credem ce vor ei, de exemplu că sunt nişte demoni? Ar fi o găselniţă bună pentru a-i impresiona pe oameni. În fond, cu această demonologie „OZN-istică", avem aici de-a face cu o viziune foarte tradiţională, cvasimedievală, a problemei OZN.

Dar, din fericire, nu toată lumea susţine o viziune atât de pesimistă. Pentru alţi autori, precum pastorul american Barry Downing, „piloţii" OZN-urilor sunt mai curând de natură angelică dar se pare că, mai recent, a evoluat spre ideea de extratereştri, agravându-şi astfel cazul în ochii tradiţionaliştilor! La fel, un demonolog reputat al Vaticanului, monseniorul Corrado Balducci, îşi dă osteneala să ne liniştească în privinţa naturii şi intenţiilor extratereştrilor, după cum vom vedea mai departe. Dar poate că aceşti doi teologi sunt prea optimişti...

Prezenţa extraterestră

Rămâne – în ciuda a numeroase critici – prima ipoteză, cea a vizitatorilor extratereştri, care nu a putut fi respinsă cu probe până în momentul de faţă, contrar a ceea ce unii au crezut că pot să afirme. Desigur, ideea foarte simplă de OZN-uri din „tablă şi buloane" trebuie să fie depăşită ca să fie îmbogăţită cu ipoteze mai îndrăzneţe, precum capacitatea de manipulare a spaţiului şi timpului, de deplasare într-o „altă dimensiune". O ipoteză şi mai deschisă este aceea de a lua în calcul prezenţa atât a extrate-

reştrilor cât şi a unor fiinţe nefiind cu adevărat prezente fizic, a căror natură ar rămâne de elucidat. Pe de altă parte, ne putem teme că apariţiile de monştri şi mesajele incoerente primite de contactaţi sau de răpiţi ar putea să fie deseori acţiuni de camuflare, perdele de fum. Atunci, se arată sau se ascund? Poate că şi una şi alta. Aceşti misterioşi „vizitatori" ar vrea să se facă cunoscuţi treptat, obişnuindu-ne cu prezenţa lor, ascunzându-şi în acelaşi timp adevăratele intenţii.

O problemă centrală în toate dezbaterile despre OZN-uri şi ocupanţii lor este cea a intenţiilor lor. Sunt binevoitori? Sunt observatori neutri sau constituie o ameninţare pentru omenire? Avem deja destule motive să fim circumspecţi şi să ne temem de prezenţa unor „vizitatori" nu prea simpatici. Totuşi, pentru unii, îndeosebi în mediul New Age american, nu există nici o îndoială: sunt fiinţe binevoitoare, „fraţi veniţi din spaţiu", angelici, care ne vor numai binele. Şi există mărturii credibile în acest sens, în care „extratereştrii" au deseori o aparenţă umană. Ar fi absurd să nu le semnalăm.

„Vizitatori" binevoitori?

Răpite şi îngrijite la bordul unui OZN!

Iată o întâmplare extraordinară de răpire la bordul unui OZN, care ar fi avut loc la Porto Rico. Conform relatării culese de excelentul investigator Jorge Martin, o femeie tânără şi mama ei au fost răpite pe când mergeau cu maşina. Amândouă au fost îngrijite de extratereştri, care le-au vindecat de boli grave, apoi le-au făcut dezvăluiri despre o mutaţie apropiată a omenirii. Incidentul ar fi avut loc în cursul verii anului 1979 sau 1980, dar nu a fost dezvăluit decât în 1994, cu ajutorul unor şedinţe de hipnoză, ceea ce explică incertitudinea asupra datei exacte. Trebuie precizat că cele două femei au fost

chestionate separat și fără să fie informate – până la sfârșitul ședințelor de hipnoză – de relatarea celeilalte. Or, cele două relatări concordă prefect. Ședințele au fost făcute de un specialist reputat, Manuel Mendez del Toro, asistat de investigatorul Jorge Martin. Această întâmplare, dacă este adevărată, ne deschide perspective complexe în privința prezenței și rolului pe care l-ar putea juca nu una, ci mai multe civilizații extraterestre față de noi.

Cele două femei, Miriam și mama ei Sonia (pseudonime), se deplasau la bordul mașinii lor Chevrolet Montecarlo pe drumul național nr. 2 din insula Porto Rico, în regiunea Bayamon. Se duceau să viziteze un unchi care să se ocupe de mamă, foarte afectată și bolnavă după moartea recentă a tatălui. Pe la șapte seara, ele au remarcat că cerul s-a întunecat brusc: peisajul a devenit întunecat și părea că le dispărea din ochi. Conform mărturiei lui Miriam, confirmată de cea a mamei sale, au auzit un huruit ciudat și s-au simțit bizar. Mașina părea să fi părăsit drumul. Miriam s-a întors spre mama ei, dar a văzut că era parcă înmărmurită într-o transă. Iar mama ei, Sonia, a povestit același lucru: și-a văzut fiica în aceeași stare! O lumină intensă, alb-albăstruie a pătruns în mașină, apoi a urmat un gol de memorie. Primul lucru de care femeile și-au adus aminte după aceea a fost că se aflau mult mai departe pe drum, lângă Arecibo. Era nouă și jumătate seara și au înțeles că trecuseră două ore și jumătate în care nu-și aminteau ce au făcut.

Miriam, care se afla la volan, a văzut raza învăluind-o pe mama ei și aceasta a dispărut. Înspăimântată, s-a uitat afară și a văzut un enorm obiect rotund, de un cenușiu metalic, care părea că plutește deasupra mașinii. În acel moment, o altă rază de lumină a învăluit-o și pe ea. S-a simțit atrasă în sus și a avut impresia că trece prin tavanul mașinii, ca și cum n-ar fi existat! Privind în urmă, a văzut mașina care plutea în aer și a zărit, mult mai jos, departe, luminile străzilor și caselor. Privind iar spre obiect, a văzut o ușă deschisă într-o parte, unde stătea o ființă ciudată, cu o aparență umanoidă și înaltă – aproape 1,90 m –,

care a primit-o. Avea un ten gri-palid, capul mare, cu un nas mic, o gură mică și ochi negri, dar aceștia nu erau foarte mari: nu era deci clasicul „cenușiu" cu ochii mari și negri, popularizat în multe povești de răpiri la bordul unui OZN, îndeosebi în Statele Unite. Ființa i s-a adresat mental, i-a spus să nu-i fie frică și a tras-o cu blândețe în interiorul OZN-ului, continuând s-o liniștească, spunându-i că mama ei era și ea acolo. Interiorul aparatului i s-a părut foarte frumos, în nuanțe de un cenușiu argintiu. După ce au străbătut un culoar arcuit, au ajuns într-o încăpere rotundă unde se aflau ființe cu aceeași înfățișare dar de talie mai mică – în jur de un metru – deci mai conformi cu modelul „micului cenușiu". Miriam și mama ei au fost primite atât de cei mici cât și de cel mare – care părea că îi conduce – cu multă amabilitate și, amândouă, au avut o impresie de pace interioară și de iubire în mijlocul acelor ființe misterioase.

Ființele le-au dat îngrijiri medicale în acea încăpere care era, în mod vădit, o sală de operații, cu instrumente și console care semănau cu niște computere cu multe luminițe. Miriam suferea din copilărie de dureri la oasele gambelor și picioarelor. A fost instalată pe o masă și i-au fixat pe picioare niște aparate ciudate, care i-au provocat imediat o senzație de energie puternică, care urca de-a lungul corpului ei. Cenușiul înalt i-a explicat că suferea de un cancer al oaselor și că fusese decisă vindecarea ei deoarece era destinată să îndeplinească o misiune importantă pentru care trebuia să fie perfect sănătoasă: „Vei întâlni o persoană care îndeplinește o sarcină foarte importantă pentru viitorul omenirii, care îți va face dezvăluiri despre relațiile noastre cu oamenii și va trebui să o ajuți, pentru a-i permite să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Voi două va trebui să-i informați pe oameni despre realitatea existenței noaste, despre schimbările care se vor produce și care sunt legate de evoluția voastră". Miriam a întrebat de mama ei și ființa i-a răspuns: „E grav bolnavă, dar o vindecăm, căci și starea ei de sănătate este importantă pentru misiunea ta. Dacă i s-ar întâmpla ceva, te-ar afecta atât de mult încât n-ai mai fi în

stare să-ți îndeplinești misiunea importantă". După îngrijirile medicale, ființele i-au așezat pe frunte un instrument ciudat în formă de compas, care emitea flash-uri luminoase, ca să-i amplifice capacitățile psihice și „intuiția".

Atunci s-a ivit o ființă cu înfățișare perfect umană, înaltă, îmbrăcată cu o tunică albă, frumoasă ca un înger! Cenușiul înalt i-a explicat lui Miriam că lucrau împreună pentru o mare misiune. Trebuie spus că aici, în relatarea lui Miriam avem impresia că apare o incertitudine, ca și în cea a mamei sale Sonia. Aceasta își amintește și ea de câteva ființe omenești, foarte înalte și frumoase, dar a avut senzația ciudată a unui fel de substituire: aceștia au apărut exact în momentul în care „micii cenușii" dispăreau, astfel încât se întrebase dacă nu cumva își schimbaseră înfățișarea ca să o înșele!

Ființa i-a explicat lui Miriam că specia lui era foarte veche și că atinsese un foarte înalt grad de evoluție, trăind într-un „plan cvasispiritual, apropiat Creației și transcendând universul nostru fizic". Misiunea lor era să vegheze la continuitatea evoluției lumilor și speciilor care le locuiau. Apoi a continuat astfel: „Avem multe probleme cu lumea voastră (Pământul)... Ați intrat într-un cerc vicios de materialism excesiv care nu vă permite să transcendeți, să intrați în *procesul de evoluție*. Dar de data asta, procesul este ireversibil, trebuie să meargă... Globul însuși și voi ca specie veți intra într-o altă dimensiune vibratoare". Urmarea discursului său devine mai îngrijorătoare: dacă nu suntem în stare să ne ridicăm nivelul spiritual, nu vom putea rezista la „șocul vibrator" și mulți dintre noi vor muri!

Au existat deja intervenții, în trecut, în privința evoluției umane, a explicat apoi marele „cenușiu". S-au făcut încrucișări cu alte specii. „Autoritățile" noastre știu acest lucru, dar ne ascund aceste lucruri ca să-și mențină puterea și controlul asupra treburilor lumii. Un aspect preocupant al situației noastre, a continuat el, este faptul că guvernele noastre au încheiat un acord secret cu o altă specie de extratereștri, care le seamănă

(de data asta e vorba cu siguranță de acei răi „mici cenușii”!), dar care sunt mai puțin evoluați și suferă de o problemă gravă. Recunoaștem aici zvonurile sumbre care circulă în Statele Unite, referitor la un schimb secret de informații științifice pentru cedarea unor baze și „permisiunea” de a răpi oameni pentru experiențele lor biologice... Operațiuni condamnabile, i-a explicat ființa lui Miriam, și nefaste pentru noi. În schimb, ființele cu aparență umană, la fel de mult evoluate ca și marii „cenușii”, au o legătură de rudenie cu noi. Se află aici ca să ne ajute, au o bază pe planeta Marte și câteva pe Pământ, printre care una la Porto Rico, cu o intrare pe sub mare, iar alta în Elveția, cu intrarea într-o scobitură a munților! În împrejurarea de față, Miriam și mama ei își amintesc că au fost duse lângă intrarea acestei baze în timpul răpirii....

Este greu, firește, să crezi în întregime această poveste, care miroase puternic a manipulare. Ideea unei baze în Elveția pare deosebit de fragilă! Și totuși, vom vedea reapărând mai departe această idee de baze subterane, dar să nu se confunde cu zvonurile, deja amintite mai sus, ale unor baze subterane pe care americanii le-ar fi „cedat” pe teritoriul lor, la Dulce și în alte părți. Acum ar fi vorba de baze pur extraterestre, asupra cărora nu am avea nici un control. Una dintre ele s-ar afla, nu în Elveția, ci sub muntele Pierdut din Pirinei!

„Vindecări celeste”?

Cartea *Celestial Healing* („Vindecarea cerească”) a americancei Virginia Aronson, apărută în 1999, întărește în mod indubitabil tabăra optimiștilor, care avea chiar nevoie de întărire, în fața altor analize destul de alarmante. Ea se înscrie în viziunea New Age și a „vizitatorilor” celești sau „fraților din spațiu” binevoitori. Virginia Aronson povestește o serie de cazuri – și al său – de vindecare nesperată, obținută datorită intervenției acestor vizitatori cosmici misterioși. Mai întâi îi aduce un omagiu lui Preston Dennet, a cărui carte *UFO Healings: True Accounts of*

People Healed by Extraterrestrials („Vindecări prin OZN-uri: întâmplări adevărate cu persoane vindecate de extratereştri"), apărută în 1996, prezentase şi ea cazuri de vindecări săvârşite de extratereştri. Trebuie subliniat că Virginia Aronson a fost luată în serios de mulţi ufologi, care nu fac toţi parte din tabăra „optimiştilor" şi care au ajutat-o în cercetările ei. Este vorba, îndeosebi de Dan Wright, director al „Abduction Transcription Project" de la Mufon, Budd Hopkins, John Mack şi Karen Wesolowski (director executiv al PEER), care au îndreptat spre ea pe unii dintre clienţii lor; Leo Sprinkle care a încurajat-o; doctor Helen Burstin care a verificat cazurile pe plan medical şi o întreagă serie de ufologi şi terapeuţi care au ajutat-o şi ei, precum Philip Imbrogno, Edith Fiore, Joe Lewels, Aphrodite Clamar, Bob Pratt etc. Mai putem remarca opinia lui Richard Hall, fost preşedinte al Fufor, care îşi punea întrebări despre natura acestor vindecări: „ET sau acţiunea minţii asupra materiei? – aceste cazuri de vindecare sunt oricum interesante şi importante prin ele însele. Înţelegerea lor ar putea să revoluţioneze medicina".

Virginia Aronson se credea foarte sănătoasă şi, de altfel, se ferea ca de ciumă de medicina clasică plină de instrumente şi de medicamente capabile să „ucidă şi un taur". Lucrase la şcoala de sănătate publică de la Harvard şi era autoarea câtorva cărţi de nutriţie şi de sănătate familială. Pentru ea a constituit un şoc teribil când, cu ocazia unui control medical de rutină, în timpul unei sarcini, a aflat că avea un „mic cancer la tiroidă". Virginia a aflat că trebuia să i se scoată tiroida, că după aceea va trebui să facă un tratament hormonal de înlocuire pe toată durata vieţii, că trebuia să înghită substanţe radioactive ca să distrugă celulele maligne care circulau în corpul ei etc. Ea a întors complet spatele acestei medicine „grele" după ce a întâlnit-o pe Nancy, o vindecătoare convinsă că este în contact cu fiinţe „extraterestre" sau cu o altă „dimensiune", adică convinsă că se află în legătură cu acea „altă lume", că era o *starseed*, adică o fiinţă venită din stele sau care trăise vieţi anterioare în acele alte

lumi. Astfel Virginia s-a lăsat convinsă că a fost complet vindecată datorită ajutorului unor ființe binevoitoare venite din acele alte dimensiuni, pe scurt, că beneficiase de o „vindecare celestă"!

Chiar a fost o intervenție „extraterestră" sau trebuie să-i privim experiența ca ținând de domeniul paranormalului – la urma urmelor la fel de misterios – sau ca fiind un succes remarcabil al medicinei „paralele" și al voinței sale de a se vindeca? Pare foarte greu de hotărât în cazul Virginiei Aronson. În schimb, de la primul caz pe care îl relatează în carte, cel al lui Lynne Plaskett, relatarea prezintă un eveniment insolit care ne face să ne gândim la o intervenție extraterestră. Lynne, artistă și scriitoare, era și o militantă activă și respectată pentru apărarea naturii și a acțiunii sociale în comunitatea sa de la New Smyrna Beach, pe coasta Floridei. În mai 1975, la vârsta de douăzeci și patru de ani, Lynne a aflat, în urma unui control medical, că are cancer la colul uterin, cancer ce trebuia operat urgent. Apoi a urmat catastrofa: la spital, medicii au descoperit că era mult mai grav bolnavă, suferind de o formă rară de cancer în tot sistemul limfatic, care îi mai lăsa de trăit doar trei lumi, poate ceva mai mult cu un tratament puternic. Foarte tulburată, Lynne a obținut permisiunea să părăsească spitalul pentru o singură noapte, cât să-și revadă fiul și sora. S-a pomenit singură la ea acasă, s-a întins pe pat și a trecut, timp de câteva ore, printr-o criză profundă de plâns și disperare. Pe când începea să se facă seară, Lynne a devenit conștientă de un zumzăit ciudat, ca cel al unui aparat electric. Camera sa a început să se umple de o ceață ciudată, albă și rece. A vrut să se ducă la fereastră, dar era paralizată. Apoi s-a simțit levitând cam la treizeci de centimetri deasupra patului. Deodată, un obiect în formă de disc, lat de vreo 25 cm, a trecut prin fereastră. Pe margini, niște mici deschizături dreptunghiulare emiteau lumini de diferite culori: galben, roșu, albastru și verde. Discul se rotea lent în sensul contrar acelor de ceasornic și a venit să planeze deasupra capului ei. Apoi, în timp ce se uita la el fără să-i fie frică, acesta s-a deplasat

lent deasupra întregului său corp, repetând manevra de câteva ori, ca un scanner. La sfârşitul acestei ciudate operaţiuni, discul a dispărut aşa cum venise, pe fereastră, ceaţa s-a risipit şi zumzăitul a încetat. Mai târziu, sora ei îi va spune că s-a întors din drum în momentul în care voia să intre în casă cu fiul ei căci, când ajunsese pe palier, a auzit zumzăitul şi parcă ceva îi spusese: „Nu intra!". Atunci a luat hotărârea să se ducă mai bine la mama lor, care locuia în apropiere. A doua zi, Lynne s-a simţit foarte bine. S-a întors la spital aşa cum promisese, dar nu a avut curajul să-şi povestească experienţa ciudată. I-a spus însă medicului că e convinsă că nu va muri. A acceptat tratamentele chimice grele împotriva cancerului, care o fac, cum era prevăzut, foarte bolnavă timp de patru luni, după care a urmat o vindecare totală, foarte rapidă, care i-a stupefiat pe medici. Specialistul în chimioterapie îi va spune: „Lynne, trebuie să fiu cinstit cu tine. Părerea mea este că vindecarea ta se datorează 99,9% atitudinii tale faţă de boală. Pentru că ai spus de la început că n-ai să mori".

James Gilliland, un contactat New Age

După modelul celor mai vechi tradiţii esoterice, mişcarea New Age numără numeroşi contactaţi, mediumi şi *channels* care spun că primesc mesaje şi că dialoghează cu entităţi, acestea nefiind totdeauna de natură clar definită. Poate să fie vorba, în mod tradiţional, de suflete ale defuncţilor sau de fiinţe supranaturale, îngeri sau arhangheli etc. Mai rar, intră în scenă şi extratereştrii. Aceştia pot să apară şi să comunice cu un medium într-un mod nefizic, fiind astfel percepuţi ca nişte entităţi spirituale. Se vorbeşte şi de ghizi spirituali.

Se întâmplă ca aceste contacte să fie însoţite de observaţii de OZN-uri, ca în cazul americanului James Gilliland, care spune că a fotografiat unul în regiunea în care locuieşte, la Muntele Adams, în nord-vestul Statelor Unite. Trebuie evident să fim foarte circumspecţi faţă de acest tip de mărturii, având în vedere numărul mare de „magi" şi alţi „guru" care exploatează

fără rușine susținătorii prea creduli. Dar se întâmplă să întâlnim și persoane sincere, a căror mărturie este tulburătoare, și acesta este cazul lui James Gilliland, care era conferențiar la reuniunea internațională de la Laughlin, Nevada, în martie 2000, unde l-am putut întâlni. Ufologii știu că această regiune splendidă este fertilă în observații de OZN-uri, începând cu cea a lui Kenneth Arnold în 1947, puțin mai la nord, în fața Muntelui Rainier. Indienii din regiune, *yakima*, sunt obișnuiți cu astfel de viziuni, care sunt integrate în credințele lor în existența unor entități neumane sau ghizi spirituali. Ai crede că acolo se află o „poartă", o zonă propice contactului cu alte „dimensiuni". Gilliland, care conduce acolo un institut – Self-Mastery Earth Institute – , este impregnat de spiritualitate amestecând creștinismul și tradițiile orientale. Dar relatează experiențe foarte ufologice! El spune că se află în contact telepatic de doisprezece ani cu entități extraterestre, în urma unei experiențe de moarte apropiată (NDE). El a inclus în cele două cărți ale sale învățăturile unei entități căreia îi zice „Cazekiel". Spune că este convins că avem „frați și surori" în spațiu și că omenirea nu va întârzia să intre în contact cu acești extratereștri!

Recent, contactele spirituale ale lui James Gilliland au luat o întorsătură mai concretă, când a fost atins de trei sfere de lumină, după care i-a apărut o femeie, care purta pe cap ceva ciudat, care folosea la facilitarea comunicației la un „nivel" mai ridicat de conștiință. A văzut atunci sosind o navă învăluită într-o lumină aurie, care a început să planeze la altitudine mică. Stupefiat, Gilliland a cerut o dovadă materială a ceea ce vedea. A doua zi, s-a trezit cu un semn roșu pe piept – care, din fericire, nu-i provoca dureri – exact în dreptul inimii!

Acești vizitatori din spațiu l-au împins să mărturisească public aceste contacte. A început să participe la conferințe și organizează ședințe colective de contact telepatic la institutul său. Acestea fiind zise, se pare că „activitățile" sale nu plac tuturor. Gilliland spune că locuința sa este deseori survolată de

elicoptere negre neidentificate, sugerând o supraveghere militară atentă a sectorului. Mai spune că a fost victima mai multor forme de agresiune: amenințări telefonice, sabotarea mașinii, a computerului!

Gilliland nu este însă singurul care a încercat acest gen de contact telepatic cu OZN-urile și ocupanții lor. Doctorul Steven Greer și doctorul Bruce Cornet spun că au reușit și ei astfel de contacte. Doctorul Richard Haines a propus chiar să fie numite „întâlniri de gradul V" și a făcut cu ele un adevărat catalog într-o carte groasă cu același nume.

Viziuni de medium și „channel". „Conspirația Stargate"

Zeii egipteni și „Poarta stelară"

Toată lumea a văzut sau a auzit de filmul și de serialul televizat de SF numit *Stargate*, „Poarta stelară". Militarii americani au pus mâna pe o mașină ciudată, având aspectul înșelător al unui cerc de piatră, care se dovedește a fi o „poartă" permițând contactul rapid cu stelele printr-un canal deschis în hiperspațiu! Aflăm că ea fusese instalată în Egipt, pe timpul piramidelor, de extratereștrii pe care oamenii îi luaseră drept zei. Dar, în realitate, erau niște extratereștri diabolici, dotați cu puteri mari supraumane, cu ajutorul cărora îi aserviseră pe oameni. Subiectul este cunoscut, dar puțini oameni îi cunosc originea. Or, ea provine din străfundul vechi esoteric, care a fost complet reînnoit începând din anii șaptezeci de o serie de autori, pe baza dezvăluirilor „canalelor" și a acelor guru care cred că sunt în contact cu „zeii extratereștri"! Dar în spatele acestor personaje folclorice se profilează niște oameni de știință, legați de serviciile secrete cărora investigatorii Lynn Picknett și Clive Prince le-au făcut un portret cam îngrijorător, într-o carte remarcabil de docu-

mentată - *The Stargate Conspiracy*. Aceşti autori înclină, la sfârşitul cărţii, pentru ipoteza unei forme subtile de dezinformare, condusă de serviciile secrete americane, dar al cărei obiectiv nu este clar. Putem să fim de acord cu ei, dar nu putem să nu luăm în seamă această faţetă obscură a ufologiei, dacă vrem să ne facem o idee de ansamblu despre problema OZN. Şi dacă ar fi vorba mai curând de dezinformare... extraterestră? Trebuie să recunoaştem că aceste poveşti nu au contribuit cu nimic la a face mai credibilă cercetarea ufologică.

Ideea că extratereştrii au putut să ne viziteze în zorii istoriei omenirii şi să favorizeze în mod discret primii noştri paşi nu este nouă şi, indiferent ce crede astronomul André Brahic în cartea sa *Copiii Soarelui* pentru care toate astea sunt doar impostură, ea este sugerată de texte foarte vechi. Îi găsim rădăcinile şi în istoria ideilor esoterice, la marginea religiilor consacrate şi nu este deloc uimitor că a fost reluată şi dezvoltată de mulţi autori în secolul XX. O variantă a acestei ipoteze este cea a unor civilizaţii foarte vechi precum Atlantida, care ar fi fost distrusă în urma unor cataclisme. Mediumii şi alte „canale" au jucat un rol important în dezvoltarea unor astfel de idei. Este îndeosebi cazul celebrului medium Edgar Cayce, care a inspirat autori precum Robert Bauval şi Graham Hancock. Cayce a primit, în cursul unei şedinţe de transă, în 1935, revelaţia că civilizaţia atlantă a existat în urmă cu 200 000 de ani şi a pierit la 10 500 î.Ch. Câţiva supravieţuitori au ajuns în Egipt, unde au construit piramidele în cursul următoarelor două secole. O teză complet respinsă, bineînţeles, de egiptologii profesionişti. Totuşi mulţi autori se cramponează încă de această dată: 10 500 î.Ch. Peripeţiile acestei „noi egiptologii", povestite de Picknett şi Prince, sunt prea lungi ca să fie expuse aici şi ne-ar duce prea departe. Să menţionăm doar aspectele care ne duc la extratereştri şi la OZN-uri.

Trebuie să se știe că mai multe ipoteze, sau mituri dacă preferați, prezintă vizitatori stelari din antichitate, care ar fi inspirat îndeosebi mitologia egipteană. În 1976, cartea lui Robert Temple, *The Sirius Mystery,* spunea că au venit din steaua dublă Sirius, sprijinindu-se pe cunoștințele astronomice uimitoare ale dogonilor, pe care le-ar fi moștenit de la acești misterioși vizitatori cosmici. Se știe că steaua Sirius juca un rol important în mitologia egipteană, dar egiptologii cred că asta se datora pur și simplu faptului că apariția ei pe cer era prevecstitoare de inundații. Explicație plauzibilă. O altă „pistă stelară" a fost apoi susținută de Robert Bauval și Adrien Gilbert în cartea lor *The Orion Mystery*, apărută în 1994. Ei au crezut că văd în cele trei mari piramide de la Gizeh simbolul terestru a trei stele din constelația Orion. Din păcate, ne explică Picknett și Prince, producând schema, geometria celor două figuri nu se potrivește perfect, chiar dacă replasăm stelele în poziția pe care au avut-o în 10 500 î.Ch. O altă speculație este cea a existenței presupuse a unor camere secrete sub Sfinxul Marii Piramide, unde ar fi fost ascunse dovezile acestor vizite extraterestre. Tot Edgar Cayce profetizase redescoperirea acestei camere, numită „Hall of Records" și faptul că această descoperire ar fi legată de o serie de evenimente care vor preceda reîntoarcerea lui Hristos pe Pământ!

Într-adevăr, există două șantiere arheologice în zona Sfinxului, care sunt active și astăzi. Cercetările au fost conduse în anii șaptezeci de un fizician de la Stanford Research Institute (SRI), doctorul Lambert Dolphin Jr., un creștin fudamentalist foarte înclinat spre speculațiile apocaliptice. Acest SRI este un institut ciudat. Înființat în 1946 de prestigioasa universitate Stanford din California ca să execute contracte de cercetare lucrative, el s-a specializt repede în contracte cu Ministerul Apărării, astfel încât a trebuit să fie separat complet de universitate la sfârșitul anilor șaizeci, în fața protestului studenților, la vremea aceea foarte radicaliști. Îl vom regăsi mai departe, ocupându-se de cercetări

secrete legate de domeniul OZN. Descoperirea unei camere subterane sub sfinx a fost anunţată la începutul anilor nouăzeci, apoi guvernul egiptean, care controlează sever toate săpăturile arheologice, a acordat în 1996 un nou permis unui milionar american, doctorul Joseph Schorr şi Fundaţiei care îi poartă numele. Doctorul Schorr, se spune, este apropiat unei asociaţii care promovează învăţăturile lui Edgar Cayce (*Association for Research and Enlightment*). Recent, au apărut zvonuri despre descoperirea în mare secret a acelui mitic *Hall of Records*. După părerea lui Picknett şi Prince, acest zvon ar avea drept origine „culoarele" guvernului egiptean!

Un alt personaj care a participat la aceste săpături este doctorul James Hurtak, profesor de studii orientale, filozof mistic şi director al unei „Academii pentru ştiinţele viitorului", şi el foarte înclinat spre speculaţiile cosmice şi spre contactele cu extratereştrii. Hurtak a dezvăluit în 1999, la congresul de la Laughlin, Nevada, că într-adevăr au fost descoperite câteva camere sub sfinx, dar că nu putea să dea detalii. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm anunţarea confirmării profeţiilor lui Edgar Cayce!

O altă pistă „cosmică" legată de situl marilor piramide este cea a planetei Marte, ai cărei principali promotori au fost, independent unul de celălalt, James Hurtak şi Richard Hoagland. Acesta din urmă este cel mai cunoscut, dar Hurtak a lansat primul, în 1972, ideea că pe planeta Marte ar exista vestigiile unei vechi civilizaţii, sub forma unor structuri piramidale, într-o analogie evidentă cu piramidele egiptene. Ar fi vorba de un popor venit de foarte mult timp – unu-două milioane de ani – din alt sistem solar unde viaţa ar fi devenit imposibilă, dar care ar fi avut ghinion, planeta Marte devenind şi ea nelocuibilă. În mod ciudat, Hurtak a prezis în 1975 descoperirea unui fel de cap de sfinx pe Marte. Or, un an mai târziu, sonda Viking fotografia faimoasa „Faţă de pe Marte" din situl „Cydonia"! Dezbaterea despre faţa de pe Marte a durat până când o altă sondă, *Mars*

Glogal Surveyor, a trimis în aprilie 1998 o imagine de zece ori mai precisă a acelui sit. Şi s-a constatat că nu era vorba decât de o grămadă de stânci foarte erodate. Hoagland a denunţat o „cabală" pusă la cale de NASA, ca să ascundă adevărul, dar mitul a căzut. Un film apărut în 2000, *Mission to Mars,* care exploata această poveste a fost un eşec comercial, în ciuda unor calităţi evidente. În schimb, ideile de „poartă a stelelor" şi de „zei extratereştri" continuă să înfierbânte imaginaţiile. Dar trebuie să se ştie că sunt bazate pe alte surse speculative, cele ale „revelaţiilor" unor mediumni şi a unor *channels* care pretind că se află în contact psihic cu nişte entităţi extraterestre misterioase, a căror natură nu este totdeauna clară: poate că sunt fiinţe fizice, poate că sunt entităţi fără corp! Sursa cea mai cunoscută este un fel de „consiliu" al înţelepţilor cosmici: „Consiliul celor Nouă".

Mesajele ciudate ale „Consiliului celor Nouă"

Povestea a început în 1952, cu dezvăluirile unui indian mistic şi „channel", doctorul D.G. Vinod, culese de doctorul Andrija Puharich. Acesta, medic de origine iugoslavă (mort în 1995), este cunoscut ca fiind unul care s-a ocupat de cercetări militare de „control mintal", faimosul *mind control* de care s-a vorbit foarte mult de vreo douăzeci de ani. Cercetările sale au urmărit nu numai efectele drogurilor precum LSD-ul, ci şi efecte mult mai ciudate, paranormale. Din 1948 până în 1958, Puharich a condus un centru de cercetări privat care se ocupa de paranormal, „Round Table Foundation", unde au avut loc experienţe cu mediumni cunoscuţi precum Eileen Garret şi Peter Hurkos. Aici, în 1952, în cursul unei şedinţe de „transă", doctorul Vinod, a pronunţat primele cuvinte misterioase: „Suntem cei Nouă Principi şi Forţe". Timp de ani de zile, Puharich şi un întreg grup de observatori pasionaţi – dintre care unii, foarte bogaţi, au finanţat cercetările – au „utilizat" mai multe *channels*. Treptat se va contura un ansamblu de dezvăluiri despre misteriosul „Consiliu al celor Nouă", o schemă

care se inspiră în mod vădit din cei nouă mari zei ai Egiptului antic. Iată ce spune Ion Culianu în *Dicționarul religiilor*:

„O cosmogonie a Regatului Vechi ne vorbește despre Re/Atum care le-a creat pe Shu (Aerul) și pe Tefnout (Umiditatea), care i-au produs pe Geb (Pământul) și pe Nut (Cerul). La rândul lor, acestea au dat naștere lui Osiris și Seth, Isis și Nephthys." Iată-i deci pe cei nouă zei, care se luptă imediat între ei: „Regele drept al Pământului, Osiris, a fost ucis de fratele său Seth. Isis a reușit să rămână însărcinată prin moartea lui Osiris și i-a născut pe Horus, fiul care îl va răzbuna pe Osiris și cu care se va identifica faraonul". Identificarea celor „Nouă" cu zeii egipteni (care erau, deci, extratereștri) s-a împlinit cu claritate atunci când purtătorul lor de cuvânt (entitatea care dialoghează cu respectivul *channel*), a afirmat că este vechiul zeu Atum. „Consiliul celor Nouă" a făcut câteva profeții, dar nu s-au realizat. A anunțat, de exemplu, apropiata aterizare pe Pământ a extratereștrilor, devenită indispensabilă pentru a pune ordine în treburile oamenilor. Deoarece aterizarea nu a avut loc la data prevăzută – sfârșitul anului 1978 – purtătorul de cuvânt al celor Nouă a explicat că, la urma urmelor, nu era ceva chiar atât de urgent. Nu am terminat însă cu aceste profeții, deoarece o alta se profilează pentru anul 2003. Programarea noastră genetică a luat-o razna și există un ciclu în curs, de treizeci de ani, care va lua sfârșit la această dată. Inteligențele care conduc universul „vor trebui să intervină la această dată ca să sporească inteligența umană". Cine sunt aceste inteligențe? Sunt șefii celor Nouă, numiți „Frăția Albă"!

Puharich s-a dus în 1970 în Israel după Uri Geller, devenit mentorul său timp de câțiva ani. Geller era convins că puterea îi venea de la un fel de computer conștient, instalat la bordul unei nave spațiale numită „Spectra", venind de pe planeta „Hoova". Dar Puharich ținea la „Consiliul celor Nouă", iar Geller a devenit un timp „receptorul" lor. Spectra s-a dovedit atunci a fi o emanație a Consiliului celor Nouă! Dar Geller a părăsit curând

această acțiune care nu-i plăcea. Părerea lui este interesantă: avea impresia că e manipulat de forțe obscure care făceau din el un măscărici. Totuși, calitățile sale psihice au fost testate cu succes de mai multe laboratoare, printre care și faimosul Stanford Research Institute. După plecarea lui Uri Geller, un alt *channel*, Bobby Horne – care era un bucătar modest la Daytona Beach, dar avea calități paranormale – a fost foarte tulburat de acest rol prea greu pe care trebuia să-l joace, retrăgându-se și el.

Succesiunea a fost apoi asigurată de Phyllis Schlemmer. Americancă cu ascendență irlandeză și italiană, ea avea calități paranormale din copilărie. S-a format un nou grup – tot sub conducerea lui Puharich – botezat „Lab Nine", la Ossining, în statul New York, căruia i s-a asociat James Hurtak, devenind practic „numărul doi" al grupului. După spusele lui Picknett și Prince, care au investigat temeinic această poveste, Puharich era un mare manipulator, care influența toate acele *channels* în cursul ședințelor de hipnoză și le implanta chiar sugestii post-hipnotice. Dar recunosc că Puharich și Hurtak erau convinși că aveau contacte autentice cu entități extraterestre. Hurtak a spus că a fost el însuși contactat direct, dar relatarea sa pare să se fi schimbat cu timpul. Oricum, câteva cărți vor populariza „învățăturile" celor Nouă, cea mai cunoscută fiind cartea lui Phyllis Schlemmer, *The Only Planet of Choice*. Un succes mondial, care s-ar fi vândut în 50 000 de exemplare numai în Marea Britanie. Acest titlu ciudat reflectă una dintre învățăturile celor Nouă: planeta noastră este specială, excepțională prin bogăția vieții care a evoluat aici. De aici decurge, firește, imperativul de a o proteja și de a pune capăt poluării grave care o amenință.

James Hurtak a scris și el cartea *The Keys of Enoch*, o carte profetică, în care se încearcă un fel de sinteză parareligioasă între aceste învățături și religiile tradiționale, îndeosebi fondul de literatură biblică. Putem vedea aici o tentativă de creare a unei noi religii, un fenomen care ar putea să concureze religiile existente. Unii, precum Jacques Vallée, fac valuri în privința

pericolului sectelor, dar la drept vorbind nu prea vedem cum ar putea un om ca Hurtak să realizeze aşa ceva, cu alura sa de erudit puţin cam excentric, purtând totdeauna o beretă!

Acestea fiind zise, nu trebuie să subestimăm influenţa acestor idei. Iniţiatorul faimosului serial *Star Trek*, Gene Roddenderry, era apropiat acestui grup şi chiar a asistat la şedinţe de *channeling*. Când vă uitaţi la un episod din *Star Trek* şi ale seriilor care au urmat – *Deep Space Nine* şi *Voyager*, suportaţi influenţa Consiliului celor Nouă!

Cum să interpretăm povestea asta? Mesaje extraterestre adevărate? Manipulări? Dar cine manipulează? Există două opţiuni: un fel de îndoctrinare sau manipulare extraterestră sau, cum presupun autorii lucrării *The Stargate Conspiracy*, un vast experiment de manipulare a opiniei publice, practicat de serviciile secrete, mai exact de creaţie experimentală a unor credinţe populare. În sprijinul acestei teze, ştim acum că mai mulţi membri din grupul Puharich – Geller şi chiar Hurtak, cât şi unii apropiaţi ai acestui grup, precum fizicienii Jack Sarfatti, Harold Putoff şi Russell Targ de la SRI – au colaborat, într-un moment sau altul, cu serviciile secrete: serviciul de informaţii militare, CIA, NSA.

Înmulţirea mesajelor transmise de „channels"

Teza unei vaste experienţe de manipulare a minţilor de nu ştiu care serviciu secret devine foarte fragilă dacă luăm în calcul faptul că există un număr considerabil de mediumni şi de *channels* care operează în mod autonom, contrar echipei lui Puharich şi că există în întreaga lume. Se spune că în Statele Unite există două mii numai în regiunea Los Angeles, existând o mare concentrare în regiunea Sedona din Arizona, devenită un fel de Mecca a New Age-ului. Au scris o întreagă literatură, în care subiectul OZN este foarte prezent, unele titluri fiind foarte cunoscute. De exemplu: *Shining the Light* de Tom Dongo, Arthur Fanning şi Robert Shapiro, *UFOs and the Psychic Factor* de Ida Kannenberg, *Bringers of the Dawn* de Barbara

Marciniak. Această ultimă carte, apărută în 1998, ilustrează bine ideile prezente, în grade diferite, la toți acești autori. Barbara Marciniak spune că a primit aceste învățături de la „familia noastră de lumină din Pleiade”, începând din 1988: înregistrase deja vreo trei sute de casete doi ani mai târziu! O temă centrală este că, la origine, „am fost creați de niște energii extraterestre purtătoare de Lumină” care au acționat ca niște prelungiri ale unui îndepărtat „Creator originar”. Acești creatori, care au fost luați drept „zei”, sunt în stare să ia o formă fizică dar de cele mai multe ori trăiesc în alte dimensiuni. Ei ne-au dotat cu capacitățile „de a fi multidimensionali”, dar a avut loc o catastrofă. „Unii zei au făcut un raid asupra acestei realități” și am devenit proprietatea lor. Ca să ne controleze mai bine, ne-au modificat genetic și ne-au micșorat capacitățile!

„Cine sunt aceste ființe? Sunt niște reptile”, explică „pleiadeienii” (Marii Blonzi) Barbarei Marciniak. Sunt „ființe jumătate umane și jumătate reptile”, care au preluat controlul Pământului în urmă cu aproximativ 300 000 de ani! Or, lucrurile sunt pe cale să se schimbe: o reorganizare a ADN-ului nostru se află în curs de realizare, sub influența razelor cosmice „care vin asupra planetei noastre ca să stimuleze schimbarea și reorganizarea în interiorul corpului”. Vor „schimba frecvența” planetei noastre, o temă pe care o regăsim și la alți *channels*. Ne vom schimba frecvența vibratoare și trebuie neapărat să ne pregătim pentru asta, căci cei care nu vor reuși, riscă să fie eliminați!

În aceste idei diverse decelăm diferite împrumuturi: din marile religii, firește, dar și din ideile gnostice din primele secole ale erei noastre, care fuseseră combătute și eliminate de creștini. Aceste „comunicări” sunt pure invenții sau mediumul chiar primește mesaje? Dacă așa stau lucrurile, sunt ele credibile sau sunt discursuri înșelătoare? Studierea dosarului OZN ne-a învățat să fim circumspecți, dar să ne păstrăm spiritul deschis.

Există în mod indubitabil o latură amenințătoare, apocaliptică în toate aceste comunicări mediumnice. O nouă carte – *Zeta Talk*,

de Nancy Lieder, pretinde că prezintă dezvăluirile unor extratereştri din Zeta Reticuli şi nu sunt deloc amuzante: trebuie să ne aşteptăm la cataclisme îngrijorătoare în 2003, în urma trecerii unei a douăsprezecea planete. Un alt autor de succes, Zacharia Sitchin, a făcut speculaţii asupra existenţei acestei planete, după părerea lui foarte excentrică şi care ar trece pe lângă Pământ la intervale foarte mari... Desigur, toate acestea enervează foarte tare ufologia „serioasă". Dar mai există un domeniu de cercetări paranormale care interesează ufologia şi care merită atenţia noastră: „vederea la distanţă".

Cercetări secrete legate de „vederea la distanţă"

În septembrie 1995, CIA a dezvăluit faptul că a făcut în mare secret – împreună cu armata – cercetări asupra „vederii la distanţă", ca să afle dacă acest fenomen fizic controversat ar putea să servească drept instument spionajului şi informaţiilor.

Vederea la distanţă este, în două vorbe, o tehnică mentală prin care subiectul, intrat într-o stare de relaxare profundă, lasă să pătrundă în spiritul său conştient imagini care îi vin eventual în minte după ce un monitor i-a dat o „ţintă" de explorat. Pentru a avea o şansă de reuşită trebuie să i se spună cât mai puţin posibil, ca să nu fie influenţat. După spusele purtătorilor de cuvânt ai CIA şi Pentagonului, aceste cercetări s-au dovedit de o eficacitate îndoielnică şi fuseseră abandonate. Asemenea explicaţiilor despre Roswell, mass-media a acceptat aceste declaraţii fără nici o dificultate. *Time magazine* şi-a subtitrat astfel articolul: „După zece ani şi douăzeci de milioane de dolari, Pentagonul descoperă că *paranormalii* sunt spioni nefiabili". Un studiu, comandat de American Institute for Research, a ajuns la concluzia că subiecţii nu nimereau exact decât în 25% din cazuri! Militarii au tras concluzia că nu era

rentabil! În realitate, știm că autorii acestui studiu erau sceptici de la început față de acest gen de fenomen. În schimb, un anumit număr de foști membri ai acestor echipe militare, care s-au succedat în timpul anilor șaptezeci și optzeci, au vorbit, iar mărturiile lor spun cu totul altceva. În plus, o parte din relatările lor au legătură cu OZN-urile.

Adevărata poveste a „vederii la distanță" în Statele Unite

Istoria acestor cercetări în Statele Unite este astăzi destul de bine cunoscută, datorită mai ales a doi jurnaliști excelenți – Jim Marrs și Jim Schnabel –, care și-au publicat investigațiile, dar și datorită cărților scrise direct de mai mulți participanți la aceste experiențe. Primele studii asupra acestui fenomen ciudat de „vedere la distanță" au început în Statele Unite în 1971, avându-l ca subiect pe Ingo Swann, un artist newyorkez cunoscut pentru capacitățile sale paranormale. Efectuate mai întâi la American Society for Psychical Research, ele au fost continuate în 1972 de doctorul Harold Puthoff la Stanford Research Institute (SRI), la Palo Alto, în California. Puthoff – doctor în fizică la Stanford – era un fost ofițer al serviciului de informații al Marinei, care lucrase și pentru NSA (National Security Agency). Era specializat în electronică cuantică, autor al unei cărți de referință asupra acestui subiect – *Fundamentals of Quantum Electronics* – și era interesat de fenomenele psihice paranormale ca manifestări posibile ale unei științe ce rămânea de defrișat, „biologia cuantică". De la primele experiențe, Swann a fost în stare să perturbe un magnetometru totuși protejat și să-i deseneze schema. Puthoff, foarte impresionat, a scris un articol despre această experiență și rezultatul nu s-a lăsat așteptat: în săptămânile următoare a primit vizita a doi agenți CIA. Oamenii de știință de la CIA erau îngrijorați, în acea perioadă, de progresele realizate de Uniunea Sovietică în domeniul fenomenelor paranormale și se temeau că țara lor va rămâne în urmă.

Aici apar OZN-urile, în cursul unei experiențe cu Swann, căruia îi dăduseră drept „țintă" un submarin sovietic. Swann a „văzut" nu numai submarinul, ci și un OZN care părea că îl supraveghează! Hal Puthoff și SRI-ul au primit la puțin timp după aceea un prim contract de 50 000 de dolari ca să continue cercetările asupra acestei *remote viewing*. Lui Puthoff i s-a alăturat un coleg fizician, Russel Targ, specialist în plasme și au început să pună la punct o metodă împreună cu Swann, botezată „CVR", adică „Coordinate Remote Viewing". În realitate, abrevierea a căpătat sensul general de vedere la distanță „controlată". Un al doilea subiect foarte dotat – Pat Price – a fost și el testat de echipă în 1973. El a reușit să „vadă" o amenajare subterană ultrasecretă a celor de la NSA, situată la Sugar Grove, în Virginia. Această experiență a convins serviciile secrete de eficacitatea metodei. Armata a intrat în scenă în 1977 și a creat o primă unitate militară, instalată la Fort Meade, în Maryland. Targ și Puthoff au publicat în 1977 o carte despre experiențele lor în cadrul SRI-ului, precum și despre Uri Geller, pe care îl testaseră, dar nu au putut să vorbească, evident, de exploatarea militară care a fost pusă atunci în aplicare și continuată, sub mai multe nume de cod, până la începutul anilor nouăzeci: *Gondola Wish, Grill Flame, Stargate* și *Sun Streak*, sub impulsul unor generali influenți din aparatul militar: generalul Ed Thompson și mai ales generalul Albert Stubblebine, care conducea INSCOM (Intelligence and Security Command), grupare a serviciilor de informații și securitate militare.

Generalul Stubblebine era un student convins de aceste fenomene paranormale și se interesa și de experiențele de „părăsire a corpului", făcute la Monroe Institute. El a organizat împreună cu adjunctul său de la INSCOM, colonelul John Alexander, o echipă condusă de căpitanul Frederick Atwater și ai cărei principali membri – toți militari – sunt astăzi bine cunoscuți, căci au făcut mărturii publice: Joe MacMoneagle, Mel Riley, Lynn Buchanan, David Morehouse și Ed Dames. Punct interesant de subliniat: mai mulți dintre acești membri aveau capacități paranormale, chiar dacă nu

acesta fusese criteriul principal de selectare. Sergentul Buchanan, de exemplu, fusese recrutat direct de generalul Stubblebine după un incident extraordinar petrecut la o bază din Germania: a provocat pana tuturor computerelor! În ceea ce privește echipa civilă a SRI-ului, Pat Price a murit brusc de criză cardiacă, în schimb Ingo Swann a primit sarcina să pună la punct o metodă de formare sistematică. Astfel *remote viewer*-ii militari aveau să se formeze la SRI sub conducerea lui Swann.

Acest program militar a cunoscut succese remarcabile, dar a trebuit să facă față unei ostilități crescânde și unor rivalități: cauză mai probabilă a sistării sale, decât pretinsa lipsă de eficiență. În realitate, dacă e să dăm crezare celor mai buni participanți, precum Buchanan, ea ar fi fost mai curând de ordinul a 40% și putea să fie sporită folosind mai mulți subiecți cărora li se puteau corobora informațiile. Unii bănuiesc că aceste operațiuni sunt continuate și astăzi, dar la un nivel și mai secret. În ultimii ani s-ar fi format un nou grup de cercetare, cu agenți de informații, fizicieni de înaltă clasă și foști participanți la programul *remote viewing*, sub numele de „Advanced Theoretical Physics Working Group", având drept obiectiv avansarea pe terenul fizicii teoretice. Printre presupușii participanți s-ar număra Puthoff (Targ s-a depărtat de aceste cercetări), colonelul Alexander și Ed Dames. Se mai știe că Alexander, după ce s-a retras din armată, a condus o echipă de cercetare asupra controlului mintal la Laboratorul național de la Los Alamos. Ed Dames este un personaj criticat, deoarece a fost amestecat, împreună cu Courtney Brown, pe care l-a format, în dezvăluirile faimoase despre cometa Hale Bopp, cărora le cunoaștem consecințele funeste: sinuciderea colectivă a sectei Heaven's Gate.

„Vederea" unor baze secrete extraterestre

Echipa de *remote viewers* a militarilor s-a interesat mult de OZN-uri (fără directive precise ale șefilor lor), aflându-se câte ceva de la membrii ei, îndeosebi de la Skip Atwater și Lynn

Buchanan, care au pomenit de „vederea" unor OZN-uri dar și a unor baze subterane extraterestre! Amândoi au dat aceleași informații despre patru baze, cu ocazia unor conferințe ținute la Lauglin (Nevada) în 1998 și 2000. Pentru că și eu am participat la a doua, pot să redau precizările făcute de Lynn Buchanan, cât mai serios cu putință. Ce credibilitate poate să fie acordată unor astfel de dezvăluiri? Eu personal – după ce am avut o convorbire cu Buchanan și am citit câteva cărți cu mărturiile acestei echipe – iau foarte în serios aceste mărturii. Factorul de credibilitate al acestor „viziuni" de baze extraterestre constă în aceea că au fost raportate de mai mulți *remote viewers* și că sunt concordante: Pat Price și Ingo Swann, Mel Riley, Joe McMoneagle și Lynn Buchanan. De altfel, tuturor le era frică să „viziteze" aceste baze, deoarece se temeau că vor fi reperați psihic de acei extratereștri! Iată, în rezumat, descrierea lor după Atwater și Buchanan.

Monte Perdido, Pirinei, partea spaniolă

Baza protejată de sisteme de alarmă. „Unități locale" (?) cu sisteme „em" artificiale. După Skip Atwater, e vorba de o bază principală de unde pornesc OZN-uri în diferite operațiuni.

Mont Inyangani, Zimbabwe

Bază de întreținere și reparații. Multe etaje subterane cu multe echipamente. Price și Buchanan le-au desenat la fel. Buchanan a văzut niște „ființe mici ciudate", dar nu multe.

Mount Hayes, Alaska

Centru de studii climatice și geologice. Văzut de Price: plin de echipamente de genul computerelor. Pe munte, mici antene turnante pentru detectare și observație.

McMoneagle a văzut acolo amenajări de genul „Războiul stelelor" cu „energie atomică". Mel Riley a văzut câteva personaje: „două în interior și două în exterior".

Mount Ziel, nordul Australiei

Au văzut acolo mulți extratereștri dar și oameni. Lui Pat Price i-a fost foarte frică.

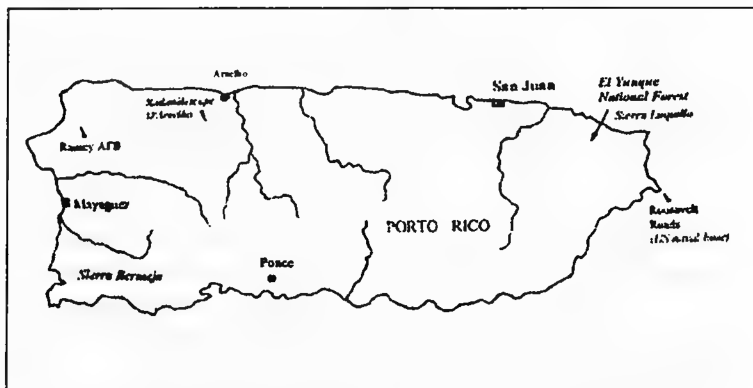
Buchanan a văzut o sală mare subterană. Acolo s-ar fi aflat mai ales un OZN mare de formă clasică, cu dom deasupra și partea de dedesubt bombată, având un diametru de aproximativ 40 m. A mai văzut și ființe acolo, care păreau foarte active. Erau chiar și copii. Acele ființe l-au făcut să simtă că îl reperaseră, că era „OK", dar că îl supravegheau!

Alte zvonuri despre bazele extraterestre

De mult timp circulă zvonuri despre existența unor baze extraterestre, subterane sau submarine. În realitate, până la aceste surprinzătoare „viziuni la distanță", mai curând se făceau speculații despre bazele submarine, în urma observațiilor unor OZN-uri ieșind din mare. În cursul anilor 1972 și 1973, de exemplu, o serie de observații au avut loc în Marea Caraibelor, în Porto Rico și într-o regiune de coastă a Venezuelei, numită El Litoral Central. La 22 martie 1973, la La Guaira, mai bine de trei mii de persoane au văzut două obiecte zburătoare venind dinspre mare cu mare viteză. În cursul zilelor următoare mai mulți martori au văzut, separat, OZN-uri ieșind din apă, astfel încât unii au presupus existența unei baze submarine în largul apelor Venezuelei.

Mai recent, în 1995, observații foarte impresionante au fost făcute la Porto Rico. Doi piloți, dintre care un polițist, care survolau coasta insulei au zărit un OZN imens care se afla sub apă la mică adâncime. Aparatul, cu o formă circulară, părea să aibă trei etaje suprapuse, ultimul în formă de cupolă. L-au survolat ca să-i facă turul, ceea ce le-a luat șapte minute cu avioanele lor mici, estimând că aparatul avea un diametru de cel puțin o milă! Principalele zone de observație sunt Sierra Luquillo și pădurea El Yunque în est Sierra Bermeja în sud-vest și coasta nord-vestică, unde se află celebrul radiotelescop gigantic de la Arecibo.

Excelentul investigator Jorge Martin relatează despre observarea a două mașini enorme în formă de con care au fost văzute cufundându-se în mare în regiunea Luquillo, în noiembrie 1996. Această coastă a făcut obiectul unei supravegheri militare ameri-

Harta insulei Porto Rico, unde au fost observate mai multe OZN-uri

cane, navale și aeriene. Baza aeronavală Roosevelt Roads este, de altfel, în apropiere. Conform mărturiei unui ofițer, culeasă de Jorge Martin, un anumit număr de avioane ar fi dispărut în această regiune. Supravegherea radar ar fi stabilit că „ceva enorm iese în mod regulat din mare în zona San Juan Trench și se duce spre cer cu o viteză foarte mare". Tot după spusele acestui investigator, un informator al Marinei americane i-ar fi dezvăluit că există o enormă bază subterană și submarină în vestul insulei, care s-ar întinde până la mica insulă Mona, la jumătatea distanței între Porto Rico și Hawaii! Problema contactelor ultrasecrete s-a pus și ea în cazul observației unui polițist, observație culeasă de Martin. Polițistul ar fi văzut în 1994, din casa lui situată la Hato Viejo, un mare aparat luminos de formă cilindrică, plasându-se în zbor staționar, vertical deasupra radiotelescopului de la Arecibo, după ce au fost schimbate semnale luminoase! Un alt martor pe nume Guillermo Acevedo spune că a văzut împreună cu familia, tot în 1994, un OZN circular aterizat în aceeași regiune. După decolare, au văzut o camionetă albă cu geamuri fumurii părăsind acel loc...

Observații și mai recente în Peru (citate în primul capitol) fac și ele să se creadă în existența unei baze în această regiune. Au

circulat zvonuri despre existenţa unor astfel de baze şi în Argentina, oceanul Pacific, insulele Marshall şi Hawaii. Timothy Good face aluzie la asta mai ales în noua sa carte *Unearthly Disclosure*, iar investigatorul britanic Tony Dodd evocă şi el Islanda în cartea sa *Alien Investigator*. Tony Dodd, fost ofiţer de poliţie, este un investigator de calitate care spune că a fost ţinta unor intimidări din partea unor agenţi americani, care voiau să-l convingă să nu vorbească. În estul Islandei au avut loc multe observaţii de OZN-uri – pescarii le-au văzut ieşind din apă – şi au avut loc manevre aeronavale în mod foarte neobişnuit, chiar în perioada Crăciunului în 1992, pretextându-se oficial că este căutat un submarin. După o sursă a lui Tony Dodd, ar fi fost reperate mai multe OZN-uri submarine şi o navă americană ar fi dispărut! Manevrele au durat timp de luni întregi, cărora li s-au alăturat nave ruseşti în aprilie: primele manevre făcute împreună de la sfârşitul războiului rece...

Dezvăluirile ciudate ale lui Ingo Swann

Ingo Swann, care astăzi trăieşte liniştit la New York, a ieşit dintr-o lungă tăcere la care era obligat, cu o carte ciudată, publicată chiar de el în 1999: *Penetrarea. Problema telepatiei umane şi extraterestre*. El a povestit, fireşte, participarea sa la cercetările militare asupra vederii la distanţă, dar aminteşte în plus câteva episoade uimitoare, care pun la încercare bunăvoinţa cititorului. În 1975, Swann a fost sunat acasă, la New York, de un înalt funcţionar de la Washington pe care îl cunoştea. Acesta i-a cerut să accepte o misiune urgentă pentru care trebuia să se deplaseze chiar de a doua zi la Washington. Swann s-a dus la întâlnire, la Muzeul de Istorie Naturală, unde a fost abordat de doi agenţi enigmatici, cu o alură militară şi care semănau ca doi gemeni! Aceştia l-au dus cu maşina – legându-l la ochi spre sfârşitul traseului – într-o amenajare subterană. Acolo, un ofiţer, cu pseudonimul de Axelrod i-a propus o experienţă de *remote viewing* în schimbul unei sume de o mie de dolari, cu direcţia...

Luna! Axelrod i-a dat „coordonate” conform uzanței, iar Swann a ajuns până la un sit cu niște construcții ciudate, aflate într-un crater. Ofițerul l-a făcut atunci să înțeleagă că acele construcții nu erau făcute de oameni. Apoi Swann a văzut o entitate care nu părea să aibă probleme cu respiratul (entitate ne-fizică?). Aceasta a părut că și-a dat seama de „prezența” lui, la care Axelrod i-a cerut să se retragă imediat: nu trebuia în nici un fel ca baza lor să fie reperată, căci asta ar fi fost foarte periculos!

Un alt episod mai tare decât *X Files* s-a derulat la Los Angeles, în septembrie 1976, unde Swann vizita niște prieteni versați în cercetarea paranormală. Pe când se afla într-un supermarket, Swann a avut impresia foarte clară că o clientă, o femeie foarte frumoasă, nu era ființă umană. În timp ce o observa discret, i-a zărit... pe cei doi gemeni de la Washington supraveghind-o pe această femeie! Stingherit, a părăsit imediat locul acela, dar ei l-au văzut și nu au întârziat să-l contacteze și să-i pună întrebări despre prezența sa acolo. Acea femeie era foarte periculoasă, i-au precizat ei și se întrebau dacă nu cumva se afla în relații cu ea! În alt episod și mai fantastic, Axelrod a venit după Swann la SRI și l-a dus în secret la bordul unui avion cu reacție privat – pilotat de gemeni! – într-o regiune care pare să fie foarte la nord, poate în Alaska. După ce au aterizat în cursul nopții pe un mic aerodrom din mijlocul unei păduri, au mers cu mașina, apoi pe jos, plasându-se în observație pe malul unui lac, fără nici un fel de explicație. La capătul unei lungi așteptări, deasupra lacului a apărut un fel de nor luminos, care a luat forma unui OZN! Acesta a început atunci să-i bombardeze cu niște raze periculoase și abia au avut timp să se ascundă în spatele unor stânci, apoi totul a dispărut. Axelrod i-a explicat atunci că îl adusese acolo în speranța că ar putea să „vadă” interiorul OZN-ului! Swann, care este un personaj cel puțin original, s-a amuzat oare inventând povestiri SF și dându-le drept întâmplări adevărate? N-ar trebui să ne mai mire nimic. Inventată sau nu, mărturia lui

ne duce totuşi la o altă problemă, cea a eventualei ostilităţi a extratereştrilor sau cel puţin a unora dintre ei şi la existenţa posibilă a unui adevărat război secret cu ei.

Suntem ameninţaţi de extratereştri?

Ţărani urmăriţi în Brazilia

Pe la sfârşitul anilor şaptezeci, numeroase incidente au fost raportate în nord-estul Braziliei, îndeosebi la vărsarea Amazonului. Pescari şi ţărani au fost urmăriţi noaptea şi terorizaţi de OZN-uri mici, care îi vânau ca pe nişte iepuri, îi ridicau de la pământ şi îi ardeau cu raze luminoase puternice. Jacques Vallée a prezentat aceste evenimente incredibile – pe care s-a dus să le investigheze la faţa locului – în cartea sa *Confruntări*. Dar jurnalistul Bob Pratt, asistat de Cynthia Luce, a făcut raportul cel mai complet în această privinţă în cartea *UFO Danger Zone*, prefaţată chiar de Vallée. Realitatea incidentelor nu poate fi pusă la îndoială şi aduce în prim plan problema unui comportament ostil, s-ar putea spune chiar plin de cruzime, al unor OZN-uri. A avut loc o anchetă militară în regiunea Colares, unde au fost constatate cazuri mortale. Un dosar a rămas mult timp secret, dar cel care l-a întocmit, căpitanul Hollanda, a vorbit în iulie 1997, ajuns în retragere cu grad de colonel. A confirmat mai ales faptul că echipa sa a făcut numeroase fotografii de OZN-uri şi a înregistrat câteva ore de bandă video. Numai că Hollanda a fost găsit în mod misterios „sinucis" la puţină vreme după aceea, la propriul său domiciliu. A fost eliminat pentru că vorbise prea mult? Ufologul A.G. Gevaerd, pe care l-am chestionat în această privinţă, m-a asigurat că Hollanda, pe care îl cunoştea bine deoarece îl intervievase îndelung, era depresiv şi chiar se sinucisese. Oricum, această poveste nu face decât să confirme faptul că autorităţile braziliene deţin

dovezi mai mult decât abundente despre realitatea OZN-urilor. La ceremonia de închidere a marelui congers internațional din Brazilia din decembrie 1997, doi colonei de aviație în activitate au venit pe scenă ca să aducă „încurajări" cercetării ufologice...

Care ar putea să fie semnificația acestor agresiuni – îngrijorătoare și insolite – care lasă impresia unei înscenări pline de cruzime? Martorii au avut impresia că OZN-urile îi pescuiau cu o plasă! Un episod relatat de Bob Pratt pare deosebit de ciudat și de absurd. Una dintre victime, Januncio, survolat de un OZN de formă tubulară, a văzut deschizându-se fundul aparatului. În interior se aflau două ființe cu o aparență umană – un bărbat și o femeie – , care îl observau cu răceală, nemișcați, ca și cum ar fi fost niște roboți! În fața unei astfel de relatări, nu poți să nu te gândești la întâlnirile absurde din vechiul repertoriu OZN, dar de data asta într-un mod foarte neliniștitor. În această regiune a vărsării Amazonului au fost văzute și OZN-uri ieșind și intrând în apă.

„Amenințarea" văzută de profesorul David Jacobs

„Amenințarea" (*The Threat*) este titlul celei de a doua cărți a lui David Jacobs despre fenomenul răpirilor, apărută în 1998, care a provocat o polemică violentă. Editorul a ales acest titlu provocator, în timp ce autorul ar fi preferat un titlu mai puțin agresiv, ca în cazul primei sale cărți: *Secret Life*. Teza centrală a „Amenințării" este simplă: întreaga omenire este amenințată de o rasă de extratereștri care fabrică în secret ființe hibride destinate să ne înlocuiască, urmând să ia în curând puterea pe Pământ! Atunci va avea loc „marea schimbare", acest lucru făcându-se peste câțiva ani sau poate pe durata a una sau două generații.

Cum a descoperit asta Jacobs? Aplicând o metodă de chestionare sistematică a subiecților sub hipnoză. Trebuie, explică el, să le pui întrebări „corecte", eliminând pistele greșite urmate de

unii dintre confrații săi, orbiți de o convingere optimistă. E vorba de grupul „Pozitivilor”, pe care îl critică fără menajamente și din care consideră că face parte îndeosebi doctorul John Mack. Jacobs îi reproșează lui Mack că s-a rătăcit în concepte „mistice” despre alte dimensiuni, în mituri metafizice precum reîncarnarea. Îl consideră neprofesionist în metoda sa, ceea ce nu e lipsit de pitoresc, căci Jacobs însuși este profesor de istorie, în timp ce Mack e profesor de psihiatrie. Dar să lăsăm această ceartă și să admitem că investigatori precum John Mack, Leo Sprinkle, Edith Foire, Richard Boylan, Raymond Fowler și alții sunt probabil excesiv de optimiști. Problema este atunci simplă: Jacobs are dreptate? Să spunem imediat că în realitate este foarte izolat: n-am citit nici măcar o singură susținere a tezei sale în întreaga ufologie americană. În schimb criticile au venit din toate părțile, nu numai din partea scepticilor pentru care Jacobs e o țintă ușoară, ci și din partea autorilor și cercetătorilor angajați ei înșiși în studierea răpirilor: John Mack, care i-a dat replica; Joe Lewels, autor al unei cărți interesante, Greg Sandow și Michael Miley. Chiar și prietenul său Budd Hopkins, intervievat de Dwight Connelly, directorul publicației *Mufon UFO Journal*, a mărturisit că „nu ar fi putut să scrie o astfel de carte” căci nu îi stă în fire „să sporească numărul norilor negri care planează asupra noastră”. Să amintim faptul că Hopkins este unul dintre „decanii” cercetării asupra răpirilor, autor a trei cărți despre acest subiect și el i-a inițiat pe Jacobs și Mack în această cercetare.

Critica principală care poate să fie adusă acestei teze radicale a lui David Jacobs este tocmai ideea preconcepută sistematică, prin care elimină tot ce nu intră în schema stabilită. Dacă luăm, de exemplu problema dezbătută mai sus, a mărturiilor în care pare că intervin militarii, pentru Jacobs aceștia nu pot să fie decât niște hibrizi în serviciul extratereștrilor. În ceea ce privește amenajările cu aspect militar, acestea sunt niște cazarme abandonate de care se folosesc extratereștrii!

Trebuie să explicăm ceva mai mult teza lui Jacobs. „Micii cenuşii" şi chiar şi cei mai înalţi care par să-i comande sunt în realitate nişte executanţi, la ordinele unei rase superioare, rareori văzută de persoanele răpite. Aceste fiinţe sunt înalte şi au o alură de „reptilieni" sau de „călugăriţe" (insecta). Fabricarea de hibrizi se derulează cel puţin de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi există deja câteva generaţii, dintre care ultimele generaţii seamănă din ce în ce mai mult cu noi prin creşteri succesive! Aceşti hibrizi sunt destinaţi să ia pârghiile conducerii, datorită puterilor lor mentale superioare, îndeosebi telepatice. În urma „Schimbării", ierarhia puterilor va fi: în vârf reptilele, apoi cenuşiii, mari şi mici, apoi hibrizii, apoi răpiţii, care vor rămâne auxiliari utili, apoi subalternii care vom fi noi, poate chiar decimaţi în cataclisme! Toate astea amintesc în mod neplăcut de serialul *V* şi de invadatorii lui reptilieni.

Chiar lăsând deoparte obiecţia imposibilităţii încrucişării oamenilor cu extratereştrii, care constituia un argument favorit al astronomului Carl Sagan (dar ce ştim noi despre istoria noastră şi despre prezenţa extratereştrilor pe Pământ?), acest scenariu al lui Jacobs prezintă, din fericire pentru noi, mari dificultăţi. Una dintre contradicţii este că secretul invaziei este prost păstrat. Jacobs spune că a descoperit acest scenariu sumbru pentru că unii hibrizi, participanţi la răpiri, au vorbit. Din lipsă de disciplină: sunt prost controlaţi de stăpânii lor, se plictisesc la bordul navelor, se revoltă împotriva condiţiei lor şi au veleităţi de independenţă! Au experienţe amoroase cu răpitele şi unii se îndrăgostesc de partenera lor. Poate că mai avem câţiva aşi în mânecă înainte de a fi eliminaţi? Se mai poate remarca şi faptul că extratereştrii ar face bine să se grăbească, deoarece populaţia umană continuă să crească: va fi greu de condus. O altă obiecţie este că nu prea vedem care ar fi interesul acestor „reptile" să fabrice hibrizi între oameni şi „cenuşii", servitorii lor.

Acest scenariu al „Ameninţării" pare extrem de speculativ, totuşi David Jacobs, Budd Hopkins şi practic toţi investigatorii

care s-au ocupat de fenomenul răpirilor au descoperit aspecte deosebit de îngrijorătoare ale răpirilor. În primul rând fabricarea de hibrizi, deşi nici o dovadă concretă nu poate încă să fie prezentată. În această privinţă, i-am sugerat lui Budd Hopkins că ar trebui poate să propună o analiză cromozomică părinţilor ai căror copii îi bănuieşte că sunt hibrizi (mi-a citat în mod confidenţial câteva cazuri), dar nu vrea să abordeze o astfel de cercetare din motive de simplă deontologie şi de legalitate. De altfel, te înfiori la gândul că aceste perspective îngrijorătoare şi-ar putea găsi într-o zi confirmarea în mod public. Nu riscăm o nouă vânătoare de vrăjitoare: o „vânătoare de hibrizi"? Linda Cortile – un caz extraordinar, îndelung studiat de Hopkins în cartea sa *Witnessed* – fusese deja hăituită de doi poliţişti care erau convinşi că era o hibridă. Când vedem avertismentele împotriva manipulărilor genetice, selecţiei şi clonării umane, cum vor reacţiona oare nobilii noştri gânditori dacă toate acestea se vor adeveri vreodată? Acestea fiind zise, fără a merge până la scenariul extrem al lui David Jacobs, rămâne totuşi o problemă reală: ce rost au aceşti hibrizi, la ce folosesc ei, care este obiectivul extratereştrilor care fac astfel de experienţe?

Un alt aspect îngrijorător care a apărut în aceşti ultimi ani în toate aceste relatări este caracterul de experimentare sexuală şi erotică aparent aflat în centrul multor cazuri. Am văzut că numeroşi sceptici au acuzat victimele că suferă de diferite dezechilibre sexuale, care ar constitui cauza principală a divagaţiilor lor. Dar pentru cei care sunt convinşi de realitatea răpirilor, asta constituie încă o enigmă ce trebuie dezlegată. Unii autori au propus deja explicaţii care nu au nimic plăcut.

„Prădători psihici"?

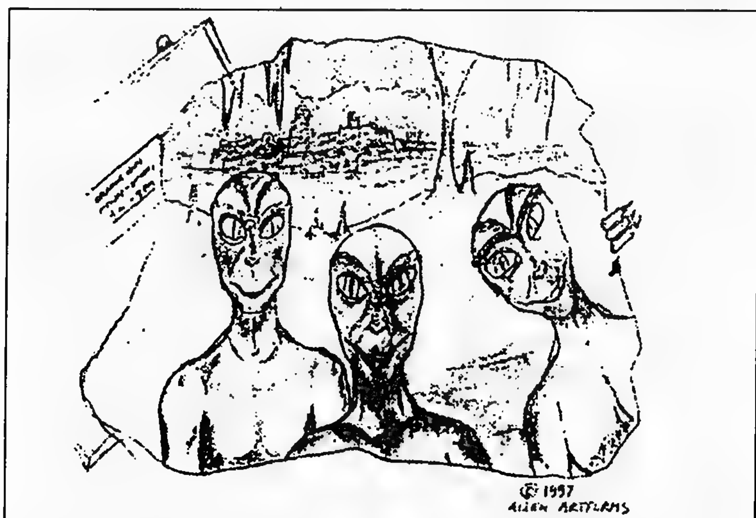
Investigatorii au descoperit treptat un anumit număr de relatări comportând aspecte sexuale şi erotice, pe care ipoteza fabricării unor hibrizi nu este suficentă ca să le explice. Dacă e vorba „doar de asta", procedurile medicale descrise de

nenumărate ori – prelevarea de ovule și de spermă, implantarea de embrioane și prelevarea fetusului – ar satisface complet acest obiectiv. În plus, după cum a remarcat Jacques Vallée – foarte sceptic în privința acestor relatări –, extratereștrii ar avea interesul să șteargă complet memoria acestor răpiri, ceea ce nu se întâmplă. Ce se petrece în realitate? Într-un anumit număr de cazuri, extratereștrii sau, mai curând „unii extratereștri", par că se dedau unui fel de jocuri erotice, forțând, de exemplu, un bărbat și o femeie să se acupleze. Sau trecând chiar ei la fapte! Autorii care s-au pronunțat în această privință, de exemplu Katharina Wilson, Karla Turner, Mia Adams, toate trei victime ale unor răpiri, precum și cercetători ca Budd Hopkins, Barbara Bartholic, Linda Howe, Joe Lewels și, mai recent, Eve Frances Lorgen, nu au o părere unanimă asupra interpretării ce ar trebui dată. O idee deseori formulată este cea a experimentului, a studierii sentimentelor omenești. Extratereștrii ar fi foarte interesați de emoțiile noastre, deoarece ei sunt lipsiți de așa ceva! Din păcate, există motive să presupunem că problema este mai gravă.

Ultima carte scrisă de Karla Turner, *Masquerade of Angels*, apărută în 1994, cu puțin timp înainte de moartea ei, introduce idei mult mai îngrijorătoare. Unii extratereștri – „reptilienii" – ar fi prădători psihici, un fel de „vampiri psihici" care s-ar hrăni cu emoțiile noastre! Cartea sa istorisește povestea unui bărbat, Ted Rice, dotat cu capacități „paranormale" și victimă a unor răpiri încă din copilărie. „Victimă" este cuvântul potrivit, pentru că povestea lui are aspecte înspăimântătoare și chiar revoltătoare. El își va aminti, în cursul unei ședințe de hipnoză cu psihoterapeuta Barbara Bartholic despre o răpire îngrozitoare la vârsta de opt ani, victimă alături de el fiind și bunica sa. Aceasta fusese violată în fața lui de către una dintre acele ființe demonice, care folosise o stratagemă: îi apăruse ca fiind soțul ei decedat! Bunica nu se lăsase păcălită și încercase să-l respingă. Convinsă că se lupta cu niște demoni, provocase enervarea lor când invocase numele lui Iisus. I-au spus că va muri și într-adevăr, a doua zi după această

experienţă dramatică, bunica lui Ted Rice a murit brusc în urma unei crize cardiace. Mai târziu, chiar mai înainte de a ajunge la adolescenţă, Ted a fost supus unei experienţe plină de cruzime, constând în a-l face să se întâlnească cu o fată, şi ea răpită, şi a-l face să se îndrăgostească de ea, asta fiind numai în sens unic, ea nefiind îndrăgostită de el! În cele din urmă a reuşit să trăiască cu ea un anumit număr de ani, ajungând până la urmă la un eşec dureros.

Trebuie spus că acest punct de vedere susţinut de Karla Turner este departe de a întruni unanimitatea. Am stat de vorbă, de exemplu, cu Linda Howe: are rezerve serioase faţă de această abordare, care i se pare excesivă. În mod ciudat, ea este totuşi convinsă că forţe negative acţionează asupra noastră, dar este de acord mai cu seamă cu opinia unor autori precum Jacques Vallée şi John Keel, care văd în asta manifestări nefizice, provenind din alte „dimensiuni". Trebuie să mărturisim că termenul „supranatural" vine de la spirit: regăsim aici conceptele religioase clasice

Viziunea unui răpit care îşi aminteşte de fiinţe „repitliene" apărute printr-o „poartă interdimensională" ca să-i manipuleze mintea.

sau esoterice. Acestea fiind zise, Linda Howe rămâne convinsă de prezența extratereștrilor în carne și oase, contrar lui Vallée, Keel și multor altor autori, care o înlătură mai mult sau mai puțin.

Manipularea pasiunilor

Eve Frances Lorgen, care a studiat aceste aspecte sumbre împreună cu Barbara Bartholic, a prezentat la începutul anului 2000 o analiză îngrijorătoare a problemei, probabil cea mai aprofundată până în momentul de față și asupra căreia trebuie să ne oprim. Cartea sa, *The Love Bite*, se ocupă de tema extratereștrilor prădători psihici și sexuali introdusă de Karla Turner. Eve Lorgen este convinsă că povestea plină de cruzime a lui Ted Rice, transformat în îndrăgostit obsesional fără speranța unei adevărate reciprocități, nu este un caz unic. Ea a studiat și alte cazuri analoge care au drept punct comun manipularea celor mai profunde sentimente ale victimelor lor. După părerea Evei Lorgen și a altor autori, ei se hrănesc nu numai cu plăcerile și pasiunile noastre, ci și cu suferințele noastre: ce importanță are băutura, dacă provoacă beție! O altă temă nu mai puțin îngrijorătoare, dezvoltată de Eve Lorgen, este manipularea din sânul grupurilor ufologice prin acei răpiți, ei înșiși sub control, care nu vor să vadă în toate astea decât manifestări ale binevoitorilor „frați din spațiu" și a altor „ghizi spirituali".

Acest vampirism diabolic este, de fapt, o idee veche, prezentă în întreaga istorie a religiilor și a miturilor. E vorba de „incubii" și de „sucubii" din Evul Mediu! Iar zeii greci sau indieni nu se distrau acuplându-se cu oameni, ascunzându-și adevărata identitate? Până la urmă, nu ne aflăm în domeniul demonologiei, al „posedării" de către demoni? Ar fi posibil să fim confruntați cu un avatar modern al unei foarte lungi istorii de imixtiune psihică a unor ființe răufăcătoare, venite, după cum dorim, dintr-o lume „supranaturală" sau din alte „dimensiuni"?

Putem să ne împotrivim lor?

Câţiva cercetători americani susţin, după ce au studiat numeroase cazuri de răpiri, că este posibil să te împotriveşti acestor imixtiuni. În cartea sa *Cum să te aperi singur împotriva răpirilor extraterestre*, apărută în 1998, Ann Druffel propune, pe baza a optzeci de cazuri de răpiri studiate de ea, în care răpiţii rezistaseră răpitorilor, câteva metode de împotrivire, pornind de la ideea că aceste fenomene nu sunt fizice în sens propriu. Ele sunt, crede ea, mai ales fenomene mentale, de acelaşi fel ca acele călătorii „în afara corpului" sau posedarea demonică, ceea ce ne permite să ne împotrivim. Extratereştrii pun stăpânire pe spiritul nostru şi trebuie să rupem această dominaţie prin afirmarea propriei noaste voinţe, printr-o „mânie îndreptăţită", care îi obligă să se retragă! Se hrănesc cu teama noastră, cu angoasele noastre, înşelându-ne continuu cu înscenări care ne fac să vedem ceea ce aşteptăm. Poate chiar extratereştrii la bordul OZN-urilor lor! Nu suntem departe de viziunea religioasă tradiţională – practicând exorcismul – sau de ideile esoterice adaptate de John Keel şi de Jacques Vallée.

Un alt psihoterapeut american, William Baldwin, doctor în psihologie (după ce a fost pompier, apoi dentist), a ajuns la această problemă după ce a studiat-o pe cea a posedării de către defuncţii care nu reuşesc să părăsească planul terestru. El explică că a fost confruntat, în practica sa de psihoterapeut, cu cazuri de posedare de către spirite extraterestre. De unde şi titlul cărţii sale, care creează o nouă categorie de întâlniri apropiate: *CE-VI. Close Encounters of the Possession Kind.* Baldwin pretinde că reuşeşte să alunge aceste spirite printr-o terapie cvasireligioasă. El crede că aceşti extratereştri au căzut ei înşişi sub dominarea unor forţe întunecate, a unor fiinţe demonice, care pot să fie respinse printr-un fel de exorcism! Este iar o interpretare religioasă sau esoterică a problemei răpirilor, cu care nu suntem obligaţi să fim de acord, chiar dacă există analogii frapante. Acestei abordări religioase i se

poate face aceeași obiecție ca și etnologilor care nu vor să vadă în aceasta decât folclor. Poate că, dimpotrivă, pe vremuri au fost interpretate în termeni religioși adevărate imixtiuni extraterestre! Când vezi apărând într-o cameră o ființă în centrul unei sfere de lumină, acest lucru nu poate să fie înțeles decât ca o apariție din lumea de dincolo. Iar istoricii admit faptul că una dintre cele mai sumbre pagini din istoria omenirii, „vânătoarea de vrăjitoare" din Renaștere, rămâne foarte enigmatică.

Trebuie să subliniem stranietatea acestor experiențe care par să se deruleze pe două planuri: când avem impresia unor fenomene pur psihice, când există aspecte foarte fizice: răpire la bordul unor nave, urme pe corp, implanturi etc. Ted Rice și-a amintit sub hipnoză că a fost răpit, în copilărie, de la ferma părinților săi și dus într-un OZN. Ba chiar l-a văzut pe o „fereastră" îndepărtându-se de casă cu toată viteza. Dar aceste aspecte fizice par ele însele ivindu-se dintr-un alt spațiu. Ființele par că trec prin „porți interdimensionale" pe unde intră în spațiul nostru... Am putea să dezvoltăm mult timp această temă pe baza repertoriului existent. Este tentant, încă o dată, să trecem aceste povești în categoria legendelor și fantasmelor dintr-un alt veac. Dar martorii există acum, mulți sunt credibili, teribil de traumatizați iar mărturiile lor sunt convergente, susținând realitatea relatărilor lor.

Păreri mai puțin radicale, mai complexe

De la începutul capitolului am întâlnit păreri total opuse despre intențiile acestor misterioși extratereștri: pentru unii sunt niște ființe binevoitoare, pentru alții sunt niște prădători periculoși. Ce să credem? Ca să încheiem acest tur rapid al opiniilor, să prezentăm acum câteva interpretări care se depărtează mai mult sau mai puțin de aceste viziuni radi-

cale, teribil de pesimiste, fără să fie totuşi de un optimism tâmp. Părerea mea este că acest gen de abordare are cele mai mari şanse să se apropie de adevăr.

Să nu cedăm pesimismului: Joe Lewels şi John Mack

Dacă i-am trece pe John Mack şi pe Joe Lewels în tabăra „optimiştilor", ar însemna să simplificăm prea mult analiza lor. Sunt optimişti dar fără să mascheze dificultăţile şi suferinţele victimelor răpitorilor, contrar altor autori precum Leo Sprinkle sau Richard Boylan, ca şi numeroşilor mediumni purtători ai mesajelor de pace ale „fraţilor din spaţiu".

Cartea lui Joe Lewels, profesor de comunicaţie la universitatea din El Paso, la frontiera Texasului cu Mexicul, face parte dintre cărţile a căror lectură este recomandată celor care doresc o analiză raţională a problemei, dar deschisă spre aspectele ei cele mai derutante. Titlul lucrării, *The God Hipothesis*, pare să o situeze într-o perspectivă religioasă tradiţională, dar vom vedea imediat că nu este cazul! Regăsim în cazurile de răpiri studiate de Lewels multe din elementele amintite mai sus: poveşti mascate la început, cu goluri de timp, dezvăluite treptat cu ajutorul hipnozei, prelevări de spermă şi fabricarea de hibrizi, precum şi apariţia unor extratereştri înspăimântători. Nu e vorba numai de „cenuşii" clasici, ci şi de „reptilieni" şi de „insectoizi", care sunt pe cale să devină şi ei clasici. În sfârşit, există fiinţe cu aparenţă umană, „nordicii" şi aici povestea prezenţei extraterestre, foarte veche, se complică. Ar fi existat în paralel mai multe civilizaţii, cu alianţe sau conflicte. Din păcate, se pare că balanţa a înclinat de partea reptilienilor, ajutaţi de cenuşii, dar situaţia ar putea să se schimbe!

Există multă speculaţie – e bine să subliniem acest lucru – într-o astfel de analiză, dar ea se sprijină, ne place sau nu, pe numeroase texte. Pentru a ilustra această idee, iată un fragment foarte ciudat din manuscrisele de la Marea Moartă, pe care îl

citează Joe Lewels: „Viziunile lui Amran”. În vis, Amran vede doi îngeri care se ceartă în privința lui:

„I-am întrebat: *De când aveți putere asupra mea în acest fel?* Iar ei mi-au răspuns și mi-au zis: *Am primit putere și avem putere asupra tuturor oamenilor.* Și mi-au spus: *Pe care dintre noi îl alegi?* Mi-am ridicat ochii și am privit: unul dintre ei avea o înfățișare înspăimântătoare, ca un șarpe, și straiele sale erau colorate...”

Aceste haine colorate constituie un amănunt interesant. În relatările unor persoane răpite apar mai ales ființe înalte, cu ochi reptilieni, îmbrăcați în haine lungi sau cape cu guler ridicat, viu colorate. Istoria pare să se repete...

La sfârșitul cărții, Lewels ne prezintă părerea lui: suntem creațiile lui Dumnezeu, la fel și extratereștrii. Noi suntem niște ființe în evoluție (autonome sau asistate), iar specia umană nu și-a încheiat evoluția: „Într-un fel sau altul, rasa umană se va schimba. Trebuie să devenim conștienți de faptul dezamăgitor că evoluția nu s-a oprit cu crearea noastră, așa cum ne fac să credem religiile și instituțiile noastre științifice. Trebuie să învățăm să acceptăm că nu suntem deloc încoronarea glorioasă a creației divine, ci suntem în realitate un prototip experimental, cu defecte, în vederea unui model mai avansat care urmează să se realizeze”.

Și dacă pur și simplu are dreptate? Este interesant de menționat aici că par să apară tot mai multe cazuri de copii supradotați, cu capacități paranormale. Doctorul Puharich i-a studiat în anii șaptezeci. El îi numea *Space Kids*, copiii din spațiu, încercând să descopere de unde le veneau aceste capacități excepționale. Ideea că copiii supradotați constituie semnul unei mutații în curs a omenirii, evoluție „ajutată” sau nu de extratereștri, s-a răspândit astăzi și se vorbește acum de *star seeds* sau de *star children*...

Un punct de vedere comparabil, care merită să fie semnalat, este cel al lui Beberly Trout, o americancă care a trăit ea însăși o poveste lungă de răpiri, din copilăria ei de dinainte de război. La

congresul Mufon din 1999, ea a înlăturat cu fermitate atât viziunea „fraților din spațiu" cât și pe cea a „demonilor din spațiu" (veniți din spațiu sau din altă dimensiune). Esența mesajului său este că trebuie să devenim conștienți de prezența lor și să învățăm, într-un fel, să coexistăm cu ei! Ea le-a subliniat limitele: sunt manipulatori, fac greșeli și, dacă este evident faptul că sunt mai avansați decât noi din punct de vedere științific, asta nu înseamnă că ne sunt superiori spiritual (indiferent ce s-ar crede despre nivelul actual al omenirii!). Ea are amintiri conștiente și amintiri recuperate cu ajutorul hipnozei. Își mai amintește că a primit îngrijiri medicale, încă din copilărie, îndeosebi pentru o problemă de scleroză a pielii. La vârsta de unsprezece ani a suferit un implant la ochiul drept. Ea a văzut, cu această ocazie, o ființă înaltă, cu o înfățișare „reptiliană", care părea că conduce operațiunile...

În noua sa carte *Passport to the Cosmos*, apărută în 1999, John Mack dezvoltă și accentuează tematica primei sale cărți, *Abduction*, apărută în 1994. Scandalul provocat în presa americană la acea vreme nu s-a repetat și în legătură cu a doua carte: scandalul se face o singură dată și apoi, tentativa de a fi destituit din postul de profesor la Harvard eșuase! Dar să uităm aceste fapte josnice ca să vedem ce spune. Ideea centrală a lui Mack este că persoanele răpite, sau *experiencers*, cum preferă el să le numească, cunosc o transformare profundă, o experiență spirituală de lărgire a conștiinței lor și că acesta ar fi faptul major, dincolo de suferințele pe care le-au îndurat. În 1999, John Mack a venit la conferința anuală de la San Marino împreună cu Karin, care este unul din cazurile prezentate în carte. Mi s-a părut, în cursul dezbaterii la care au participat amândoi, că acea tânără femeie insista mult mai mult decât el pe latura înspăimântătoare, traumatizantă a experienței sale, în timp ce Mack punea accentul pe „transformarea spirituală"! Persoanele răpite, explică Mack în capitolul final, dobândesc o nouă viziune, nu numai a Pământului – devin preocupați de protecția mediului înconjurător – ci descoperă și „dimensi-

uni mai profunde ale realității". Descoperă faptul că „realități cosmice există dicolo de universul nostru cu trei dimensiuni, care a limitat existența noastră terestră": „Cosmosul, care este relevat prin această deschidere a conștiinței, departe de a fi un loc gol, format din materie și energie fără viață, se dovedește plin de ființe, de creaturi, de spirite, de inteligențe, de zei – numele variază în funcție de concepțiile observatorului sau de rolul și comportamentul entității pe care o întâlnește – care au fost de milenii în relații strânse cu existența umană". Pe culmea acestei viziuni lărgite a cosmosului se află „Sursa, Dumnezeu, Creatorul – indiferent care este numele folosit pentru a descrie un principiu creator ultim".

O originalitate a cărții lui John Mack este aceea că face o apropiere între răpiri și „călătoriile șamanice", pentru a sublinia caracterul simbolic și arhetipal al acestor experiențe. Trei șamani care au în comun o dublă formație, tribală și totodată occidentală – asta facilitează transferurile – ne oferă mărturii care seamănă foarte mult cu niște experiențe de răpiri. Este vorba de Bernardo Peixoto, provenit dintr-un trib indian din nord-estul brazilian (regiune foarte activă, după cum am văzut: numele tribului, Uru-e Wau-Wau, înseamnă „Poporul din stele"!); Sequoyah Trueblood, vindecător indian nord-american și Credo Mutwa, un vindecător zuluș din Africa de Sud. Credo Mutwa este un personaj controversat, unii punându-i la îndoială credibilitatea. Oricum, ne povestește o experiență de răpire îngrozitoare, care a durat trei zile și l-a lăsat foarte bolnav, în mijlocul pădurii. Și-a amintit treptat că a fost supus unor examene dureroase într-un mare laborator subteran. Or, regiunea unde se petrecea acest lucru am întâlnit-o deja mai sus: muntele Inyangani, în Zimbabwe, unde s-ar afla una dintre cele patru baze subterane extraterestre „văzute de la distanță" de militarii americani!

Linda Howe: alte realități de „mare stranietate"

Punctul de vedere al Lindei Moulton Howe este complex, am mai spus asta, deoarece admite prezența unor ființe extrate-

restre – în carne și oase, chiar dacă se deplasează trecând prin alte „dimensiuni" – dar și acțiunea unor forțe sau entități „nemateriale", a căror adevărată natură rămâne pentru noi enigmatică.

Cea de a treia carte a Lindei Howe, *Glimpses of Other Realities. Volumul II: High Strangeness*, este o lectură indispensabilă pentru cine vrea cu adevărat să reflecteze la semnificația răpirilor și prin asta a OZN-urilor. Linda Howe a fost foarte atacată de sceptici, care o consideră excesiv de credulă. Este sigur că nu i-a fost frică să riște pe acest teren minat de dezinformare. Nu se ard decât cei care încearcă să scoată castanele din foc, în timp ce ceilalți privesc de la distanță! În schimb, nu există motive ca să suspectăm din capul locului onestitatea martorilor răpirilor, cu totul remarcabili, care ne sunt prezentați în cartea ei.

Una dintre relatările cele mai interesante este cea a lui Jim Sparks, cu care Linda Howe s-a întâlnit în 1995. Sparks, agent imobiliar în Florida, se definește singur ca un om obișnuit, dar mărturia lui nu este deloc așa! Spune că are amintiri conștiente ale unor răpiri de către niște ființe care încep să ne fie familiare: micii cenușii, care sunt, după spusele lui, „droni", androizi fabricați în laborator (nu este singurul care crede asta). Ei sunt în serviciul unor ființe mult mai înalte, șefii lor, „reptoizii" sau reptilienii, a căror piele este ca aceea a reptilelor. Sparks crede că are unele noțiuni despre „agenda" acestor extratereștri, dar rămân „mii de întrebări fără răspuns". Ca și alte persoane răpite, a trăit experiențe transcendând fizicul nostru, pe care îl înțelege în felul său ca fiind rezultatul creării unui „câmp" artificial. Acest câmp „le permite să fie invizibili, să fie activi într-o dimensiune rămânând parțial în alta, să treacă și să ne facă și pe noi să trecem prin materia solidă". Un detaliu foarte fizic merită să fie menționat: Sparks descrie o senzație de puternică accelerare, ca și celelalte persoane răpite – Karin, unul dintre cazurile doctorului Mack și francezul „D", despre care am vorbit în capitolul șase.

Răpitul american Jim Sparks învățând cu forța un „alfabet" extraterestru.

Sparks a fost supus unei ucenicii ciudate, o adevărată formaţie şcolară aplicată de extratereştri începând din 1988, constând mai ales în învăţarea alfabetului lor. În realitate, este vorba de o învăţătură destul de complexă la sfârşitul căreia devenea capabil să „citească” ideograme concentrate, echivalentul a câtorva pagini de carte! Sparks a desenat câteva dintre aceste litere, care sunt reproduse în cartea scrisă de Linda Howe. Subliniez şi acest punct, căci am vorbit deja de planşele deţinute de Budd Hopkins, pe care acesta le-a arătat lui John Velez, alt răpit care îşi amintea de un alfabet (vezi capitolul VI). Velez avusese un şoc descoperind că ale sale semănau cu cele ale lui Hopkins. Or, cel al lui Sparks, mi-a spus el, seamănă cu ele. O altă învăţătură a acestor extratereştri a constat în a-i arăta întreaga istorie a omenirii, mergând până la origini şi la primele manipulări genetice făcute de ei asupra noastră.

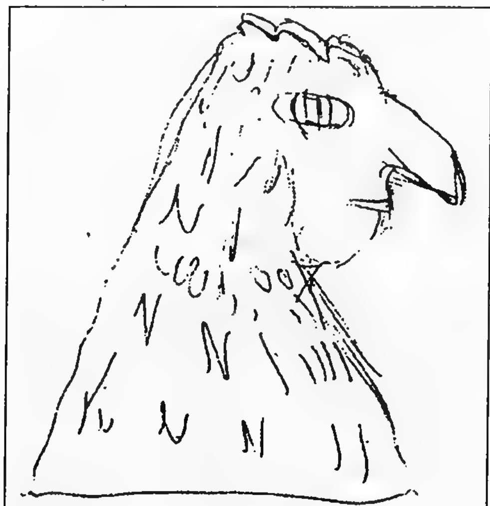
Atunci, aceşti extratereştri sunt nişte demiurgi bine voitori? Nu chiar, previne Jim Sparks, care îi vede pe aceşti reptilieni mai curând ca pe nişte „exploatatori” ai speciei noastre. Se folosesc de genomul nostru şi de organele prelevate de la animale ca să fabrice diferiţi „droni”, androizi şi hibrizi, precum micii cenuşii. Aceştia sunt doar o marfă care se vinde bine în acest colţ de galaxie! Şi hibrizii umani? Ar putea folosi la repopularea Pământului dacă ne distrugem mediul înconjurător...

Sparks descrie o scenă extraordinară unde se află înconjurat de fiinţe care i se par la început umane, dar care apoi lasă să se vadă adevărata lor natură reptiliană. Atunci i-a dezvăluit că au avut contacte cu guvernul american ca să-l avertizeze de gravele ameninţări care planează asupra mediului, din vina noastră. Fusese stabilit un calendar pentru aducerea la cunoştinţă a prezenţei lor şi ca să se ia măsurile de corectare ce se impun, dar aceste angajamente nu au fost respectate! Acum îşi concentrează eforturile asupra unor oameni obişnuiţi ca el, ca să se facă cunoscuţi treptat. În ceea ce priveşte responsabilii guvernamen-

tali, i-au explicat ei, trebuie să li se acorde o amnistie completă ca să renunțe la această politică a secretului. Acești extratereștri nu sunt nici bine-voitori, nici ostili. Se află aici de mii de ani. Au „investit" în această planetă și vor să-și salveze investiția! Ei l-au prevenit pe Jim Sparks că nu mai avem la dispoziție decât un deceniu ca să îndreptăm situația. Asta se întâmpla în 1995: ne reîntâlnim deci în 2005. Dacă nu vom fi capabili, vor acționa ei!

Mărturia Lindei Porter, răpită californiană studiată de Linda Howe, este deosebit de bogată și impresionantă, cu multe episoade. Nu aduce dovezi solide și imposibil de combătut ale experiențelor sale, dar acestea se potrivesc foarte bine cu alte mărturii, îndeosebi în ceea ce privește descrierea entităților. Regăsim fără suprindere „micii cenușii", dar apar și – ca la alți martori – ființe înalte, unele de tip „călugăriță", care par că îi conduc pe micii cenușii. Dacă e să dăm crezare investigației Lindei Howe, este puțin probabil ca Linda Porter să fi avut cunoștință de mărturii comparabile. O altă ființă descrisă de ea era de talie înaltă, cu o aparență umană și părea că și ea conduce operațiunile. Extraterestrul era chel, avea un nas mare și doi ochi impresionanți cu pupile verticale. Corpul subțire era îmbrăcat cu o capă violetă, care avea un guler mare ridicat. Fantasme delirante? Poate, dar nici asta nu se poate dovedi.

Pot să amintesc aici cazul „Domnului D", care și el își amintește că a văzut ființe de talie mare, foarte impresionante. Acestea aveau și ele un nas mare, dând mai ales impresia unui cap de vultur, cu ochii mari având pupile verticale. După ce mi-a făcut un desen, i l-am arătat pe cel al Lindei Porter: după spusele sale, nu este vorba de aceeași entitate. I-am arătat și desenul din cartea lui Robert Emenegger, care ar fi inspirat dintr-un contact extraterestru la baza Holloman (vezi cap. V): de data asta „Domnul D" a fost puțin ezitant. Pare totuși mai atras de ideea de a compara viziunea sa cu cea zeilor din Egiptul antic (cu capete de animale), ceea ce ne duce la numeroasele speculații despre

Un extraterestru înalt cu „cap de vultur", văzut de răpitul francez „Domnul D".

Desen al răpitei americane Linda Porter, care arată apariția în camera sa a două ființe „interdimensionale"

vizitele din vechime ale „zeilor extratereștri". Este influențat de aceste idei? Acesta este argumentul pe care îl vor invoca toți scepticii, dar sunt convins de sinceritatea lui, deoarece nu era deloc interesat de OZN-uri înaintea experienței prin care a trecut și nu cunoaște nici astăzi literatura americană despre răpiri. În aceeași ordine de idei, Linda Howe recunoaște că Emenegger o sfătuise să studieze mitologia veche, Sumerul și Mesopotamia...

Un aspect foarte interesant al mărturiei Lindei Porter este amintirea pătrunderii a două ființe în camera sa, care păreau că se ivesc dintr-o „gaură" înconjurată de lumină. Avem și aici descrierea unui „pasaj interdimensional"? Alt element important: ea crede că a fost dusă la o bază submarină din largul coastei californiene, în regiunea Santa Barbara. Cu ocazia uneia dintre răpirile sale, niște extratereștri i-au dezvăluit că unii dintre ei sunt deținuți de militari într-o bază subterană, în stare de „viață suspendată". Ea crede că e vorba de o bază submarină, situată la nord-est de San Diego, în zona Sycamore. În acel sector se află clădirile unor firme aerospațiale – General Dynamics, Hughues, Lockheed Martin Astronautics –, dar mai la sud se află și stația aeronavală de la Miramar. Ajungem astfel iar la zvonurile unor operațiuni militare ultrasecrete!

Scena cea mai ciudată, cea mai incredibilă și deranjantă pe care spune că a văzut-o Linda Porter este... transferul unui spirit, sau suflet, dintr-un corp în altul. Desenul făcut de Porter arată sufletul ieșind din plexul solar al unui om muribund, sub forma unei coloane luminoase, foarte frumoase, înaltă de aproximativ 75 cm, care se deplasează spre corpul neînsuflețit, clonat, al muribundului! Ființele cu un alt aspect care o fac să asiste la această operațiune îi mărturisesc că „nu au dreptul să facă asta", dar că autoritățile superioare care interzic asta sunt prea departe și nu pot să înțeleagă întreaga situație! În treacăt fie spus, Ted Rice, eroul nefericit al cărții Karlei Turner, *Masquerade of Angels*, a descris aceeași operațiune, dar în cazul său ea era practicată asupra sa, în copilărie și a păstrat o amintire de agonie.

S-au citat unul pe altul? Cartea Karlei Turner a apărut în 1994, dar Linda Howe spune că a cules relatarea Lindei Porter în 1991, iar cartea sa a apărut în 1998. Eu cred în sinceritatea acestor mărturii extraordinare, indiferent care este adevărata lor semnificație.

Lyn Buchanan: „remote viewer" şi... răpit

Cu surprindere și interes descoperim mărturia răpirii lui Leonard Buchanan, unul dintre *remote viewer*-ii militari americani cei mai cunoscuți. Mărturia sa a fost culeasă de Michael Lindemann, care a publicat-o în buletinul său electronic de informare *CNI News* din 16 noiembrie 1998. Experiența sa avusese loc cu treizeci de ani în urmă (avea atunci douăzeci și opt de ani), la Evans Chapel, în Texas. În timp ce se odihnea, un OZN a aterizat în grădina lui. A fost paralizat și și-a pierdut cunoștința, apoi s-a trezit la bordul OZN-ului, în mijlocul altor oameni, toți foarte speriați, sub paza unei ființe înalte. Aceasta avea o formă umană, foarte musculoasă, dar fața nu era umană. Semăna mai curând cu un „klingon" din serialul *Star Trek*! Apoi a venit un „cenușiu" care a comunicat cu el telepatic, după toate aparențele ca să-l facă să adoarmă din nou. Nereușind, l-a dus cu el în partea din față a OZN-ului și chiar l-a lăsat să se joace puțin cu un panou de control. OZN-ul făcea alte manevre de aterizare și de răpire. În total, i s-a părut că au fost cam cincisprezece persoane! La sfârșitul călătoriei, Buchanan l-a întrebat pe pilot ce însemnau toate astea. Aceasta i-a „dezvăluit" că era o operațiune medicală: acei extratereștri călătoresc mult și sunt contaminați de numeroși germeni de care le vine greu să se debaraseze. Or, corpul omenesc este foarte bine echipat pentru fabricarea de anticorpi. Ne inoculează deci germeni grefându-ne țesuturi bolnave, după care vin apoi să „recolteze" anticorpii! Buchanan spune că practic a uitat aproape totul timp de vreo douăzeci de ani. Dar a început să-și amintească pe când făcea parte din echipa militară de *remote viewing* și s-a ajutat de această tehnică, care poate să servească la „vederea" trecutului. A comis greșeala să vorbească despre asta unui coleg,

Ed Dames, care a spus mai departe şefilor. Buchanan a fost atunci supus unui interogatoriu de către două personaje care au vrut să ştie totul despre acel faimos panou de control. În timp ce descria manevrele pilotului, unul dintre ei a exclamat brusc: „Uite, ăsta e!” Buchanan a înţeles că se aflau în posesia unui astfel de panou şi încercau să găsească modul de funcţionare!

Această poveste a lui Buchanan ne oferă o ipoteză în plus, aduce în scenă un tip nou de extraterestru, dar pune şi problema credibilităţii. Este un martor cinstit? După ce l-am întâlnit, totul mă face să cred că da. A fost el oare victima unei înscenări mincinoase? Posibil, dar poate că ne oferă o parte de adevăr. Buchanan se declară convins că aceste fiinţe sunt absolut reale, existând materialiceşte: „Nu cunosc nici un *remote viewer* care să nu râdă când oamenii spun că e vorba de fiinţe din alte dimensiuni, de existenţa energiilor şi tot felul de astfel de lucruri. Cei pe care i-am întâlnit erau din carne şi oase”. După spusele lui, suntem vizitaţi de mai multe rase, care sunt „vecinii” noştri cei mai apropiaţi. Fiecare are propriile intenţii. Unii sunt amicali iar alţii nu sunt. Mulţi nici măcar nu ne acordă atenţie: suntem doar nişte băştinaşi. Unii au puteri telepatice, dar e probabil că cei mai mulţi nu au această capacitate. Cei care sunt telepaţi şi nu sunt binevoitori par că se feresc de *remote viewers* ca de o potenţială ameninţare şi nu ne plac deloc. Din fericire, extratereştrii prietenoşi sunt mai numeroşi, iar Pământul nu e în pericol. Se pare că există unele contacte şi schimburi de tehnologii, conduse în SUA de către DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency). Mai devreme sau mai târziu, e de părere Buchanan, aceste contacte vor fi dezvăluite în mod ineluctabil.

Două puncte de vedere religioase

Ce cred reprezentanții Bisericii, teologii despre extratereștri și despre OZN-uri? La prima vedere, s-ar părea că au aceeași atitudine ca marea majoritate a lumii intelectuale și științifice. Extratereștri? Poate (cu excepția integriștilor). Dar să nu le vorbești despre acele OZN-uri imposibile! Există totuși câteva voci rare care au exprimat public o opinie pozitivă despre existența OZN-urilor. Este vorba îndeosebi de un teolog protestant, pastorul Barry Downing și, mai recent, un teolog catolic, monseniorul Corrado Balducci, membru al curiei romane la Vatican și demonolog reputat.

Monseniorul Balducci s-a exprimat public de mai multe ori în ultimii ani, în mass-media italiană, ca să susțină că extratereștrii există și că un bun creștin trebuie să se bucure, pentru că asta este voia Domnului! În același timp a intervenit la conferința anuală de la San Marino despre OZN-uri, din 1999. Deoarece am asistat la această conferință, am putut să mă conving de interesul său evident în privința acestui subiect. Tema principală a discursului său a fost credibilitatea mărturiilor, pe care se bazează credința creștină. Nu putem respinge global mărturiile foarte numeroase, nu numai ale unor observații de OZN-uri, nici pe cele ale unor răpiri. Asupra problemei esențiale a intențiilor acestor vizitatori extratereștri, Balducci a spus un lucru care a așternut tăcere în sala plină cu peste cinci sute de persoane: „Nu se poate ca extratereștrii să fie mai răi decât noi și nu se poate să fie mai proști decât noi!"

Mai recent, a mai prezentat un punct de vedere interesant despre natura comparată a îngerilor și extratereștrilor. Îngerii sunt ființe pur spirituale, fără corp fizic. Oamenii au un suflet, părticică de spirit nefizic, dar natura noastră este

esențialmente fizică. Este posibil, speculează părintele Balducci, să existe ființe care să fie mai apropiate de îngeri decât de noi, mai elevate spiritual.

Pastorul Barry Downing s-a exprimat asupra acestui subiect mulți ani, într-o carte a cărei primă ediție a apărut în 1986, *The Bible and Flying Saucers*. El dezvoltă în această lucrare analiza textelor biblice, devenite acum clasice, interpretând unele scene ca fiind de natură „extraterestră": Abraham și îngerii (care aveau o bună poftă de mâncare), „Slava lui Yahve" conducându-i pe evrei în deșert, răpirea lui Ilie într-un vârtej, viziunea lui Ezechiel etc. Mai trebuie să amintim de faimosul „dans al soarelui" de la Fatima? Ciudat soare, văzut de la distanță, de pe colinele învecinate, ca un glob luminos care a coborât deasupra mulțimii și a survolat-o timp de o oră!

Downing își punea atunci întrebări despre natura piloților OZN-urilor: erau „îngeri" sau extratereștri cu corp fizic? Mai recent pare să fi renunțat la această întrebare, acceptând ideea unor entități complet fizice. Adevărata problematică, ne spune Downing astăzi, este cea a intențiilor lor. În două articole remarcabile, Downing s-a folosit de ocazia pe care i-o oferea reflecția asupra raportului francez COMETA despre rolul istoric al extratereștrilor. În realitate, el consideră raportul francez prea timid, căci nu imaginează ce ar putea să fie o prăpastie culturală nu de câteva mii de ani, ci de câteva milioane de ani. Dacă sunt pe Pământ, de exemplu, de un milion de ani, acesta este terenul lor de experiențe, „grădina" lor, și suntem „creația" lor! În al doilea articol, Barry Downing își pune întrebări despre ceea ce ar putea să fie intențiile extratereștrilor. N-au de ce să ne atace, pentru că sunt deja la ei acasă! Dacă guvernul american (sau unele dintre agențiile sale) cunoaște această prezență, nu trebuie să ne mirăm de tăcerea lui. Partida a fost jucată de extratereștri

şi situaţia este aceea pe care au dorit-o ei. De aici încolo putem formula mai multe ipoteze. Prima ar fi că ei vor ca lucrurile să rămână aşa cum sunt. Dar, continuă Downing, este posibil ca „realitatea OZN" să se fi arătat suficient pentru ca, puţin câte puţin, istoria OZN-urilor să pătrundă în cultura noastră. Se mai poate ca această „civilizaţie OZN" să vrea să facă un mare pas în timp ca să ne forţeze la o conştientizare şi să provoace curând un şoc. Vom afla peste câţiva ani?

CONCLUZIE

Conştientizarea unei prezenţe extraterestre implică o adevărată mutaţie culturală, de o amploare comparabilă cu şocul revoluţiei coperniciene din secolul al XVI-lea şi al XVII-lea, pe care l-a analizat istoricul în ştiinţe Alexandre Koyré în cartea sa, *De la lumea închisă la universul infinit.* În relativ puţin timp, viziunea tradiţională a universului fusese complet răsturnată. Pământul nu mai era decât un mic satelit al Soarelui şi „sfera stelelor fixe" explodase, deschizându-ne spaţii vertiginoase. Ideea prezenţei unor civilizaţii extraterestre, mai mult sau mai puţin oculte şi în apropierea noastră, nu este şi mai tulburătoare? Şi îngrijorătoare, deoarece implică posibilitatea unor potenţiale ameninţări. Acest singur motiv ar fi de ajuns ca să explice de ce autorităţile păstrează tăcerea asupra acestei prezenţe, la fel cum autorităţile din epocă au condamnat descoperirile lui Galilei. Un profesor universitar eminent, Cesare Cremonini, a refuzat să se uite în luneta lui Galilei, pretextând că îl vor durea ochii şi că, de altfel, nu era nimic de văzut. Această reacţie de respingere este specifică tuturor epocilor. Exploratorii au remarcat că aborigenii australieni, când primele nave europene au abordat coastele lor, fugeau ca să nu le vadă.

Scepticii mai pot să argumenteze că dovezile de netăgăduit ale acestei prezenţe extraterestre rămân de stabilit (cel puţin în domeniul public). Dar la fel stăteau lucrurile în perioada respectivă şi cu teoriile lui Copernic, Kepler şi Galilei. Ca să încerce demonstrarea heliocentrismului, Galilei a crezut că se poate

sprijini pe fenomenul mareelor, dar astăzi știm că ele sunt provocate de Lună, nu de Soare. Prima „dovadă" științifică a heliocentrismului a fost furnizată abia în secolul al XVIII-lea, o dată cu descoperirea paralaxei stelelor apropiate, putând să se explice prin rotația Pământului în jurul Soarelui. O dovadă încă minoră! Totuși, lumea intelectuală nu a așteptat-o ca să adopte heliocentrismul și ca să integreze ideea imensității universului. De ce asta? Pentru că, din ce în ce mai mult, se impunea ca viziunea rațională a universului. Chiar și ideea de pluralitate a lumilor locuite devenise populară în toată Europa datorită cărții lui Fontenelle, *Convorbiri despre pluralitatea lumilor*, apărută în 1686. Ce accelerare a istoriei, dacă ne gândim că trecuse mai puțin de un secol de la arderea pe rug a lui Giordano Bruno la Roma, în anul 1600, tocmai pentru că susținuse că există o infinitate de lumi locuite!

Cum se face că, la mai bine de trei secole după Fontenelle, ideea de „vizitatori" extratereștri este atât de prost văzută? Pentru că există o diferență enormă între ideea că pot să existe alte civilizații în spațiu, în jurul unor stele îndepărtate – o idee din ce în ce mai admisă de oamenii de știință de astăzi – și ideea că „ei" sunt aici, într-un mod mai mult sau mai puțin clandestin. E foarte bine când civilizațiile extraterestre sunt foarte departe de noi și suntem protejați de distanțele enorme – despre care se spune că sunt imposibil de străbătut – dintre stele. În schimb, cel puțin pentru unii, este insuportabilă ideea că suntem spionați, supravegheați, poate chiar manipulați fără știrea noastră de către ființe necunoscute, mai avansate decât noi. Măcar dacă ar fi venit să ne viziteze așa cum se cuvine! Jacques Vallée a ironizat această idee, pe care o credea ca fiind a astrofizicianului Carl Sagan. Scenariul convenabil, imaginat de Sagan în romanul său *Contact*, trebuia să înceapă cu mesaje ciudate, recepționate de puternicele noastre radiotelescoape și descifrate de savanții noștri. Numai după aceea ar fi încercat un contact fizic, cu prețul unor mari dificultăți. Din păcate, acest scenariu romantic nu mai

face doi bani datorită mulțimii de observații apropiate de OZN-uri și de entități, care ne lasă cu gura căscată și ne înspăimântă.

Dacă această prezență „extraterestră" ne va fi confirmată de mărturii de netăgăduit, se poate pune prinsoare că atunci va începe o mare dezbatere în lumea întreagă, o dezbatere despre natura acestor „vizitatori" și despre intențiile lor. Este foarte probabil că, chiar confruntați cu extratereștri destul de binevoitori (ceea ce nu este deloc sigur!), vom suporta totuși un mare șoc cultural. De unde teama profundă pe care unii o mărturisesc uneori. De exemplu, punctul de vedere exprimat de geneticianul Albert Jacquard la sfârșitul emisiunii *Viva* despre civilizațiile extraterestre, prezentată în mai 1999 de televiziunea elvețiană. Un jurnalist l-a întrebat ce mesaj ar vrea să trimită unor îndepărtați extratereștri cu care am fi intrat în contact cu ajutorul radiotelescoapelor. Jacquard a răspus: „Le-aș spune să aștepte cincizeci de mii de ani înainte să ne viziteze, pentru că nu sunt pregătit!"

Această reacție ne arată foarte bine de ce dezvăluirea unei prezențe extraterestre nu se poate face decât foarte progresiv. Totuși, unii și-au pierdut răbdarea. În Statele Unite, avocatul Daniel Sheehan, militant de stânga ca Jacquard în Franța, a luat poziție în mod public, dar în sens invers. Sheehan este cunoscut prin modul în care a apărat-o, în 1979, pe Karen Silkwood, o angajată care a fost iradiată într-o uzină nucleară. A participat la anchetele legate de Watergate, Iran-Contra și „documentele Pentagonului". El s-a ocupat și de OZN-uri, asigurând apărarea doctorului Mack când acesta a fost pus sub procedură de examinare de universitatea Harvard. El a dezvăluit public o informație foarte interesantă în primăvara anului 2000, cu ocazia unei conferințe despre OZN-uri. Făcuse parte, în 1979, dintr-o comisie de anchetă asupra OZN-urilor solicitată de președintele Carter. În această calitate avusese acces la documentele secrete ale Air Force, păstrate într-un local special al bibliotecii

Congresului. Și acolo, a spus Sheehan, putuse să vadă – fără să poată face vreo copie – un raport despre recuperarea unui OZN accidentat, la care erau anexate și fotografii! Este remarcabil că acest avocat cunoscut a îndrăznit să spună toate astea public. Poate că a început să bată un vânt favorabil dezvăluirii secretului! Sheehan și-a terminat discursul cu o pledoarie călduroasă – pe care cei peste cinci sute de participanți au aplaudat-o în picioare – în favoarea unei grupări a mișcărilor ufologice și a forțelor care susțin progresul, îndeosebi cu militanții ecologiști, ca să se pună capăt secretului. Viitorul ne va spune dacă un astfel de vis poate să devină realitate.

Câteva dintre personajele amintite în text şi...câteva schițe după descrierile martorilor

Colonelul Aldo Oliviero din Aviația Militară italiană, după prezentarea studiilor despre OZN-uri, la conferința de la San Marino, iunie 2000.

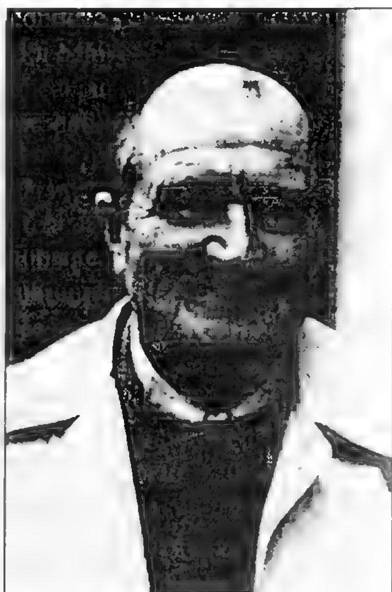
Schița OZN-ului gigant observat de câțiva martori în Yukon, la 11 decembrie 1996.

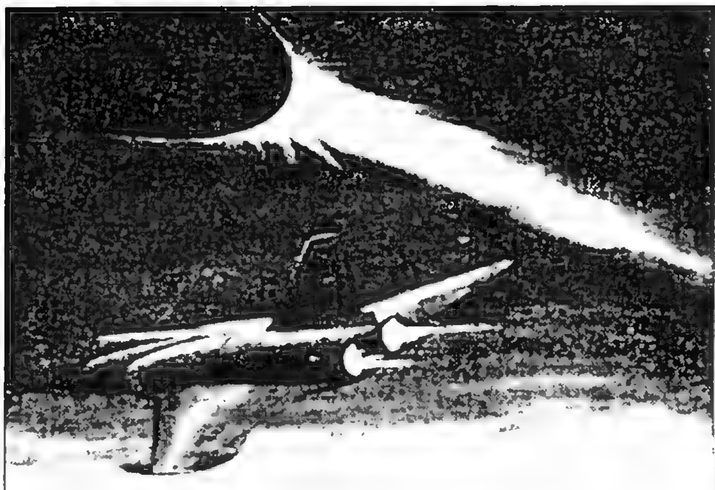

Astronautul american Edgar Mitchell.

Generalul de aviație Denis Letty, care a condus lucrările asociației COMETA.

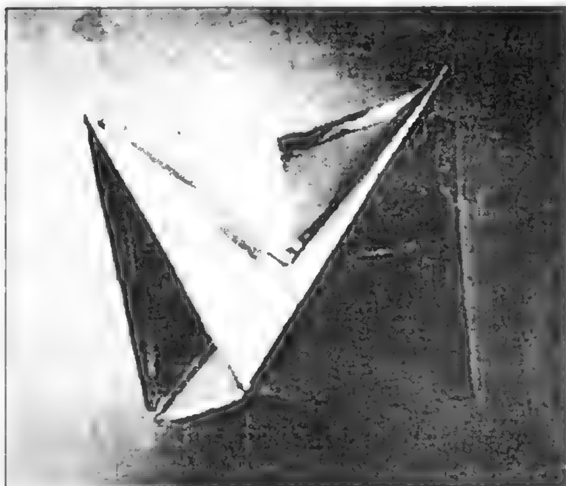

Bombardier Mirage IV urmărit de un OZN.

Fotografia unei ținte radar standard pentru baloane meteorologice.

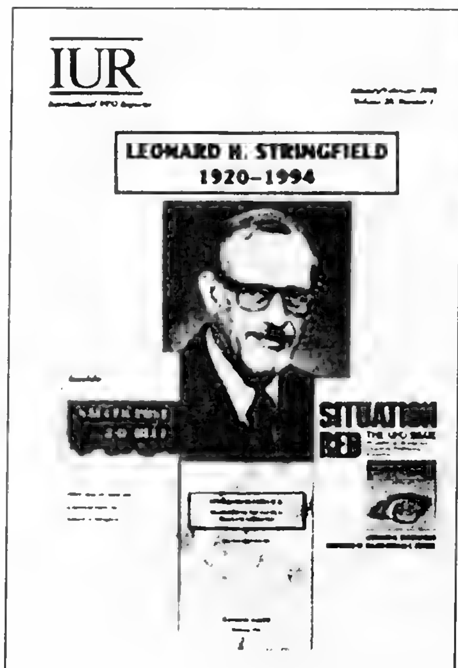
Paul Shartle, la emisiunea *UFO Cover Up? Live!*

Doctorul brazilian Olavo Fontes.

Leonard Stringfield pe coperta de la *International UFO Report*, fotografie apărută după moartea sa în 1994.

Locotenent-colonelul Philip Corso la conferința de la San Marino, cu puțin timp înainte de moartea sa, survenită în 1998.

Robert Emenegger, la emisiunea *UFO Cover Up? Live!*

Desen al cadavrului care ar fi fost autopsiat la Roswell, după mărturia lui Glenn Dennis.

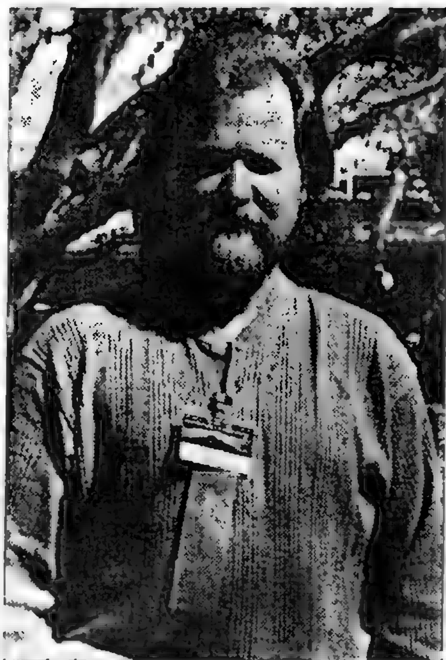
Schița după diferite mărturii, de Tom Deuley.

Radiografia unui implant operat de doctorul Roger Leir, la piciorul subiectului Patricia.

„Contactatul" american James Gilliland.

Monseniorul Corrado Balducci, teolog la Vatican, stând de vorbă cu doctorul John Mack cu ocazia conferinței de la San Marino în 1999.

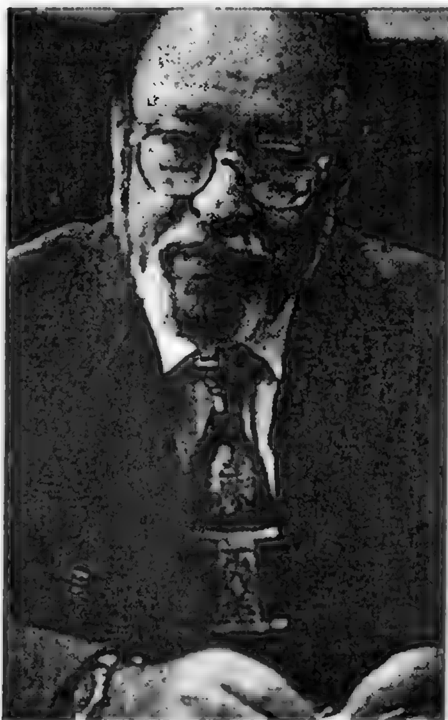

Karla Turner, investigatoare specializată în răpiri, la conferința MUFON din 1994.

Doctorul Roger Leir la conferința de la Laughlin, Nevada, martie 2000.

Cuprins

În curs de apariție

la

Editura LUCMAN

MISTERELE UNIVERSULUI

ERNST MECKELBURG

TUNELUL TIMPULUI

LUCMAN

MISTERELE UNIVERSULUI

ROBERT CHARROUX

CARTEA SECRETELOR TRĂDATE

LUCMAN

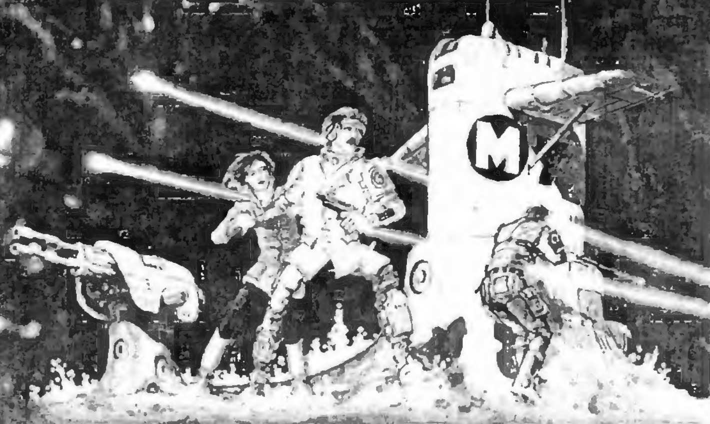
RAMA SE DEZVĂLUIE...

ARTHUR C. CLARKE

&

GENTRY LEE

RĂZBOI PE RAMA

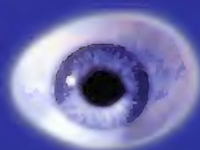

LUCMAN

Tipărit Olimp Printing Services

colecția

OZN

Noua lucrare a lui Gildas Bourdais face o breșă curajoasă în "politica" secretului american ce planează dintotdeauna asupra subiectului OZN, cu referință specială la recuperarea OZN-urilor accidentate, la studiile care au fost făcute și la contactele misterioase care au avut loc în urma acestora. Astfel, istoria incredibilă a fenomenului OZN este puțin câte puțin dezvăluită prin mărturiile celor „din interior", al căror număr crește neîncetat.

În prezent, întrebările care persistă sunt cele privind menținerea acestei politici a secretului – pentru cât timp? – și mai ales cele asupra motivelor și obiectivelor urmărite de acești stranii „vizitatori" dintre care unii sunt probabil de mult printre noi.

Editura LUCMAN

150 000

ISBN 973-8372-29-1